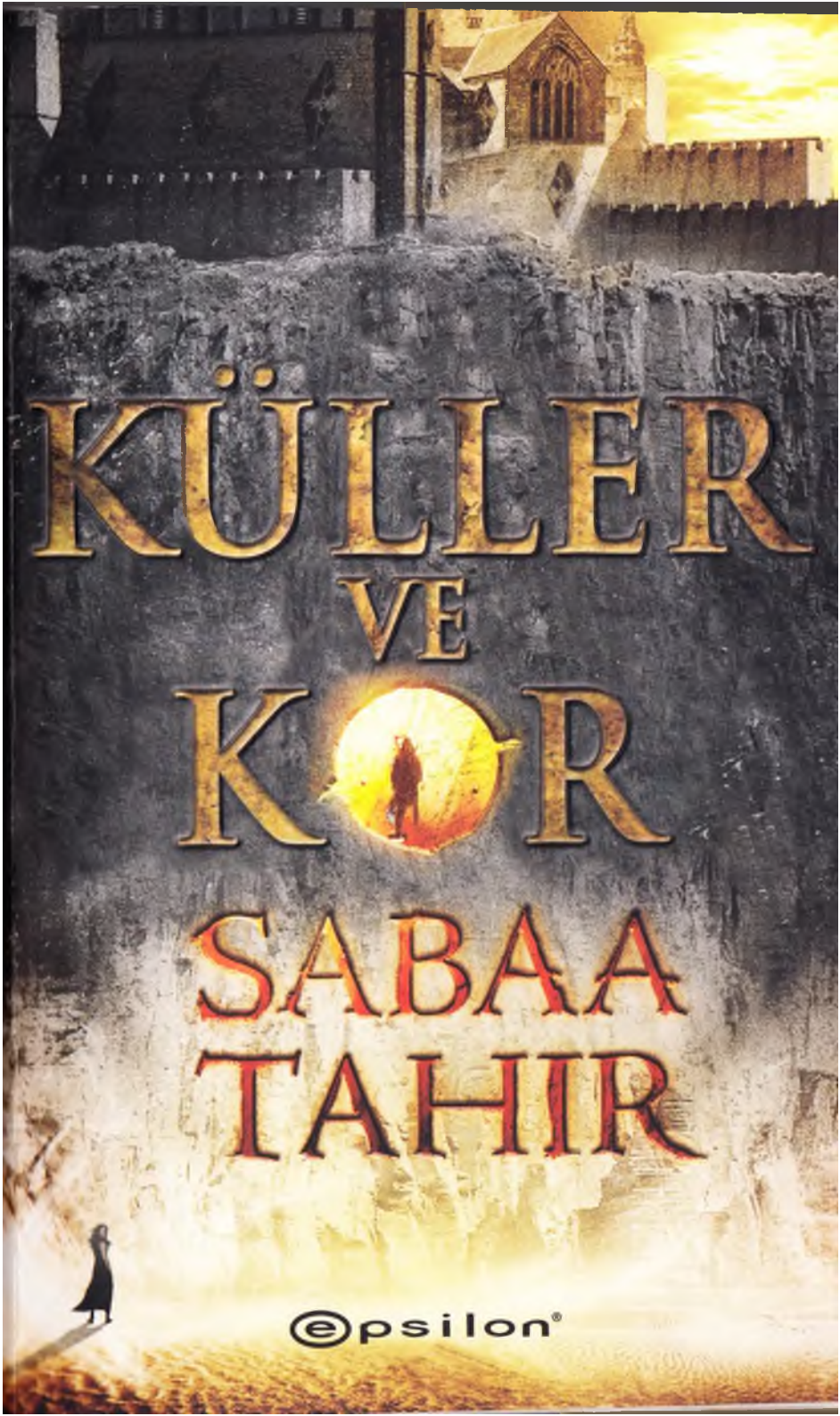

KÜLLER
VE
KOR
SABAA
TAHIR
epsilon®

"Sabaa Tahir bize karanlıktaki ışığı, umutsuz bir dünyadaki umudu ve zor zamanlarda insan ruhunun ulaştığı muazzamlığı gösteriyor."
Brandon Sanderson, yazar

"*Gladyatör* filmi kadar sinemasal, *Taht Oyunları* kadar entrika dolu."
Holy Goldberg Sloan, yazar

"Büyüleyici ve çok şaşırtıcı."
US Weekly

"Elinizden bırakamayacaksınız!"
Huffington Post

"Karanlık, çok katmanlı, canlı ve romantik."
MTV.com

KÜLLER VE KOR

KÜLLER VE KOR

Orijinal Adı: An Ember In The Ashes
Yazarı: Sabaa Tahir
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Kasım 2015

ISBN: 978-605-173-065-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2015 Sabaa Tahir

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KÜLLER VE KOR

Sabaa Tahir

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Bana ruhumun
korkularımdan daha güçlü olduğunu öğreten
Kashi'ye...

NEVENNES SIRADAĞLARI
SINIRLAR
Antium
Latus Nehri
İMPARATORLUK
Tiborum
Silas
Ren Nehri
Serra
Blackcliff
SERRA SIRADAĞLARI
Nur
VİTAN GÖLÜ
BÜYÜK KIRAÇ
SINIRLAR
Navium
Karkaus

DOĞU DENİZİ
Kauf
Hapishanesi
DUSK ORMANI
Dusk Nehri
Adisa
MARINN
Ayo
DUSK
DENİZİ
Taih
Aish
KABİLE ÇÖLÜ
Sadh
Lacertium

BİRİNCİ BÖLÜM

BASKIN

I: Laia

Ağabeyim hayaletlerin bile dinlenmeye çekildiği, gün doğmadan önceki karanlık saatlerde eve döndü. Çelik, kömür ve demir kokuyordu. Üzerine düşman kokusu sinmişti.

Korkuluğu andıran vücudu pencereden içeri girdi, sazların üzerindeki çıplak ayakları sessizdi. Peşinden esen sıcak çöl rüzgârı gevşek perdeleri hışırdattı. Çizim defteri yere düştü ve yılan kadar hızlı bir şekilde ayağıyla yatağının altına itti.

Neredeydin Darin? Zihnimde bu soruyu soracak kadar cesaretim vardı ve Darin bu soruya yanıt verecek kadar bana güveniyordu. *Neden kaybolup duruyorsun? Büyükannemizin ve büyükbabamızın sana ihtiyacı varken neden? Benim sana ihtiyacım varken?*

Neredeyse iki senedir her gece ona bu soruyu sormak istiyordum. Ama henüz cesaretimi toplamayı başaramamıştım. Bir kardeşim, ağabeyim kalmıştı. Herkesi dışladığı gibi beni de dışlamasını istemiyordum.

Ama bu gece farklıydı. Çizim defterinde ne olduğunu biliyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum.

"Uyuyor olman gerekirdi." Darin'in fısıltısı beni düşüncelerimden kopardı. Tuzaklara karşı içgüdüleri bir kedi kadar güçlüydü - annemize çekmişti. Lambayı yakmak için yatağımda doğruldum. Uyuyormuş gibi yapmanın yararı yoktu.

"Sokağa çıkma yasağı başlayalı çok oldu ve şimdiye kadar üç devriye geçti. Endişelendim."

"Askerleri atlatabilirim Laia. Tecrübeliyim." Çenesini yatağıma yaslayıp annem gibi hoş ve çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Tanıdık bir ifadeydi - kâbus görüp uyandığımda ya da tahılımız kalmadığında bana baktığı gibi bakıyordu. *Her şey yoluna girecek*, diyordu gözleri.

Yatağımdaki kitabı aldı. "*Gece Toplantısı*," diyerek ismini okudu. "Ürkütücü. Konusu ne?"

"Yeni başladım. Bir cinle ilgili-" Duraksadım. Akıllıca, hem de çok akıllıca. Hikâye anlatmaktan hoşlandığım kadar o da dinlemekten hoşlanırdı. "Unut gitsin. Neredeydin? Büyükbabamın bu sabah bir düzine hastası vardı."

Ve senin yerine ona yardım ettim, çünkü tek başına üstesinden gelemiyor. Böylece reçel kavanozlarını büyükannem doldurmak zorunda kaldı ama bitiremedi. Şimdi alıcı bize paramızı vermeyecek ve bu kış aç kalacağız, neden hiç umursamıyorsun?

Tüm bunları içimden geçirdim. Darin'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Şifa dağıtmak için yaratılmamışım," dedi. "Büyükbabam bunu biliyor."

Tartışmayı bırakmak istedim, ama o sabah büyükbabamın çökmüş omuzları gözlerimin önüne geldi.

"Büyükannemiz ve büyükbabamız senin eline bakıyorlar. En azından onlarla konuş. Aylar oldu."

Bana anlamadığımı söylemesini bekledim ya da onu kendi haline bırakmamı. Ama kafasını sallayıp yatağına yığılmakla yetindi ve cevap vermeye tenezzül edemezmiş gibi gözlerini kapattı.

"Çizimlerini gördüm." Kelimeler bir anda ağzımdan çıktı ve Darin sert bir ifadeyle hızla kalktı. "Eşyalarını karıştırmıyordum," dedim. "Sayfalardan biri düşmüştü, onu bu sabah buldum."

"Büyükanneye ve büyükbabaya söyledin mi? Gördüler mi?"

"Hayır ama-"

"Laia dinle." Kahretsin, bunu duymak istemiyordum. Bahanelerini dinlemek istemiyordum. "Gördüğün tehlikeli,"

dedi. "Kimseye bundan bahsedemezsin. Asla. Söz konusu olan sadece benim hayatım değil. Başkaları da var-"

İmparator'a mı hizmet ediyorsun Darin? Savaşçılar'a mı hizmet ediyorsun?"

Sessiz kaldı. Sanırım aradığım cevabı gözlerinde gördüm ve kendimi kötü hissettim. Ağabeyim kendi halkına ihanet mi ediyordu? Kardeşim İmparator'un tarafını mı tutuyordu?

Tahıl stokluyor, kitap satıyor ya da çocuklara okumayı öğretiyorsa, bunu anlayabilirdim. Yapmayı göze alacak kadar cesur olmadığım şeyleri yaptığı için onunla gurur duyardım. İmparator bu tür 'suçları' baskın yaparak, hapse atarak ya da öldürerek cezalandırıyordu ama altı yaşındaki çocuklara okuma öğretmek benim halkımın - Âlimler'in gözünde kötü bir şey değildi.

Ama Darin'in yaptığı mide bulandırıcıydı. Bu ihanet demekti.

"İmparator anne babamızı öldürdü," diye fısıldadım. "Kız kardeşimizi de."

Ona haykırmak istedim ama kelimeleri yutmak zorunda kaldım. Savaşçılar beş yüz yıl önce Âlimler'in topraklarını ele geçirmişlerdi ve o zamandan beri üzerimizde baskı kurmak, bizi köleleştirmekten başka bir şey yapmadılar. Bir zamanlar Âlim İmparatorluğu dünyanın en iyi üniversiteleri ve kütüphanelerine ev sahipliği yapıyordu. Ancak şimdi halkın çoğu bir okulla silah fabrikası arasındaki farkı bile ayırt edemiyor.

"Nasıl Savaşçılar'ın tarafını tutarsın? Nasıl Darin?"

"Sandığın gibi değil Laia. Her şeyi açıklayacağım ama-"

Birden duraksadı ve söz verdiği açıklamayı yapmasını istediğimde beni susturmak için hemen elini kaldırdı. Başıyla pencereye doğru işaret etti.

İnce duvarlardan büyükbabamın horlamasını, büyükan-

nenin uykusunda dönmesini ve yas tutan bir kumrunun mırıldanmasını duyabiliyordum. Tanıdık, eve ait seslerdi.

Ama Darin başka bir şey duydu. Yüzü bembeyaz oldu, gözlerinde korku belirdi. "Laia," dedi. "Baskın."

"Ama eğer İmparator'a hizmet ediyorsan-" *O zaman askerler neden bize baskın yapsınlar ki?*

"Onlara hizmet etmiyorum." Sakindi, benden daha sakin. "Çizim defterini sakla. İstedikleri o. Onun için buradalar."

Sonra kapıdan çıkıp beni yalnız bıraktı. Çıplak ayaklarım soğuk şeker pekmezi gibi, ellerimse tahta blokları gibi hareket ediyordu. *Acele et Laia!*

Genellikle İmparatorluk baskınları günün en sıcak vaktinde olurdu. Askerler Âlim anneleri ve çocuklarının tanık olmalarını, babaların ve erkek çocukların başka bir adamın daha ailesinin esir düştüğünü görmelerini isterlerdi. O baskınlar ne kadar kötü olsa da gece baskınları çok daha kötüydü. Gece baskınları İmparator tanık istemediğinde yapılırdı.

Bunun gerçek olup olmadığını merak ettim. *Gerçek Laia. Kımılda.*

Çizim defterini, pencereden çitle çevrili bir alana attım. Kötü bir saklama yeriydi ama vaktim yoktu. Büyükannem aksayarak odama girdi, reçel fıçılarını karıştırırken ya da saçlarımı örerken sakin olan elleri şimdi çırpınan kuşlar gibi titriyordu.

Beni koridora çekti. Darin büyükbabamla birlikte arka kapıda duruyordu. Büyükbabamın beyaz saçları kuru ot yığını gibi karışmıştı ve giysileri kırışıktı ama yüzünün derin kırışıklıklarında uykudan eser yoktu. Kardeşime bir şey mırıldandı ve sonra ona büyükannemin en büyük mutfak bıçağını verdi. Neden zahmet ettiğini bilmiyorum. Bir Savaşçı'nın Serric çeliğinden kılıcı karşısında bıçak anında parçalanırdı.

"Sen ve Darin arka bahçeden gidin," dedi büyükannem gözleri bir pencereden diğerine kayarken. "Henüz evin etrafını sarmadılar."

Hayır. Hayır. Hayır. "Büyükanne," diye fısıldadım ve beni büyükbabama doğru itince tökezledim.

"Bölgenin doğusunda saklanın-" Cümlesi boğuk bir şekilde son buldu, gözleri ön penceredeydi. Yırtık perdelerin arasından gümüşi bir yüz gördüm. Midem kasıldı.

"Bir Maskeli," dedi büyükannem. "Maskeli getirmişler. Git Laia. İçeri girmeden git."

"Peki ya sen? Büyükbabam?"

"Onları oyalarız." Büyükbabam beni hafifçe kapıya doğru itti. "Sırlarını kimseyle paylaşma canım. Darin'i dinle, o seninle ilgilenir. Git."

Darin'in cılız gölgesi üzerime düştü ve elimi tutarken kapı arkamızdan kapandı. Çömelerek ılık geceye karıştı, sahip olmayı dileyebileceğim bir özgüvenle arka bahçenin yumuşak kumunda sessizce ilerlemeye başladı. On yedi yaşında, korkumu kontrol edebilecek kadar büyük olmama rağmen, dünyada emin olduğum tek şey oymuş gibi elini tuttum.

"Onlara hizmet etmiyorum," demişti Darin. O halde kime hizmet ediyordu? Her nasılsa İmparator'un en değerli varlığının yaratılış aşamasını detaylı bir şekilde çizebilecek kadar Serra'nın demirci ocaklarına yaklaşabilmişti: Bir seferde üç adamı doğrayabilen, kırılmaz, kavisli kılıç.

Beş yüzyıl önce, Âlimler Savaşçılar'ın istilası altında ezilmişlerdi, çünkü bizim kılıçlarımız onların sağlam çeliği karşısında dayanıksızdı. O zamandan bu yana çelik dövme konusunda hiçbir şey öğrenmedik. Savaşçılar altınlarına gözü gibi bakan cimri bir tüccar gibi sırlarını saklamışlardı. Geçerli bir sebebi olmadan şehrin demir ocaklarının yakınında bulu-

nan herhangi biri -Âlim ya da Savaşçı- idam edilme riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Darin İmparatorluk tarafında değilse, Serra'nın demir ocaklarına yaklaşmayı nasıl başarmıştı? Hem Savaşçılar'ın çizim defterinden nasıl haberleri olmuştu?

Evin öteki tarafında bir yumruk kapıyı inletti. Botlar kıpırdadı, çelikler şıngırdadı. Telaşla etrafıma baktım, İmparatorluk için çalışan paralı askerlerin gümüş zırhlarını ve kırmızı başlıklarını görmeyi umdum ama arka bahçe hareketsizdi. Gecenin temiz havası ensemden aşağı süzülen ter damlalarına engel olmuyordu. Uzakta, Blackcliff'te Maskeliler'in yetiştirildiği okuldan davul sesleri geliyordu. Ses, korkumu göğsüme batan sivri bir bıçağa dönüştürdü. İmparator o gümüş yüzlü canavarları sıradan bir baskına göndermezdi.

Kapı tekrar yumruklandı.

"İmparator adına," dedi sinirli bir ses, "size bu kapıyı açmanızı emrediyorum."

Darin ve ben donup kaldık.

"Kulağa bir Maskeli gibi gelmiyor," diye fısıldadı Darin. Maskeliler kılıç gibi insanın içine işleyen bir fısıltıyla konuşurlar. Paralı bir askerin kapıyı tıklatıp emir vermesiyle geçen sürede bir Maskeli çoktan içeri girip önüne çıkan herkesi doğramış olurdu.

Darin bana baktı, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Eğer Maskeli ön kapıdaki askerlerle birlikte değilse, neredeydi?

"Korkma Laia," dedi Darin. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona inanmak istiyordum ama korku ayak bileklerime dolanan bir akıntı gibi beni dibe çekiyordu. Bitişikte oturan çifti düşündüm; baskın sonrasında hapse atılmış ve üç hafta önce

köle olarak satılmışlardı. "Kitap kaçakçıları," demişti Savaşçılar. Bu olaydan beş gün sonra büyükbabamın en yaşlı hastalarından biri olan yürümekte zorlanan doksan üç yaşındaki adamın boğazı boydan boya kesilerek kendi evinde öldürülmüştü. Direniş işbirlikçisi.

Askerler dedemize ve ninemize ne yapacaklardı? Onları hapse mi atacaklardı? Köle mi yapacaklardı?

Öldürecekler miydi?

Arka kapıya ulaştık. Darin sürgüyü açmak için ayak parmaklarının ucunda yükseldiği sırada sokaktaki bir ses onu durdurdu. Geçip giden esinti havaya toz kaldırdı.

Darin beni arkasına doğru itti. Kapı gıcırdayarak açılırken bıçağın sapını tutan parmakları bembeyazdı. Korku hissi sırtımda ufak adımlarla ilerliyordu. Kardeşimin omzunun üzerinden sokağa baktım.

Kumun belli belirsiz hareketi dışında hiçbir şey yoktu. Arada sırada çıkan esinti ve uyuyan komşularımızın kapalı pencereleri dışında hiçbir şey göremiyordum.

Rahat bir nefes verip Darin'in yanına geçtim.

Tam o sırada Maskeli karanlıktan çıkıp kapıdan içeri girdi.

II: Elias

Firari şafağa kalmadan ölecekti.

Ayak izleri Serra'nın yeraltı mezarlarının tozunda yaralı bir geyiğin bıraktığı izler gibi zikzak çiziyordu. Tüneller onun sonunu getirecekti. Sıcak hava orada çok boğucu, ölüm ve çürüme kokusu çok yakındı.

İzleri gördüğümde bir saatten fazla bir süre önce bırakıldıklarını anladım. Muhafızlar zavallı herifin kokusunu almışlardı. Şanslıysa, bu kovalamacada ölürdü. Değilse...

Bunu düşünme. Sırt çantasını sakla. Buradan çık.

Yiyecek ve suyla dolu çantayı duvar mezarına iterken kafatasları çıtırdadı. Helene ölülere nasıl davrandığımı görse beni azarlardı. Ama Helene burada olduğumu öğrenirse, ölülere saygısızlık etmem şikâyetleri arasında en sonuncusu olurdu.

Bilmeyecek. En azından çok geç olana kadar. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama ona aldırmadım. Helene tanıdığım en güçlü insandı. Bensiz idare edebilirdi.

Belki de yüzüncü kez omzumun üzerinden baktım. Tünel sessizdi. Firari, askerleri öteki tarafa çekmişti. Ama güvenlik hissinin asla güvenmemem gereken bir illüzyon olduğunu biliyordum. Hızlı hareket edip izimi saklamak için kemikleri mezarın girişine yığdım, hislerim sıra dışı herhangi bir şey için tetikteydi.

Bir gün daha. Paranoya, saklanma ve yalanla geçecek bir gün daha. Mezuniyete bir gün kalmıştı ve sonra özgür olacaktım.

Mezarın kafataslarını düzenlerken, sıcak hava kış uykusundan uyanan bir ayı gibi kıpırdandı. Çimen ve kar kokusu tünelin pis kokusuna işledi. Mezardan uzaklaşıp diz çöküp

yerde iz olup olmadığını kontrol ediyor gibi yapmak için sadece iki saniyem vardı. Sonra arkamda o belirdi.

"Elias? Burada ne yapıyorsun?"

"Duymadın mı? Bir firari var." Dikkatimi tozlu zemine verdim. Alnımdan çeneme kadar yüzümü kaplayan gümüş maskenin ardında yüzümü okuması imkânsızdı. Ama Helene Aquilla ve ben Blackcliff Askeri Akademisi'nde eğitim aldığımız son on dört senenin neredeyse her gününü birlikte geçirmiştik; herhalde artık düşüncelerimi okuyabiliyor olmalıydı.

Sessizce etrafımdan dolaştı ve güney adalarının ılık denizi kadar mavi ve solgun gözlerine baktım. Maskem yüzümdeydi, ayrı ve yabancı, yüz hatlarımı olduğu kadar hislerimi de gizliyordu. Ama Hel'in maskesi gümüşi bir ten gibi yüzünü sarıyordu ve bana bakarken kaşlarını hafifçe çattığını görebiliyordum. *Sakin ol Elias*, dedim kendi kendime. *Sadece firariyi arıyorsun.*

"Bu tarafa gitmedi," dedi Hel. Elini her zamanki gibi gümüşi sarı bir taç halinde örülü olan saçlarının üzerinde gezdirdi. "Dex kuzeydeki gözcü kulesinden bir yardımcı alıp Doğu Kolu'na uzanan tünele gitti. Sence onu yakalayabilecekler mi?"

Destek birimindekiler paralı askerler kadar sıkı eğitimden geçmeseler ve Maskeliler ile kıyaslanamayacak olsalar da acımasız avcılardı. "Elbette, onu yakalayacaklar." Sesimdeki öfkeyi gizleyemedim ve Helene dikkatle bana baktı. "O korkak pisliği," diye ekledim. "Her neyse, neden uyanıksın? Bu sabah nöbette yoktun." Bundan *emindim.*

"O lanet olası davullar." Helene tünelde etrafına bakındı. "Herkesi uyandırdılar."

Davullar. Elbette. Firari yüzünden mezar nöbetinin orta-

sında gümbürdemeye başlamışlardı. *Bütün aktif birimler surlara.* Helene ava katılmaya karar vermiş olmalıydı. Teğmen Dex de ona hangi yöne gittiğimi söylemiş olmalıydı.

"Firarinin bu taraftan gitmiş olabileceğini düşündüm." Sakladığım çantaya sırtımı dönüp başka bir tünele baktım. "Sanırım yanılmışım. Dex'e yetişmeye çalışacağım."

"İtiraf etmekten nefret etsem de genelde yanılmazsın." Helene kafasını eğip gülümsedi. Bir yumruk gibi midemde kasılan suçluluk duygusunu yine hissettim. Yaptığım şeyi öğrendiğinde deliye dönecekti. Beni asla affetmeyecekti. *Önemi yok. Sen kararını verdin. Artık vazgeçemezsin.*

Hel hafif, tecrübeli dokunuşlarla yerdeki tozu inceledi. "Bu tüneli daha önce hiç görmemiştim."

Ensemden aşağı bir damla ter süzüldü. Buna aldırmadım.

"Çok sıcak ve berbat kokuyor," dedim. "Buradaki her şey gibi." *Gel*, diye eklemek istedim. Ama bunu söylemek alnıma, 'kötü bir şey planlıyorum,' dövmesi yaptırmaktan farksız olurdu. Sessiz kalıp kollarımı kavuşturarak yeraltı mezarının duvarına yaslandım.

Savaş alanı mabedimdir. Büyükbabamın ben altı yaşındayken -tanıştığımız gün- bana öğrettiği bir şeyi içimden tekrarlamaya başladım. Bileme taşının bir kılıcı keskinleştirdiği gibi bu sözlerin zihni keskinleştireceğini iddia ederdi. *Kılıcın ucu rahibimdir. Ölüm dansı duamdır. Öldürücü darbe kurtuluşumdur.*

Helene belli belirsiz durumdaki izlerime baktı ve her nasılsa çantamı gizledikten sonra önüne kafataslarını yığdığım mezara kadar izleri takip edebildi. Şüpheliydi ve aramızdaki hava aniden gerildi.

Lanet olsun.

Dikkatini dağıtmalıydım. Bakışları benim ve mezarın ara-

sında gidip gelirken bakışlarımı yavaş yavaş vücudunda gezdirdim. Aramızda iki metreden az bir mesafe vardı - benden on beş santim kısaydı. Blackcliff'teki tek kız öğrenciydi ve üzerinde bütün öğrencilerin giydiği siyah dar üniforma vardı. Güçlü ve ince vücudu her zaman hayran bakışların hedefi olmuştu. Ben hariç. Buna kalkışamayacağım kadar uzun bir süredir arkadaştık.

Haydi, fark et. Seni süzdüğümü fark et ve sinirlen.

Limana yeni giren bir denizci kadar küstah bakışlarıyla göz göze gelince, canıma okuyacakmış gibi ağzını açtı ama sonra tekrar mezara baktı.

Çantayı görür ve ne yapmak üzere olduğumu anlarsa, işim bitti demektir. Bunu yapmaktan nefret etse de İmparatorluk kanunları beni rapor etmesini gerektiriyordu ve Helene hayatında bir kez olsun kuralları çiğnememişti.

"Elias-"

Ona söyleyeceğim yalanı hazırladım. *Sadece birkaç günlüğüne uzaklaşmak istiyorum Hel. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Seni endişelendirmek istemedim.*

GÜM-GÜM-güm-GÜM.

Davullar.

Hiç düşünmeden mesajın çaresiz ritmini tercüme ettim. *Firari yakalandı. Bütün öğrenciler hemen ana avluda toplansın.*

Hayal kırıklığına uğradım. Saf bir yanım firarinin en azından şehrin dışına çıkabileceğini umuyordu. "Çok kısa sürdü," dedim. "Gitmeliyiz."

Ana tünele doğru yürüdüm. Helene tahmin ettiğim gibi beni takip etti. Kesin bir emre uymamaktansa gözünü çıkarmayı tercih ederdi. Helene gerçek bir Savaşçı idi, İmparator'a öz annesine olduğundan daha sadıktı. Eğitim gören her iyi Maskeli gibi, Blackcliff'in ana ilkesini çok ciddiye alırdı: *Görev her şeyden önce gelir, ölüme kadar.*

Tünelde yaptığım şeyi bilse, ne söyleyeceğini merak ediyordum.

İmparator'a olan nefretim hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

En yakın arkadaşının kaçmayı planladığını öğrenince ne yapacağını merak ediyordum.

III: Laia

Maskeli, kocaman elleri iki yanında salınarak kapıdan içeri girdi. Adını aldığı tuhaf metal alnından çenesine kadar gümüş bir boya gibi yüzünü sararak, ince kaşlarından çıkık elmacık kemiklerine kadar bütün hatlarını belli ediyordu. Bakır kaplama zırhı kaslarına oturarak gücünü vurguluyordu.

Esinti siyah pelerinini uçurdu, bir bahçe partisine gelmiş gibi arka bahçede etrafına bakındı. Solgun gözleri beni gördü, vücudumu aşağıdan yukarı doğru süzüp bir sürüngenin dikkatiyle yüzüme odaklandı.

"Çok da sevimliymişsin," dedi.

Geceliğimin yırtık eteğini çekiştirirken gündüz giydiğim biçimsiz, bileklerime uzanan eteğin üzerimde olmasını diledim. Maskeli kıpırdamadı bile. Yüzü düşüncelerini ele vermiyordu ama tahmin edebiliyordum.

Darin önüme geçip çite ne kadar süre içinde varabileceğini hesaplarcasına bir bakış attı.

"Yalnızım evlat." Maskeli bir ceset kadar duygusuz bir şekilde Darin'e hitap etti. "Adamların geri kalanı evinizde. İstersen kaçabilirsin." Kapıdan uzaklaştı. "Ama sana kızı bırakmanı öneririm."

Darin bıçağını kaldırdı.

"Çok centilmence," dedi Maskeli.

Sonra gökyüzünden inen bakır ve gümüşten bir yıldırım gibi saldırıya geçti. Ben ne olduğunu anlayamadan, Maskeli ağabeyimi kumlu zemine yatırıp diziyle kıvranan vücudunu yere sabitledi. Büyükannemin bıçağı yere düştü.

Çığlık attım, hareketsiz yaz gecesinde kasvetliydi. Saniyeler içinde boğazımda bir bıçağın ucunu hissettim. Maskelinin silahını çektiğini görmemiştim bile.

"Sessiz ol," dedi. "Kollarını kaldır. Şimdi içeri gir."

Maskeli bir eliyle Darin'i boynundan sürüklerken, diğer elinde tuttuğu bıçağıyla beni yürümeye zorladı. Ağabeyim topallıyordu, yüzü kan içindeydi ve gözleri baygın bakıyordu. Yürümekte zorlanınca, Maskeli onu oltaya takılmış bir balık gibi sıkıca tuttu.

Evin arka kapısı açıldı ve kırmızı pelerinli paralı askerler dışarı çıktılar.

"Ev güvenli komutanım."

Maskeli, Darin'i askere doğru itti. "Onu bağlayın. Sıkıca."

Sonra beni saçımdan yakalayıp bağırtana kadar çekiştirdi.

"Hmm." Başını kulağıma yaklaştırınca sindim, korku boğazımda takılı kaldı. "Koyu renk saçlı kızlar hep hoşuma gitmiştir."

Kız kardeşi, eşi ya da bir kadını olup olmadığını merak ettim. Ama olsa da önemi olmazdı. Onun için ben ailesinden olmayan biriydim. Hizaya getirilmesi gereken, kullanılıp atılan bir şeydim. Maskeli avını sürükleyen bir avcı gibi gelişigüzel bir şekilde beni girişten ön taraftaki odaya doğru sürükledi. *Karşı koy*, dedim içimden. *Karşı koy*. Ama cesur olma yönündeki acınası çabalarımı sezmiş gibi elini iyice sıktı ve acı içime işledi. Yığılıp beni sürüklemesine izin verdim.

Paralı askerler ön odada altüst edilmiş eşyaların ve kırık reçel kavanozlarının arasında omuz omuza duruyorlardı. *Tüccar artık hiçbir şey alamayacak*. Dumanı tüten tencerelerin üzerinde geçen onca günü, saçlarıma ve tenime kayısıyla tarçın kokusu sinmesini hatırladım. Bir sürü kavanoz kaynatılmış, kurutulmuş, doldurulmuş ve sıkı sıkı kapatılmıştı. Artık işe yaramayacaklardı. Hiçbiri işe yaramayacaktı.

Işıklar yanıyordu, dedem ve ninem odanın ortasında diz çökmüş, elleri arkalarından bağlanmıştı. Darin'i tutan asker onu yerde yanlarına doğru itti.

"Kızı da bağlamamı ister misiniz efendim?" Başka bir asker belindeki ipi yokladı ama Maskeli beni iki iri yarı paralı askerin arasında bıraktı.

"Sorun çıkarmayacak." Bana o delici gözleriyle bir bakış attı. "Öyle değil mi?" Kafamı sallayıp sinerken, bu kadar korkak olduğum için kendimden nefret ettim. Üst kolumu saran annemin kararan kolluğuna uzandım ve güç bulmak için tanıdık desene dokundum. Ancak işe yaramadı. Annem olsa karşı koyardı, bu utançla yüzleşmek yerine ölmeyi tercih ederdi. Ama hareket edemiyordum, korkudan elim kolum bağlanmıştı.

Odaya bir paralı asker girdi, yüzü biraz endişeliydi. "Burada değil komutanım."

Maskeli ağabeyime baktı. "Çizim defteri nerede?"

Darin hiç konuşmadan önüne baktı. Ağır ağır nefes alıyordu ve artık o kadar sersemlemiş görünmüyordu. Hatta neredeyse sakindi.

Maskeli küçük bir işaret verdi. Paralı askerlerden biri büyükannemi boynundan tutup kaldırdı ve narin bedenini duvara doğru savurdu. Büyükannem dudağını ısırdı, gözleri ışıltılı bir mavi tonundaydı. Darin kalkmaya çalıştı ama başka bir asker onu yerde kalmaya zorladı.

Maskeli kırılan kavanozların birinden bir cam parçası aldı. Yılan gibi dilini uzatıp reçelin tadına baktı.

"Hepsinin israf olması ne kötü." Cam parçasının ucunu büyükannemin yüzünde gezdirdi. "Bir zamanlar çok güzel olmalısın. Şu gözlere bak." Darin'e döndü. "Onları oymamı ister misin?"

"Yatak odasının camının önünde. Çitle çevrili alanda." Sesim fısıltıdan ibaretti ama askerler duydular. Maskeli kafasını salladı ve paralı askerlerden biri koridorda gözden kaybol-

du. Darin bana bakmadı fakat hayal kırıklığını hissedebiliyordum. *Neden bana onu saklamamı söyledin*, diye haykırmak istiyordum. *Neden o lanet olası şeyi eve getirdin?*

Paralı asker defterle birlikte döndü. Bitmek tükenmek bilmeyen saniyeler boyunca odada sadece Maskeli'nin sayfalarını çevirdiği çizim defterinin hışırtısı duyuluyordu. Defterin geri kalanı da bulduğum sayfa gibiyse, Maskeli'nin neler göreceğini biliyordum: Savaşçı bıçakları, kılıçları, kınları, demir ocakları, formüller, talimatlar - bir Âlim'in kâğıda dökmesi bir yana, hiçbir Âlim'in asla bilmemesi gereken şeyler.

"Silah Bölgesi'ne nasıl girdin çocuk?" Maskeli kafasını defterden kaldırdı. "Direniş seni içeri sokmak için Avamlar'dan birine rüşvet mi veriyordu?"

Hıçkırmamak için kendimi tuttum. Bir yanım Darin ihanet etmediği için rahatlamıştı, diğer yanım ise bu kadar aptal olduğu için onu azarlamak istiyordu. Âlimler'in direnişçilerle ortaklık etmesinin cezası ölümdü.

"Kendim girdim," dedi ağabeyim. "Direniş'in bununla hiçbir ilgisi yok."

"Dün gece sokağa çıkma yasağından sonra yeraltı mezarlığına girerken görüldün." Maskeli neredeyse sıkılmış gibi konuşuyordu. "Âlim isyancılarla birlikte."

"Dün gece sokağa çıkma yasağından çok önce eve dönmüştü," dedi büyükbabam, onun yalan söylediğini duymak tuhaftı. Ama hiçbir fark yaratmadı. Maskeli'nin gözleri kardeşimin üzerindeydi, adam gözlerini bile kırpmadan Darin'in yüzünü okuyordu.

"O isyancılar bugün tutuklandılar," dedi Maskeli. "Biri ölmeden önce senin adını verdi. Onlarla ne yapıyordun?"

"Beni takip ettiler." Darin çok sakindi, sanki bunu daha önce de yapmış gibiydi. Hiç korkmuyordu sanki. "Onları daha önce hiç görmedim."

"Ama buradaki defterinden haberleri vardı. Bana bunu onlar söylediler. Nasıl biliyorlardı? Senden ne istiyorlardı?"

"Bilmiyorum."

Maskeli cam parçasını büyükannemin gözünün altındaki yumuşak kısma bastırınca, burun delikleri kocaman oldu. Bir damla kan yüzündeki kırışıklıktan aşağı süzüldü.

Darin sert bir şekilde içini çekti, baskı altında olduğunu gösteren tek şey bu oldu. "Çizim defterimi istediler," dedi. "Kabul etmedim. Yemin ederim."

"Peki nerede saklanıyorlar?"

"Görmedim. Gözlerimi bağladılar. Yeraltı mezarlığındaydık."

"Yeraltı mezarlığının *neresinde*?"

"Görmedim. Gözlerimi bağladılar."

Maskeli uzun bir süre ağabeyimi süzdü. Darin'in o bakışlar karşısında nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordum.

"Buna hazırlanmışsın." Maskeli'nin sesinde hafif bir şaşkınlık belirdi. "Dik duruyor, derin derin nefes alıyorsun. Farklı sorulara aynı yanıtı veriyorsun. Seni kim eğitti çocuk?"

Darin yanıt vermeyince, Maskeli omuzlarını silkti. "Hapiste birkaç hafta kalırsan, dilin çözülür." Büyükannem ve ben korkuyla birbirimize baktık. Darin Savaşçı hapishanesine girerse, onu bir daha hiç göremezdik. Haftalarca sorgulanır, sonra onu ya köle olarak satar ya da öldürürlerdi.

Sanki kızgın bir hastasıyla konuşuyormuş gibi yavaşça, "O sadece bir çocuk," dedi büyükbabam. "Lütfen-"

Aniden çelik parladı ve büyükbabam taş gibi yere yığıldı. Maskeli o kadar hızlı hareket etmişti ki ne yaptığını anlayamamıştım... Ta ki büyükannem ileri atılıp dizlerimin üzerine çökmeme neden olan acı dolu tiz bir çığlık atana kadar.

Büyükbaba. Lanet olsun, büyükbabama bir şey olmasın. Zihnimde bir düzine yemin belirdi. *Bir daha asla itaatsizlik etmeyeceğim, hiçbir yanlış yapmayacağım, asla işimden şikâyet etmeyeceğim... Yeter ki büyükbabam yaşasın.*

Ama büyükannem saçlarını yolup ağlamaya devam etti, büyükbabam hayatta olsaydı böyle yapmasına asla izin vermezdi. Buna dayanamazdı. Darin'in sakinliği tırpanla biçilmiş gibi kayboldu, iliklerime kadar hissettiğim bir korkuyla yüzünün rengi soldu.

Büyükannem güçlükle ayağa kalkıp Maskeli'ye doğru sendeleyerek bir adım attı. Elini omzuna koyacakmış gibi ona uzandı. Gördüğüm en son şey büyükannemin gözlerindeki korku oldu. Bir anda Maskeli'nin eldivenli bilekleri parladı ve büyükannemin boğazında incecik bir çizgi bıraktı, yere düşerken giderek genişleyen ve kırmızılaşan bir çizgi.

Vücudu gürültüyle yere yığıldı, gözleri hâlâ açıktı ve gözyaşlarıyla parlarken geçen kış birlikte dokuduğumuz kilim boğazından akan kanla ıslandı.

"Efendim," dedi paralı askerlerden biri, "gün doğmasına bir saat kaldı."

"Çocuğu buradan götürün." Maskeli büyükanneme ikinci kez bakmadı bile. "Ve burayı yakın."

Sonra bana döndü, bir gölge gibi arkamdaki duvara karışmak istedim. Bu isteğin ne kadar aptalca olduğunu bilmeme rağmen, bunu hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Maskeli bana doğru yavaş bir adım atarken yanımdaki askerler sırıttılar. Korkumun kokusunu alan ve kurbanını büyüleyen bir kobra gibi gözlerini bana dikti.

Hayır, lütfen, hayır. Kaybolmak, kaybolmak istiyorum.

Maskeli gözlerini kırpıştırdı, yüzünde ona yabancı bir ifade belirdi - şaşkınlık ya da şoktu, emin değilim. Önemi yok-

tu, çünkü o sırada Darin yerden fırlamıştı. Bu sırada iplerini gevşetmiş olmalıydı. Ellerini pençe gibi uzatıp Maskeli'nin boğazına sarıldı. Öfkesi ona bir aslanın gücünü vermişti ve bir an için annemi görür gibi oldum; bal rengi saçları parlıyor, gözleri alevler saçıyordu ve ağzını kükrer gibi vahşi bir şekilde açmıştı.

Maskeli, büyükannemin başının yanındaki kan gölüne doğru sendeledi ve onu yere devirip üzerine çıkan Darin ona yumruklar indirmeye başladı. Paralı askerler gözlerine inanamıyormuş gibi donup kalmışlardı, sonra akılları başlarına geldi ve bağırıp küfrederek ileri atıldılar. Paralı askerler ona girişemeden Darin, Maskeli'nin belinden bir hançer çıkardı.

"Laia!" diye bağırdı ağabeyim. "Kaç-"

Kaçma Laia. Ona yardım et. Savaş.

Ama Maskeli'nin soğuk bakışlarını, gözlerinden yayılan dehşeti düşündüm. *Koyu renk saçlı kızlar hep hoşuma gitmiştir.* Bana tecavüz edecek, sonra beni öldürecekti.

Ürpererek evin girişine doğru geri geri gittim. Kimse beni durdurmadı. Kimse fark etmedi.

"Laia!" Darin haykırdı, sesi daha önce hiç duymadığım gibiydi. Çılgıncaydı. Kapana kısılmıştı. Bana kaçmamı söylemişti ama ben o şekilde bağırsaydım, o koşarak yanıma gelirdi. Beni asla bırakmazdı. Duraksadım.

Ona *yardım et Laia,* diyordu içimden bir ses. *Kımılda.*

Ama başka bir ses daha vardı, daha ısrarcı ve güçlü.

Onu kurtaramazsın. Ne diyorsa onu yap. Kaç.

Gözümün ucuyla bir alev gördüm ve duman kokusu aldım. Paralı askerlerden biri evi meşaleyle ateşe vermeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde alevler evi yutacaktı.

"Bu kez onu doğru düzgün bağlayıp sorgulama hücresine götürün." Maskeli karışıklıktan kendisini kurtarmış çenesini

ovuşturuyordu. Kapıya doğru geri geri gittiğimi görünce tuhaf bir şekilde duraksadı. İstemeye istemeye onunla göz göze geldim, başını eğdi.

"Kaç küçük kız," dedi.

Kardeşim hâlâ mücadele ediyor, bağrışları içime işliyordu. Ölene ya da yaptığımı telafi edene kadar yaşadığım her an bu sesleri tekrar tekrar duyacağımı biliyordum.

Buna rağmen kaçtım.

★★★

Âlimler Bölgesi'nin çarpık sokakları ve tozlu çarşıları bir kâbus kadar bulanık bir şekilde yanımdan geçip gidiyordu. Attığım her adımda, beynimin bir kısmı geri dönüp Darin'e yardım etmemi söylüyordu. Her adımla bu olasılık daha da azaldı ve en sonunda tamamen kayboldu, artık aklımdaki tek kelime *kaçmaktı*.

Askerler peşimden geldiler ama bölgenin derme çatma kerpiç evlerinin arasında büyüdüğüm için onları çabucak atlattım.

Gün doğdu ve panikle koşmamın yerini bir sokaktan diğerine amaçsızca sendelemek aldı. Nereye gidecektim? Ne yapacaktım? Bir plana ihtiyacım vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kim bana yardım ya da teselli sunabilirdi? Komşularım kendi hayatları için endişelenip beni geri çeviririlerdi. Ailem öldürülmüş ve hapse atılmıştı. En yakın arkadaşım Zara geçen seneki bir baskında ortadan kaybolmuştu ve diğer arkadaşlarımın da kendi sorunları vardı.

Yalnızdım.

Güneş doğarken, kendimi bölgenin eski kısmındaki boş bir binada buldum. Yıkılan evlerin oluşturduğu labirentin arasındaki boş yapı yaralı bir hayvan gibi çökmüştü. Çöp kokusu havaya sinmişti.

Odanın bir köşesine sığındım. Saçımın örgüsü bozulmuştu ve ümitsiz bir karışıklık halindeydi. Geceliğimin eteğindeki kırmızı dikişler sökülmüştü, parlak pamuk ipliği cansız bir şekilde duruyordu. Büyükannem o etek ucunu on yedinci yaş günümde donuk geceliğe renk katmak için dikmişti. Maddi olarak karşılayabileceği birkaç hediyeden biriydi.

Ama o artık yaşamıyordu. Büyükbabam da. Tıpkı uzun zaman önce ölen annem, babam ve kız kardeşim gibi.

Ve Darin. O götürülmüştü. Savaşçıların ona kim bilir neler yapacakları bir sorgulama hücresine sürüklenmişti.

Hayat hiçbir şey ifade etmeyen birçok andan oluşuyor, sonra bir gün, ardından gelecek her saniyeyi belirleyen bir an geliyor. Darin'in bağırdığı an o anlardan biriydi. O bir cesaret ve güç testiydi. Ve ben başarısız olmuştum.

Laia! Kaç!

Neden onu dinledim? Kalmam, bir şey yapmam gerekirdi. İnleyerek başımı tuttum. Sesini duyup duruyordum. Şimdi neredeydi? Sorgulamaya başlamışlar mıydı? Bana ne olduğunu, kız kardeşinin onu nasıl terk edebildiğini merak edecekti.

Gölgelerin arasında şüphe uyandıran bir hareket dikkatimi çekti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir fare ya da bir karga olabilir miydi? Gölgeler kıpırdadı ve içlerinde kötü niyetli iki göz parladı. İlk çifte uğursuz ve kısık bir şekilde bakan daha fazla göz katıldı.

Zihnimde büyükbabamın teşhis koyar gibi, *Halüsinasyon görüyorsun*, dediğini duydum. *Şok belirtisi.*

Halüsinasyon ya da değil, gölgeler gerçekçi görünüyorlardı. Gözleri minyatür güneşler gibi parlıyordu. Sırtlanlar gibi etrafımda dönmeye başladılar ve her turda daha da cesaretlendiler.

"*Gördük*," diye tısladılar. "*Zayıflığını gördük. Senin yüzünden ölecek.*"

"Hayır," diye fısıldadım. Ama bu gölgeler haklılardı; Darin'i bırakmış, onu terk etmiştim. Bana gitmemi söylemiş olmasının önemi yoktu. Nasıl bu kadar korkakça davranabilmiştim?

Annemin kolluğunu tuttum fakat nedense ona dokunmak kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Annem Maskeli'yi alt edebilirdi. Darin'i, büyükbabamı ve büyükannemi bir şekilde kurtarabilirdi.

Büyükannem bile benden daha cesurdu. Narin bedeni ve için için yanan gözleriyle büyükannem. Annem büyükannemin içindeki alevi almıştı ve Darin de ona çekmişti.

Ama ben ona çekmemiştim.

Kaç küçük kız.

Gölgeler yaklaşırken gözlerimi kapatıp kaybolmalarını umdum. Zihnimde dönüp duran düşünceleri yakalayıp onlara tutunmaya çalıştım.

Uzaktan gelen bağrışlar ve bot sesleri duydum. Askerler hâlâ beni arıyorlarsa, burada güvende olamazdım.

Belki de beni bulmalarına ve ne yapmak istiyorlarsa yapmalarına izin vermeliydim. Ailemden birini terk etmiştim, cezalandırılmayı hak ediyordum.

Ama Maskeli'den kaçmam için beni teşvik eden içgüdü beni ayağa kaldırdı. Sokaklara dalıp giderek artan sabah kalabalığının arasında kayboldum. Âlimler'in birkaçı bana baktı, kimi temkinli bir şekilde kimi şefkatle. Ama çoğu bana bakmadı. Bu sokaklarda kaç kez farkında olmadan kaçan, bütün dünyası elinden alınan birinin yanından geçtiğimi merak ettim.

Lağım suyuyla yapış yapış olan bir ara sokakta dinlenmek

için durdum. Bölgenin öteki ucunda kıvrılan yoğun kara duman, kızgın gökyüzüne yükselirken soluklaşıyordu. Evim yanıyordu. Büyükannemin reçelleri, büyükbabamın ilaçları, Darin'in çizimleri ve kitaplarım gitmişti. Beni ben yapan her şey gitmişti.

Her şey değil Laia. Darin gitmedi.

Sokağın ortasında, benden birkaç adım ötede bir ızgara vardı. Bölgedeki bütün ızgaralar gibi o da yeraltı mezarlığına gidiyordu: İskeletlere, hayaletlere, farelere ve hırsızlara ev sahipliği yapıyordu... Ve muhtemelen Âlimler'in direnişine de.

Darin onlara gözcülük mü yapıyordu? Onu Silah Bölgesi'ne sokan Direniş miydi? Ağabeyimin Maskeli'ye söylediklerine rağmen, bana mantıklı gelen tek yanıt buydu. Söylentilere göre Direniş savaşçıları giderek güç kazanıyorlardı, sadece Âlimler değil, kuzeydeki özgür ülke Marinn'den Denizciler, İmparator'un koruması altında, toprakları çölden oluşan Kabileler'den de asker topluyorlardı.

Büyükannem ve büyükbabam benim yanımda Direniş'ten asla söz etmezlerdi. Ama gecenin geç saatlerinde isyancıların Âlim esirlerini nasıl kurtardıklarını, Savaşçı tacir sınıfı Tüccarlar'ın karavanlarını nasıl yağmaladıklarını ve üst sınıf Çizerler'in üyelerini nasıl katlettiklerini fısıltıyla anlatırken duyardım. Sadece isyancılar Savaşçılar'a karşı durmayı göze alabilirlerdi. Yakalanmadıkları için Âlimler'in ellerindeki tek silahtılar. Demir ocaklarına yaklaşabilen birileri varsa, onlar olmalıydılar.

Direniş'in bana yardım edebileceğini fark ettim. Evim talan edilip yakılmıştı, ailem isyancılardan ikisi İmparator'a Darin'in adını verdiği için öldürülmüştü. Direniş'i bulup onlara olanları anlatabilirsem, belki Darin'i hapisten kurtar-

mama yardım edebilirlerdi. Bana borçlu oldukları için değil, Âlim halkı kadar eski bir ahlak kuralı olan *Izzat*'a uygun yaşadıkları için. İsyancı liderleri Âlimler'in en iyisi, en cesurlarıydılar. İmparator anne babamı öldürmeden önce bana bunu öğretmişlerdi. Yardım istersem, Direniş beni geri çevirmezdi.

Izgaraya doğru ilerledim.

Serra'nın yeraltı mezarlarına daha önce hiç girmemiştim. Bütün şehrin altında ağ gibi yayılıyorlardı, yüzlerce kilometre boyunca uzanan tüneller ve bazılarında asırlık kemiklerin bulunduğu mağaralar vardı. Artık kimse o mezarları defin amaçlı kullanmıyordu, İmparatorluk bile yeraltı mezarlarını tam olarak haritaya dökmemişti. İmparator bile tüm gücüne rağmen isyancıları saklandıkları yerde bulamıyorsa, ben nasıl bulacaktım?

Bulana kadar durmak yok. Izgarayı kaldırıp aşağıdaki kara deliğe baktım. Oraya inip Direniş'i bulmak zorundaydım, çünkü bulamazsam ağabeyimin hiç şansı yoktu. Onları bulup bana yardım etmelerini sağlayamazsam, Darin'i bir daha asla göremeyecektim.

IV: Elias

Helene ve ben Blackcliff'in çan kulesine ulaştığımızda, okulun neredeyse üç bin öğrencisi orada toplanmıştı. Gündoğumuna bir saat vardı ama tek bir uykulu göz bile göremiyordum. Aksine, kalabalığa hevesli bir uğultu hâkimdi. En son biri kaçmaya yeltendiğinde, avlu karla örtülüydü.

Bütün öğrenciler sırada neyin olduğunu biliyorlardı. Yumruğumu sıkıp gevşettim. Bunu izlemek istemiyordum. Bütün Blackcliff öğrencileri gibi ben de okula altı yaşında gelmiştim ve burada geçirdiğim on dört sene içinde, binlerce kez cezalandırmaya tanık olmuştum. Kendi sırtımda da okulun acımasızlığının izlerini taşıyordum. Ancak en kötüsü firarilerin başına gelendi.

Vücudum bir yay kadar gergindi ama bakışlarımı donuklaştırıp duygusuz bir ifade takındım. Blackcliff'in branş ustaları komutanlar da izliyor olacaklardı. Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken öfkelerini üzerime çekmek affedilmeyecek kadar aptalca olurdu.

Helene ve ben kıyımı en net şekilde izleyecek olan en küçük sınıfların, dört sınıf maskesiz Çaylak öğrencinin yanından geçtik. En ufakları yedi, en büyükleri ise neredeyse on bir yaşındaydı.

Çaylaklar biz geçerken gözlerini yere çevirdiler; biz üst sınıftandık ve bize hitap etmeleri bile yasaktı. İfadesiz bir şekilde duruyorlardı, kılıçları sırtlarında tam kırk beş derecelik açıyla asılıydı, botları parlatılmış, yüzleri taş kadar ifadesizdi. Şimdiye kadar en küçük Çaylaklar bile Blackcliff'in esas ilkelerini öğrenmişlerdi: İtaat et, uyumlu ol ve çeneni kapalı tut.

Çaylaklar'ın arkasında Blackcliff'in ikinci kuşak öğrencileri Beşlikler'in şerefine boş bir alan vardı. Onlara Beşlik deniyordu, çünkü çoğu beşinci senelerinde ölüyordu. On bir yaşındayken, komutanlar bizi giysisiz, yiyeceksiz ve silahsız bir şekilde dört sene boyunca hayatta kalma mücadelesi vermemiz için Blackcliff'ten İmparatorluk'un vahşi topraklarına salarlardı. Geriye kalan Beşlikler Blackcliff'e geri döner, maskelerini alır ve Subay Adayı olarak dört sene ve ardından iki sene de Kafatası olarak geçirirlerdi. Hel ve ben Kıdemli Kafatası'ydık - eğitimimizin son senesiydi.

Komutanlar avluda sıralı kemerlerin altından bizi gözlemliyorlardı, Blackcliff'in liderini beklerken elleri kamçılarındaydı. Heykeller gibi hareketsiz duruyorlardı, maskeleri hatlarına uzun zaman önce oturmuştu, duyguya dair en ufak belirti geçmişte kalan bir hatıraydı.

Elimi kendi maskeme götürdüm, bir anlığına da olsa onu yüzümden kopartabilmeyi istedim. Sınıf arkadaşlarım gibi, ben de on dört yaşındayken Subay Adayı olduğum ilk gün maskemi almıştım. Diğer öğrencilerin aksine -Helene'i hayal kırıklığına uğratarak- pürüzsüz sıvı gümüş olması gerektiği gibi yüzüme oturmamıştı. Muhtemelen her yalnız kaldığımda lanet olası şeyi çıkardığım için böyle olmuştu.

İmparatorluk'un kutsal adamlarından bir Kâhin bana kadife kaplı bir kutuda maskeyi verdiğinden beri ondan nefret etmiştim. Bir tür parazit gibi yüzüme yapışmasından nefret ediyordum. Yüzüme baskı yapıp tenimin şeklini almasından nefret ediyordum.

Maskesi henüz yüzüne karışmayan tek öğrenci bendim ve düşmanlarım buna dikkat çekmekten hoşlanırlardı. Ama son zamanlarda, maske karşı koymaya, enseme küçük teller saplayarak karışma işlemini hızlandırmaya başlamıştı. Tenimin

karıncalanmasına, artık kendim değilmişim, bir daha asla kendim olmayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Veturius." Kıdemli Kafatasları arasındaki yerimizi alırken Hel'in cılız, kumral takım teğmeni Demetrius bana seslendi. "Kim o? Firari kim?"

"Bilmiyorum. Dex ve yardımcılar onu getirdiler." Teğmenimi görmek için etrafıma baktım ama henüz gelmemişti.

"Çaylak olduğunu duydum." Demetrius çan kulesinin temelindeki kandan kahverengiye dönmüş taşların arasından çıkan tahta yığınına baktı. Burası kırbaçlama yeriydi. "Biraz büyük. Dördüncü senesiymiş."

Helene ve ben birbirimize baktık. Demetrius'un kardeşi de henüz on yaşındayken, Blackcliff'teki dördüncü senesinde kaçmaya çalışmıştı. Kapıların dışında üç saat -birçoğundan daha uzun bir süre- dayandıktan sonra paralı askerler onu Kumandan ile yüzleşmesi için bulup getirmişlerdi.

"Belki de bir Kafatası'dır." Helene yaşça büyük öğrencilerin oluşturduğu sıraları tarayıp herhangi birinin eksik olup olmadığını görmeye çalıştı.

"Belki de Marcus'tur," dedi takımımın bir üyesi olan Faris sırıtarak, hepimizden daha uzun boyluydu ve sarı saçları dağınık bir şekilde dik dik duruyordu. "Ya da Zak."

Mümkün değildi. Esmer ve sarı gözlü Marcus, ikizi Zak ile bizim safın en ön sırasında duruyordu; ikizi ondan sonra doğmuştu, daha kısa boylu ve teni daha açıktı ama onun kadar kötüydü. Hel onlara Yılan ve Kurbağa derdi.

Zak'in maskesi gözlerinin çevresinde henüz tam olarak oturmamıştı ama Marcus'unki sıkıca yüzünü kavrıyordu, yüzüyle öylesine bütünleşmişti ki bütün hatları -kalın kaşları bile- altında net bir şekilde belli oluyordu. Marcus maskesini çıkarmaya çalışırsa, onunla birlikte yüzünün yarısını çıkarmak zorunda kalırdı. Ve bu bir ilerleme olurdu.

Bakışlarını hissetmiş gibi Marcus dönüp Helene'e onun sahibi olduğunu belirtircesine yırtıcı bir şekilde bakınca, içimden onu boğmak geldi.

Sıra dışı bir şey yapma, diye kendime hatırlattım. *Göze batacak hiçbir şey yapma.*

Kendimi kafamı çevirmeye zorladım. Bütün okulun önünde Marcus'a saldırmak kesinlikle sıra dışı olurdu.

Helene, Marcus'un onu süzdüğünü fark etti. Ellerini iki yanında yumruk yaptı ama Yılan'a ders vermeden önce komiser avluya girdi.

"DİKKAT."

Üç bin vücut öne doğru atıldı, üç bin çift bot birleşti, üç bin sırt bir kuklacının eli tarafından çekilmiş gibi dikleşti. Ardından çöken sessizlikte, yere düşen bir damla gözyaşını bile duyabilirdiniz.

Ama Blackcliff Askeri Akademisi'nin Kumandanı'nın yaklaştığını duymadık; onu yaklaşan bir fırtına gibi hissettik. Sessizce hareket ediyordu, çalıların altından çıkan açık renk kürklü bir orman kedisi gibi kemerlerin altından ortaya çıktı. Üniforması olan dar ceketinden çelik burunlu botlarına kadar tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Sarı saçlarını her zamanki gibi ensesinde sıkı bir şekilde bağlamıştı.

O yaşayan tek kadın Maskeli idi - ya da Helene yarın mezun olana kadar öyle olacak demek daha doğru olurdu. Ama Helene'in aksine, Kumandan ölümcül bir ürperti saçıyordu, sanki gri gözleri ve kristal hatları bir buzulun alt kısmından kesilmiş gibiydi.

"Suçluyu getirin," dedi.

Çan kulesinin arkasından küçük, kendini salmış bir vücudu çekiştiren bir çift paralı asker çıktı. Yanımda duran Demetrius gerildi. Dedikodular doğruydu; firari dördüncü

sınıftı, en fazla on yaşında olmalıydı. Askerler onu Kumandan'ın önüne atınca hareket etmedi.

Kumandan bakarken gümüş yüzü hiçbir şey ele vermedi ama eli kemerindeki demirağacından yapılan çivili binici kırbacına gitti. Onu yerinden çıkarmadı. Henüz değil.

"Dördüncü sınıftan Falconius Barrius." Sesi avluya yayıldı, yumuşak ve neredeyse nazikti. "Blackcliff'teki makamını geri dönmemek üzere terk ettin. Açıklamanı yap."

"Kumandan açıklamam yok." Kumandana hepimizin yüzlerce kez söylediği sözleri tekrarladı, Blackcliff'te her şeyi berbat ettiğinizde söyleyebileceğiniz tek cümle buydu.

İfadesiz kalmaya çalışmak, gözlerimden duyguyu arındırmak benim için zor bir sınavdı. Barrius otuz altı saatten kısa bir süre sonra işleyeceğim suç için cezalandırılmak üzereydi. İki gün sonra oradaki ben olabilirdim. Kan içinde. Mahvolmuş.

"Akranlarının fikirlerini alalım." Kumandan bakışlarını bize çevirdi ve bu, soğuk bir dağ rüzgârına maruz kalmak gibiydi. "Çaylak Barrius vatana ihanetten suçlu mu?"

"Evet efendim!" Bağırış taşları sarstı, gaddarlığı elle tutulacak türdendi.

"Lejyonerler," dedi Kumandan. "Onu direğe götürün."

Öğrencilerin bağrışı Barrius'u baygınlığından uyandırdı ve paralı askerler onu kırbaç direğine bağlarken acıyla kıvranıp karşı geldi.

Dördüncü sınıflar, yıllardır birlikte dövüşen, terleyen ve acı çeken çocuklar botlarını yassı taşlara vurup yumruklarını havaya kaldırdılar. Kıdemli Kafatasları'nın ön sırasından Marcus bağırarak onayını verdi, gözleri uğursuz bir neşeyle aydınlandı. Tanrılara mahsus bir hürmetle liderine, Kumandan'a bakıyordu.

Birinin bana baktığını hissettim. Komutan sol tarafta beni izliyordu. *Sıra dışı bir şey yapma.* Yumruğumu kaldırıp diğerleriyle birlikte tezahürat ederken kendimden nefret ettim.

Kumandan kırbacını çıkarıp sevgilisiymiş gibi onu okşadı, sonra ıslık sesi çıkartacak kadar hızlı ve sert bir biçimde Barrius'un sırtına indirdi. Nefesini tutuşu avluda yankılandı ve bütün öğrencilerin kısa bir anlığına da olsa acıma duygusuyla sesi kesildi. Blackcliff'in o kadar çok kuralı vardır ki onları birkaç kez çiğnememek imkânsızdır. Daha önce her birimiz o direğe bağlanmış ve kırbacın acısını hissetmiştik.

Sessizlik uzun sürmedi. Barrius çığlık attıkça öğrenciler uluyarak, onunla alay ederek karşılık verdiler. Marcus en gürültücüleriydi, öne doğru eğilmişti ve heyecanından neredeyse tükürükler saçıyordu. Faris de gürleyerek cezayı onayladığını belirtti. Demetrius bile bir-iki kez bağırdı, sanki tamamen farklı bir yerdeymiş gibi bakışları duygusuz ve mesafeliydi. Helene yanımda tezahürat ediyordu ama ifadesinde neşe yoktu, sadece katı bir üzüntü vardı. Blackcliff'in kuralları firarinin ihanetine karşı öfkesini dile getirmesini emrediyordu ve o da öyle yapıyordu.

Kumandan gürültüye aldırış etmedi, tamamen işine odaklanmıştı. Kolları bir dansçının zarafetiyle kalkıp iniyordu. Cılız uzuvları her kırbaç darbesinde kasılıp gevşerken Barrius'un etrafında dönmeye başladı, hiç şüphesiz bir sonraki darbeyi nasıl daha acı verici hale getirebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Yirmi beş kırbaç darbesinden sonra onu gevşek bir şekilde duran boynundan tutup çevirdi. "Onlara bak," dedi. "İhanet ettiğin adamlara bak."

Barrius'un gözleri avluya yalvardı, ona acıyacak birini görmeyi umuyordu. Ama bilmesi gerekirdi... Bakışları yassı taşlara düştü.

Tezahüratlar devam etti ve kırbaç tekrar inmeye başladı. Tekrar. Barrius beyaz taşların üzerine düştü, etrafındaki kan gölü hızla yayılıyordu. Göz kapakları seğirdi. Kendinden geçmiş olmasını umdum. Daha fazla hissetmemesini umdum.

Kendimi izlemeye zorladım. *Bu yüzden gidiyorsun Elias. Bir daha bunun bir parçası olmamak için.*

Barrius'un ağzından kabarcıklı bir inleme geldi. Kumandan kolunu indirdi ve avluya sessizlik çöktü. Firarinin nefes aldığını görebiliyordum. Bir kez daha nefes alıp verdi, sonra hiçbir şey olmadı. Kimse tezahürat etmedi. Gün doğdu, güneşin ışıkları Blackcliff'in abanoz çan kulesinin üzerinde kanlı parmaklar gibi gökyüzünü sarıp, avludaki herkesi korkunç bir kızıla boyadı.

Kumandan kırbacını Barrius'un üniformasına sildikten sonra tekrar kemerine taktı. "Onu kum tepesine götürün. Leşçiller için." Sonra bize göz gezdirdi.

"Görev her şeyden önce gelir, ölene kadar. İmparatorluğa ihanet ederseniz, yakalanır ve bedelini ödersiniz. Dağılın."

Öğrenci sıraları dağıldı. Firariyi içeri getiren Dex sessizce uzaklaştı, yakışıklı esmer yüzü biraz sıkkın gibiydi. Faris onu izledi, hiç şüphesiz Dex'in sırtına vurup sıkıntılarını bir genelevde unutmasını önerecekti. Demetrius tek başına uzaklaştı, kardeşinin Barrius gibi öldürülmesini izlemek zorunda kaldığı iki sene önceki o günü hatırladığını biliyordum. Saatlerce konuşabilecek durumda olmayacaktı. Diğer öğrenciler hızla avludan dağılırken kendi aralarında kırbaç cezasını konuşuyorlardı.

"-sadece otuz kırbaç yedi, ne zayıfmış-"

"-nefesini tuttuğunu gördünüz mü, korkak bir kız gibiydi-"

"Elias." Helene'in sesi yumuşaktı, tıpkı kolumda hissettiğim eli gibi. "Gel. Kumandan seni görmek istiyor."

O haklı. Herkes uzaklaşıyordu. Benim de uzaklaşmam gerekirdi.

Yapamıyordum.

Kimse Barrius'un kanlı kalıntısına bakmıyordu. O bir haindi. Hiçbir şeydi. Ama birinin kalması gerekirdi. Birinin onun yasını tutması gerekirdi, bir dakikalığına bile olsa.

"Elias," dedi Helene, bu kez daha ısrarcı bir şekilde. "Kımılda. Seninle görüşecek."

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye karşılık verdim. "Sen devam et."

Benimle tartışmak istiyordu ama varlığı dikkat çekiyordu ve ben ise yerimden kımıldamıyordum. Son kez arkasına bakarak beni yalnız bıraktı. Gittiğinde, kafamı kaldırıp bakınca Kumandan'ın beni izlediğini gördüm.

Uzun avluda göz göze geldik ve birbirimizden ne denli farklı olduğumuza belki de yüzüncü kez şaşırdım. Benim saçlarım siyah, onunki sarıydı. Benim tenimin altmımsı kahverengi bir ışıltısı vardı, onunki bembeyazdı. Dudaklarında sürekli hoşnutsuz bir ifade vardı, bense neşeli olmadığım halde neşeliymiş gibi görünüyordum. Geniş omuzlu ve bir metre doksan santimetreden daha uzundum, o ise bir Âlim kadınından daha kısa ve aldatıcı bir şekilde narin bir yapıya sahipti.

Ama bizi yan yana dururken gören herkes benim için ne ifade ettiğini anlayabilirdi. Çıkık elmacık kemiklerimi ve soluk gri gözlerimi annemden almıştım. O ise bana Blackcliff'in son yirmi senedir gördüğü en iyi öğrenci yapan acımasızlık hissini ve hızımı kazandırmıştı.

Anne. Bu doğru kelime değildi. *Anne* sıcaklık, sevgi ve tatlılık uyandırırdı. Doğumdan hemen sonra Kabile çölüne terk edilmeyi değil. Yıllarca süren sessizliği ve dizginlenemez nefreti değil.

Beni doğuran bu kadın bana birçok şey öğretti. Kontrol de onlardan biri. Öfkemi ve tiksintimi bastırıp kendimi bütün duygulardan arındırdım. Kaşlarını çattı, dudakları hafifçe büküldü ve elini boynuna götürdü, parmakları yakasından dışarı çıkan tuhaf mavi dövmenin kıvrımlarını takip etti.

Yanıma gelip bana neden hâlâ burada olduğumu, neden bakışlarımla ona meydan okuduğumu sormasını bekledim. Ancak bunu yapmadı. Aksine, bir süre daha beni izledikten sonra dönüp kemerlerin altında gözden kayboldu.

Çan kulesi altı olduğunu duyurdu ve davullar gümbürdemeye başladı. *Bütün öğrenciler yemekhaneye.* Kulenin dibinde lejyonerler Barrius'tan kalanları toplayıp götürdüler.

Avlu hâlâ sessizdi, az öncesine kadar bir çocuğun durduğu kan gölüne bakan, dikkatli olmazsam sonumun onun gibi olacağını bilmekten ürperen ben hariç bomboştu.

V: Laia

Yeraltı mezarının sessizliği aysız bir gece kadar uçsuz bucaksız ve ürkütücüydü. Bu tünellerin boş olduğu anlamına gelmiyordu; ızgaradan aşağı iner inmez çıplak ayaklarımın üzerinden bir fare geçti ve yumruk büyüklüğünde şeffaf bir örümcek yüzümden birkaç santimetre mesafedeki bir ağdan aşağı süzüldü. Çığlık atmamak için elimi ısırdım.

Darin'i kurtar. İsyancıları bul. Darin'i kurtar. İsyancıları bul.

Bazen bu sözleri fısıldıyordum. Genellikle içimden geçiriyordum. Zihnimi kemiren korkuyu defeden bir tılsım gibi devam etmem için bana güç veriyorlardı.

Tam olarak ne aradığımdan emin değildim. Bir kamp mı? Gizlenme yeri mi? Kemirgenler dışında herhangi bir hayat belirtisi mi?

İmparatorluğun garnizonlarının çoğu Âlimler Bölgesi'nin doğusunda yer aldığı için batıya yöneldim. Gökyüzünün unuttuğu bu yerde bile, güneşin ne taraftan doğup battığını, İmparatorluk'un başkenti Antium'un bulunduğu kuzeyi ve ana limanı Navium'un yer aldığı güneyi hatasız bir şekilde gösterebilirdim. Bu kendimi bildim bileli sahip olduğum bir histi. Çocukken Serra bana kocaman görünmesine rağmen, her zaman yolumu bulabilmiştim.

Bu beni cesaretlendirdi - en azından daire çizip durmayacaktım.

Bir süre günışığı yeraltı mezarlığının ızgaralarından içeri süzülüp zemini hafifçe aydınlattı. Mezarlarla dolu yüzeyleri çukurlu duvarları tuttum ve çürüyen kemiklerin pis kokusundan tiksinmemeye çalıştım. Savaşçı devriyelerinden biri

yaklaşırsa, mezarlık saklanmak için iyi bir yer olabilirdi. *Onlar sadece kemik*, diye geçirdim içimden. *Devriye seni öldürebilir.*

Gün ışığında şüphelerimi bir kenara itip isyancıları bulacağıma ikna olmak daha kolaydı. Ama saatlerce dolaştım, en sonunda ışık azaldı ve gözlerimi örten bir perde gibi hava kardı. Havanın kararmasıyla birlikte, seti yıkan bir nehir gibi korku zihnime hücum etti. Her gümbürtü katil bir asker, her gıcırtı fare sürüsüydü. Yeraltı mezarlığı fareyi yutan bir piton gibi beni yutmuştu. Ürperdim, burada hayatta kalmak için bir fare kadar şansım olduğunu biliyordum.

Darin'i kurtar Direniş'i bul.

Açlıktan midem düğümlenmeye ve susuzluktan boğazım yanmaya başladı. Uzakta titreyen bir meşale gördüm ve bir kelebek misali ona doğru çekildiğimi hissettim. Ama meşaleler İmparatorluk sınırlarını belirliyorlardı ve tünelde devriye gezen yardımcı askerler muhtemelen Savaşçılar'ın en düşük kademesi olan Avam olanlardı. Eğer bir grup Avam beni burada yakalarsa, ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

Kendimi avlanmış korkak bir hayvan gibi hissediyordum, İmparator beni ve bütün Âlimler'i böyle görüyordu. İmparator onun iradesi altında yaşayan hür insanlar olduğumuzu söylüyordu ama bu bir saçmalıktı. Mülk edinmeye ya da okula gitmeye hakkımız yoktu, çiğnediğimiz en ufak kural bile esaretle sonuçlanırdı.

Başka kimse böylesine katı kurallara göğüs germek zorunda değildi. Kabileler bir anlaşmayla korunma altındaydılar; istila sırasında halklarının özgürce hareket edebilmesi karşılığında Savaşçı yönetimini kabul etmişlerdi. Denizciler coğrafya ve ticaretini yaptıkları bol miktarda baharat, et ve demir sayesinde korunuyorlardı.

İmparatorluk'ta sadece Âlimler'e kötü davranılıyordu.

Darin'in, *Öyleyse İmparator'a karşı koy Laia*, dediğini duydum. *Beni kurtar. Direniş'i bul.*

Karanlık adımlarımı yavaşlatmama sebep oldu, artık neredeyse emekliyordum. İçinde bulunduğum tünel daraldı, duvarlar giderek birbirine yaklaştı. Sırtımdan aşağı ter boşaldı ve bütün vücudum titredi - dar yerlerden nefret ederdim. Kesik kesik solumaya başladım. İleride bir yerde kasvetli bir şekilde su damlıyordu. Buraya kaç hayalet dadanmıştı? Bu tünellerde intikam peşinde kaç ruh dolanıyordu?

Kes şunu Laia. Hayalet diye bir şey yok. Çocukken saatlerimi Kabile hikâyecilerinin hayali efsanelerini dinleyerek geçirirdim: Gecegetiren ve cin dostu; hayaletler, ifritler, canavarlar ve yaratıklar.

Bazen hikâyeler kabuslarıma sızardı, böyle olduğunda korkularımı dindiren Darin olurdu. Kabileler'in aksine Âlimler batıl inançlı değillerdi ve Darin her zaman bir Âlimin şüpheciliğine sahip olmuştu. *Burada hayalet yok Laia.* Zihnimde sesini duyunca gözlerimi kapatıp yanımda olduğunu hayal ettim ve varlığının bana güven vermesine izin verdim. *Yaratıklar da yok. Onlar gerçek değil.*

Güç bulmaya her ihtiyacım olduğunda yaptığım gibi elim kolluğuma gitti. Kararmaktan neredeyse simsiyah olmuştu ama öyle olmasını tercih ediyordum; daha az dikkat çekiyordu. Gümüşün üzerindeki deseni takip ettim, rüyalarımda görecek kadar iyi bildiğim birbiriyle birleşen bir dizi çizgiydi.

Annem kolluğu beş yaşındayken, onu son gördüğüm zaman bana vermişti. Ona dair hatırladığım net anlardan biriydi - saçları tarçın kokuyordu ve gözlerindeki ışıltı fırtınalı bir denizi andırıyordu.

"*Onu benim için sakla, küçük cırcır böceği. Sadece bir haftalığına. Ben geri dönene kadar.*"

Kolluğu güvende tuttuğumu ama tek oğlunu kaybettiğimi bilse, ne derdi? Kendi canımı kurtarıp ağabeyimi feda ettiğimi bilse?

Bunu düzelt. Darin'i kurtar. Direniş'i bul. Kolluğu bırakıp sendeleyerek yürümeye devam ettim.

Çok geçmeden ilk kez arkamdan sesler geldiğini duydum.

Bir fısıltıydı. Taşın üzerinde gıcırdayan bir bot sesi. Sesler o kadar belli belirsizdi ki mezarlar sessiz olmasaydı fark edeceğimi sanmıyordum. Yardımcı bir asker için fazla sessizdi. Direniş için fazla sinsiydi. Maskeli olabilir miydi?

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve arkamı dönüp katran karası karanlığa bakındım. Maskeliler böylesine bir karanlıkta yarı hayaletlermiş gibi rahatlıkla dolaşabilirlerdi. Olduğum yerde bekledim ama yeraltı mezarlığı tekrar sessizliğe gömüldü. Kımıldamadım. Nefes dahi almadım. Hiçbir şey duymuyordum.

Fare. Sadece bir fare. *Çok büyük bir fare belki de...*

Bir adım daha atmaya cesaret edince, deri ve yanık tahta kokusu aldım - insan kokularıydı. Yere eğilip silah olarak kullanabileceğim bir şey -bir taş, sopa, kemik- aradım, peşimdeki her kimse onunla savaşmak için kullanabileceğim herhangi bir şeye razıydım. Sonra kav çakmaktaşına değdi ve bir tıslama duyuldu, kısa bir süre sonra meşale yandı.

Durup ellerimle yüzümü kapattım, alevin gücü göz kapaklarımı zonklattı. Gözlerimi açmaya zorladığımda, etrafımda daire oluşturmuş bir şekilde duran altı cüppeli figür gördüm, hepsinin elinde kalbime nişan aldıkları yayları vardı.

"Kimsin?" diye sordu figürlerden biri öne çıkarak. Sesi bir paralı askerinki gibi sakin ve tekdüze olsa da bir Savaşçı'nın cüssesine sahip değildi. Çıplak kollarında sert kaslar vardı ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. Elindeki bıçağı vücudu-

nun bir uzantısıymış gibi tutuyordu ve diğerindeyse bir meşale vardı. Gözlerini görmeye çalıştım ama başlığının altına gizlenmişlerdi. "Konuş."

"Ben-" Saatlerce sessiz kaldıktan sonra boğuk bir ses çıkarabildim. "Ben arıyordum..."

Neden bunu iyice düşünmemiştim? Onlara Direniş'i aradığımı söyleyemezdim. Yarım akıllı biri bile isyancıları aradığını itiraf etmezdi.

"Üzerini arayın," dedi adam cümlemi tamamlamayınca.

Ufak tefek ve kadınsı başka bir figür yayını sırtına astı. Arkasında titreyen meşale yüzünü derin gölgelere gömüyordu. O da Savaşçı olamayacak kadar narin yapılıydı ve elleri bir Denizci'nin elleri gibi koyu renkli değildi. Muhtemelen ya bir Âlim ya da bir Kabile kadınıydı. Belki onu ikna edebilirdim.

"Lütfen," dedim. "İzin verin-"

"Kapa çeneni," dedi daha önce konuşan adam. "Sana bir şey bulabildin mi?"

Sana. Âlim ismiydi, kısa ve basit. Savaşçı olsaydı adı Agrippina Cassius ya da Chrysilla Aroman veya bu tür uzun ve gösterişli bir isim olurdu.

Ama sırf bir Âlim olduğu için kendimi güvende hissetmedim. Âlim hırsızların yeraltı mezarlıklarında dolaştıklarına, yakınlarından geçen birini gasp etmek, yağmalamak ve genellikle öldürmek için ızgaralardan çıkıp tekrar inlerine döndüklerine dair dedikodular duymuştum.

Sana ellerini kollarımın ve bacaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bir kolluk," dedi. "Gümüş olabilir, anlayamıyorum."

"Onu alamazsın!" Geri çekilir çekilmez, hırsızların az önce indirdikleri oklar tekrar beni hedef aldı. "Lütfen gitmeme izin verin. Ben Âlimim. Sizlerden biriyim."

"Al şunu," dedi adam. Sonra ekibinin geri kalanına işaret verdi ve tünellere geri çekilmeye başladılar.

"Özür dilerim." Sana içini çekti ama şimdi de elinde bir hançer tutuyordu. Bir adım geri çekildim.

"Yapma. Lütfen." Ellerimin titremesini gizlemek için parmaklarımı birbirlerine kenetledim. "Annemindi. Ailemden geriye kalan tek şey bu."

Sana bıçağını indirdi ama hırsızların lideri ona seslendi ve tereddüt ettiğini görünce bize doğru geldi. O sırada adamlarından biri ona işaret verdi. "Keenan dikkat et. Devriyeye çıkan askerler var."

"Eşleşip dağılın." Keenan meşalesini indirdi. "Takip ederlerse onları uzaklaştırın, yoksa hesap vermek zorunda kalırsınız. Sana, kızın gümüşünü al ve gidelim."

"Onu bırakamayız," dedi Sana. "Onu bulurlar. Ne yapacaklarını biliyorsun."

"Bizim sorunumuz değil."

Sana kımıldamayınca Keenan ellerini tuttu. Sonra beni kolumdan tutunca, Sana aramıza girdi. "Gümüşe ihtiyacımız var, evet," dedi. "Ama kendi halkımızdan çalmamız gerekmez. Onu bırak."

Savaşçılar'ın olduğuna hiç şüphe olmayan kesik sesler tünelde bize kadar ulaştı. Henüz meşalenin ışığını görmemişlerdi ama saniyeler içinde göreceklerdi.

"Lanet olsun Sana." Keenan kadının etrafından dolaşmaya çalıştı ama kadın şaşırtıcı bir güçle onu itince başlığı düştü. Meşalenin ışığı yüzünü aydınlatırken nefesimi tuttum. Sandığımdan daha yaşlı olduğu için ya da düşmanca göründüğü için değil, ensesinde arkasında bir alev olan havaya kaldırılmış bir yumruk dövmesi olduğu için. Ve altında *Izzat* sözcüğü yazıyordu.

"Sen-sen-" Konuşamadım. Keenan bakışlarını dövmeye çevirdi ve küfretti.

"Başardın," dedi Sana'ya. "Artık onu terk edemeyiz. Onlara bizi gördüğünü söylerse, bizi bulana kadar bu tünellere su basarlar."

Keenan vahşi bir çabuklukla meşaleyi söndürüp beni kolumdan çekti. Ben sert sırtına çarpınca kafasını çevirdi ve bir anlığına gözlerindeki kızgın parıltıyı gördüm. Keskin ve isli kokusu üzerime doğru sürüklendi.

"Özür di-"

"Sessiz ol ve adımlarına dikkat et." Sandığımdan daha yakındı, sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Yoksa seni bayıltır ve bu mezarların birine bırakırım. Şimdi kımılda." Dudağımı ısırıp onu takip ettim, tehdidine aldırmamaya çalışıp Sana'nın dövmesine odaklandım.

Izzat. Savaşçılar topraklarımızı istila edip herkesi Serra dilini konuşmaya zorlamadan önce Âlimler'in konuştuğu dil olan Eski Rei dilindeydi. *Izzat*'ın birçok anlamı vardı. Güç, şeref, onur. Ancak geçen yüzyılda belirli bir şey ifade etmeye başlamıştı: Özgürlük.

Onlar bir hırsız çetesi değildi, Direniş'i bulmuştum.

VI: Elias

Barrius'un çığlıkları saatlerce beynimi kemirdi. Yere yığıldığını görüyor, son nefesini verdiğini duyuyor ve taşları lekeleyen kanının kokusunu alıyordum.

Öğrencilerin ölümü beni genellikle bu şekilde etkilemezdi. Etkilememesi gerekirdi - Azrail eski bir dosttu. Blackcliff'te bir noktada hepimize eşlik etmişti. Ama Barrius'un ölümünü izlemek farklıydı. Günün geri kalanı boyunca asabi ve dalgındım.

Tuhaf ruh halim fark edilmeyecek gibi değildi. Bir grup Kıdemli Kafatası ile dövüş eğitimine girdiğimde, Faris'in bana aynı soruyu üçüncü kez sorduğunu fark ettim.

"En sevdiğin fahişe frengiye yakalanmış gibi görünüyorsun," dedi homurdanarak özür dileyince. "Senin neyin var?"

"Hiçbir şey." Sesimin kızgın çıktığını, Maskeli olmak üzere olan bir Kafatası'na hiç yakışmadığını fark ettiğimde çok geçti. Heyecanlı olmam, beklentiyle coşmam gerekirdi.

Faris ve Dex kuşkulu bir şekilde birbirlerine bakarken küfretmemek için kendimi tuttum.

"Emin misin?" diye sordu Dex. Dex kurallardan asla şaşmayan biriydi. Hep öyle olmuştu. Bana her baktığında, maskemin yüzüme neden hâlâ oturmadığını merak ettiğini biliyordum. İçimden ona, *Canımı sıkma*, demek geliyordu. Sonra kendime burnunu sokmadığını hatırlattım. O benim arkadaşımdı ve gerçekten endişeleniyordu. "Bu sabah," dedi, "kırbaçlama cezası sırasında biraz-"

"Hey, zavallı adamı rahat bırak." Helene arkamızdan yaklaşıp Dex ve Faris'e gülümsedi ve silahhaneye girerken gelişigüzel bir şekilde kolunu omzuma doladı. Kılıçların dizili ol-

duğu sıraya işaret etti. "Haydi Elias, silahını seç. En iyi üçlü, size meydan okuyorum."

Ben uzaklaşırken diğerlerine dönüp bir şey mırıldandı. Kör bir alıştırma kılıcı alıp dengesini kontrol ettim. Bir dakika sonra sakin varlığını yanımda hissettim.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum.

"Büyükbabanın seni rahat bırakmadığını söyledim."

Kafamı salladım. En iyi yalanlar gerçeklik payı olanlardı. Büyükbabam bir Maskeli idi ve birçok Maskeli gibi o da sadece kusursuzlukla tatmin olurdu.

"Teşekkürler Hel."

"Rica ederim. Kendini toparlayarak iyiliğimin karşılığını verebilirsin." Kaşlarımı çattığımı görünce kollarını kavuşturdu. "Dex takım teğmenin ve firariyi yakaladıktan sonra onu takdir etmedin. O bunu fark etti, bütün takımın da. Ve kırbaçlama sırasında... bizimle değildin."

"On yaşındaki bir çocuktan intikam alınmasını istemediğimi kastediyorsan, haklısın."

Bakışları gerildi, asla itiraf etmeyecek olsa da bir yanının beni anladığını bilmek benim için yeterliydi.

"Marcus kırbaçlamadan sonra geride kaldığını gördü. O ve Zak herkese cezanın fazla sert olduğunu düşündüğünü söylüyorlar."

Omuzlarımı silktim. Yılan ve Kurbağa'nın hakkımda söylediklerini umursayacak değildim.

"Aptal olma. Marcus mezuniyetten bir gün önce Veturia Soyu'nun varisini sabote etmeyi çok ister." İmparatorluk'un en eski ve saygın hanelerden biri olan evimden resmi adıyla söz etti. "Seni isyan çıkarmaktan suçlamak üzere."

"Beni her hafta isyana teşvik etmekten suçluyor."

"Ama bu kez bunu hak edecek bir şey yaptın."

Bakışlarımı ona çevirdim, gergin geçen bir saniye boyunca her şeyi bildiğini sandım. Ama ifadesinde öfke ya da yargılama yoktu, sadece endişe vardı.

Suçlarımı teker teker parmaklarıyla saydı. "Nöbetçi askeri birliğin liderisin ama Barrius'u içeri sen getirmedin. Senin yerine bunu teğmenin yaptı ve onu takdir etmedin. Firari cezalandırılırken hoşnutsuzluğunu zar zor gizledin. Mezuniyete bir gün kalmış olmasına rağmen, maskenin yüzüne yeni oturmaya başlaması da cabası."

Karşılık vermemi bekledi ama hiçbir şey söylemeyince içini çekti.

"Göründüğünden daha aptal değilsen, sen bile bunun dışarıdan nasıl göründüğünü tahmin edebilirsin Elias. Marcus seni Kara Muhafızlar'a şikâyet ederse, seni ziyaret etmek için yeterli kanıtları olabilir."

Ensemde hafif bir huzursuzluk hissettim. Kara Muhafızlar ordunun sadakatini sağlamakla görevliydiler. Kuş amblemi taşıyorlardı ve liderleri seçildikten sonra isminden vazgeçip kendisini Kızıl Örümcekkuşu diye tanıtırdı. İmparator'un sağ koluydu ve bu topraklardaki en güçlü ikinci adamdı. Şu anki Kızıl Örümcekkuşu'nun önce işkence edip sonra sorgulamak gibi bir huyu vardı. O kara zırhlı adilerin gece yarısı yapabilecekleri bir ziyaret, haftalar boyunca revirde kalmamı gerektirebilirdi. Bütün planım mahvolurdu.

Helene'e dik dik bakmamaya çalıştım. İmparator'a bu kadar tutkulu bir şekilde inanmak çok güzel olmalıydı. Neden o ya da diğerleri gibi olamıyordum? Annem beni terk ettiği için mi? Hayatımın ilk altı yılını acımasızlık ve nefret yerine, bana merhamet ve şefkati öğreten Kabileler'in arasında geçirdiğim için miydi? Oyun arkadaşlarım Çizerler yerine Kabileli, Denizci ve Âlim çocuklardan oluştuğu için miydi?

Hel bana bir kılıç verdi. "Sıraya gir," dedi. "Lütfen Elias. Sadece bir gün daha ve özgürüz."

Tabii. İmparatorluk'un tam donanımlı hizmetkârları olarak rapor vermekte özgürdük, sonra insanları Vahşiler ve Barbarlar'ın bitmek bilmeyen sınır savaşında ölüme götürecektik. Sınırda çalışmakla görevli olmayanlarımız Direniş savaşçılarını ya da Denizci casuslarını avlayacağımız şehir kuvvetlerinde görevlendirilecekti. Özgürdük, evet. İmparator'u yüceltmek için özgürdük. Irza geçip öldürmek için özgürdük.

Bunun özgürlük gibi gelmemesi ne tuhaftı.

Sesimi çıkarmadım. Helene haklıydı. Çok fazla dikkat çekiyordum ve Blackcliff bunun için en kötü yerdi. Buradaki öğrenciler söz konusu fesatlık olduğunda aç köpekbalıkları gibilerdi. Kokusunu aldıklarında, o yöne doğru yüzerlerdi.

Günün kalanı boyunca mezun olmak üzere olan bir Maskeli gibi davranmak için elimden geleni yaptım - kibirli, kaba ve vahşi. Kendimi pisliğe bulamak gibiydi.

Akşam vakti yalnız kalabilmek için hücreye benzeyen odama döndüğümde, hemen maskemi çıkarıp yatağıma attım ve sıvı metal yüzümden çıkınca derin bir nefes verdim.

Maskenin parlak yüzeyinde yansımamı görünce yüzümü buruşturdum. Faris ve Dex'in dalga geçmekten hoşlandıkları gür kara kirpiklerime rağmen, gözlerim anneminkilere o kadar benziyordu ki onları görmekten nefret ediyordum. Babamın kim olduğunu bilmiyordum ve artık umurumda değildi ama belki de yüzüncü kez, en azından gözlerimin onunkilere çekmesini diliyordum.

İmparatorluk'tan kaçtıktan sonra bunun önemi olmayacaktı. İnsanlar gözlerimi görecek ve *Komutan* yerine *Savaşçı* diyeceklerdi. Birçok Savaşçı güneyde tüccar, paralı asker ya

da zanaatkâr olarak dolaşıp duruyorlardı. Ben de o yüzlerce Savaşçı'nın arasında olacaktım.

Dışarıda, çan kulesi sekizi vurdu. Mezuniyete on iki saat kalmıştı. Törenin bitmesine ise on üç saat. Dört saat daha hoşbeşle geçecekti. Veturia Soyu seçkin bir aileydi ve büyükbabam onlarca kişiyle el sıkışmamı isteyecekti. Ama eninde sonunda, geri çekilecektim ve sonra...

Özgürlük. Nihayet.

Hiçbir öğrenci mezuniyetten sonra kaçmamıştı. Neden kaçsınlar ki? Öğrencileri kaçmaya iten Blackcliff'teki cehennemdi. Ama buradan çıktıktan sonra kendi kuvvetlerimiz, kendi görevlerimiz olacaktı. Para, statü ve saygınlık edinecektik. En düşük kademeli Avam bile Maskeliler'den biri olduğunda yüksek kademeden biriyle evlenebilirdi. Aklı başında kimse buna sırtını dönmezdi, özellikle de neredeyse on buçuk sene eğitim gördükten sonra.

Bu yüzden yarın kaçmak için harika bir zamandı. Mezuniyetten iki gün sonra çılgınlıklar başlardı - partiler, akşam yemekleri, balolar, ziyafetler. Kaybolursam, en az bir gün boyunca kimsenin aklına beni aramak gelmezdi. Bir arkadaşımın evinde komaya girecek kadar içip sızdığımı düşünürlerdi.

Şöminemin altından Serra'nın yeraltı mezarlıklarına giden geçit görüş alanımın kenarında belirdi. O lanet olası tüneli kazmak üç ayımı almıştı. Tüneli sağlamlaştırmak ve yardımcı devriyelerin meraklı gözlerinden saklamak ise iki ay daha sürmüştü. İki ay da yeraltı mezarının haritasını çıkarıp şehirden çıkış yolumu belirlemek sürmüştü.

Uykusuz, sürekli arkamı kollayıp normal bir şekilde davranmaya çalışarak geçen yedi ay. Kaçarsam, hepsi buna değecekti.

Davullar çalmaya başladı, mezuniyet ziyafetinin başlamak üzere olduğunu belirtiyorlardı. Saniyeler sonra biri kapımı tıklattı. Lanet olsun. Kışlanın önünde Helene'le buluşmam gerekiyordu ama henüz üzerimi bile giyinmemiştim.

Helene tekrar kapıyı tıklattı. "Elias kirpiklerini kıvırmayı bırak ve dışarı çık. Gecikiyoruz."

"Bekle," dedim. Üniformamı çıkarırken kapı açıldı ve Helene içeri girdi. Çıplak olduğumu görünce boynundan itibaren kızarmaya başladı ve hemen kafasını çevirdi. Tek kaşımı kaldırdım. Helene beni birçok kez yaralı, hasta ya da komutanlardan birinin acımasız güç artırma antrenmanı sonrasında acı çekerken çıplak görmüştü. Artık beni çıplak gördüğünde, gözlerini devirip bana bir tişört atması dışında bir tepki vermemesi gerekirdi.

"Acele et, olur mu?" Odaya çöken sessizliği bozmak için bir şeylerle oyalanmaya başladı. Askıdan tören üniformamı alıp hızla düğmelerini iliklediim, bocalaması karşısında gerilmiştim. "Diğerleri önden gittiler. Bize yer ayıracaklarını söylediler."

Helene ensesindeki Blackcliff dövmesini ovuşturdu - okula gelir gelmez bütün öğrencilere yapılan kıvrımlı köşeleri olan dört kenarlı kara bir elmas dövmesiydi. Helene dövme yapılırken hepimizden daha iyi dayanmıştı, geri kalanımız sızlarken o acıya dayanıp bir damla bile gözyaşı dökmemişti.

Kâhinler Blackcliff'e her nesilden neden bir kız seçtiklerini hiçbir zaman açıklamamışlardı. Helene'e bile. Sebebi ne olursa olsun, gelişigüzel bir seçim yapmadıkları belliydi. Helene buradaki tek kız olabilirdi ama sınıfımızda en iyi üçüncü öğrenci olmasının bir sebebi vardı. Kabadayıların uzun zaman önce onu rahat bırakmaları gerektiğini öğrenmeleriyle aynı sebeptendi. O zeki, çevik ve acımasızdı.

Üzerinde siyah üniforması, parlak saç örgüsü bir taç gibi başını çevrelerken, kışın ilk karı kadar güzeldi. Uzun parmaklarının ensesine dokunmasını ve dudaklarını yalayışını izledim. Onu öpmenin, onu pencereye doğru itip vücudumu ona bastırmanın, saçındaki tokaları çıkarıp yumuşaklığını parmaklarımın arasında hissetmek nasıl olurdu merak ettim.

"Ah... Elias?"

"Hmm...." Ona dik dik baktığımı fark edip dalgınlığımdan sıyrıldım. *En yakın arkadaşını hayal ediyorsun Elias. Acınası bir haldesin.* "Özür dilerim. Sadece yorgunum. Hadi gidelim."

Hel bana tuhaf bir bakış atıp yatağımda duran maskeme işaret etti. "Ona ihtiyacın olabilir."

"Doğru." Maskesiz görünmenin cezası kırbaçlanmaktı. On dört yaşından beri hiçbir Kafatası'nı maskesiz görmemiştim. Hel hariç kimse benim yüzümü görmemişti.

Maskeyi takarken hevesle yüzüme oturması karşısında ürpermemeye çalıştım. *Bir gün kaldı.* Sonra onu sonsuza dek çıkaracaktım.

Kışladan çıktığımızda günbatımı davulları gümbürdüyordu. Mavi gökyüzü kararak mora dönüştü ve yakıcı çöl sıcağının yerini serin hava aldı. Akşamın gölgeleri Blackcliff'in kara taşlarına karışıp blok halindeki binaların doğal olmayan bir şekilde daha büyük görünmelerine yol açtı. Gözlerim gölgeleri tarayıp herhangi bir tehdit aradı, Beşlik olduğum günlerden kalma bir alışkanlıktı. Bir an gölgeler bana bakıyormuş gibi hissettim ama bu his çok uzun sürmedi.

"Sence Kâhinler mezuniyete katılacaklar mı?" diye sordu Hel.

Hayır, demek istedim. *Kutsal adamlarımızın yapacak daha iyi şeyleri var, kendilerini mağaralara kapatıp koyunların iç organlarını okumak gibi.*

"Sanmam," demekle yetindim.

"Sanırım beş yüz yıl sonra sıkıcı olmaya başlıyor," dedi Helene ironiden uzak bir şekilde ve fikrinin aptallığı karşısında yüzümü buruşturdum. Nasıl olur da Helene kadar zeki biri Kâhinler'in ölümsüz olduklarını düşünebilirdi?

Ama böyle düşünen sadece o değildi. Savaşçılar Kâhinler'in 'güçlerini' onlara dadanan ruhlardan aldıklarını düşünüyorlardı. Özellikle de Maskeliler Kâhinler'in önünde saygıyla eğilirlerdi, çünkü hangi Savaşçı çocuğun Blackcliff'te eğitim göreceğine Kâhinler karar verirdi. Bize maskelerimizi verenler Kâhinler idi. Ve bize Kâhinler'in beş yüz sene önce sadece bir günde Blackcliff'i kurdukları öğretilirdi.

Kırmızı gözlü heriflerden sadece on dört tane vardı ama nadiren ortaya çıktıklarından herkes onlara saygı gösterirdi. İmparatorluk liderlerinin çoğu -generaller, Kanlı Örümcekkuşları ve hatta İmparator bile- her yıl Kâhinler'in dağdaki inlerine gider ve devleti ilgilendiren önemli meseleler hakkında onlara danışırlardı. Biraz mantığı olan herkes onların bir grup şarlatan olduğunu bilse de İmparatorluk'ta sadece ölümsüz olarak rağbet görmekle kalmayıp geleceği gören ve zihin okuyanlar olarak da biliniyorlardı.

Çoğu Blackcliff öğrencisi Kâhinler'i hayatlarında sadece iki kez görürdü: Blackcliff'e seçildiklerinde ve maskeleri verildiğinde. Ama Helene her zaman kutsal adamlara karşı tuhaf bir ilgi duymuştu - o nedenle mezuniyete gelmelerini umması şaşırtıcı değildi.

Helene'e saygı duyuyordum ama bu konuda aynı fikirde değildik. Savaşçı efsaneleri cinler ve Gecegetirenler'den oluşan Kabile hikâyeleri kadar gerçekdışıydı.

Büyükbabam Kâhin saçmalığına inanmayan birkaç Maskeli'den biriydi ve içimden onun sözlerini tekrarladım. *Savaş*

alanı mabedimdir. Kılıcın ucu rahibimdir. Ölüm dansı duamdır. Öldürücü darbe kurtuluşumdur. Bu sözler ihtiyacım olan tek şeydi.

Dilimi tutmak için büyük bir çaba gösterdim ve bu Helene'in dikkatinden kaçmadı.

"Elias," dedi. "Seninle gurur duyuyorum." Ses tonu tuhaf bir şekilde resmiydi. "Senin için zor olduğunu biliyorum. Annen..." Etrafına bakıp sesini alçalttı; Kumandan'ın her yerde casusları vardı. "Annen sana karşı hepimize olduğundan daha sertti fakat ona gösterdin. Çok çalıştın. Her şeyi doğru yaptın."

Bir an için sesi öylesine içtendi ki bocaladım. İki gün sonra böyle düşünmeyecekti. İki gün sonra benden nefret edecekti.

Barrius'u unutma. Mezuniyetten sonra senden ne yapman beklenildiğini unutma.

Omzundan hafifçe ittim. "Yoksa duygusallaşacak mısın?"

"Unut gitsin domuz." Helene koluma yumruk attı. "Ben sadece düşünceli olmaya çalışıyordum."

Sahte bir kahkaha attım. *Kaçtığımda seni peşimden yollayacaklar. Sen ve diğerlerini, kardeşim dediğim adamları.*

Yemekhaneye varır varmaz içerideki gürültü bir dalga gibi bize çarptı - okuldan ayrılmak ya da mezun olmak üzere olan üç bin erkeğin kahkahası, böbürlenmesi ve şakalaşmasıydı. Kumandan yemekhanede olduğunda asla bu kadar gürültü yapmazlardı, ondan kaçınabilmeme sevinip oldukça rahatladım.

Hel beni düzinelerce uzun masadan birine doğru çekti, Faris arkadaşlarımıza nehrin kenarındaki genelevlerde yaşadığı son maceralarını anlatıyordu. Ölen kardeşi hiç aklından çıkmayan Demetrius bile hafifçe gülümsüyordu.

Faris imalı bir şekilde bizi süzdü. "Gelmeniz uzun sürdü."

"Veturius senin için süsleniyordu." Hel, Farin'in kaya gibi

iri gövdesini itti ve masaya oturduk. "Onu aynadan koparmak zorunda kaldım."

Masanın geri kalanı kahkaha atarken, Hel'in askerlerinden biri olan Leander Faris'ten hikâyesini bitirmesini istedi. Yanımda oturan Dex, Hel'in teğmeni Tristas'la tartışıyordu. Kocaman mavi gözlerinde aldatıcı bir masumiyet olan koyu renk saçlı, hırslı bir çocuktu ve nişanlısının adı Aelia'yı büyük harflerle koluna dövme yaptırmıştı.

Tristas öne doğru eğildi. "İmparator neredeyse yetmiş yaşında ve erkek çocuğu yok. Bu sene o sene olabilir. Kâhinler yeni bir İmparator seçebilirler. Yeni bir hanedan. Aelia'yla bu konu hakkında konuşuyordum-"

"Her sene, zamanın geldiğini düşünen biri olur." Dex gözlerini devirdi. "Ama her sene, yeni biri seçilmez. Tristas'a aptal olduğunu söyle."

"Tristas, sen bir aptalsın."

"Ama Kâhinler diyor ki-"

Hafifçe burnumdan gülünce Helene bana sert bir bakış attı. *Şüphelerini kendine sakla Elias.* İki tabağa yiyecek doldurmakla meşgul oldum ve birini ona doğru ittim. "Al, biraz lapa ye."

"O ne?" Hel püreyi karıştırıp temkinli bir şekilde kokladı. "İnek pisliği mi?"

"Sızlanmak yok," dedi Faris ağzı yemekle doluyken. "Beşlikler'e acıyorum. Dört sene boyunca çiftlik evlerinden yiyecek aşırdıktan sonra buna geri dönmek zorundalar."

"Çaylaklar'a acıyorum," diye karşılık verdi Demetrius. "On iki sene daha burada geçirdiğinizi düşünebiliyor musunuz? Ya da on üç?"

Yemekhanenin diğer ucunda Çaylaklar'ın çoğu herkes gibi gülüşüp şakalaşıyordu. Ama bazıları aslanları izleyen aç tilkiler gibi bizi izliyordu - sahip olduğumuz şeylere açtılar.

Yarısının gittiğini hayal ettim; kahkahaların yarısının sustuğunu, bedenlerin yarısının soğuduğunu. Çünkü onları bekleyen yokluk ve işkence dolu yıllar boyunca böyle olacaktı. Ya hayatta kalarak ya da ölerek, ya kabul ederek ya da sorgulayarak bununla yüzleşeceklerdi. Sorgulayanlar genellikle ölenler olurdu.

"Barrius'u pek umursamış görünmüyorlar." Kendime engel olamadan kelimeler ağzımdan çıktı. Yanımda oturan Helene'in vücudu donan su gibi kaskatı kesildi. Dex kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu belirtti, söylemek üzere olduğu şey yarıda kaldı ve masaya sessizlik çöktü.

"Neden üzülsünler ki?" diye sordu bir masa ileride Zak ve bir grup arkadaşıyla oturan Marcus. "Pislik hak ettiğini buldu. Keşke biraz daha dayanabilseydi, daha çok acı çekerdi."

"Sana fikrini soran olmadı Yılan," dedi Helene. "Her neyse, çocuk artık öldü."

"Şanslıymış." Faris çatalına biraz yiyecek alıp iştahsız bir şekilde çelik tabağına bıraktı. "En azından artık bu iğrenç şeyi yemek zorunda değil."

Masadakiler hafifçe kıkırdadı ve sohbet tekrar başladı. Ama Marcus kan kokusu almıştı ve kötü niyeti havaya bulaştı. Zak bakışlarını Helene'e çevirip ikiz kardeşine bir şey mırıldandı. Marcus ona aldırmayıp sırtlan gözlerini bana dikti. "Bu sabah o hain için çok üzüldün Veturius. Arkadaşın mıydı?"

"Kapa çeneni Marcus."

"Son zamanlarda yeraltı mezarlığında da çok vakit geçiriyorsun."

"Bu ne demek oluyor?" Helene elini silahına götürünce Faris kolunu tuttu.

Marcus ona aldırmadı. "Yoksa kaçacak mısın Veturius?"

Yavaşça kafamı kaldırdım. *Bu bir tahmin. Tahmin yürütüyor. Bilmesine imkân yok.* Dikkatli oldum ve *dikkatli olmak* Blackcliff'te birçok insan için *paranoyak olmak* anlamına gelirdi.

İki masaya da sessizlik çöktü. *İnkâr et Elias. Bunu bekliyorlar.*

"Bu sabah nöbetteki ekibin lideriydin, değil mi?" dedi Marcus. "O hainin öldüğünü gördüğüne sevinmen gerekirdi. Onu içeri sen getirmeliydin. Onun hak ettiğini söyle Veturius. Barrius'un hak ettiğini bulduğunu söyle."

Kolay olmalıydı. Buna inanmıyordum ve önemli olan da buydu. Yine de ağzımı açamadım. Kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Barrius ölene kadar kamçılanmayı hak etmemişti. O bir çocuktu, Blackcliff'te kalmaktan o kadar korkuyordu ki kaçmak için her türlü riske girmişti.

Sessizlik yayıldı. Birkaç komutan baştaki masadan bize baktılar. Marcus ayağa kalkınca yemekhanenin havası anında değişti, meraklı ve beklentili bir hale büründü.

Aşağılık herif.

"Bu yüzden mi masken yüzünle bütünleşmedi?" diye sordu Marcus. "Bizden biri olmadığın için mi? Söyle Veturius, hainin sonunu hak ettiğini söyle."

"Elias," diye fısıldadı Helene. Yalvarırcasına bakıyordu. *Uyum sağla. Sadece bir gün daha.*

"O-" *Söyle şunu Elias. Söylemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.* "O bunu hak etti."

Marcus'a buz gibi bir bakış attım, bunu söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi sırıttı.

"O kadar zor muydu pislik?"

Hareket etmesi beni rahatlattı ve çok istediğim bahaneyi verdi. Yumruklarımı sıkıp üzerine atıldım. Arkadaşlarım da

bunu bekliyorlardı. Faris, Demetrius ve Helene ayağa fırlayıp beni tuttular, Marcus'un yüzündeki lanet olası sırıtışı silemedim.

"Hayır Elias," dedi Helene. "Kavga başlattığın için Kumandan seni kamçılar. Marcus buna değmez."

"O bir aşağılık-"

"Aslında bu sen oluyorsun," dedi Marcus. "En azından ben babamın kim olduğunu biliyorum. *Ben* bir grup deve okşayan Kabileli tarafından yetiştirilmedim."

"Seni Avam pisliği-"

"Kıdemli Kafatasları." Kılıç Komutanı masanın başına doğru ilerledi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır efendim," dedi Helene. "Git Elias," diye mırıldandı. "Git ve hava al. Bunu ben hallederim."

Kanım hâlâ kaynıyordu, yemekhanenin kapılarından çıkıp nereye gittiğimi bilmeden kendimi çan kulesinin avlusunda buldum.

Marcus kaçacağımı nasıl anlamıştı? Ne kadarını biliyordu? Çok fazla bildiğini sanmıyordum, yoksa şimdiye kadar Kumandan'ın ofisine çağrılmış olurdum. Lanet olası, çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

Sakinleşmeye çalışarak avluda dolaşmaya başladım. Çöl sıcağı hafiflemişti ve ufukta hilal görünüyordu, bir yamyamın gülümsemesi gibi ince ve kırmızıydı. Kemerlerin arasından Serra'nın ışıkları donuk bir şekilde parlıyordu, on binlerce gaz lambası şehri çevreleyen çölün uçsuz bucaksız karanlığının gölgesinde kalmıştı. Burnuma sadece askerleri ve silahlarıyla bilinen şehirden hiç eksik olmayan demir ve çelik kokusu geldi.

Keşke Serra'yı tüm bunlardan önce, Âlim İmparatorluğu'nun başkenti olduğu yıllarda görebilseydim. Âlimler'in

yönetiminde, büyük binalar kışla ve eğitim alanları yerine kütüphaneler ve üniversitelerdi. Hikâyeciler Sokağı, artık sadece savaş ve ölüm hikâyelerinin anlatıldığı silah pazarı yerine sahneler ve tiyatrolarla doluydu.

Bu uçmayı istemek kadar aptalca bir arzuydu. Çünkü astronomi, mimari ve matematik alanlarındaki tüm birikimlerine rağmen, Âlimler hezimete uğramışlardı. Serra'nın güzelliği uzun zaman önce yok olmuştu. Burası artık bir Savaşçı şehriydi.

Solgun gökyüzü yıldızlarla parlıyordu. Uzun zaman önce incinen bir yanım bunun bir güzellik olduğunu anlıyordu ama çocukken baktığım gibi hayranlıkla bakamıyordum. O zamanlar yıldızlara biraz daha yaklaşabilmek için çam ağaçlarına tırmanırdım, yerden birkaç metre yükselmenin onları daha iyi görmemi sağlayacağına emindim. O zamanlar, bütün dünyam kum, gökyüzü ve beni açıkta kalmaktan kurtaran Saif Kabilesi'ne duyduğum sevgiden ibaretti. O zamanlar, her şey farklıydı.

"Her şey değişir Elias Veturius. Artık bir çocuk değil, bir adamsın. Omuzlarında bir adamın yükünü taşıyorsun ve önünde bir adamın seçenekleri uzanıyor."

Bıçağım elimdeydi ama onu çektiğimi hatırlamıyordum, yanımda duran başlıklı adamın boğazına tutuyordum. Yıllardır aldığım eğitim kolumun sabit bir şekilde durmasını sağlıyordu ama zihnimde bir sürü şey dolaşıyordu. Adam nereden çıkmıştı? Bir dakika öncesine kadar orada olmadığına dair takımımdaki herkesin hayatı üzerine yemin edebilirdim.

"Sen de kimsin?"

Başlığını indirince yanıtımı almış oldum.

Kâhin.

VII: Laia

Keenan önümde, Sana arkamda yeraltı mezarlığında hızla koştuk. Keenan devriye gezen askeri atlattığımızdan emin olunca yavaşladık ve Sana'ya gözlerimi bağlaması için bağırdı.

Ses tonundaki sertlik irkilmeme sebep oldu. Direniş bu hale mi gelmişti? Serseri ve hırsızlardan oluşan bir grup mu? Bu nasıl olmuştu? On iki sene önce isyancılar güçlerinin doruk noktasındaydılar, Kabileliler ve Marinn'in kralıyla ittifak kurmuşlardı. Özgürlük adına savaşırken ilkeleri -*Izzat*- doğrultusunda yaşar, masumları korur ve insanlarına her şeyden önce sadakati öğretirlerdi.

Direniş ilkelerini hatırlıyor muydu? Hatırladıklarını farz edersek, bana yardım edecekler miydi? Bana yardım edebilirler miydi?

Onları sana yardım etmeye ikna edeceksin. Yine Darin'in kendinden emin ve güçlü sesini duydum, tıpkı bana ağaca tırmanmayı ya da okumayı öğretirken olduğu gibi.

Sana, "Geldik," diye fısıldadığında saatler geçmiş gibi hissettim. Bir dizi kapı tıklaması ve açılan bir kapının gıcırtısını duydum.

Sana rehberlik etti ve mezarlığın berbat kokusundan sonra bahar kadar taze gelen serin bir havanın yüzüme çarptığını hissettim. Gözlerimi bağlayan bağın kenarlarından içeri ışık süzüldü. Burun deliklerimde tütünün yoğun yeşil kokusunu hissedince, bana ifrit ve yaratık resimleri çizerken piposunu tüttüren babam aklıma geldi. Beni burada, bir Direniş ininde görse ne derdi?

Mırıldanmalar ve homurtular duydum. Sıcak parmaklar

saçlarımı karıştırdı ve kısa bir süre sonra gözbağım açıldı. Keenan yanımda duruyordu.

"Sana," dedi. "Ona biraz maun yaprağı ver ve sonra onu buradan götür." Başka bir savaşçıya döndü, onunla konuşurken yüzü kızaran, benden birkaç yaş büyük bir kızdı. "Mazen nerede? Raj ve Navid henüz rapor verdiler mi?"

Keenan'ın duymayacağından emin olunca, "Maun yaprağı ne?" diye sordum Sana'ya. Daha önce bunu hiç duymamıştım ve büyükbabamla çalıştığım için birçok otu tanıyordum.

"O uyuşturucu bir ilaç. Son birkaç saati unutacaksın." Gözlerimin kocaman olduğunu görünce kafasını salladı. "Sana ondan vermeyeceğim. En azından şimdilik. Otur, berbat görünüyorsun."

İçinde bulunduğumuz mağara o kadar karanlıktı ki ne kadar büyük olduğunu anlamak zordu. Genellikle en düzgün Çizer mahallelerinde bulunan mavi alevli fenerler içeriyi aydınlatırken, aralarında küçük meşaleler yanıp sönüyordu. Temiz gece havası taş tavanın arasındaki boşluktan içeri süzülüyordu ve güçlükle de olsa yıldızları seçebiliyordum. Neredeyse bir gündür yeraltı mezarlığında olmalıydım.

"Esintili." Sana cüppesini çıkarınca kısa, koyu renk saçları dağınık bir kuş gibi kabardı. "Ama burası evimiz."

"Sana. Dönmüşsün." Kahverengi saçlı, kısa boylu ve toplu bir adam yaklaşıp merakla bana baktı.

"Tariq," diye seslendi Sana ona. "Devriyeye denk geldik. Yolda birini aldık. Ona biraz yiyecek getir, olur mu?" Tariq ortadan kaybolurken, mağarada dolaşan bir düzine insanın tuhaf bakışlarına aldırmayan Sana, yakındaki bir banka oturmamı işaret etti.

Burada eşit sayıda kadın ve erkek vardı, çoğu koyu renk, dar giysilerin içindeydi ve hemen hemen hepsi her an İm-

paratorluk baskınını bekliyorlarmış gibi bıçak ve kılıçlarla silahlanmışlardı. Bazıları silahlarını bilerken, diğerleri ateşte yemek pişiriyordu. Birkaç yaşlı adam pipolarını tüttürüyordu. Mağara duvarı boyunca uzanan yataklarda uyuyan insanlar vardı.

Etrafıma bakarken yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. Sana gözlerini kısarak yüz hatlarıma baktı. "Tanıdık geliyorsun," dedi.

Saçımın tekrar yüzüme düşmesine izin verdim. Sana bir süredir Direniş'te olacak kadar büyüktü. Ailemi tanıyacak kadar büyüktü.

"Pazarda büyükannemin reçellerini satardım."

"Tabii." Hâlâ bakmaya devam etti. "Bölgede mi yaşıyorsun? Neden-"

"O neden hâlâ burada?" Köşede bir grup savaşçıyla meşgul olan Keenan yanımıza gelip başlığını çıkardı. Sandığımdan çok daha gençti, Sana'dan ziyade benim yaşıma yakındı. Ateş kırmızısı saçları alnından gözlerine doğru düştü, dipleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Benden sadece birkaç santim uzundu ama vücudu yağsız ve güçlüydü, bir Âlim'in dengeli ve düzgün yüz hatlarına sahipti. Çenesinde çok hafif kızıl sakalları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Diğer dövüşçüler gibi o da üzerinde bir Maskeli kadar çok silah taşıyordu.

Ona dikkatle baktığımı fark edince kafamı çevirdim, yanaklarımın kızardığını hissettim. Birden mağaradaki genç kadınların neden bana o şekilde baktıklarını anladım.

"Burada kalamaz," dedi. "Onu buradan götür Sana. Hemen."

Keenan'ın söylediklerini işiten Tariq geri dönüp arkamdaki masaya sertçe bir tabak yemek koydu. "Ona ne yapacağını

söyleyemezsin. Sana sadece bir asker değil, o grubumuzun lideri ve sen-"

"Tariq." Sana adamın koluna elini koydu ama Keenan'a attığı bakış bir taşı bile un ufak edebilirdi. "Kıza biraz yiyecek verecektim. Tünelde ne aradığını öğrenmek istedim."

"Sizi arıyordum," dedim. "Direniş'ten olanları. Yardımınıza ihtiyacım var. Ağabeyim dünkü baskında ele geçirildi-"

"Yardım edemeyiz," dedi Keenan. "Sayımız giderek azalıyor."

"Ama-"

"Sana yardım edemeyiz." Çocukmuşum gibi yavaş yavaş konuştu. Baskından önce olsaydı, belki gözlerindeki soğukluk beni susturmaya yetebilirdi. Ama artık değil. Darin'in bana ihtiyacı varken bu mümkün değildi.

"Direniş'in lideri sen değilsin," dedim.

"En yetkili ikinci kişiyim."

Sandığımdan daha yetkiliydi ama yeterince değil. Yüzüme düşen saçlarımı düzeltip ayağa kalktım.

"Öyleyse, kalıp kalmayacağım sana bağlı değil. Liderine bağlı." Sesimin cesurca çıkmasına çalıştım fakat Keenan karşı çıkarsa ne yapacağımı bilmiyordum. Belki yalvarmaya başlardım.

Sana'nın gülümsemesi bıçak kadar keskindi. "Kız haklı."

Keenan rahatsızlık verecek kadar yaklaşana kadar bana doğru hareket etti. Limon, rüzgâr ve sedir ağacı gibi dumansı bir kokusu vardı. Beni tepeden tırnağa süzdü, yüzünde tam olarak anlamadığı bir şey görmüş gibi hafif bir şaşkınlık olmasa utanmazca bakıyor derdim. Gözleri karanlık bir sır gibiydi, siyah, kahverengi ya da maviydi - rengini çözemedim. Ruhumu görebiliyormuş gibi bakıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip kafamı çevirdim, yırtık geceliğimden,

kirli halimden, kesiklerden ve aldığım bütün hasardan utanıyordum.

"Bu sıra dışı bir kolluk." Dokunmak için uzandı. Koluma değen parmağının ucu tenime bir kıvılcım yaydı ve hemen geri çekildim. Tepki vermedi. "Lekelenmiş, onu fark etmeyebilirdim. Gümüş, değil mi?"

"Onu çalmadım, tamam mı?" Vücudum sızlıyor ve başım dönüyordu ama yumruklarımı sıktım, hem öfkeli hem de kızgındım. "Onu istiyorsan almak için beni öldürmen gerekecek."

Bakışlarıma sakin bir şekilde karşılık verdi ve blöfümü fark etmemesini umdum. İkimiz de beni öldürmesinin pek zor olmayacağının farkındaydık.

"Sanırım seni öldürmem gerekiyor," dedi. "Adın ne?"

"Laia." Soyadımı sormadı, Âlimler'in nadiren soyadları olurdu.

Sana bir ona bir bana baktı, keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Gidip Maz'ı getireyim-"

"Hayır." Keenan çoktan uzaklaşmaya başladı. "Onu ben bulurum."

Tekrar oturdum, yüzüme bakıp duran Sana ona neden tanıdık geldiğimi çözmeye çalışıyordu. Darin'i görmüş olsaydı, hemen anlardı. O tıpatıp annemize benziyordu ve kimse annemi kolay kolay unutamazdı. Babam daha farklıydı, hep arka planda kalır, bir şeyler çizer, planlar ve düşünürdü. Dağınık kara saçlarımı, bal rengi gözlerimi, çıkık elmacık kemiklerimi ve dolgun, gülümsemeyen dudaklarımı ondan almıştım.

Bölgede kimse ailemi tanımazdı. Kimse Darin'e ya da bana dönüp ikinci kez bakmazdı. Ama Direniş kampı farklıydı. Bunu tahmin etmem gerekirdi.

Kendimi Sana'nın dövmesine bakarken buldum, yumruk ve alev dövmesini görünce midem kalktı. Annemin de kalbinin üzerinde böyle bir dövme vardı. Babam tenine dövmeyi mürekkeple işlemeden önce üzerinde aylarca çalışmıştı.

Sana ona baktığımı gördü. "Bu dövmeyi yaptırdığımda, Direniş farklıydı," diye sormamı beklemeden açıklamaya başladı. "Daha iyiydik. Ancak bazı şeyler değişti. Liderimiz Mazen bize mücadeleye devam edeceksek daha cesur olmamız gerektiğini söyledi. Mazen'in eğittiği genç savaşçıların çoğu aynı görüşte."

Sana'nın bu durumdan memnun olmadığı belliydi. Daha fazlasını söylemesini beklerken mağaranın öteki ucunda bir kapı açıldı ve Keenan ile topallayan gri saçlı bir adam içeri girdiler.

"Laia," dedi Keenan. "Bu Mazen, o-"

"Direniş'in lideri." Çocukken ailem sık sık ondan bahsettikleri için adını biliyordum. Ve Serra'nın her yerindeki ilanlarda olduğu için yüzünü tanıyordum.

"Demek günün yetimi sensin." Adam gelip karşımda durdu ve onu selamlamak için kalkınca yerime oturmamı işaret etti. Dişlerinin arasında bir pipo vardı ve duman vahşi yüzünü bulanıklaştırıyordu. Direniş dövmesi biraz solmuş olsa da boğazının altında mavimsi yeşil bir gölge halinde görülebiliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Ağabeyim Darin'i bir Maskeli alıp götürdü." Kardeşimin adını bilip bilmediğini görmek için Mazen'in yüzüne dikkatle baktım ama hiçbir şey ele vermedi. "Dün gece evimize baskın yapıldı. Onu kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Serserileri kurtarmıyoruz." Mazen, Keenan'a döndü. "Bir daha vaktimi boşa harcama."

Çaresizliğimi bastırmaya çalıştım. "Darin bir serseri değil. Adamların olmasaydı, kimse onu alıp götürmezdi."

Mazen arkasına döndü. "*Benim* adamlarım mı?"

"Mücadelecilerinizden ikisi Savaşçılar tarafından sorgulanmışlar. Ölmeden önce Darin'in adını vermişler."

Mazen doğrulaması için Keenan'a bakınca, genç adam huzursuzca kıpırdandı.

"Raj ve Navid," dedi bir süre sonra. "Yeni gelenler. Büyük bir şey üzerinde çalıştıklarını söylemişlerdi. Eran bu sabah cesetlerini Âlimler Bölgesi'nin batı yakasında buldu. Birkaç dakika önce bundan haberim oldu."

Mazen küfredip tekrar bana döndü. "Neden adamlarım İmparatorluk'a senin kardeşinin adını versin? Onu nereden tanıyorlarmış?"

Mazen'in çizim defterinden haberi yoksa, ona söyleyecek değildim. Ben bile ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Bilmiyorum," dedim. "Belki de size katılmasını istiyorlardı ya da arkadaşlardı. Sebebi ne olursa olsun, İmparatorluk'u bize yönlendirdiler. Onları öldüren Maskeli dün gece Darin'i alıp götürdü. O-" Sesim titredi ama boğazımı temizleyip kendimi konuşmaya zorladım. "O dedemle ninemi öldürdü. Darin'i hapse götürdü. *Senin* adamların yüzünden."

Mazen piposundan uzun bir nefes çekip bir süre bana baktıktan sonra kafasını salladı. "Kaybettiklerin için üzgünüm. Gerçekten. Ancak sana yardım edemeyiz."

"Sen- bana bir kan borcun var. Adamların Darin'i-"

"Ve bedelini canlarıyla ödediler. Bundan daha fazlasını isteyemezsin." Mazen'in bana olan ilgisini kaybediyordum. "Savaşçıların alıp götürdüğü her Âlim'e yardım etseydik, Direniş diye bir şey kalmazdı. Bizden biri olsaydın belki..." Omuzlarını silkti. "Ama değilsin."

"Peki ya *Izzat*?" Kolunu tuttum ama çekti, gözleri öfkeyle parladı. "Kurallara bağlısınız. Yardıma ihtiyacı olanlara-"

"Kurallar sadece bizden olanlar için geçerli. Direniş üyeleri için. Onların aileleri için. Varoluşumuz için her şeyini feda edenler için. Keenan, ona yapraktan ver."

Keenan kolumdan tuttu, ondan kurtulmaya çalışmama rağmen sıkıca tutmaya devam etti.

"Bekle," dedim. "Bunu yapamazsınız." Beni dizginlemek için başka bir savaşçı daha geldi. "Anlamıyorsunuz. Onu hapisten çıkaramazsam ona işkence edecekler, onu satacak ya da öldürecekler. Ondan başka kimsem yok, o geriye kalan tek kişi!"

Mazen yürümeye devam etti.

VIII: Elias

Kâhin'in gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı ve kara irisleriyle tezat oluşturuyordu. Derisi işkence masasında zulüm gören bir beden gibi yüzünün kemikleri üzerinde gerilmişti. Gözleri dışında Serra'nın yeraltı mezarlıklarında dolaşan şeffaf örümcekler kadar renksizdi.

"Gergin misin Elias?" Kâhin bıçağımı boynundan uzaklaştırdı. "Neden? Benden korkmana gerek yok. Ben sadece mağarada yaşayan bir şarlatanım. Koyunların iç organlarını okuyan biri, değil mi?"

Lanet olası. Bu tür şeyler düşündüğümü nereden biliyordu? Başka ne biliyordu? Neden buradaydı?

"O bir şakaydı," dedim hemen. "Aptalca bir şaka-"

"Kaçmayı planlıyorsun. Bu da bir şaka mı?"

Boğazım sıkıştı. Tek düşünebildiğim şunlardı: *Bunu nasıl- ona bunu kim- onları öldüreceğim-*

"Suçlarımızın hayaletleri intikam peşinde," dedi Kâhin. "Ama bedeli ağır olacak."

"Bedeli..." Anlamam bir saniyemi aldı; bana yapmayı planladığım şeyin bedelini ödetecekti. Hava birden soğudu ve İmparatorluk'un taraf değiştirenleri en acımasız sorgulayıcıların elinde acı çekmeleri için yolladığı Kauf Hapishanesi'ndeki gürültüyü ve kokuyu hatırladım. Kumandan'ın kırbacını ve Barrius'un kanının avludaki taşları boyamasını hatırladım. Adrenalin vücudumda hızla dolaşmaya başladı, eğitimim sırasında edindiğim içgüdülerim harekete geçip bu tehlikeden kurtulmam için bana Kâhin'e saldırmamı söyledi. Ama mantığım içgüdülerimden güçlü çıktı. Kâhinler çok

saygı gördükleri için onlardan birini öldürmek gibi bir seçeneğim yoktu. Ancak kendimi küçültmenin zararı olmazdı.

"Anlıyorum," dedim. "Uygun gördüğünüz cezayı alçakgönüllülükle kabul ediyorum-"

"Buraya seni cezalandırmak için gelmedim. Her koşulda, geleceğin senin için yeterince büyük bir ceza. Söyle Elias, neden buradasın? Neden Blackcliff'tesin?"

"İmparatorluk iradesini sürdürmek için." Bu sözleri kendi adımdan daha iyi biliyordum, birçok kez söylemiştim. "İç ve dış tehlikeleri defetmek için. İmparatorluk'u korumak için."

Kâhin elmas desenli çan kulesine döndü. Kulenin tuğlalarına işlenmiş sözler o kadar tanıdıktı ki artık orada olduklarını fark etmiyordum bile.

Öngörüldüğü gibi savaşla katılaşan genç, Yıkıcı Komutan, düşmanlarımıza kan kusturan, en büyük İmparator olacak. Ve böylece, İmparatorluk tamamlanmış olacak.

"Kehanet Elias," dedi Kâhin. "Gelecek Kâhinler'e öngörüler halinde bahşedildi. Bu yüzden bu okulu inşa ettik, bu yüzden buradasın. Hikâyeyi biliyor musun?"

Blackcliff'in kuruluşuyla ilgili hikâye Çaylak olarak öğrendiğim ilk şeydi: Beş yüz sene önce Taius isimli vahşi bir savaşçı, parçalanan Savaşçı kabilelerini bir araya getirip kuzeyden istilasına başlayarak Âlim İmparatorluğu'nu yıkıp kıtanın büyük bir bölümünü ele geçirmişti. İmparator unvanını alıp hanedanlığını kurmuştu. Ona düşmanlarını korkutmak için taktığı korkunç gümüş maske yüzünden Maskeli deniyordu.

Ama o zamanlar bile kutsal sayılan Kâhinler öngörülerinde Taius'un soyunun bir gün başarısız olacağını görmüşlerdi. O gün geldiğinde, Kâhinler bir dizi fiziksel ve zihinsel sınavla yeni bir İmparator seçeceklerdi. Bariz nedenlerden ötürü Taius bu öngörüden hoşlanmadı ama Kâhinler onu koyun

bağırsağıyla boğmakla tehdit etmiş olmalılar ki Blackcliff'i kurup burada öğrenciler yetiştirmeye başladıklarında sesini bile çıkarmamıştı.

Ve beş yüz sene sonra, Birinci Taius gibi maskeli bir şekilde buradaydık ve içimizden birinin yeni İmparator olabilmesi için şeytanın eski soyunun güçten düşmesini bekliyorduk.

Nefesimi tutmuş bekliyordum. Nesiller boyunca Maskeliler eğitilmiş, hizmet vermiş ve hiç sınanmadan ölmüşlerdi. Blackcliff gelecek İmparatoru hazırlamak için kurulmuş bir yer olabilirdi ama artık sadece İmparatorluk'un en tehlikeli gücünün eğitim alanıydı.

"Hikâyeyi biliyorum," dedim Kâhin'in sorusuna karşılık. *Ama tek bir kelimesine bile inanmıyorum, çünkü uydurulmuş bir saçmalık.*

"Korkarım, ne uydurma ne de saçmalık," dedi Kâhin ağırbaşlılıkla.

Birden nefes almak daha da zorlaştı. Uzun zamandır böyle bir korku hissetmediğim için tanımak biraz zamanımı aldı. "Zihin *okuyabiliyorsunuz.*"

"Karışık bir uğraşın basitçe özetlenmesi. Ancak evet, zihin okuyabiliyoruz."

Öyleyse her şeyi biliyorsunuz. Kaçma planımı, umutlarımı, nefretlerimi. Her şeyi. Kimse beni Kâhin'e ele vermemişti. Kendimi ele veren bendim.

"Bu iyi bir plan Elias," diye doğruladı Kâhin. "Neredeyse kusursuz. Gerçekleştirmek istiyorsan, sana engel olmayacağım."

HİLE, diye haykırdı zihnim. Ama Kâhin'in gözlerinde yalan göremedim. Ne tür bir oyun oynuyordu? Kâhinler ne zamandır kaçmayı istediğimi biliyorlardı?

"Aylardır biliyoruz. Ama ancak bu sabah erzaklarını tüne-

le sakladığında buna gerçekten kararlı olduğunu anladık. Bu yüzden seninle konuşmamız gerektiğini düşündük." Kâhin doğudaki gözetleme kulesine doğru giden patikaya işaret etti. "Benimle yürü."

Onu takip etmek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uyuşmuştum. Eğer Kâhin kaçmama engel olmaya çalışmıyorsa, benden ne istiyordu? Geleceğimin benim için yeterince büyük bir ceza olacağını söylerken ne demek istemişti? Bana yakalanacağımı mı söylüyordu?

Gözetleme kulesine ulaştık, orada konuşlanan nöbetçi askerler sessiz bir emri yerine getiriyor gibi dönüp uzaklaştılar. Kâhin ve ben yalnız kaldık, Serra Sıradağları boyunca uzanan karanlık çökmüş kum tepelerine baktık.

"Düşüncelerini duyunca, Birinci Taius aklıma geldi," dedi Kâhin. "Senin gibi onun da kanında askerlik vardı. Ve senin gibi, o da kaderiyle mücadele etti." Kâhin şaşkınlığıma gülümsedi. "Ah, evet. Taius'u tanırdım. Onun atalarını da tanırdım. Türüm ve ben bin senedir bu topraklarda yaşıyoruz Elias. İmparatorluk'un kurulması için Taius'u seçtik, tıpkı beş yüz sene sonra hizmet etmen için seni seçtiğimiz gibi."

İmkânsız, diye diretti mantıklı yanım.

Kapa çeneni mantık. Eğer bu adam zihin okuyabiliyorsa, o halde ölümsüzlük bir sonraki mantıklı adım olmalıydı. Bu, Kâhinler'e ölülerin ruhlarının dadandığı hakkında söylenen tüm o saçmalıkların doğru olduğu anlamına mı geliyordu? Keşke Helene beni görebilseydi. Nasıl da keyifle seyrederdi.

Gözümün ucuyla Kâhin'e baktım. Onu incelerken, birden tuhaf bir şekilde tanıdık buldum.

"Adım Cain, Elias. Seni Blackcliff'e ben getirdim. Seni ben seçtim."

Daha doğrusu, beni cezalandırdın. İmparatorluk'un beni al-

dığı kara sabahı düşünmemeye çalıştım ama hâlâ rüyalarıma giriyordu. Askerler Saif konvoyunun etrafını sarıp beni yatağımdan kaldırmışlardı. Üvey annem Mamie Rila, erkek kardeşleri onu geri çekene kadar askerlere bağırmıştı. Uykulu gözlerini ovuşturan üvey kardeşim Shan, bana ne zaman döneceğimi sormuştu. Ve bu adam, bu şey, doğru düzgün bir açıklama yapmadan beni bekleyen ata doğru sürüklemişti. *Sen seçildin. Benimle geleceksin.*

Korkuya kapılmış bir çocuk olduğum için Kâhin gözüme daha büyük ve tehditkâr görünmüştü. Ama şimdi, boyu ancak omuzlarıma erişiyordu ve sert bir rüzgâr onu mezarına devirmeye yetecekmiş gibi görünüyordu.

"Yıllar boyunca binlerce çocuk seçmiş olmalısın." Ses tonumun daha saygılı olmasına özen gösterdim. "Bu senin işin, öyle değil mi?"

"Ama en net hatırladığım sensin. Çünkü Kâhinler geleceği görürler, tüm sonuçları ve tüm olasılıkları. Ve sen her öngörüye işlenmişsin. Gece göğündeki gümüş bir huzme gibi."

"Ben de ismimi bir şapkadan çektiğinizi sanıyordum."

"Dinle beni Elias Veturius." Kâhin esprime aldırmadı, ses tonu az öncekinden farksız olsa da sözleri demire bürünmüş gibi kesin bir ağırlık taşıyordu. "Kehanet gerçek. Yakında yüzleşeceğin bir gerçek. Kaçmayı, görevini terk etmeyi istiyorsun. Ancak kaderinden kaçamazsın."

"Kader mi?" Acı acı güldüm. "Hangi kader?"

Buradaki her şey kan ve vahşetten ibaretti. Yarınki mezuniyetten sonra hiçbir şey değişmeyecekti. Özel görevler ve alışılmış ahlaksızlıklar Kâhinler'in on dört sene önce çaldıkları çocuktan geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni tüketecekti. Belki bu da bir kaderdi ama kendim için seçtiğim kader değildi.

"Bu hayat her zaman sandığımız gibi gitmez," dedi Cain. "Sen küllerin arasındaki bir korsun Elias Veturius. Parlayıp yakıp yıkacak ve yok edeceksin. Bunu değiştiremezsin. Buna engel olamazsın."

"Ama ben bunu-"

"Senin ne istediğinin önemi yok. Yarın bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Kaçmak ve görevini yapmak arasında. Kaderinden kaçmak ve onunla yüzleşmek arasında. Kaçarsan, Kâhinler sana engel olmayacaklar. Kaçacaksın. İmparatorluk'u terk edeceksin. Yaşayacaksın. Ama bunda hiçbir teselli bulmayacaksın. Düşmanların peşine düşecekler. Kalbinde gölgeler doğacak ve nefret ettiğin her şeye -kötülük, merhametsizlik, acımasızlık- dönüşeceksin. Bir hücrenin duvarlarına zincirlenmiş gibi içindeki karanlığın mahkûmu olacaksın."

Kara gözlerinde hiçbir acıma belirtisi olmadan bana doğru yaklaştı. "Ama kalır ve görevini yerine getirirsen, İmparatorluk ile arandaki bağı sonsuza dek koparma şansın olacak. İdrak edemeyeceğin kadar büyük bir şansın var. Ruhen ve bedenen gerçek özgürlüğe kavuşma şansın var."

"Kalıp görevimi yerine getirmek derken neyi kastediyorsun? Hangi görev?"

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın Elias. Bana güvenmelisin."

"Bana neyi kastettiğini açıklamazsan sana nasıl güvenebilirim? Hangi görev? İlk görevim mi? İkincisi mi? Kaç Âlim'e eziyet etmek zorunda kalacağım? Özgür olana kadar kaç kez kötülük yapmak zorunda olacağım?"

Cain gözlerini yüzümden ayırmadan yavaş yavaş yanımdan uzaklaştı.

"İmparatorluk'tan ne zaman gidebilirim? Bir ay sonra mı? Bir yıl sonra mı? Cain!"

Şafakta gözden kaybolan bir yıldız kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Onu yakalamak, benimle kalmaya ve bana cevap vermeye zorlamak için uzandım. Ama parmaklarımın arasında sadece hava vardı.

IX: Laia

Keenan beni mağaranın kapısına doğru çekti. Güçsüz bir şekilde duruyordum, nefesim kesilmişti. Dudakları hareket ediyordu ama ne söylediğini anlamıyordum. Tek duyabildiğim Darin'in kulaklarımda çınlayan bağırışlarıydı.

Ağabeyimi bir daha asla göremeyeceğim. Şanslıysa, Savaşçılar onu köle olarak satacaklardı, değilse onu öldüreceklerdi. Öyle ya da böyle, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Söyle onlara Laia. Darin zihnimde fısıldadı. *Onlara kim olduğunu söyle.*

Beni öldürebilirler, diye karşılık verdim. *Onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.*

Onlara kim olduğunu söylemezsen öleceğim, diye karşılık verdi Darin'in sesi. *Ölmeme izin verme Laia.*

"Boynundaki dövme," diye bağırdım geri çekilen Mazen'e. "Yumruk ve alev. Onu yapan babamdı. Annemden sonra dövmesi yapılan ikinci kişi sendin."

Mazen duraksadı.

"Adı Jahan'dı. Ona teğmen derdin. Kız kardeşimin adı Lis'ti. Ona Küçük Dişi Aslan derdin. Ah-" Bir an bocaladım, Mazen arkasını döndüğünde çenesindeki kasın seğirdiğini gördüm. *Konuş Laia. Seni gerçekten dinliyor.* "Annemin adı Mirra'ydı. Ama sen ve herkes ona Dişi Aslan derdiniz. Liderdi. Direniş'in lideriydi."

Keenan tenim buza dönmüş gibi beni hemen bıraktı. Sana'nın şaşkınlığı mağaraya aniden çöken sessizlikte yankılandı. Artık ona neden tanıdık geldiğimi biliyordu.

Şaşkın yüzlere huzursuzca baktım. Ailem Direniş'ten bi-

rinin ihanetine uğramıştı. Büyükbabam ve büyükannem o kişinin kim olduğunu hiçbir zaman öğrenememişlerdi.

Mazen hiçbir şey söylemedi.

Lütfen hain o olmasın. İyilerden biri olsun.

Büyükannem bunu görebilseydi, beni boğardı. Hayatım boyunca anne babamın kimliğini sır olarak saklamıştım. Bunu açığa vurmak içimde bir boşluk hissetmeme neden oldu. Peki şimdi ne olacaktı? Çoğu ailemin yanında mücadele veren isyancılar birden kimin çocuğu olduğumu öğrenmişlerdi. Annem gibi benden korkusuz ve karizmatik olmamı isteyeceklerdi. Babam gibi zeki ve soğukkanlı olmamı bekleyeceklerdi.

Ama ben bunların hiçbiri değildim.

"İki sene boyunca annemle babamın yanında mücadele verdin," dedim Mazen'e. "Marinn'de, sonra burada Serra'da. Annemle aynı dönemde Direniş'e katıldın. O ve babamla birlikte zirveye yükseldin. En yetkili üçüncü kişiydin."

Keenan'ın gözleri bir Mazen'e bir bana bakarken parladı, yüzünün geri kalanıysa ifadesizdi. Mağaradaki çalışma durdu, mücadeleciler fısıldaşarak etrafımızda toplandılar.

"Mira ve Jahan'ın bir çocuğu vardı." Mazen bana doğru topalladı. Hatırlayıp kıyaslarcasına bakışları saçlarımdan gözlerime ve sonra dudaklarıma indi. "Onlar öldüğünde, çocukları da öldü."

"Hayır." Bunu içimde o kadar uzun bir süre saklamıştım ki bahsetmek yanlış geliyordu. Ancak buna mecburdum, söylediğim taktirde fark yaratabilecek tek şey buydu.

"Ailem Lis dört yaşındayken Direniş'ten ayrıldılar. Annem Darin'e hamileydi. Çocuklarının normal bir hayatlarının olmasını istediler. Ortadan kayboldular. Hiçbir iz bırakmadan.

"Darin doğdu. İki sene sonra da ben doğdum. Ama İm-

paratorluk Direniş'i zorlamaya başlamıştı. Ailemin didinerek yaptığı her şey yok oluyordu. Buna seyirci kalamazlardı. Mücadele etmek istediler. Lis onların yanında olabilecek kadar büyümüştü. Ama Darin ve ben hâlâ küçüktük. Bizi annemin anne ve babasıyla bıraktılar. Darin altı yaşındaydı, bense dört yaşındaydım. Bir sene sonra öldüler."

"Çok iyi hikâye anlatıyorsun küçük kız," dedi Mazen. "Ama Mirra'nın ailesi yoktu. Benim gibi o da yetimdi. Jahan gibi."

"Hikâye anlatmıyorum." Sesimin titrememesi için alçaltım. "Annem on altı yaşındayken evden ayrılmış. Dedem ve ninem gitmesini istememişler. Evi terk ettikten sonra onlarla bütün irtibatını kesmiş. Bizi almaları için kapılarını çalana kadar hayatta olduğunu bile bilmiyorlarmış."

"Ona hiç benzemiyorsun."

Bana tokat atsa daha iyi olurdu. *Ona benzemediğimi biliyorum*, demek istedim. *Dik durup mücadele etmek yerine sinip ağladım. Darin için canımı feda etmek yerine onu terk ettim. Ben onun hiç olmadığı kadar zayıfım.*

Yüksek sesle konuşursa ortadan kaybolacakmışım gibi, "Mazen," diye fısıldadı Sana. "Ona bak. Jahan'ın gözlerini ve saçlarını almış. Lanet olsun, yüzü tıpkı onunkine benziyor."

"Yemin ederim ki bu doğru. Bu kolluk-" Elimi kaldırınca mağaradaki ışıkta parladı. "Onundu. Bana bunu İmparatorluk onu yakalamadan bir hafta önce verdi."

"Onu ne yaptığını merak etmiştim." Mazen'in yüzündeki sertlik kayboldu ve gözlerinde eski bir anının ışığı canlandı. "Evlendiklerinde bunu ona Jahan vermişti. Onu çıkardığını hiç görmedim. Neden bize daha önce gelmedin? Neden deden ve ninen bizimle iletişim kurmadılar? Sizi Mirra'nın istediği şekilde eğitirdik."

Cevap vermeme gerek kalmadan yanıtı yüzünde gördüm.

"Hain," dedi.

"Dedem ve ninem kime güveneceklerini bilmiyorlardı. Kimseye güvenmemeyi seçtiler."

"Artık aramızda değiller, kardeşin hapiste ve bizden sana yardım etmemizi istiyorsun." Mazen piposunu tekrar dudaklarına götürdü.

"Ona yardım etmeliyiz." Sana yanıma gelip elini omzuma koydu. "Bu bizim görevimiz. Söylediğin gibi, *o bizden biri*."

Tariq onun yanına gitti ve savaşçıların iki gruba ayrıldıklarını fark ettim. Mazen'in yanındakiler Keenan'ın yaşındaydılar. Sana'nın arkasındaki isyancılar ise yaşça daha büyüktüler. "O grubumuzun lideri," demişti Tariq. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Direniş ikiye bölünmüştü. Sana yaşça büyük savaşçıların lideriydi ve daha önce ima ettiği gibi Mazen gençlere liderlik etmenin yanı sıra hepsinin lideriydi.

Yaşça büyük savaşçıların hepsi bana bakıyordu, belki de yüzümde annemin ve babamın kanıtını arıyorlardı. Onları suçlayamazdım, ailem Direniş'in beş yüz yıllık tarihindeki en iyi liderlerdi.

Ama içlerinden birinin ihanetine uğramışlardı. Yakalanmış, işkence görmüş ve kız kardeşim Lis'le birlikte idam edilmişlerdi. Direniş çökmüş ve bir daha asla eskisi gibi olamamıştı.

"Dişi Aslan'ın oğlunun başı dertteyse, ona yardım etmek borcumuz," dedi Sana arkasında toplananlara. "Kaç kez senin hayatını kurtardı Mazen? Kaç kez hepimizi kurtardı?"

Birden herkes konuşmaya başladı.

"Mira ve ben İmparatorluk garnizonlarından birini ateşe vermiştik-"

"Dişi Aslan'ın bakışları insanın içine işlerdi-"

"Bir keresinde bir düzine baltadan kurtulduğunu görmüştüm, hiç korkmuyordu-"

Benim de hikâyelerim vardı. *Bizi terk etmek istemişti. Direniş uğruna çocuklarını terk etmek istemişti ama babam ona izin vermemişti. Kavga ettiklerinde, Lis beni ve Darin'i ormana götürür ve onları duymamamız için şarkı söylerdi. Bu, Dişi Aslan birkaç metre ötede kükrerken Lis'in bana şarkı söylemesi hatırladığım ilk şeydi.*

Ailelerimiz bizi dedemle nineme bıraktıktan sonra, ürkekliğimden kurtulup birbirini gerçekten seven iki insanla yaşamaya alışmam haftalar sürmüştü.

Ama bunların hiçbirini söylemedim ve savaşçılar birbirlerine hikâyelerini anlatırken parmaklarımı kenetledim. Benden annem gibi cesur ve çekici olmamı istediklerini biliyordum. Babam gibi dinlememi, gerçekten dinlememi istiyorlardı.

Gerçekten ne olduğumu anlarlarsa, hiç tereddüt etmeden beni buradan atarlardı. Direniş'in zayıf insanlara tahammülü yoktu.

"Laia." Mazen'in sesi hepsini bastırdı. "Savaşçı hapishanesine girecek insan gücüne sahip değiliz. Çok fazla şeyi riske atmak zorunda kalırız."

Karşı çıkma şansım olmadı, çünkü Sana benim yerime konuşmaya başladı.

"Dişi Aslan senin için bunu hiç düşünmeden yapardı."

"İmparatorluk'u çökertmek zorundayız," dedi Mazen'in arkasındaki sarışın bir adam. "Çocuğun tekini kurtararak vaktimizi boşa harcayamayız."

"Bizden olanı terk edemeyiz!"

"Siz yaşlılar oturup bütün alkışı alırken, asıl mücadeleyi verenler bizler olacağız," dedi Mazen'in adamlarından biri kalabalığın arkasından.

Tariq, Sana'yı iterek öne çıktı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Siz genç aptallar tuzağa düşmesin diye plan yapıp hazırlık yaparken mi demek istiyorsun-"

"Yeter. Yeter!" Mazen ellerini kaldırdı. Sana, Tariq'i geri çekti ve diğer savaşçılar sessizleştiler. "Birbirimize bağırarak hiçbir şeyi çözemeyiz. Keenan, Haider'ı bulup odama getir. Sana, Eran'ı bulup bize katıl. Buna baş başa karar vereceğiz."

Sana hemen uzaklaştı ama Keenan hareket etmedi. Bakışlarının altında kızardım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Mağaranın loş ışığında gözleri neredeyse kapkaraydı.

Kendi kendine konuşur gibi, "Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. "Neredeyse gözümden kaçmış olmasına inanamıyorum."

Ailemi tanıyor olamazdı. Benden çok büyük görünmüyordu. Ne zamandır Direniş'te olduğunu merak ettim ama sormama fırsat kalmadan tünellerin içinde gözden kayboldu ve arkasından bakakaldım.

Saatler geçtikten, zorla bir şeyler yiyip taş gibi sert bir yatakta uyumuş gibi yaptıktan, yıldızlar sönüp güneş doğduktan sonra mağaranın kapılarından biri açıldı.

Mazen içeri girdi, onu Keenan, Sana ve iki genç adam izledi. Direniş lideri Tariq'in oturduğu masaya doğru topalladı ve bana yanlarına gitmemi işaret etti. Onlara katılırken Sana'nın yüzünü okumaya çalıştım ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Diğer savaşçılar da etrafımıza toplandılar, benim kadar onlar da kaderimin ne olacağını merak ediyorlardı.

"Laia," dedi Mazen. "Keenan seni kampta tutmamız gerektiğini düşünüyor. Güvende." Mazen sözcüğü küçümsercesine söyledi. Yanımda duran Tariq, Keenan'a hoşnutsuzlukla baktı.

"Burada daha az sorun çıkarır." Kızıl saçlı savaşçının göz-

leri parladı. "Ağabeyini hapisten kurtarmak iyi adamlarımıza mal olacak-" Mazen'in bakışı karşısında çenesini kapattı. Kenan'ı pek tanımasam da bana bu kadar şiddetli bir şekilde karşı olmasına alındım. Ona ne yapmıştım ki?

"İyi adamlarımıza *mal olacak*," dedi Mazen. "Bu yüzden, Laia yardımımızı istiyorsa, karşılığında bize bir şeyler vermesi gerektiğine karar verdim." Her iki gruptaki savaşçılar temkinli bir şekilde liderlerini süzdüler. Mazen bana doğru döndü. "Bize yardım edersen, sana yardım edeceğiz."

"Direniş için ne yapabilirim?"

"Yemek yapabilirsin, değil mi?" diye sordu Mazen. "Peki ya temizlik? Saç kesip ütü yapmak-"

"Sabun yapabilirim, bulaşıkları yıkarım, takas yaparım, evet. Bunlar Âlimler Bölgesi'ndeki her kadının yapabileceği işler."

"Okuyabilirsin de," dedi Mazen. Ben bunu inkâr edecekken kafasını salladı. "Ailenin kimler olduklarını bildiğini unuttun."

"Tüm bunların Direniş'e yardım etmekle ne ilgisi var?"

"Bizim için casusluk yaparsan, kardeşini hapisten kurtarırız."

Bir süre konuşamadım ama merakımın uyandığını inkâr edemezdim. Bu umduğum son şeydi. "Kimi gözetlememi istiyorsunuz?"

"Blackcliff Askeri Okulu'nun Kumandanı olan kişiyi."

X: Elias

Kâhin'in ziyaretinden sonraki günün sabahı, ilk kez akşamdan kalan bir Subay Adayı gibi parlak güneşe küfrederek yemekhaneye gittim. Kısa süren uykumu, kokmuş cesetlerle dolu bir savaş alanında dolaştığım bildik bir kâbus sabote etmişti. Rüyamda çığlıklar havayı deliyordu ve nedense tüm bu acının benim suçum olduğunu, ölenlerin benim yüzümden öldüklerini biliyordum.

Güne hiç de iyi bir başlangıç sayılmazdı. Özellikle de mezuniyet gününe.

Dex, Faris ve Tristas'la birlikte yemekhaneden ayrılan Helene'e rastladım. Elime sert bir bisküvi tutuşturup itirazlarıma aldırmadan beni yemekhaneden uzaklaştırdı.

"Geciktik." Törenin başlaması için mezun olan bütün öğrencilerin silahhanede toplanmasını belirten durmaksızın gümbürdeyen davullar yüzünden onu duymakta zorlandım. "Demetrius ve Leander çoktan gittiler."

Helene yeni silahlarımızı alacak olmanın ne kadar heyecan verici olduğundan bahsediyordu. Dalgın dalgın onu ve diğerlerini dinleyip uygun yerlerde kafamı salladım ve gerektiğinde heyecanımı belli ettim. Bu sırada, tek düşündüğüm Cain'in önceki gece bana söyledikleriydi. *Kaçacaksın. İmparatorluk'u terk edeceksin. Yaşayacaksın. Ama bunda hiçbir teselli bulmayacaksın.*

Kâhin'e güveniyor muydum? Beni burada tuzağa düşürmeye çalışıyor, bir askerin hayatının bir sürgünün hayatından daha iyi olacağına karar verecek kadar uzun bir süre Maskeli olarak kalmamı umuyor olabilirdi. Bir öğrenciyi kırbaçlarken Kumandan'ın gözlerinin nasıl parladığını, bü-

yükbabamın öldürdüğü insan sayısıyla nasıl böbürlendiğini düşündüm. Onlar benim akrabamdı; onların kanı benim kanımdı. Ya savaş, ihtişam ve güç arzularını da paylaşıyorsam ama henüz bunu bilmiyorsam? Maskeli olmaktan zevk almayı öğrenebilir miydim? Kâhin düşüncelerimi okumuştu. İçimde yüzleşemeyecek kadar kör olduğum kötü bir şey mi görmüştü?

Yine de Cain kaçarsam aynı kaderle karşılaşacağımdan emin görünüyordu. *Kalbinde gölgeler doğacak ve nefret ettiğin her şeye dönüşeceksin.*

Öyleyse, seçimlerim arasında kalıp kötü olmak ya da kaçıp kötü olmak vardı. Harika.

Silahhane yolunu yarıladığımız sırada Hel nihayet sessizliğimi, kırışık giysilerimi ve kan çanağına dönmüş gözlerimi fark etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Berbat görünüyorsun."

"Kötü bir gece geçirdim."

"Ne oldu-"

Dex ve Tristas'la önden ilerleyen Faris yavaşlayıp bize katıldı. "Onu rahat bırak Aquilla, adam yorgun. Erken kutlama yapmak için rıhtıma mı gittin Veturius?" Kocaman eliyle omzuma vurup güldü. "Beni de çağırabilirdin."

"İğrençleşme," dedi Helene.

"Ahlak taslama," diye karşılık verdi Faris.

Şiddetli bir tartışma çıktı ve Helene'in fahişelerden hoşlanmadığını hararetli bir şekilde dile getirmesine Faris bağırarak karşılık verirken, Dex geneleve gitmek için okul sınırlarından çıkmanın kesinlikle yasak olduğunu belirtti. Tristas nişanlısının isminin yazılı olduğu dövmeye işaret edip tarafsız olduğunu ilan etti.

Hızla savrulan hakaretlerin arasında, Helene'in bakışları sürekli bana kayıp durdu. Rıhtıma gitmediğimi biliyordu, bakışlarından kaçındım. Bir açıklama istiyordu ama nereden başlayacaktım? *Anlayacağın Hel, bugün kaçmak istiyordum fakat lanet olası Kâhin karşıma çıktı ve şimdi...*

Silahhaneye vardığımızda, öğrenciler ön kapılardan çıktılar ve Faris ile Dex kalabalığın arasında gözden kayboldular. Kıdemli Kafatasları'nı hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Özgürlüğe birkaç dakika kaldığı için herkes gülümsüyordu. Doğru düzgün konuşmadıklarım bile beni selamlıyor, sırtıma vuruyor ve benimle şakalaşıyorlardı.

"Elias, Helene." Helene'in kırdığı burnu hâlâ çarpık olan Leander bize seslendi. Demetrius her zamanki gibi asık suratlı bir şekilde yanında duruyordu. Bugün biraz olsun mutluluk duyup duymadığını merak ettim. Belki de kardeşinin ölümünü izlediği bu yerden kurtulacak olmasına seviniyordu.

Helene'i görünce, Leander farkında olmadan elini kıvırcık saçlarının arasında gezdirdi - ne kadar kısa keserse kessin her tarafı dik dik duruyordu. Gülümsememeye çalıştım. Yıllardır ondan hoşlanıyor ama hoşlanmıyormuş gibi yapıyordu. "Silahtar çoktan isimlerinizi okudu." Leander arkasındaki iki raf dolusu zırha ve silaha işaret etti. "Mezuniyet silahlarınızı sizin için aldık."

Helene yakut bulmuş bir mücevher hırsızı gibi kendi teçhizatına yöneldi, kolluklarını ışığa doğru tutarak Blackcliff'in elmas sembolünün zırhına pürüzsüzce dövülmüş olmasına heyecanla karşılık verdi. Dar zırh Teluman demirhanesinde dövülmüştü –İmparatorluk'un en eski demirhanelerinden biriydi- ve en kaliteli silahlar dışında her şeyi defedecek kadar güçlüydü. Blackcliff'in bize son hediyesiydi.

Zırhı giyer giymez silahlarımı taktım: Serric çeliğinden kılıçlar ve hançerler, özellikle de şimdiye kadar kullandığımız kör, talim silahlarıyla kıyaslandıklarında jilet kadar keskin ve zariftiler. Son parça zincirle sabitlenen siyah bir pelerindi. İşim bitince Helene'in bana baktığını gördüm.

"Ne?" dedim. O kadar dikkatli bakıyordu ki göğüs zırhımı ters takmış olabileceğimi düşünüp aşağı doğru baktım. Ama her şey olması gerektiği gibiydi. Kafamı kaldırıp tekrar ona baktığımda, karşımda durdu ve pelerinimi düzeltirken uzun parmakları enseme değdi.

"Düz değildi." Kaskını taktı. "Nasıl görünüyorum?"

Kâhinler zırhımı vücudumun gücünü vurgulayacak şekilde yaptılarsa, Hel'inkini de güzelliğini vurgulayacak şekilde yapmış olmalıydılar.

"Bir..." *Savaş tanrıçası gibi görünüyorsun. Hepimize diz çöktürecek bir cin gibisin. Gökler adına, benim neyim vardı böyle?* "Bir Maskeli gibi görünüyorsun," dedim.

Kızlara özgü çekici bir kahkaha atınca diğer öğrencilerin dikkatini çekti: Leander'i ona bakarken yakaladım, hemen bakışlarını kaçırıp çarpık burnunu ovuşturdu; Faris ise sırıtıp ona değer biçercesine bakan Dex'e bir şeyler fısıldadı. Odanın öteki tarafında, Zak de ona bakıyordu, yüzünde arzu ve şaşkınlık arasında bir ifade vardı. Sonra Zak'in yanında durmuş Hel'i izleyen kardeşine bakan Marcus'u gördüm.

"Bakın çocuklar," dedi Marcus. "Zırhlı bir kaltak."

Kılıcımı yarı çekmişken Hel elini koluma koydu, gözlerinden ateş saçıyordu. *Benim kavgam. Senin değil.*

"Canın cehenneme Marcus." Helene birkaç adım ötedeki pelerinini bulup taktı. Yılan tepeden tırnağa onu süzerek yanına yaklaşırken aklından ne geçtiğine dair hiç şüphe bırakmadı.

"Zırh sana yakıştı Aquilla," dedi. "Seni elbiseyle görmeyi tercih ederim. Ya da hiçbir şeyle." Elini saçına doğru götürüp serbest kalan bir tutamı yavaşça parmağına doladıktan sonra sertçe çekip yüzünü kendi yüzüne doğru yaklaştırdı.

Havayı yırtan kükremenin bana ait olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Marcus'tan bir adım uzaktaydım, yumruğumu ona indirmek isterken iki asalağı Thaddius ve Julius beni arkamdan yakalayıp kollarımı çevirerek sırtıma sabitlediler. Demetrius hemen yanımda belirip sivri dirseğini Thaddius'ın yüzüne geçirdi ama Julius Demetrius'un sırtına tekme atınca yere serildi.

Sonra gümüşi bir şey parladı, Helene bıçaklarından birini Marcus'un boynuna diğerini kasığına doğru tutmuştu.

"Saçımı bırak," dedi. "Yoksa seni hadım ederim."

Marcus açık sarı saç tutamını bırakıp Helene'in kulağına bir şey fısıldadı. Ve bir anda kendine güveni kayboldu, Marcus'un boğazına dayadığı bıçak titredi ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Bir an için öylesine büyük bir tiksinti duydum ki elimden gelen tek şey şaşkınlıkla bakarken kusmamaya çalışmaktı. Sonra Helene boğuk bir şekilde haykırdı ve kollarımı Thaddius ve Julius'un ellerinden kurtardım. Bir anda ikisini de geride bırakıp Marcus'u Helene'den iterek uzaklaştırdım ve yüzüne tatmin edici yumruklar indirmeye başladım.

Yumruklarımın arasında Marcus gülüyordu ve Helene deliye dönmüş gibi ağzını siliyordu. Leander, Yılan'a kendisi de saldırmak istediği için beni omuzlarımdan çekmeye çalışıyordu.

Arkamda, Demetrius ayağa kalkmış Julius'la dövüşüyordu ama Julius ondan güçlü çıktığı için sarı kafasını yere yapıştırmıştı. Faris kalabalığın içinden fırladı, çitleri yıkan bir

boğa gibi iri cüssesiyle Julius'un üzerine yürüyüp onu yere serdi. Tristas'ın dövmesini ve Dex'in esmer tenini gördüm, sonra kızılca kıyamet koptu.

Sonra biri, "Kumandan!" diye fısıldadı. Faris ve Julius ayağa fırladılar, ben ise Marcus'un üzerinden kalktım ve Helene de yüzünü silmeyi bıraktı. Yılan yavaşça ayağa kalktı, gözleri şimdiden morarmaya başlamıştı.

Annem diğerlerinin arasından geçip Helene ve bana doğru ilerledi.

"Veturius. Aquilla." İsimlerimizi bozuk bir meyveyi tükürür gibi söyledi. "Açıklayın."

"Açıklamamız yok Kumandan," dedik Helen ve ben aynı anda.

Arkasındaki eğitildiğim alana bakarken soğuk bakışları kör bir bıçağın hassasiyetiyle içime saplandı. Kumandan'ın arkasından Marcus sırıtıyordu, çenemi kenetledim. Helene onun ahlaksızlığı yüzünden kırbaçlanırsa, sırf onu öldürmek için kaçmayı erteleyecektim.

"Sekizinci çanın çalmasına dakikalar var." Kumandan bakışlarını silahhanenin geri kalanına çevirdi. "Kendinizi toparlayıp amfitiyatroda toplanın. Böyle bir olay daha çıkarsa, karışanlar Kauf'a gönderilecek. Anladınız mı?"

"*Evet efendim!*"

Kafatasları sessizce dışarı çıktılar. Beşlikler olarak hepimiz kuzeyin ucundaki Kauf Hapishanesi'nde altı ay muhafızlık yapmıştık. Hiçbirimiz mezuniyet günü kavgası kadar aptalca bir şey için oraya gönderilmeyi göze alamazdık.

Kumandan bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "İyi misin?" diye sordum Hel'e.

"Yüzümü çıkarıp o domuzun dokunmadığı yeni bir yüzle değiştirmek istiyorum."

"Seni sadece başka birinin öpmesine ihtiyacın var, hepsi bu," dedikten sonra bunun kulağa nasıl geldiğini anladım. "Şey... Gönüllü olduğumdan değil. Ben sadece-"

"Anladım." Helene gözlerini devirdi, çenesi kasılırken öpüşmek konusunda ağzımı açmamış olmayı diledim. "Bu arada teşekkür ederim," dedi. "Onu yumrukladığın için."

"Kumandan gelmeseydi, onu öldürürdüm."

Bana içtenlikle baktı, ona Marcus'un kulağına ne fısıldadığını sormak üzereyken Zak yanımızdan geçti. Kahverengi saçlarıyla oynarken bir şey söylemek istiyormuş gibi yavaşladı. Ama onu öldürecekmişim gibi bakınca birkaç saniye sonra kafasını çevirip gitti.

Dakikalar sonra, Helene ve ben amfitiyatronun girişinde dizili Kıdemli Kafatasları'na katıldık ve silahhanedeki kavga unutuldu. Ailelerimizin, öğrencilerin, resmi görevlilerin, İmparatorluk temsilcilerinin ve neredeyse iki yüz lejyonerden oluşan merasim kıtasının alkışları arasında amfitiyatroya girdik.

Helene'le göz göze geldim ve şaşkınlığımın onun gözlerinden yansımasını gördüm. Oturaklardan gıpta ederek izlemek yerine burada, alanda olmak gerçek dışıydı. Gökyüzü berraktı, ufukta tek bir bulut bile yoktu. Alanın yüksek kısımlarını bayraklar süslüyordu, Taia Soyu'nun kırmızı ve altın bayrağı Blackcliff'in elmas şeklinde armayla donatılmış siyah bayrağının yanında rüzgârda dalgalanıyordu.

Veturia Soyu'nun önderi, büyükbabam General Quin Veturius ön sıradaki gölgelikli bir locada oturuyordu. Yaklaşık elli yakın akrabası -kız ve erkek kardeşleri, yeğenleri- etrafına dizilmişlerdi. Adımlarıma dikkat ettiğini, kılıcımın açısını kontrol ettiğini ve zırhımın duruşunu dikkatle incelediğini bilmek için onunla göz göze gelmeme gerek yoktu.

Blackcliff'e seçildikten sonra, büyükbabam gözlerime bakmış ve orada kızını görmüştü. Annem beni eve götürmeyi reddettiğinde beni kendi evine götürmüştü. Benden kurtulduğunu düşünürken hayatta kaldığımı öğrenince öfkeden deliye dönmesine şaşırmamalı.

İzin günlerimin her birini büyükbabamla geçirdim, dayaklarına ve sert disiplinine katlandım ama karşılığında sınıf arkadaşlarımdan daha üstün bir yanım oldu. O bu farklılığa ihtiyacım olacağını biliyordu. Blackcliff'in çok az öğrencisinin ailesinin kimliği belirsizdi ve hiçbiri Kabileliler arasında yetiştirilmemişti. Bu iki gerçek beni merak konusu ve alay edilmek için bir hedef haline getirmişti. Ama geçmişim yüzünden bana kötü davranmaya cesaret edenlere büyükbabam, genellikle kılıcının ucuyla hadlerini bildirirdi - ve bana da aynı şeyi yapmayı öğretmişti. Kızı gibi acımasız olabilirdi ama bana aileden biri gibi davranan tanıdığım tek akrabamdı.

Kurallardan biri olmasa da önünden geçerken elimi kaldırıp selam verdim ve başıyla selamıma karşılık verdiğini görünce memnun oldum.

Bir dizi merasimin ardından, mezunlar alanın ortasındaki tahta banklara doğru ilerleyip kılıçlarını çekerek onları havaya kaldırdılar. Tok bir uğultu başladı ve amfitiyatroda gök gürültüsü gibi bir hal alana kadar ses yükseldi. Taş oturaklarına vuran ve kıskançlıkla karışık bir gururla kükreyen diğer Blackcliff öğrencilerinin çıkardığı gürültüydü. Yanımda, Helene ve Leander sırıtmalarına engel olamadılar.

Gürültünün içinde zihnime bir sessizlik çöktü. Tuhaf bir sessizlikti, son derece küçük, son derece genişti ve içinde kapana kısılmış bir şekilde dolaşırken kendime aynı soruyu soruyordum: *Kalacak mıyım yoksa kaçacak mıyım?* Uzakta, su altında duyulan bir ses gibi Kumandan kılıçlarımızı kınları-

na sokup oturmamızı emretti. Yüksek bir kürsüde sert bir konuşma yaptı, sıra İmparatorluk yeminimizi etmeye geldiğinde, etrafımdaki herkes kalktığı için yerimden kalkmanın zamanı geldiğini anladım.

Kalacak mısın yoksa kaçacak mısın? Kalacak mısın yoksa kaçacak mısın?

Sanırım herkes İmparatorluk uğruna kanlarını ve canlarını feda edeceklerine dair yemin ederken dudaklarım onlarınkiyle birlikte hareket etti. Kumandan bizi mezun etti, yeni Maskeliler saf ve rahatlamış bir şekilde tezahürat ederlerken düşüncelerimden sıyrıldım. Faris okul künyesini koparıp havaya fırlattı ve geri kalanımız da onu izledik. Havada yükselirken gümüş bir kuş sürüsü gibi güneşin altında parladılar.

Aileler mezunlarına sesleniyordu. Helene'in anne babası ve kız kardeşleri *Aquilla* diye bağırdılar. Faris'in ailesi *Candelan* diye bağırdı! *Vissan* dediklerini duydum. *Tullius*! *Galerius*! Ve sonra diğerlerinden ayrılan bir ses duydum. *Veturius*! *Veturius*! Büyükbabam locada aileyle birlikte ayağa kalkarak bugün buradaki herkese İmparatorluk'un en güçlü soylarından birinin erkek evladının mezuniyetine tanık olduklarını hatırlattı.

Onunla göz göze geldim. Belki de ilk kez gözlerinde eleştiriden eser yoktu, sadece güçlü bir gurur vardı. Bana kurt gibi gülümserken beyaz dişleri gümüş maskesine tezat oluşturdu, kendimi ona gülümserken bulduğum anda içimi bir endişe sardı ve bakışlarımı kaçırdım. Kaçarsam bundan hiç hoşlanmayacaktı.

"Elias!" Helene kollarını etrafıma doladı, gözleri parlıyordu. "Başardık! Başar-"

Aynı anda Kâhinler'i gördük ve kolları gevşedi. Daha önce on dördünü birden hiç görmediğim için tedirgin oldum.

Neden buradaydılar? Başlıklarını geriye itip huzursuz edici şekilde suratsız hatlarını ortaya çıkarmışlardı. Cain'in öncülüğünde hayaletler gibi çimenlerin üzerinde ilerleyip Kumandan'ın kürsüsünün etrafında yarım daire oluşturdular.

Seyircilerin tezahüratları yerini meraklı bir uğultuya bıraktı. Annem eli kılıcının kabzasında onları izliyordu, Cain kürsüye çıkınca da bekliyormuş gibi kenara çekildi.

Cain sessizlik için elini kaldırdı ve birkaç saniye içinde kalabalık tamamen sustu. Sahada oturduğum yerden oldukça ürkütücü görünüyordu, narin ve solgundu. Ama konuşmaya başlayınca, sesi amfiyatrodaki herkesin dikleşmesine neden olan bir güçle etrafa yayıldı.

"Öngörüldüğü gibi savaşla katılaşan genç, Yıkıcı Komutan, düşmanlarımıza kan kusturan, en büyük İmparator olacak. Ve böylece, İmparatorluk tamamlanmış olacak," dedi.

"Kâhinler beş yüz sene önce bu okulun taşlarını sarsılan toprağın arasından çekerken böyle öngördüler. Ve kehanet gerçekleşti. İmparator 21. Taius'un soyu varis vermeyecek."

Kalabalıkta neredeyse isyankâr bir uğultu dolaştı. İmparator soyunu bir Kâhin değil de başkası sorgulamış olsaydı, şimdiye kadar yere serilmiş olurdu. Merasim kıtasındaki lejyonerler dikleşip ellerini silahlarına götürdüler ama Cain'in tek bir bakışıyla sinen bir köpek sürüsü gibi sakinleştiler.

"21. Taius'un erkek evladı yok," dedi Cain. "Yeni bir Savaşçı İmparator seçilmezse, onun ölümüyle birlikte İmparatorluk düşecek.

"İmparatorluk'un atası ve Taia Soyu'nun babası Birinci Taius zamanının en iyi savaşçısıydı. Hükmetmeye uygun bulunmadan önce test edildi, hırçınlaştırıldı ve sınandı. İmparatorluk halkı yeni liderlerinin de aynı özelliklere sahip olmasını bekliyor."

Lanet olsun. Arkamda, Tristas ağzı açık kalan Dex'i dirseğiyle dürttü. Cain'in birazdan ne söyleyeceğini hepimiz biliyorduk. Ama hâlâ kulaklarıma inanamıyordum.

"O nedenle, sınav zamanı geldi."

Amfitiyatro kelimenin tam anlamıyla patladı. En azından kulağa patlamış gibi geldi, daha önce hiç bu kadar büyük bir gürültü duymamıştım. Tristas biri kafasına çekiçle ezmiş gibi görünen Dex'e, "Sana söylemiştim!" diye bağırdı. Leander, "Kim? Kim?" diye bağırdı. Marcus, onu bıçaklamamı istememe sebep olarak küstahça güldü. Helene eliyle ağzını kapatıp ne diyeceğini bilmiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı.

Cain tekrar tekrar elini havaya kaldırdı ve en sonunda kalabalık sessizliğe büründü.

"Sınavlar yaklaşıyor," dedi. "İmparatorluk'un geleceğinin güvende olması için Taius tahta çıktığında olduğu gibi yeni İmparator da gücünün doruğunda olmalı. O yüzden savaşla katılaşan gençliğe, yeni Maskeliler'e başvuruyoruz. Ama bu büyük onur herkese nasip olmayacak. Mezunlarımızdan sadece en iyileri, en güçlüleri buna değer. Sadece dört kişi. Bu dört adaydan biri doğru kişi olacak. Biri bağlılık yeminini edip Kızıl Örümcekkuşu olarak hizmet edecek. Diğerleri rüzgâra kapılıp giden yapraklar gibi yok olacak. Öngörülerimizde bu da vardı."

Kanım kulaklarımda zonklamaya başladı.

"Elias Veturius, Marcus Farrar, Helene Aquilla, Zacharias Farrar." Rütbemize göre isimlerimizi söyledi. "Kalkın ve öne çıkın."

Amfitiyatroya ölüm sessizliği çöktü. Uyuşmuş bir şekilde yerimden kalkarken sınıf arkadaşlarımın şaşkınlığını, Marcus'un yüzündeki mutluluğu, Zak'in kararsızlığını görmemeye çalıştım. *Savaş alanı mabedimdir. Kılıcın ucu rahibimdir...*

Helene'in sırtı dimdikti ama bana, Cain'e ve Kumandan'a baktı. Önce korktuğunu sandım, sonra gözlerindeki ışıltıyı ve adımlarındaki güveni fark ettim.

Hel ve ben Beşlik olduğumuz zamanlarda, yağmacı bir Barbar grubu bizi esir almıştı. Şenlik günü keçisi gibi sıkıca bağlanmıştım ama zararsız olduğunu düşünerek Helene'in ellerini önünde iple bağlayıp onu bir midillinin sırtına bindirmişlerdi. O gece ipi kullanarak bizi esir alan üç adamı boğmuş ve diğer üçünün ise çıplak elleriyle boyunlarını kırmıştı.

"Beni hep hafife alırlar," demişti sonra buna şaşırmış gibi. Haklıydı. Ben bile arada sırada bu hataya düşüyordum. Hel'in korkmadığını anladım. Aksine, sevincinden havalara uçuyordu. Bunu istiyordu.

Sahneye çıkmamız pek uzun sürmedi. Saniyeler sonra, diğerleriyle birlikte Cain'in karşısında duruyordum.

"Sınavlara aday olarak katılmak İmparatorluğun sunduğu en büyük onurdur." Cain her birimize baktı ama bakışları en çok benim üzerimde kaldı. "Bu büyük lütfun karşılığında, Kâhinler yemin etmenizi istiyor: Adaylar olarak İmparator olan kişinin adı açıklanana kadar sınavlara katılacaksınız. Bu yemini bozmanın cezası ölümdür.

"Bu yemini hafife almamalısınız," dedi Cain. "İsterseniz, dönüp bu platformdan inebilirsiniz. Unvanınızı paylaştığınız herkes gibi saygı duyulan bir Maskeli olarak kalacaksınız. Yerinize başka biri seçilecek. Sonuçta bu sizin kararınız."

Benim kararım. Bu iki kelime beni derinden sarstı. *Yarın bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Kaçmak ve görevini yapmak arasında. Kaderinden kaçmak ve onunla yüzleşmek arasında.*

Cain, Maskeli olarak görevimi yapmamı kastetmiyordu. Sınavlarla kaçmak arasında bir seçim yapmamı istiyordu.

Seni kırmızı gözlü şeytan. İmparatorluk'tan kurtulmak is-

tiyordum. Ama sınavlara girersem, özgürlüğü nasıl bulacaktım? Kazanırsam, İmparator olacak ve hayatım boyunca İmparatorluk'a bağlı kalacaktım. Bağlılık yeminini edersem Kızıl Örümcekkuşu, İmparatorluk'un ikinci en yetkili kişisi olarak yine İmparatorluk'a bağlı kalacaktım.

Ya da Kâhin'in aslında *ölümü* kastettiği süslü tanımdaki gibi rüzgâra kapılıp giden bir yaprak olacaktım.

Onu reddet Elias. Kaç. Yarın bu saatlerde kilometrelerce uzakta olacaksın.

Cain, Marcus'u izlerken bizim anlayamayacağımız bir şeyi dinliyormuş gibi kafasını eğdi.

"Marcus Farrar. Hazırsın." Bu bir soru değildi. Marcus diz çöküp kılıcını çekerek onu Kâhin'e sundu, İmparator ilan edilmiş gibi gözleri tuhaf ve coşkulu bir hevesle parlıyordu.

"Benden sonra tekrarla," dedi Cain. "Ben Marcus Farrar, kanım ve canım, şerefim ve Farrar Soyu'nun şerefi üzerine kendimi sınavlara adayacağıma, İmparator'un ismi ilan edilene ya da bedenim soğuyana kadar onlara katılacağıma yemin ederim."

Marcus yemini tekrarladı, sesi nefesini tutan amfitiyatrodakilerin sessizliğinde yankılandı. Cain Marcus'un ellerini kılıcının üzerine kapattı ve avuçlarından kan damlayana dek ellerini bastırdı. Bir dakika sonra Helene diz çöküp kılıcını sundu, yemini tekrarlarken sesi şafakta çalan çan kadar berrak bir şekilde alanda yayıldı.

Kâhin Zak'e döndü, uzunca bir süre kardeşine baktıktan sonra kafasını sallayıp yeminini etti. Dört aday içinde hâlâ ayakta duran tek bendim ve Cain kararımı vermem için karşımda bekliyordu.

Zak gibi ben de tereddüt ettim. Cain'in sözlerini hatırladım. *Sen her öngörüye işlenmişsin. Gece göğündeki gümüş bir*

huzme gibi. Öyleyse, kaderim İmparator olmak mıydı? Böyle bir kader nasıl özgürlüğe gidebilirdi? Hükmetmek gibi bir arzum yoktu, bunu düşünmek bile bana itici geliyordu.

Ama fırari olarak geleceğim de pek iç açıcı sayılmazdı. *Nefret ettiğin her şeye -kötülük, merhametsizlik, acımasızlık- dönüşeceksin*.

Sınavlara girersem özgürlüğü bulacağımı söyleyen Cain'e güveniyor muydum? Blackcliff'te insanları sınıflandırmayı öğrenirdik; sivil, savaşçı, düşman, ittifak, muhbir, hain. Buna dayanarak bir sonraki adımımıza karar verirdik. Ancak Kâhin'i çözemiyordum. Dürtülerini, arzularını bilmiyordum. Sahip olduğum tek şey içgüdülerimdi ve bana, en azından, bu konuda Cain'in yalan söylemediğini haykırıyorlardı. Öngörüsü doğru olsun ya da olmasın, o doğru olduğuna inanıyordu. Ve hislerim, istemeye istemeye de olsa, ona güvenmemi söylediği için mantıklı olan tek seçeneğim vardı.

Gözlerimi Cain'den ayırmadan diz çöküp kılıcımı çektim ve avucumdan geçirdim. Kanım hızla kürsüye damlamaya başladı.

"Ben, Elias Veturius, kanım ve canım..."

XI: Laia

Blackcliff Askeri Okulu Kumandanı.

Casusluk görevine olan ilgim söndü. İmparatorluk Blackcliff'te Maskeliler'i eğitirdi - ailemi öldürüp ağabeyimi alıp götüren gibileri. Okul dev bir akbaba gibi Serra'nın doğusundaki dağların tepesinde uzanıyordu, siyah granit duvarın çevrelediği bir dizi sade binadan oluşan bir karışıklıktı. O duvarın arkasında neler olduğunu, Maskeliler'in nasıl eğitildiğini, kaç kişi olduklarını ve nasıl seçildiklerini kimse bilmiyordu. Her sene, genç, vahşi ve tehlikeli yeni bir sınıf Maskeli Blackcliff'ten mezun olurdu. Bir Âlim için -özellikle de bir kız için- Blackcliff şehrin en tehlikeli yeriydi.

Mazen sözlerine devam etti. "Kişisel kölesini kaybetti-"

"Kız bir hafta önce kendini uçurumdan aşağı attı," dedi Keenan, Mazen'in bakışlarına meydan okuyarak. "Bu sene Kumandan'ın hizmetinde ölen üçüncü köle."

"Sessiz ol," dedi Mazen. "Sana yalan söylemeyeceğim Laia. Kadın sevimsizin teki-"

"O tam bir kaçık," dedi Keenan. "Ona Blackcliff Sürtüğü diyorlar. Kumandanın yanında hayatta kalman mümkün değil. Bu görev başarısızlıkla sonuçlanacak."

Mazen yumruğunu masaya indirdi ama Keenan irkilmedi bile.

"Çeneni kapatmayacaksan," diye kükredi Direniş lideri, "o zaman git."

Bakışları iki adamın arasında gidip gelen Tariq'in ağzı açık kaldı. Bu sırada Sana düşünceli bir şekilde Keenan'ı izliyordu. Mağaradaki diğer insanlar da bakıyorlardı, nedense Keenan ve Mazen'in nadiren fikir ayrılığına düştükleri hissine

kapıldım. Keenan sandalyesini geriye itip masadan kalktı ve Mazen'in arkasındaki homurdanan kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Bu iş için harikasın Laia," dedi Mazen. "Kumandanın kalıcı kölesinden bekleyebileceği bütün özelliklere sahipsin. Okuma yazma bilmediğini düşünecektir. Seni içeri sokabiliriz."

"Yakalanırsam ne olur?"

"Ölürsün." Mazen gözlerimin içine baktı ve dürüstlüğünü takdir etmeme engel olamadım. "Blackcliff'e gönderdiğimiz bütün casuslarımız keşfedilip öldürüldüler. Bu korkaklara göre bir görev değil."

İçimden neredeyse gülmek geldi. Bu görev için benden daha kötü birini seçemezdi. "İşi satmak konusunda pek iyi sayılmazsın."

"Satmak zorunda değilim," dedi Mazen. "Kardeşini bulup onu dışarı çıkarabiliriz. Blackcliff'teki gözümüz ve kulağımız olabilirsin. Basit bir alışveriş."

"Bunu yapabileceğime güveniyor musun?" diye sordum. "Beni doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Aileni tanırdım. Bu benim için yeterli."

"Mazen," dedi Tariq. "O sadece bir kız. Herhalde onu-"

"*Izzat*'tan bahsetti," dedi Mazen. "Ama *Izzat* özgürlükten fazlasıdır. Onurdan fazlasıdır. Cesaret demektir. Kendini ispatlamak demektir."

"O haklı," dedim. Direniş bana yardım edecekse, savaşçıların zayıf olduğumu düşünmelerine izin veremezdim. Kızılımsı bir parlaklık dikkatimi çekti ve mağaranın öteki tarafına bakınca, Keenan'ın bir ranzaya yaslanmış beni izlediğini gördüm, saçı meşalenin ışığında alev gibi parlıyordu. Darin'i kurtarmak uğruna kimsenin hayatını riske atmak istemediği

için bu görevi kabul etmemi istemiyordu. Elimi kolluğuma götürdüm. *Cesur ol Laia.*

Mazen'e döndüm. "Bunu yaparsam, Darin'i bulacak mısınız? Onu hapisten kurtaracak mısınız?"

"Sana söz veriyorum. Yerini tespit etmek zor olmaz. O Direniş lideri değil, o yüzden onu Kauf'a gönderecek değiller." Mazen burnundan güldü ama kuzeydeki ünlü hapishaneden bahsetmesi içimin ürpermesine neden oldu. Kauf'taki sorgulayıcıların tek bir amacı vardı; ölmeden önce mahkûmlara olabildiğince acı çektirmek.

Ailem Kauf'ta öldüler, o zamanlar henüz on iki yaşında olan kız kardeşim de orada öldü.

"İlk raporunu verdiğinde," dedi Mazen, "sana Darin'in nerede olduğunu söyleyebileceğim. Görevini tamamladığında, onu hapisten kaçıracağız."

"Ya sonra?"

"Köle kelepçelerini çıkarıp seni o okuldan kurtaracağız. Peşine düşülmemesi için intihar süsü verebiliriz. İstersen bize katılırsın. Ya da ikinizi Marinn'e göndermenin bir yolunu buluruz."

Marinn. Özgür topraklar. Ağabeyimle oraya kaçıp, Savaşçılar, Maskeliler ya da İmparator olmadan yaşamak için neler vermezdim.

Ama öncelikle casusluk görevini başarıyla tamamlamalıydım. Blackcliff'te sağ kalmalıydım.

Mağaranın öteki tarafında Keenan kafasını iki yana salladı. Ama etrafımdaki savaşçılar onaylarcasına kafalarını salladılar. *Izzat bu*, demek istiyor gibilerdi. Düşünüyor gibi sessiz kaldım ama Darin'i geri almanın tek yolunun Blackcliff'e gitmek olduğunu anladığım anda kararımı vermiştim.

"Bunu yapacağım."

"Güzel." Mazen şaşırmış gibi değildi, bu süre içinde kabul edeceğimi bilip bilmediğini merak ettim. Duyulması için sesini yükseltti. "Keenan senin eğitmenin olacak."

Bunun üzerine genç adamın yüzü daha da karardı. Konuşmasına engel olmak istermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Elleri ve ayakları kesik içinde," dedi Mazen. "Yaralarıyla ilgilen Keenan ve ona bilmesi gereken her şeyi anlat. Bu gece Blackcliff'e gidecek."

Mazen peşinde grubunun üyeleriyle birlikte odasına çekilirken, Tariq omzuma vurup bana şans diledi. Dostları bana tavsiye vermeye başladılar: *Asla eğitmenini aramaya gitme. Kimseye güvenme.* Tek istedikleri bana yardım etmekti fakat bunaltıcıydı ve Keenan beni almak için kalabalığı yarınca, neredeyse rahatladığımı hissettim.

Neredeyse. Mağaranın köşesindeki bir masaya başıyla işaret edip beni beklemeden oraya doğru yürüdü.

Masanın yanındaki pırıltının küçük bir su kaynağı olduğunu gördüm. Keenan iki leğene su ve şalgam tozu olduğunu fark ettiğim bir karışım doldurdu. Leğenlerden birini masaya, diğerini yere koydu.

Ellerimle ayaklarımı ovalayarak yıkadım ve şalgam yeraltı mezarlığındayken edindiğim çiziklere sızarken suratımı buruşturdum. Keenan sessizce beni izledi. Dikkatli bakışlarının altında, suyun kirden hızla kapkara olması beni utandırdı - sonra utandığım için kendime kızdım.

İşim bitince, Keenan masada karşıma oturup ellerimi tuttu.

Kaba olmasını bekliyordum ama elleri tam anlamıyla nazik olmasa da hoyrat değildi. Kesiklerimi incelerken, aklıma sorabileceğim bir düzine soru geldi fakat hepsi de güçlü ve

yetkin olduğumu düşünmesinden ziyade çocuksu ve önemsiz olduğumu düşünmesine yol açardı. *Neden benden nefret ediyorsun? Sana ne yaptım?*

"Bunu yapmamalısın." Derin kesiklerden birine ağrı kesici merhem sürerken dikkatini yaralarıma odakladı. "Bu görevi."

Bunu açıkça dile getirdin sersem. "Mazen'i hayal kırıklığına uğratamam. Yapmam gerekeni yapacağım."

"Deneyeceğine eminim." Kabalığı sinirime dokundu ama bana güvenmediğini şimdiye kadar belli etmişti. "Kadın vahşinin teki. Oraya gönderdiğimiz son kişiyi-"

"Sence gerçekten onu gözetlemek istiyor olabilir miyim?" diye patladım. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Başka seçeneğim yok. Ailemden geriye kalan tek kişiyi kurtarmak istiyorsam bunu yapmak zorundayım. O yüzden-" *Kapa çeneni*, demek istedim. "Benim için bunu daha da zorlaştırma."

Yüzünde utanca benzer bir şey belirdi ve bana eskisi kadar küçümseyici bir şekilde bakmayı bıraktı. "Özür dilerim." İstemeye istemeye söylemiş olsa da gönülsüzce dilediği bir özür hiç yoktan iyiydi. Ürkekçe kafamı sallarken gözlerinin mavi ya da yeşil değil, koyu kestane rengi olduğunu fark ettim. *Gözlerini fark ediyorsun Laia. Bu ona baktığın anlamına geliyor. Ve buna bir son vermelisin.* Merhemin kokusu burun deliklerimi yakınca burnumu buruşturdum.

"Merhemde devedikeni mi kullanıyorsun?" diye sordum. Omuzlarını silkince, şişeyi ondan alıp tekrar kokladım. "Kurt üzümünü dene. En azından, o keçi pisliği gibi kokmuyor."

Keenan ateşi andıran kaşlarından birini kaldırıp elimi sargı beziyle sardı. "Şifalı otlar hakkında bilgilisin. Faydalı bir özellik. Büyükannen ya da büyükbaban şifacı mıydı?"

"Büyükbabam şifacıydı." Büyükbabam hakkında konuş-

mak beni üzdü, uzun bir süre duraksadıktan sonra devam ettim. "Bir buçuk sene önce beni eğitmeye başladı. Öncesinde ilaçlarını karıştırırdım."

"Hoşuna gidiyor mu? Şifa dağıtmak?"

"Bu bir iş." Esir alınmayan Âlimler'in çoğu yıpratıcı -çiftlik işçiliği, temizlikçilik ya da yükleme boşaltma gibi vasıfsız- işlerde çalışır ve çok az para kazanırlardı. "İşim olduğu için şanslıyım. Ama küçükken *kehanni* olmak istiyordum."

Keenan'ın dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Ufak bir hareketti ama bütün yüzünü değiştirip göğsümdeki ağırlığı hafifletti.

"Kabile hikâyecisi mi?" dedi. "Sakın bana cinler, ifritler ve geceleri çocukları kaçıran yaratıklarla ilgili o hikâyelere inandığını söyleme."

"Hayır." Baskını düşündüm. Maskeli'yi. Hafiflik hissi uzun sürmedi. "Geceleri çok daha kötü şeyler olurken, doğaüstü şeylere inanmama gerek yok."

Hareketsizleşti, ani durgunluğu gözlerimi onun gözlerine çevirmeme neden oldu. Bakışlarında çok iyi bildiğim acıyı tanıdığını belli eden, yüreğimi burkan farkındalığı görünce nefesim kesildi. Burada benim yürüdüğüm karanlık yollardan geçen biri vardı. Belki onun geçtiği yollar daha karanlıktı. Sonra yüzüne bir soğukluk çöktü ve elleri tekrar hareket etmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi. "Beni dikkatle dinle. Bugün Blackcliff'te mezuniyet günüydü. Ama az önce bu yılın töreninin farklı olduğu haberini aldık. Özel."

Bana sınavlardan ve dört adaydan bahsedip görevimi anlattı.

"Üç bilgiye ihtiyacımız var. Her sınavın ne olduğunu, nereye ve ne zaman yapılacağını bilmeliyiz. Bunları sınavlar başlamadan önce öğrenmeliyiz, bittikten sonra değil."

Sormak istediğim bir sürü soru vardı ama aptal olduğumu sanacağından sormadım.

"Okulda ne kadar kalacağım?"

Keenan omuzlarını silkip ellerimdeki yaraları sarmayı bitirdi. "Sınavlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi. "Ama birkaç hafta, en fazla bir aydan daha uzun süreceğini sanmıyorum."

"Sence Darin o kadar uzun süre dayanabilir mi?"

Keenan soruma yanıt vermedi.

***

Saatler sonra, akşamın ilk saatlerinde Keenan ve Sana'yla birlikte Yabancı Bölge'deki bir evde kendimi Kabileli yaşlı bir adamın karşısında buldum. Halkı gibi o da bol bir cüppe giymişti ve Direniş casusundan çok sevimli yaşlı bir amcaya benziyordu.

Sana ona ne istediğini açıklayınca adam bana bakıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Kesinlikle olmaz," dedi ağır bir Serra aksanıyla. "Kumandan onu diri diri yer."

Keenan, Sana'ya, *ne bekliyordunuz,* der gibi anlamlı bir bakış attı.

"Mümkünse," dedi Sana adama, "o tarafa..." Başka bir odaya açılan tel örgülü kapıya işaret etti. Tel örgünün arkasında gözden kayboldular. Sana duyamayacağım kadar kısık bir sesle konuşuyordu ama söylediği her neyse işe yaramıyor olmalıydı, çünkü tel örgünün arkasından bile Kabileli adamın kafasını salladığını görebiliyordum.

"Yapmayacak," dedim.

Yanımda, Keenan endişesiz bir şekilde duvara yaslandı. "Sana onu ikna edebilir. Boşuna grubun lideri değil."

"Keşke elimden bir şey gelse."

"Daha cesur görünmeyi dene."

"Nasıl yani, senin gibi mi?" Boş bir ifade takınıp duvara yaslandım ve uzaklara baktım. Keenan bir saniyeliğine de olsa gülümsedi ve bu yüzünden yıllar götürdü.

Yerdeki kalın Kabile tarzı kilimin hipnotize edici desenlerine çıplak ayağımı sürdüm. Üzerinde küçük aynalarla süslenmiş yastıklar vardı ve çatıdan sallanan rengârenk camlı fenerler güneşin son ışıklarını yansıtıyordu.

"Darin ve ben bir keresinde büyükannemin reçellerini satmak için böyle bir eve gelmiştik." Fenerlerden birine dokunmak için uzandım. "Ona Kabililer neden her yere ayna koyar diye sordum, bana dedi ki-" O an zihnimde oldukça netti, ağabeyim ve ailem için hissettiğim üzüntü göğsümde o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu ki susmak zorunda kaldım.

"Kabililer aynaların kötülükleri uzak tuttuğuna inanırlar," demişti Darin o gün. Kabileli alıcıyı beklerken çizim defterini çıkarıp çizmeye başlamış, tel örgünün ve fenerlerin detaylarını karakaleminin hızlı detaylarıyla yakalamıştı. "Anlaşılan cinler ve yaratıklar kendilerini görmeye dayanamıyorlar."

Ardından, her zamanki özgüveniyle bir düzine soruma daha yanıt vermişti. O zaman, bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak etmiştim. Ama şimdi anlıyorum - Darin her zaman konuşmaktan çok dinlemiş, izlemiş ve öğrenmişti. Bir bakıma, o da büyükbabam gibiydi.

Göğsümdeki sızı yayıldı ve birden gözlerim yandı.

"Geçecek," dedi Keenan. Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzünde üzüntü vardı ve neredeyse anında yerini o tanıdık soğukluk aldı. "Yıllar geçse bile onları unutmayacaksın. Ama

bir gün, artık koca bir dakika boyunca acı hissetmediğini fark edeceksin. Sonra o dakika bir saat olacak ve bir gün. Bundan daha fazlasını bekleyemezsin." Sesi alçaldı. "İyileşeceksin. Söz veriyorum."

Uzaklara baktı, mesafeliydi ama yine de ona minnettardım çünkü baskından beri ilk kez kendimi daha az yalnız hissediyordum. Bir saniye sonra, Sana ve Kabileli adam tel örgülü kapının arkasından çıktılar.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu Kabileli adam.

Sesime güvenmediğim için kafamı salladım.

İçini çekti. "Pekâlâ." Sana ve Keenan'a döndü. "Vedalaşın. Onu şimdi götürürsem, hava kararmadan okula ulaştırabilirim."

"Sana bir şey olmayacak." Sana sıkıca sarılırken beni mi kendini mi ikna etmek istediğini anlayamadım. "Sen Dişi Aslan'ın kızısın. Ve Dişi Aslan bir mücadeleciydi."

Ölene kadar. Sana'nın kuşkumu görmemesi için bakışlarımı yere çevirdim. Kapıdan dışarı çıktı ve sonra Keenan karşıma geçti. Onun da bana sarılmasına ihtiyacım olduğunu düşünmemesi için kollarımı göğsümde birleştirdim.

Ancak bana dokunmadı. Sadece kafasını eğip yumruğunu kalbine götürerek Direniş selamını verdi.

"Zorbalıktansa ölüm," dedi. Ve sonra o da gitti.

***

Yarım saat sonra, Serra'nın üzerine alacakaranlık çökerken Savaşçı tüccar sınıfının en zengin üyelerine ev sahipliği yapan Tacir Bölgesi'nde hızla Kabileli adamı takip ediyordum. Bir köle tacirinin evinin süslü demir kapısının önünde durduk, Kabileli adam kelepçelerimi kontrol etti, etrafımda hareket

ederken kahverengi cüppesi hafifçe hışırdadı. Titremelerini engellemek için sargılı ellerimi birleştirdim ama Kabile üyesi nazikçe parmaklarımı araladı.

"Köle tacirleri örümceklerin sinekleri yakaladıkları gibi yalanları yakalarlar," dedi. "Korkman iyi. Hikâyeni daha gerçekçi kılıyor. Unutma, sakın ağzını açma."

Hızla kafamı salladım. Bir şey söylemek istesem bile, konuşamayacak kadar korkuyordum. *Köle taciri Blackcliff'in tek tedarikçisi*, diye açıklamıştı Keenan beni Kabile üyesinin evine götürürken. *Casusumuzun güvenini kazanması aylar aldı. Kumandan için seni seçmezse, görevin başlamadan son bulur.*

Kapıdan içeri alındık ve dakikalar sonra köle taciri sıcakta ter dökerek etrafımda dolanmaya başladı. Kabile üyesi kadar uzun boyluydu ama ondan daha yapılıydı ve altın sırmalı gömleğinin düğmelerini geren bir göbeği vardı.

"Fena değil." Köle taciri parmaklarını şıkırdatınca, evinin bir köşesinden bir tepsi içecek taşıyan köle kız çıktı. Köle taciri bilerek Kabile üyesine hiçbir şey teklif etmeden içeceklerden birini kafasına dikti. "Genelev ona iyi para verir."

"Fahişe olarak en fazla yüz kazandırır," dedi Kabile üyesi inişli çıkışlı vurgusuyla. "Benim iki yüze ihtiyacım var."

Köle taciri burnundan gülünce içimden onu boğmak geldi. Mahallesinin gölgelikli sokakları ışıl ışıl çeşmeler ve sırtlarında kurdeleler olan Âlim köleleriyle doluydu. Adamın evi kemerler, sütunlar ve avlulardan oluşan gösterişli bir karmaşaydı. İki yüz gümüş onun için devede kulaktı. Ön kapının iki yanındaki alçıdan aslanlara muhtemelen daha çok para ödemiş olmalıydı.

"Onu ev kölesi olarak satmayı umuyordum," diye devam etti Kabile üyesi. "Birini aradığını duydum."

"Bu doğru," dedi köle taciri. "Kumandan günlerdir beni

rahat bırakmıyor. Cadı, kızları öldürüp duruyor. Engerek yılanı kadar asabi." Köle taciri beni süzerken nefesimi tuttum. Ama sonra kafasını salladı.

"Çok ufak, çok genç, çok güzel. Blackcliff'te bir hafta bile dayanmaz ve yerine birini bulmakla uğraşmak istemiyorum. Sana onun için yüz gümüş veririm ve onu rıhtımdaki Madam Moh'a satarım."

Kabile üyesinin sakin yüzünden bir damla ter süzüldü. Mazen ona Blackcliff'e girebilmem için ne gerekiyorsa yapmasını emretmişti. Ama eğer fiyatını aniden düşürürse, köle taciri şüphelenebilirdi. Beni fahişe olmam için satarsa, Direniş'in beni kurtarması gerekirdi ve bunu o kadar kısa süre içinde yapabileceklerinin hiçbir garantisi yoktu. Beni satmaktan vazgeçerse, Darin'i kurtarma çabam başarısızlıkla sonuçlanacaktı.

Bir şey yap Laia. Darin yine beni cesaretlendirmeye çalıştı. *Yoksa öleceğim.*

"Çok iyi ütü yaparım efendim." Düşünmeye fırsatım olmadan kelimeler ağzımdan çıktı. Kabile üyesinin ağzı açık kaldı ve köle taciri hokkabazlık yapmaya başlayan bir sıçanmışım gibi bana baktı.

"Ve... Yemek de yapabilirim. Temizlik yapmaktan ve saç toplamaktan da anlarım." Sesim iyice alçalıp fısıltı halinde çıktı. "İyi bir hizmetçi olurum."

Köle taciri küçümsercesine bana bakarken, ağzımı hiç açmamış olmayı diledim. Sonra gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi, neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Fahişelik yapmaktan korkuyor musun küçük kız? Neden, oldukça dürüst bir iş." Tekrar etrafımda dolaşıp sürüngenlerinki gibi yeşil gözlerine bakmam için çenemi kaldırdı. "Saç toplayıp ütü yapabileceğini mi söyledin? Pazarda takas yapmayı becerebilir misin?"

"Evet efendim."

"Okuma biliyor olamazsın elbette. Sayabiliyor musun?"

Tabii ki sayabiliyorum. Okuma da biliyorum, seni çift çeneli domuz.

"Evet efendim. Sayabiliyorum."

"Çenesini kapatmayı öğrenmek zorunda," dedi köle taciri. "Onu adam etme parası benden çıkacak. Bu halde onu Blackcliff'e gönderemem." Düşündü. "Onun için yüz elli gümüş para veririm."

"Onu Çizerler'den birinin evine götürebilirim," dedi Kabile üyesi. "Tüm o kirine rağmen güzel bir kız. Onun için daha fazla vereceklerine eminim."

Köle taciri gözlerini kıstı. Adamının pazarlık yaparak fiyatı yukarı çekmeye çalışırken hata edip etmediğini merak ettim. *Haydi ama cimri*, diye içimden geçirdim köle tacirine bakarak. *Fiyatı biraz daha yükselt.*

Köle taciri gümüş paraların olduğu bir kese çıkardı. Rahatladığımı belli etmemeye çalıştım.

"Yüz seksen gümüş öyleyse. Bir bakır fazla vermem. Zincirlerini çıkar hadi."

Bir saate kalmadan, kendimi Blackcliff'e giden bir 'hayalet' yük arabasında buldum. Bileklerimde köle olduğumu belirten geniş gümüş kayışlar vardı. Boynumdaki boyunluktan sarkan zincir, yük arabasındaki çelik parmaklığa bağlıydı. İki köle kızın ovuşturarak beni yıkamaları yüzünden tenim hâlâ sızlıyordu ve saçlarımı sıkı bir topuz halinde topladıkları için başım ağrıyordu. Dar bir korsajı ve elmas desenli eteği olan siyah ipek elbisem o güne kadar giydiğim en güzel şeydi. Ama görür görmez ondan nefret etmiştim.

Dakikalar yavaşça ilerliyordu. Yük arabasının içi o kadar karanlıktı ki kör olmuş gibi hissettim. İmparatorluk bazıları

iki ya da üç yaşında olan Âlim çocuklarını bu yük arabalarına bindirip çığlık çığlığa ağlamalarına aldırmadan onları ailelerinden ayırıyordu. Sonrasında onlara ne olduğunu kimse bilmiyordu. İçine bindirilenler bir daha görülmediği için onlara hayalet yük arabaları deniyordu.

Bu tür şeyler düşünme, diye fısıldadı Darin. *Görevine odaklan. Beni nasıl kurtaracağına odaklan.*

Keenan'ın talimatlarını aklımdan geçirirken, yük arabası acı verici şekilde yavaşlayarak tırmanmaya başladı. Sıcaklık içime sızdı, sıcaktan bayılacağımı düşündüğüm sırada dikkatimi dağıtacak bir anı -üç gün önce büyükbabam parmağını taze reçel kavanozuna sokup büyükannem eline kaşıkla vurunca gülmesini- hatırladım.

Yoklukları göğsümde bir yara gibiydi. Büyükbabamın gür kahkahasını ve büyükannemin hikâyelerini özlüyordum. Ve ağabeyim Darin'i de çok özlüyordum. Şakalarını, çizimlerini ve her şeyi biliyor olmasını özlüyordum. Onsuz hayat boş ve ürkütücüydü. O kadar uzun zamandır benim rehberim, koruyucum ve arkadaşım olmuştu ki onsuz ne yapacağımı bilmiyordum. Acı çektiğini bilmek beni üzüyordu. Şimdi bir hücrede miydi? Ona işkence mi ediliyordu?

Hayalet yük arabasının köşesinde karanlık ve ürpertici bir şey titredi.

Bir hayvan olmasını istedim - fare, hatta bir sıçan bile olabilirdi. Ama yaratık parlak ve yırtıcı gözlerini bana çevirdi. O *şeylerden* biriydi. Baskın gecesindeki gölgelerden biriydi. *Aklımı kaçırıyorum. Gerçekten aklımı kaçırıyorum.*

Gözlerimi kapatıp o şeyin kaybolmasını diledim. Kaybolmayınca, titreyen ellerimle ona saldırdım.

"*Laia*..."

"Git başımdan. Sen gerçek değilsin."

O şey her neyse yaklaştı. *Bağırma Laia*, dedim kendi kendime dudağımı sertçe ısırırken. *Sakın bağırma.*

"*Ağabeyin acı çekiyor Laia.*" Yaratık tek bir kelimesini bile kaçırmadığımdan emin olmak istercesine sözlerini vurguladı. "*Savaşçılar yavaş yavaş, zevk alarak ona işkence ediyorlar.*"

"Hayır. Sen sadece zihnimdesin."

Yaratığın kahkahası cam kırığı gibiydi. "*Ben ölüm kadar gerçeğim küçük Laia. Parçalanmış kemikler, hain kardeşler ve nefret dolu Maskeliler kadar gerçek.*"

"Sen bir illüzyonsun. Benim suçluluk duygumsun." Annemin kolluğunu tuttum.

Gölge yırtıcı bir şekilde gülümsedi, artık benden sadece bir adım ötedeydi. Ama tam o sırada yük arabası durdu ve yaratık bana son kez kötü bir bakış attıktan sonra hoşnutsuz bir şekilde tıslayarak ortadan kayboldu. Saniyeler sonra yük arabasının kapısı açıldı ve Blackcliff'in ürkütücü duvarını karşımda buldum, kasvetli ağırlığı zihnimdeki sanrıları uzaklaştırdı.

"Gözlerini yere indir." Köle tüccarı bağlı olduğum parmaklıktan zinciri ayırdı ve bakışlarımı yassı taşlarla döşeli yola çevirmeye zorladım. "Kumandan seninle konuşmadıkça çeneni açma. Gözlerine bakma, çok daha basit şeyler yüzünden köleleri kırbaçladı. Sana bir görev verdiğinde çabucak ve düzgün bir şekilde yerine getir. İlk birkaç hafta içinde güzelliğini bozacak ama sonunda ona teşekkür edeceksin. Yaraların yeterince kötüyse, yaşça büyük öğrencilerin sana sık sık tecavüz etmelerinden korunmuş olursun.

"Son köle iki hafta dayandı," diye devam etti köle taciri giderek artan korkuma aldırmadan. "Kumandan bundan pek memnun olmadı. Benim suçum elbette, kızı doğru düzgün uyarmam gerekirdi. Kumandan onu dağlayınca aklını ka-

çırmış anlaşılan. Kendini uçurumdan aşağı atmış. Sakın sen de aynısını yapma." Hayalperest çocuğunu dalıp uzaklara gitmemesi için uyaran bir baba gibi bana sert bir bakış attı. "Yoksa Kumandan ona kötü mal sattığımı düşünür."

Köle taciri kapıların yanında konuşlanan muhafızlara selam verdi ve bir köpekmişim gibi zincirimden çekti. Ayaklarımı sürüyerek onu takip ettim. *Tecavüz... Çirkinleştirilmek... Dağlanmak. Bunu yapamam Darin. Yapamam.*

Kaçma isteği duydum, o kadar güçlüydü ki yavaşlayıp durdum ve köle tacirinden uzaklaştım. Midem bulanıyordu, kusacağımı sandım. Ama köle taciri zinciri sertçe çekince öne doğru sendeledim.

Blackcliff'in sivri demirli kale kapısından girip meşhur topraklarına adımımızı attığımızda kaçabileceğim bir yer olmadığını fark ettim. *Gidebileceğim hiçbir yer yok. Darin'i kurtarmanın başka bir yolu yok.*

Artık içerideydim ve buradan geri dönüş yoktu.

XII: Elias

Aday olduğum açıklandıktan saatler sonra, mezuniyet partime gelen konukları karşılamak için görev duygusuyla geniş antresinde büyükbabamın yanında duruyordum. Quin Veturius yetmiş yedi yaşında olmasına rağmen, gözlerinin içine baktığı kadınlar kızarıyor ve lütfedip elini sıktığı erkekler suratlarını buruşturuyorlardı. Lambanın ışığı yeleyi andıran gür beyaz saçlarını altın rengine büründürüyordu. Herkesten uzun boylu olması, evine gelenleri selamlayış tarzı yüzünden dünyayı yukarıdan izleyen bir kartal gibi görünüyordu.

Sekizinci çan çaldığında, malikâne önde gelen Çizer aileleri ve en varlıklı Tacirler'den birkaçıyla dolmuştu. Seyisler dışında Avamlar'dan kimse yoktu.

Annem davet edilmemişti.

"Tebrikler Aday Veturius," dedi kuzenim olma ihtimali olan bıyıklı bir adam, iki eliyle elimi sıkıp bana Kâhinler'in mezuniyet sırasında verdiği unvanı kullanarak. "Yoksa İmparator Hazretleri mi demeliyim?" Adam yağcılık yaparcasına sırıtarak büyükbabamın gözlerinin içine bakmaya cesaret etti. Büyükbabam ona aldırış etmedi.

Bütün gece böyleydi. Adını bilmediğim insanlar bana uzun zaman önce kaybolan evlatları, kardeşleri ya da kuzenleriymişim gibi davrandılar. Yarısıyla muhtemelen akrabaydım, ama daha önce varlığımı tanımaya tenezzül etmemişlerdi.

Yağcıların arasında arkadaşlarım da vardı -Faris, Dex, Tristas ve Leander- ama görmek için en çok sabırsızlandığım kişi

Helene'di. Bağlılık yeminini ettikten sonra, mezunların aileleri alana üşüşmüşlerdi ve onunla konuşma fırsatı edinemeden Aquilla Soyu'nun dalgasına kapılıp gitmişti.

Sınavlar hakkında ne düşüyordu? İmparatorluk için birbirimize karşı mı mücadele edecektik? Yoksa Blackcliff'e geldiğimizden beri yaptığımız gibi birlikte mi çalışacaktık? Sorularım daha fazla soruya neden oluyordu, en çok da nefret ettiğim bir imparatorluğun lideri olmanın 'ruhen ve bedenen gerçek özgürlüğe' sahip olmamı nasıl sağlayacağını merak ediyordum.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Blackcliff'ten kaçmayı çok istesem de okulun benimle işi henüz bitmemişti. Bir aylık izin yerine sadece iki günlük iznimiz vardı. Ardından, Kâhinler bütün öğrencilerin -mezun olanların dahi- sınavlara tanıklık etmeleri için Blackcliff'e dönmelerini istemişti.

Helene kız kardeşleri ve anne babasıyla nihayet büyükbabamın evine geldiğinde, onu karşılamayı unuttum. Ona bakmaya dalmıştım. Büyükbabama selam verdi; merasim kıyafeti içinde zarifçe parlıyor, siyah pelerini etrafında hafifçe uçuşuyordu. Mum ışığında gümüşi renge bürünen saçları bir nehir gibi sırtından dökülüyordu.

"Dikkat et Aquilla," dedim yaklaşırken. "Neredeyse bir kıza benziyorsun."

"Ve sen de neredeyse bir adaya benziyorsun." Gülümsemesi gözlerine ulaşmayınca anında ters giden bir şey olduğunu anladım. Daha önceki heyecanı kaybolmuştu ve kazanamayacağını düşündüğü bir savaştan önce olduğu gibi gergindi.

"Sorun ne?" diye sordum. Yanımdan geçip gitmeye çalıştı ama elini tutup onu geriye çektim. Gözlerinde fırtına vardı ama zoraki bir şekilde gülümseyip nazikçe parmaklarını

parmaklarımdan ayırdı. "Hiçbir şey yok. Yiyecekler nerede? Açlıktan ölüyorum."

"Sana eşlik edebilirim-"

"Aday Veturius," dedi büyükbabam gür sesiyle. "Vali Leif Tanalius seninle konuşmak istiyor."

"Quin'i bekletmesen iyi edersin," dedi Helene. "Oldukça kararlı görünüyor." Elimden kurtuldu, büyükbabam beni valiyle resmi bir sohbet yapmaya zorlarken dişlerimi sıktım. Sonraki bir saat boyunca bir düzine Çizer lideriyle aynı sıkıcı konuşmayı tekrarladım ve en sonunda büyükbabam bitmek bilmeyen konuklardan uzaklaşıp beni bir kenara çekti.

"Dikkatini vermen gereken yerde dalgınsın," dedi. "Bu adamlar çok faydalı olabilirler."

"Benim yerime sınavlara girebilirler mi?"

"Aptal olma," dedi büyükbabam tiksintiyle. "Bir İmparatorluk ada değildir, sorunsuzca yönetilmesi için binler gerekir. Şehir yöneticileri sana rapor verecekler ama her fırsatta seni yanıltıp kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklar, o nedenle onları kontrol altında tutabilmek için istihbarat ağına ihtiyacın olacak. Âlim Direnişi, sınır baskıncıları ve Kabileler arasında belalı olanlar hanedandaki değişikliği karışıklık çıkarmak için bir fırsat olarak göreceklerdir. En ufak bir isyanı bastırmak için bile ordunun tam desteğine ihtiyacın olacak. Kısacası, danışman, bakan, general ve istihbarat şefi olarak bu adamlara ihtiyacın var."

Dalgın bir şekilde kafamı salladım. Kalabalık bahçeye açılan kapının kenarından beni süzen, üzerinde kışkırtıcı derecede ince bir elbise olan bir Tacir kızı vardı. Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Ona gülümsedim. Belki Helene'i bulduktan sonra...

Büyükbabam beni omzumdan tutup yavaş yavaş yöneldi-

ğim bahçenin tersine doğru çevirdi. "Söylediklerime kulak ver evlat," dedi. "Davullar bu sabah sınav haberini İmparator'a taşıdı. Casuslarım haberi alır almaz başkentten ayrıldığını söylediler. O ve hanedanının büyük bir bölümü birkaç hafta içinde burada olacaklar - kafasının vurulmasını istemiyorsa, Kızıl Örümcekkuşu da." Şaşkın bakışım karşısında büyükbabam burnundan güldü. "Taia Soyu'nun mücadele vermeden çekileceğini mi sandın?"

"Ama İmparator Kâhinler'e tapıyor. Her sene onları ziyaret ediyor."

"Bu doğru. Ve şimdi hanedanlığını zorla ele geçirmekle tehdit ederek onun aleyhine döndüler. Mücadele edecek, bundan emin olabilirsin." Büyükbabam gözlerini kıstı. "Bunu kazanmak istiyorsan uyanmalısın. Pisliklerini temizleyerek çok vakit kaybettim. Farrar kardeşler dinlemek isteyen herkese dün neredeyse bir firarinin kaçmasına izin verdiğini ve yüzünle bütünleşmeyen maskenin sadakatsizliğinin bir işareti olduğunu anlatıyorlar. Kızıl Örümcekkuşu kuzeyde olduğu için şanslısın. Şimdiye kadar seni mahvederdi. Ama Farrar'ların Avam pislikler olduklarını, senin ise İmparatorluk'un en seçkin ailesinden geldiğini hatırlatınca, Kara Muhafız konuyu irdelememeye karar verdi. Beni dinliyor musun?"

"Elbette, dinliyorum." Alınmış gibi yaptım ama bir yandan Tacir kızını süzdüğüm, bir yandan da bahçede Helene'i görmeye çalıştığım için büyükbabam ikna olmadı. "Hel'i bulmak istiyordum-"

"Aquilla'nın dikkatini dağıtmasına izin verme," dedi büyükbabam. "Nasıl oldu da adaylardan biri oldu hiç anlayamadım. Kadınların orduda yeri yok."

"Aquilla okuldaki en iyi savaşçılardan biri." Onu savundu-

ğurnu görünce, büyükbabam girişteki masaya elini öylesine şiddetli bir şekilde vurdu ki üstündeki vazo düşüp paramparça oldu. Tacir kızı çığlık atıp kaçtı. Büyükbabam gözünü bile kırpmadı.

"Saçmalık," dedi büyükbabam. "Sakın bana o sürtüğe karşı hislerin olduğunu söyleme."

"Büyükbaba-"

"O İmparatorluk'a ait. Ancak İmparator olursan, sanırım onu Kızıl Örümcekkuşu olarak kenara ayırıp onunla evlenebilirsin. Güçlü bir Çizer ailesinden geliyor, en azından bir sürü varisiniz olur-"

"Büyükbaba. Sus." Helene'le varis yapma düşüncesinin boynumdan itibaren kızarmama neden olduğunu fark edip rahatsız oldum. "Onu *o şekilde* düşünmüyorum. O bir-o-"

Aptal gibi kekelerken büyükbabam gri kaşlarından birini kaldırdı. Elbette saçmalıyordum. Blackcliff'teki öğrenciler bir köleye tecavüz etmedikçe ya da fahişeyle para karşılığı birlikte olmadıkça, kadınlarla yolları pek kesişmezdi. İzin döneminde yeterince eğleniyordum ama izin dönemi yılda bir kez gelirdi. Helene bir kızdı, güzel bir kız ve vaktimin çoğunu onunla geçiriyordum. Elbette, onu *o şekilde* düşünmüştüm. Ancak bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

"O benim silah arkadaşım büyükbaba," dedim. "Asker arkadaşlarından birini büyükannemi sevdiğin gibi sevebilir miydin?"

"Asker arkadaşlarımın arasında uzun boylu sarışın kızlar yoktu."

"Burada işim bitti mi? Mezuniyetimi kutlamak istiyorum."

"Bir şey daha var." Büyükbabam ortadan kaybolup birkaç dakika sonra siyah ipeğe sarılı uzun bir paketle döndü. "Bun-

lar senin için," dedi. "Sana onları Veturia Soyu'nun lideri olduğunda bırakmayı planlıyordum fakat şimdi daha çok işine yarayacaklar."

Paketi açınca neredeyse elimden düşürecektim.

"Vay canına." Ellerimdeki kılıçlara baktım, muhtemelen benzeri olmayan süslü siyah işlemeleri olan bir setti. "Bunlar Teluman kılıçları."

"Şimdiki Teluman'ın büyükbabası tarafından yapıldılar. İyi bir adam ve iyi bir dosttu."

Teluman Soyu yüzyıllardır İmparatorluk'un en yetenekli ustalarını yetiştirmişti. Şimdiki Teluman demir ustası neredeyse her sene birkaç ayını Maskeliler'in Serric çeliği zırhlarını tasarlayarak geçiriyordu. Ama bir Teluman kılıcı -bir seferde beş bedeni doğrayabilen gerçek bir Teluman kılıcı- en fazla birkaç senede bir dövülürdü. "Bunları alamam."

Kılıçları geri vermeye çalıştım ama büyükbabam sırtıma astığım kılıçlarımı çıkarıp yerlerine Teluman kılıçlarını taktı.

"Bir İmparatora yakışan hediyeler," dedi. "Onları hak ettiğinden emin ol. *Her zaman galip gel.*"

"*Her zaman galip gel.*" Veturia sloganını tekrarladım ve büyükbabam beni bırakıp misafirleriyle ilgilenmeye gitti. Hediyenin etkisinden kurtulamamış bir şekilde Helene'i bulmayı umarak yiyecek çadırına yöneldim. Her birkaç adımda bir insanlar benimle sohbet etmek için duruyorlardı. Biri elime bir tabak baharatlı kebap tutuşturdu, başka biri bir içecek. Bir çift yaşlı Maskeli sınavların kendi dönemlerinde yapılmamış olmasına içerlerken, bir grup Çizer generali casuslar onları izliyormuş gibi kısık sesle İmparator Taius hakkında konuşuyorlardı. Kimse Kâhinler'den saygısızca söz etmiyordu. Kimse buna cesaret edemezdi.

Nihayet kalabalıktan kurtulunca, Helene'i hiçbir yerde

göremedim ama kardeşleri Hanna ve Livia'yı sıkılmış gibi görünen Faris'i süzerken buldum.

"Veturius," diye homurdandı Faris, herkes gibi bana hayranlıkla davranmamasına sevindim. "Beni tanıştırmana ihtiyacım var." Çadırın kenarında ipeklere bürünmüş, mücevherlerle süslü, içlerinden bazıları rahatsızlık verici bir yırtıcılıkla beni izleyen bir grup Çizer kıza anlamlı bir şekilde baktı. Kızlardan birkaçını tanıyordum - aslına bakılırsa, çok iyi tanıyordum ve tüm o fısıldaşmaları iyiye işaret değildi.

"Faris sen bir Maskelisin. Tanıştırılmaya ihtiyacın yok. Git ve onlarla konuş. Çok gerginsen, Dex ya da Demetrius'tan seninle gelmelerini iste. Helene'i gördün mü?"

Soruma aldırmadı. "Demetrius gelmedi. Muhtemelen eğlenmek ahlaki anlayışına ters olduğu için. Ve Dex de sarhoş. Göklere şükür, hayatında ilk kez gevşiyor."

"Peki ya Trist-"

"Nişanlısına salyalarını akıtmakla meşgul." Faris, Tristas'ın güzel, siyah saçlı Aelia'yla oturduğu masaya işaret etti. Yıl boyunca olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. "Ayrıca Leander, Helene'e olan aşkını itiraf etti-"

"Yine mi?"

"Yine. Helene ona ikinci kez burnunu kırmadan onu rahat bırakmasını söyleyince, teselli bulmak için kızıl saçlı bir kızla arka bahçeye gitti. Sen benim son umudumsun." Faris şehvetli bir şekilde Çizer kızlara baktı. "Eğer onlara İmparator olacağını hatırlatırsak, bahse girerim ikişer tane götürebiliriz."

"Bu da bir fikir." Doğrusu, bir süre bunu düşündükten sonra Helene'i hatırladım. "Ama Aquilla'yı bulmalıyım."

Tam o sırada çadıra girip kız grubunun yanından geçti ama içlerinden biri onunla konuşmak isteyince durdu. Bana

baktıktan sonra kıza bir şey fısıldadı. Kızın ağzı açık kaldı ve Helene arkasını dönüp çadırdan çıktı.

"Helene'i yakalamalıyım," dedim Faris'e, Hannah ve Livia'yı fark etmişti ve davetkâr bir şekilde onlara gülümserken dik duran saçlarını düzeltti. "Fazla sarhoş olma," diye tavsiyede bulundum. "Ve eğer hadım edilmiş bir şekilde uyanmak istemiyorsan, o ikisinden uzak dur. Onlar Hel'in küçük kardeşleri."

Faris'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve kararlı bir şekilde çadırdan çıktı. Helene'in peşinden koştum, büyükbabamın geniş bahçesinde evin arkasındaki köhne kulübeye doğru giden sarı kafasını gördüm. Parti çadırlarının ışığı oraya kadar ulaşmıyordu ve sadece yıldızların ışığı önümü görmeme yardımcı oluyordu. Tabağımı tutup içkimi başıma diktikten sonra tek elimle kendimi kulübenin üstüne çekmeye çalıştım ve evin eğimli çatısına güçlükle tırmanabildim.

"Daha kolay bir yer seçebilirdin Aquilla."

"Burası sessiz," dedi karanlıktan. "Ayrıca nehri görebiliyorsun. Bana da yiyecek bir şeyler getirdin mi?"

"Git başımdan. Ben o şişko adamlarla el sıkışırken, muhtemelen iki tabak yemek yemişsindir."

"Annem çok zayıf olduğumu söylüyor." Hançeriyle tabağımdan bir parça çaldı. "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Güzel kızlarla flört mü ediyordun?"

Büyükbabamla yaptığım tuhaf konuşma aklıma gelince aramıza tekinsiz bir sessizlik çöktü. Helene ve ben kızlardan bahsetmezdik. Faris, Dex ve diğerlerine cilveleşmeleri yüzünden takılırdı ama benimle hiç alay etmezdi. Asla.

"Ben- şey-"

"Lavinia Tanalia'nın bana, senin onun hakkında herhangi bir şey söyleyip söylemediğini soracak cüreti gösterdiğine

inanabiliyor musun? Patlamak üzere olan korsesine kebap şişi sokacaktım." Helene'in sesinde hafif bir gerginlik belirince boğazımı temizledim.

"Ona ne söyledin?"

"Senin rıhtımdaki kızları her ziyarete gittiğinde onun adını haykırdığını söyledim. Bu onu susturdu."

Kahkaha attım, Lavinia'nın yüzündeki dehşet dolu ifadenin sebebini şimdi anlıyordum. Helene gülümsedi ama gözleri hüzünlüydü. Birden yapayalnız göründü. Gözlerine bakmak için kafamı eğdiğimde bakışlarını kaçırdı. Sorunu her neyse, bana söylemeye hazır değildi.

"İmparatoriçe olursan ne yapacaksın?" diye sordum. "Ne değişecek?"

"Sen kazanacaksın Elias. Ben de Kızıl Örümcekkuşu'n olacağım." Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki sanki bana gökyüzünün rengini söylüyordu. Ama sonra omuzlarını silkip kafasını çevirdi. "Ancak ben kazanırsam, her şeyi değiştireceğim. Güneyde ticareti geliştirecek, kadınları orduya alacak ve Denizciler ile ilişkilerimizi geliştireceğim. Âlimler hakkında da bir şeyler yapacağım."

"İsyancıları mı kastediyorsun?"

"Hayır. Bölgede olanları. Baskınları. Ölümleri. Bu..." Bunun doğru olmadığını söylemek istediğini biliyordum fakat bu isyana teşvik oldu. "Bazı şeyler daha iyi olabilir," dedi. Bana bakarken yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı, kaşlarımı kaldırdım. Helene'in Âlim sempatizanı olduğunu hiç düşünmemiştim ve bu yüzden onu daha çok sevdim.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne yaparsın?"

"Seninle aynı şeyleri sanırım." Ona hükmetmekle ilgilenmediğimi ve hiçbir zaman ilgilenmeyeceğimi söylemedim. Beni anlamazdı. "Belki ben haremimde yan gelip yatarken, senin yönetimi devralmana izin veririm."

"Ciddi ol."

"Ben çok ciddiyim." Ona sırıttım. "İmparator'un haremi var, değil mi? Çünkü bağlılık yemini etmemin tek sebebi buydu-" Beni çatıdan itince ondan merhamet diledim.

"Bu hiç komik değil." Bir komutan gibi konuşuyordu, uygun ve ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalıştım. "Hayatlarımız söz konusu," dedi. "Bana kazanmak için mücadele edeceğine dair söz ver. Sınavlarda elinden geleni yapacağına dair söz ver." Zırhımın kayışlarından birini tuttu."Söz ver!"

"Pekâlâ, lanet olsun. Bu bir şakaydı. Elbette kazanmak için çalışacağım. Ölmeyi planlamadığımdan emin olabilirsin. Peki ya sen? İmparatoriçe olmak istemiyor musun?"

Şiddetle kafasını salladı. "Kızıl Örümcekkuşu olmaya daha uygunum. Ve seninle mücadele etmek istemiyorum Elias. Birbirimize karşı mücadele vermeye başladığımız an Marcus ve Zak'in kazanmasına izin vermiş oluruz."

"Hel..." Ona tekrar sorunun ne olduğunu sormayı istedim ve bu dayanışma sohbetinin ardından bana açılmasını umdum. Ancak bana fırsat vermedi.

"Veturius!" Sırtımdaki kınları görünce gözleri kocaman oldu. "Onlar Teluman kılıçları mı?"

Ona kılıçları gösterdiğimde çok kıskandı. Sonra bir süre sessiz kaldık, tepemizdeki yıldızları izlemekten ve uzaktaki demir ocaklarından gelen sesleri dinlemekten memnunduk.

İnce vücuduna, zarif profiline baktım. Helene Maskeli olmasaydı, nasıl olurdu? Onu uygun bir talibini tavlamaya çalışan, eğlencelere katılan ve kendisi gibi soylu adamların onu baştan çıkarmalarına izin veren tipik bir Çizer kız gibi hayal etmek zordu.

Sanırım önemi yoktu. Olabileceğimiz şeyler -şifacı, politikacı, hukukçu ya da mimar- geçirdiğimiz eğitim sayesinde bizden alınıp Blackcliff denen karanlık bacaya atılmıştı.

"Neyin var Hel?" dedim. "Sakın neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma."

"Ben sadece sınavlar yüzünden gerginim." Ne duraksadı ne de kekeledi. Gözlerimin içine baktı, mavi gözleri berrak ve uysaldı, başını hafifçe eğmişti. Başka biri olsa tereddütsüz bir şekilde ona inanırdı. Ama Helene'i tanıyordum ve yalan söylediğini anlamıştım. Zihnin tuhaf kapıları araladığı, sadece gecenin karanlığında kendini gösteren bir farkındalıkla, başka bir şeyi daha anladım. Bu küçük bir yalan değildi, şiddetli ve yıkıcı bir yalandı.

İfademi görünce içini çekti. "Beni rahat bırak Elias."

"Demek ki bir şey *var*-"

"Pekâlâ." Sözümü kesti. "Dün sabah tünellerde ne yaptığını söylersen, sana canımı neyin sıktığını söylerim."

Bu sözü öylesine beklenmedikti ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Sana söyledim, ben-"

"Evet. Firariyi aradığını söyledin ve ben de hiçbir şeyim olmadığını söylüyorum. Artık her şey ortada." Sesinde alışık olmadığım bir saldırganlık vardı. "Konuşacak başka bir şey yok."

Gözlerinde daha önce görmediğim bir ihtiyatla bana baktı. İfadesi, *Ne saklıyorsun Elias,* diyordu.

Hel sırları ortaya çıkarmak konusunda uzmandı. Hissettiğim sadakat ve sabır karışımı içimde ona açılmak için büyük bir istek uyandırıyordu. Örneğin, yataklarını ıslattıkları için kırbaçlanmamaları adına Çaylaklar'a gizlice çarşaf verdiğimi biliyordu. Her ay Mamie Rila ve üvey kardeşim Shan'a mektup yazdığımı biliyordu. Bir keresinde Marcus'un yatağına bir kova dolusu inek pisliği boşalttığımı da biliyordu. Buna günlerce gülmüştü.

Yine de bilmediği çok şey vardı. İmparatorluk'a karşı hissettiğim nefret ve ondan kurtulmayı çok istemem.

Artık paylaştığımız sırlara gülen çocuklar değildik. Bir daha asla çocuk olmayacaktık.

Sonuç olarak sorusuna yanıt vermedim. O da benim soruma yanıt vermedi. Aksine, tek kelime etmeden oturup şehri, nehri ve ötesindeki çölü izledik, sırlarımız aramızda ağırlıklarını korudu.

XIII: Laia

Köle tacirinin başımı kaldırmamamı söylemiş olmasına rağmen, merakla okula baktım. Gece taşların grisine karışırken, gölgelerin nerede bitip Blackcliff binalarının nerede başladığını anlayamıyordum. Mavi alev fenerleri okulun en sade eğitim alanlarının bile ürkütücü görünmesine yol açıyordu. Uzakta, ay ışığı baş döndürücü bir şekilde yüksek amfitiyatronun sütunlarında ve kemerlerinde ışıldıyordu.

Blackcliff'in öğrencileri tatildeydi ve ortamın ürkütücü sessizliğini bozan tek şey sandaletlerimin tıkırtısıydı. Bütün çalılar sanki bıçakla özenle biçilmiş gibi kareydi, bütün patikalar düzgünce döşenmişti ve görünürde tek bir çatlak bile yoktu. Binaların cephesini saran çiçekler ya da sarmaşıklar yoktu, öğrencilerin oturup dinlenebilecekleri banklar da yoktu.

"Önüne bak," diye bağırdı köle taciri. "Gözlerini yere indir."

Güney uçurumunun ucunda kara bir kurbağa gibi oturan yapıya doğru ilerledik. Okulun geri kalanı gibi aynı kasvetli granitten yapılmıştı. Burası Kumandan'ın eviydi. Uçurumun altında cansız ve affetmez bir şekilde kum tepeleri uzanıyordu. Kum tepelerinin ötesinde, Serra Sıradağları'nın sivri mavi uçları ufku kesiyordu.

Ufak tefek bir köle kız evin kapısını açtı. Fark ettiğim ilk şey gözündeki bant oldu. "İlk birkaç hafta içinde güzelliğini bozacak," demişti köle taciri. Kumandan benim de gözümü çıkaracak mıydı?

Önemi yok. Kolluğuma uzandım. *Bu Darin için. Her şey Darin için.*

Evin içi bir zindan kadar kasvetliydi, az sayıdaki mum kara taş duvarları yeterince aydınlatmıyordu. Etrafıma baktım, neredeyse keşişlerin yaşadığı yerleri andıran yemek odasına ve oturma odasına göz gezdirdiğim sırada köle taciri saçlarımdan tutup beni o kadar sert bir şekilde çekti ki boynumun kırılacağını sandım. Elinde bir bıçak belirdi, ucu kirpiklerime değiyordu. Köle kız suratını buruşturdu.

"Bir kez daha yerden kafanı kaldırırsan gözlerini oyarım," dedi köle taciri, sıcak nefesinin berbat kokusu yüzüme çarptı. "Anladın mı?"

Gözlerim sulandı ve hızla kafamı salladığımı görünce beni bıraktı.

Köle bizi üst kata çıkarırken, "Zırıldamayı kes," dedi. "Kumandan gözyaşlarınla uğraşmaktansa, seni kılıçtan geçirmeyi tercih eder ve ben yüz seksen gümüşü cesedini leşçillere atmak için harcamadım."

Köle kız bizi koridorun sonundaki bir kapıya doğru götürdü ve kusursuz şekilde ütülenmiş siyah elbisesini düzelttikten sonra hafifçe kapıyı tıklattı. Bir ses içeri girmemizi emretti.

Köle taciri kapıyı açarken, kalın perdelerle örtülü pencereleri, masayı ve elle çizilmiş yüzlerin olduğu duvarı gördüm. Sonra köle tacirinin bıçağını hatırladım ve gözlerimi yere çevirdim.

"Uzun sürdü," diye karşıladı bizi bir ses.

"Bağışlayın Kumandan," dedi köle taciri. "Tedarikçim-"

"Sessizlik."

Köle taciri yutkundu. Ovuşturduğu elleri kıvrılan bir yılan gibi hışırdadı. Kıpırdamadan duruyordum. Kumandan bana mı bakıyordu? Beni mi inceliyordu? Hırpalanmış ve itaatkar görünmeye çalıştım, Savaşçılar'ın Âlimler'in böyle görünmelerini istediklerini biliyordum.

Bir saniye sonra karşıma geçti, masasının etrafından bu kadar sessizce dolaşması karşısında irkildim. Beklediğimden daha ufak tefekti - benden daha kısa boylu ve çok zayıftı. Neredeyse narindi. Maskesi olmasaydı, onun bir çocuk olduğunu düşünebilirdim. Üniforması kusursuz bir şekilde ütülenmişti ve pantolonunun paçalarını ayna kadar parlak botlarının içine sokmuştu. Siyah gömleğinin bütün düğmeleri bir yılanın gözleri gibi parlıyordu.

"Bana bak," dedi. Kendimi itaat etmeye zorladım ve onunla göz göze gelir gelmez hareketsiz kaldım. Yüzüne bakmak, düz ve pürüzsüz bir mezar taşına bakmak gibiydi. Gri gözlerinde insanlıktan, maskeli hatlarının düzlüklerinde ise nezaketten eser yoktu. Boynunun yan tarafından yukarı doğru soluk mavi renkli bir mürekkep kıvrılıyordu - bir tür dövmeydi.

"Senin adın ne kız?"

"Laia."

Başım bir tarafa döndü, yanağımın yandığını hissettiğimde bana vurduğunu bile anlamamıştım. Tokadının sertliği yüzünden gözlerim doldu ve gözyaşlarımın akmaması için tırnaklarımı kalçama geçirdim.

"Yanlış," dedi Kumandan. "Adın yok. Kimliğin yok. Sen bir kölesin. Bundan ibaretsin. Ve bundan sonra hep öyle olacaksın." Ücreti konuşmak için köle tacirine döndü. Köle taciri boynundaki tasmayı çıkarırken tenim hâlâ sızlıyordu. Dışarı çıkmadan önce duraksadı.

"Sizi tebrik edebilir miyim Kumandan?"

"Ne için?"

"Adayların açıklanması için. Haber şehrin her yerine yayıldı. Oğlunuz-"

"Çık dışarı," dedi Kumandan. Hemen geri çekilen şaşkın

köle tacirine sırtını döndü ve bakışlarını bana odakladı. Bu *şey* çocuk mu doğurmuştu? Ne tür bir şeytan yavrulamıştı? Asla öğrenmemeyi umarak ürperdim.

Sessizlik uzadı ve bir direk gibi hareketsizce durmaya devam ettim, gözlerimi kırpmaya bile korkuyordum.

"Köle," dedi. "Arkama bak."

Kafamı kaldırıp baktım, içeri ilk girdiğimde gözüme ilişen tuhaf yüzlerin gizemi çözüldü. Kadının arkasındaki duvar genç ve yaşlı, kadın ve erkeklerin ahşap çerçeveli posterleriyle doluydu. Sıra sıra ve düzinelerceydiler.

ARANIYOR:
İSYANCI CASUS... ÂLİM HIRSIZLAR... DİRENİŞ DESTEKÇİSİ...
ÖDÜL: 250 GÜMÜŞ PARA...1000 GÜMÜŞ PARA.

"Bunlar elime geçirdiğim Direniş savaşçılarının, hapse atıp idam ettirdiğim Âlimler'in yüzleri, çoğu da Kumandan olmadan önce. Bir kısmı sonrasında yakalandı."

Kâğıttan bir mezarlıktı. Kadın hastaydı. Gözlerimi kaçırdım.

"Sana Blackcliff'e getirilen her köleye söylediğim şeyleri söyleyeceğim. Direniş birçok kez bu okula sızmaya çalıştı. Her defasında fark ettim. Eğer Direniş ile birlikte çalışıyorsan, onlarla iletişim kuruyorsan ya da onlarla iletişime geçmeyi düşünüyorsan, bundan haberim olur ve seni mahvederim. *Bak.*"

İstediğini yaptım, yüzleri görmemeye çalışıp görüntülerin ve kelimelerin bulanıklaşmasına uğraştım.

Ama sonra asla kaybolmayacak iki yüz gördüm. Ne kadar kötü çizilmiş olurlarsa olsunlar, göz ardı edemezdim. Şok,

vücudum ona karşı koyuyormuş, gözlerime inanmak istemiyormuşum gibi yavaşça içimde dolaştı.

SERRALI MIRRA VE JAHAN
DİRENİŞ LİDERLERİ
EN YÜKSEK ÖNCELİK
ÖLÜ YA DA DİRİ
ÖDÜL: 10.000 GÜMÜŞ PARA

Büyükannem ve büyükbabam bana ailemi kimin yok ettiğini anlatmışlardı. "Bir Maskeli," demişlerdi. "Hangisi olduğunun önemi var mı?" Ama işte buradaydı. Çelik tabanlı botlarının altında ailemi ezen, gelmiş geçmiş en büyük liderlerini öldürerek Direniş'e diz çöktüren kadın buydu.

Bunu nasıl yapmıştı? Ailem saklanma uzmanıyken ve onları bulmak bir yana neye benzediklerini bile çok az kişi bilirken, nasıl başarmıştı?

Hain. Biri bu kadına sadakat yemini etmişti. Ailemin güvendiği biri.

Mazen beni ailemin katilinin inine gönderdiğini biliyor muydu? O katı bir adamdı ama kasıtlı olarak acımasızlık yapabilecek bir adama benzemiyordu.

"Benimle çatışırsan," dedi Kumandan inatla gözlerimin içine bakarak, "o duvardaki yüzlere katılırsın. Anlıyor musun?"

Bakışlarımı anne babamdan ayırıp kafamı salladım ancak yaşadığım şokla titrememe engel olamadım. Sözlerim bir fısıltı gibi çıktı. "Anlıyorum."

"Güzel." Kapıya doğru gidip bir ipi çekti. Dakikalar sonra, tek gözlü kız gelip beni alt kata götürdü. Kumandan kapıyı arkamdan kapattı ve öfke mide bulantısı gibi içimde yüksel-

di. Geri dönüp kadına saldırmak istedim. Ona haykırmak istedim. *Bir aslanın yüreğine sahip olan annemi, yağmur gibi gülen kız kardeşimi ve kaleminin birkaç darbesiyle gerçeği yansıtan babamı öldürdün. Onları benden aldın. Onları bu dünyadan aldın.*

Ama geri dönmedim. Bir kez daha Darin'in sesini duydum. *Kurtar beni Laia. Neden burada olduğunu unutma. Casusluk etmek için buradasın.*

Lanet olsun. Kumandan ofisinde ölüm duvarı dışında hiçbir şey dikkatimi çekmemişti. Oraya bir sonraki gidişimde, daha dikkatli olmak zorundaydım. Okuma bildiğimi bilmiyordu. Masasındaki kâğıtlara bakarak bile bir şeyler öğrenebilirdim.

Zihnim meşguldü, kızın kulağıma gelen fısıltısını zor duydum.

"İyi misin?"

Benden sadece birkaç santimetre kısa olmasına rağmen, nedense çok ufak tefekti. İncecik bedeni çevresinde elbisesi dalgalanıyordu, yüzü aç kalmış bir fareninki gibi küçücük ve korku doluydu. Hastalıklı bir yanım gözüne ne olduğunu sormayı istedi.

"İyiyim," dedim. "Ama gözüne girdiğimi sanıyorum."

"Onun gözüne giremezsin."

Bu yeterince açıktı. "Adın ne?"

"Benim bir adım yok," dedi kız. "Hiçbirimizin yok."

Elini gözündeki banda götürünce birden midemin bulandığını hissettim. Kızın başına gelen bu muydu? Birine adını söylediği için kumandan gözünü mü çıkarmıştı?

"Dikkatli ol," dedi kısık bir sesle. "Kumandan her şeyi görür. Bilmemesi gereken şeyleri bilir." Kız sanki az önce söylediği sözlerden kaçmak istercesine önden hızla ilerledi. "Gel, seni aşçıya götürmem gerekiyor."

Mutfağa gittik ve içeri girer girmez kendimi daha iyi hissettim. İçerisi geniş, sıcak ve iyi aydınlatılmıştı, büyük bir şömine, bir köşede ocak ve ortada ahşap bir çalışma masası vardı. Tavandan kurutulmuş kırmızıbiberler ve kuru soğanlar sarkıyordu. Bir duvarda baharatlarla dolu bir raf uzanıyordu ve havaya limon ile kakule kokusu sinmişti. İçerisi bu kadar geniş olmasaydı, büyükannemin mutfağına döndüğümü hayal edebilirdim.

Lavaboda üst üste dizilmiş kirli tabaklar vardı ve ocaktaki ısıtıcıda su kaynıyordu. Biri bisküvi ve reçelden oluşan bir tepsi hazırlamıştı. Üzerinde benimkine benzeyen elmas desenli bir elbise olan ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın çalışma masasının başında durmuş sırtı bize dönük şekilde soğan doğruyordu. Kadının ilerisinde dışarıya açılan tel örgülü bir kapı vardı.

"Aşçı," dedi kız. "Bu-"

"Bulaşıkçı kız," dedi kadın arkasını dönmeden. Sesi tuhaftı, hasta gibi çatallıydı. "Sana bir saat önce bulaşıkları yıkamanı söylememiş miydim?" Bulaşıkçı kız itiraz edemedi. "Oyalanmayı bırak ve işe koyul," diye çıkıştı aşçı kadın. "Yoksa aç karnına yatarsın ve en ufak bir suçluluk hissetmem."

Kız önlüğünü alınca, aşçı soğan doğramayı bırakıp arkasını döndü ve mahvolan yüzünü görünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Aşçının alnından yanaklarına, dudaklarına, çenesine ve hatta siyah elbisesinin yakasına kadar ince ince kırmızı yara izleri iniyordu. Vahşi bir hayvan onu tırmalamış ve talihsiz bir şekilde hayatta kalmış gibi görünüyordu. Sadece koyu, misket mavisi gözleri zarar görmemişti.

"Kim-" Bana baktı, anormal bir şekilde hareketsiz kaldı. Sonra açıklama yapmadan dönüp topallayarak arka kapıdan çıktı.

Yardım etmesi için bulaşıkçı kıza baktım. "Dik dik bakmak istememiştim."

"Aşçı?" Bulaşıkçı kız gidip ürkek bir şekilde kapıyı araladı. "Aşçı?"

Kimse cevap vermeyince, bulaşıkçı kız bir bana bir kapıya baktı. Ocaktaki su ısıtıcısının düdüğü tiz bir şekilde ötmeye başlamıştı.

"Neredeyse dokuzuncu çan çalacak." Ellerini ovuşturdu. "Kumandan o vakit akşam çayını içer. Onu sen götüreceksin, gecikirsen... Kumandan..."

"O ne yapar?"

"Çok kızar." Korku -gerçek, hayvani korku- kızın yüzünde belirdi.

"Doğru," dedim. Bulaşıkçı kızın korkusu bulaşıcıydı, hemen kaynayan suyu tepsideki kupaya doldurdum. "Çayını nasıl içer? Şekerle mi? Kremayla mı?"

"Kremayla." Kız bir dolaba koştu ve üstü örtülü bir kova çıkarırken sütün bir kısmını döktü. "Ayy!"

"İşte." Kovayı ondan alıp kremayı kaşıkla ayırdım ve sakin olmaya çalıştım. "Gördün mü? İşte oldu, temizlememe izin ver-"

"Vakit yok." Kız tepsiyi ellerime tutuşturup beni girişe doğru itti. "Lütfen, acele et. Neredeyse-"

Çanlar çalmaya başladı.

"Git," dedi kız. "Sonuncu zilden önce oraya var!"

Merdivenler dikti ve çok hızlı yürüyordum. Tepsi yana yattı, çay kaşığı yere düşerken krema tabağını zar zor yakaladım. Çan dokuzuncu kez çaldı ve sustu.

Sakin ol Laia. Bu saçmalık. Kumandan muhtemelen beş saniye geciktiğimi fark etmeyecekti ama tepsi dağılmış olursa mutlaka fark ederdi. Tepsiyi tek elimle dengeleyip kaşığı yer-

den aldım ve tabakları düzeltmek için duraksadıktan sonra kapıya yaklaştım.

Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdığım sırada aniden ardına kadar açıldı. Tepsi ellerimden fırladı, çay kupası başımın üzerinden uçup arkamdaki duvarda patladı.

Kumandan beni ofisine çektiğinde ağzım hâlâ açıktı.

"Arkanı dön."

Yüzümü kapalı kapıya doğru dönerken bütün vücudum titredi. Kumandan'ın binici kırbacı sırtımı kesene kadar havayı bölen ahşabın vızıltısına anlam veremedim. Hissettiğim şok dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Kırbacı üç kez daha indirdikten sonra ellerini saçımda hissettim. Yüzümü kendisininkine doğru çekerken bağırdım, yüzündeki gümüş maske neredeyse yanaklarıma değecekti. Acıya karşı dişlerimi sıktım ve köle tacirinin sözlerini hatırlarken gözyaşlarımı tutmak için uğraştım. *Kumandan gözyaşlarınla uğraşmaktansa, seni kılıçtan geçirmeyi tercih eder.*

"Yavaşlığa tolerans göstermem," dedi, gözleri ürkütücü bir şekilde sakindi. "Bir daha olmasın."

"E-emredersiniz Kumandan." Fısıltım bulaşıkçı kızınki kadar sessizdi. Daha yüksek sesle konuşmak canımı acıtıyordu. Kadın beni bıraktı.

"Koridordaki pisliği temizle. Yarın altıncı çanda bana gel."

Kumandan etrafımdan dolaştı ve dakikalar sonra ön kapı sertçe kapandı.

Tepsiyi kaldırırken gümüş takım tıngırdadı. Sadece dört kırbaç darbesine rağmen tenim yarılmış ve içine tuz dökülmüş gibi hissediyordum. Elbisemin arkasından kan damlıyordu.

Mantıklı, pratik, büyükbabamın yaralanmalarla uğraşırken öğrettiği gibi davranmak istedim. *Giysiyi kes kızım. Yarayı*

cadı fındığıyla temizleyip zerdeçalla kapat. Sonra bandajla ve sargı bezini günde iki kez değiştir.

Ama yeni elbiseyi nereden bulacaktım? Ya da cadı fındığını? Bana yardım edecek biri yokken yaralarımı nasıl saracaktım?

Darin için. Darin için. Darin için.

Ama ya öldüyse, diye fısıldadı bir ses içimden. *Ya Direniş onu bulamazsa? Ya bir hiç uğruna kendime cehennem azabı çektirmek üzereysem?*

Hayır. Bu tür düşüncelere kapılmama izin verirsem, Kumandan'ı gözetleyerek birkaç hafta geçirmek bir yana bir gece bile geçiremezdim.

Seramik parçalarını tepsiye toplarken sahanlıkta bir hışırtı duydum. Kumandan'ın geri dönmüş olmasından korkup sindim. Ama bulaşıkçı kız gelmişti. Yanımda diz çöküp dökülen çayı sessizce bir bezle sildi.

Ona teşekkür edince ürkmüş bir geyik gibi başı titredi. Yeri silmeyi bitirip hızla aşağı indi.

Boş mutfağa döndüm ve tepsiyi lavaboya bırakıp çalışma masasına çökerek başımı ellerimin arasına aldım. Ağlayamayacak kadar hissizleşmiştim. O sırada Kumandan'ın ofisinin kapısının muhtemelen hâlâ açık olduğu, kâğıtlarının masasına saçılmış olduğu ve bakmaya cesaret edecek herkes için ortada olduğu aklıma geldi.

Kumandan gitti Laia. Yukarı çık ve neler bulabileceğine bak. Darin olsa bunu yapardı. Bunu Direniş'e bilgi toplamak için harika bir fırsat olarak görürdü.

Ama ben Darin değildim. Ve o an bir köle değil, casus olduğum gerçeğini düşünecek durumda da değildim. Tek düşünebildiğim sırtımın zonklaması ve elbisemi ıslatan kandı.

"Kumandan'ın yanında hayatta kalman mümkün değil," demişti Keenan. "Bu görev başarısızlıkla sonuçlanacak."

Başımı masaya doğru eğip acıyı hissetmemek için gözlerimi kapattım. Haklıydı. Lanet olsun, haklıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

SINAVLAR

XIV: Elias

Tatilin geri kalanı hızla geçti ve çok geçmeden abanoz at arabasında Blackcliff'e doğru yol alırken büyükbabam beni tavsiye yağmuruna tutuyordu. Tatilimin yarısını beni güçlü hanelerin liderleriyle tanıştırarak ve diğer yarısını mümkün olduğunca çok dostluk kurmaya çalışmadığım için beni eleştirerek geçirdi. Ona Helene'i ziyarete gitmek istediğimi söyleyince, felç geçirecek gibi oldu.

"O kız seni sersemletiyor," diye hiddetlendi. "Büyüleyici bir kadını gördüğün zaman anlamıyor musun?" Bu sözünü hatırlayınca gülmemek için kendimi tuttum, kendisinden büyüleyici bir kadın olarak bahsedildiğini duysa Helene'in yüzünde belirebilecek ifadeyi hayal etmeye çalıştım.

Bir yandan büyükbabama acıyordum. O bir efsaneydi, o kadar çok savaş kazanmış bir generaldi ki artık insanlar saymayı bırakmışlardı. Alayındaki adamlar ona sadece cesareti ve zekâsı için değil, en kötü şartlarla karşı karşıya kaldığında bile ölümden kaçabilme becerisi yüzünden de tapıyorlardı.

Ama artık yetmiş yedi yaşındaydı ve askerlere sınır savaşlarında önderlik etmeyeli çok olmuştu. Belki de sınavlara kafasını bu kadar takmasının sebebi buydu.

Sebebi ne olursa olsun, tavsiyeleri mantıklıydı. Sınavlara hazırlanmam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu onlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaktan geçiyordu. Kâhinler'in bir noktada asıl kehaneti detaylandırmış olmalarını umdum - belki adayların ne beklemeleri gerektiğini açıklamış olabilirlerdi. Fakat büyükbabamın geniş kütüphanesini araştırmış olmama rağmen hiçbir şey bulamamıştım.

"Lanet olsun, dinle beni." Büyükbabam çelik burunlu bo-

tuyla beni tekmeledi ve ağrı bacağıma yayılırken at arabasının koltuğuna tutundum. "Söylediklerimin bir kelimesini bile duydun mu?"

"Sınavlar cesaretimi test edecek. Neyle karşı karşıya olacağımı bilmiyor olabilir ama hazırlıklı olmalıyım. Zayıflıklarımın üstesinden gelip rakiplerimin zayıflıklarından yararlanmalıyım. Her şeyden önemlisi, her zaman-"

"*Her zaman galip gel.*" Birlikte söyledik ve ben sabrıma yenik düşmemeye çalışırken büyükbabam onaylarcasına kafasını salladı.

Daha fazla savaş. Daha fazla vahşet. Tek istediğim İmparatorluk'tan kaçmaktı. Ama işte yine buradaydım. *Ruhen ve bedenen gerçek özgürlük*. Kendime bunun için uğraştığımı hatırlattım. Hükümdarlık için değil. Güç için değil. Özgürlük için.

"Annenin bu konu hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi büyükbabam düşünceli bir şekilde.

"Benden yana olmayacağı kesin."

"Hayır, olmayacak," dedi büyükbabam. "Ama kazanma şansı en yüksek adayın sen olduğunu biliyor. Doğru adayı desteklerse, Keris çok şey kazanır. Ve yanlış kişiyi desteklerse, çok şey kaybeder." Büyükbabam dalgın bir şekilde at arabasının camından dışarı baktı. "Kızım hakkında tuhaf dedikodular duydum. Bir zamanlar gülebileceğim türden şeyler. Bunu kazanmana engel olmak için elinden geleni yapacak. Sakın aksini bekleme."

Blackcliff'e geldiğimizde büyükbabam elimi sıkıca tuttu.

"Veturia Soyu'nu hayal kırıklığına uğratmayacaksın," dedi bana. "*Beni* hayal kırıklığına uğratmayacaksın." O elimi sıkarken suratımı buruşturdum ve onun kadar korkutucu şekilde el sıkıp sıkmadığımı merak ettim.

Büyükbabam arabasıyla uzaklaştıktan sonra Helene beni buldu. "Herkes sınavlara tanık olmak için döndüğünden, yarışma bitene kadar yeni Çaylaklar kabul edilmeyecek." Birkaç metre ötede babasının at arabasından inen Demetrius'a el salladı. "Hâlâ eski kışlamızdayız. Ve eski programa bağlı kalacağız ama Konuşma Sanatı ve Tarih yerine duvarlarda fazladan nöbet tutacağız."

"Artık bir Maskeli olmamıza rağmen mi?"

"Kuralları ben koymuyorum," dedi Helene. "Haydi, kılıç eğitimine geç kalıyoruz."

Öğrencilerin arasından Blackcliff'in ana kapısına doğru ilerledik. "Sınavlar hakkında herhangi bir şey öğrenebildin mi?" diye sordum Hel'e. Biri omzuma hafifçe çarptı ama aldırmadım, muhtemelen derse zamanında yetişmek isteyen hevesli bir Subay Adayı idi.

"Hiçbir şey öğrenemedim," dedi Hel. "Bütün geceyi babamın kütüphanesinde geçirdim."

"Ben de." Lanet olsun. Aquillus'ların lideri bir hukukçuydu ve kütüphanesi üstü kapalı hukuk kitaplarından matematik üzerine eski Âlim ciltlerine kadar her şeyle doluydu. O ve büyükbabam İmparatorluk'taki en kapsamlı kitap koleksiyonuna sahipti. Araştırabileceğimiz başka bir yer yoktu. "Kontrol edebileceğimiz- Lanet olsun, ne var?"

Omzuma daha ısrarcı bir şekilde vurulmaya başlandı ve Subay Adayı'na defolup gitmesini söylemeye kararlı bir şekilde arkamı döndüm. Aksine, kendimi upuzun kirpiklerinin arasından bana bakan bir köle kızla karşı karşıya buldum. Koyu altın rengi gözlerinin berraklığı karşısında sıcak, ilkel bir şok içimde dolaştı. Bir an için adımı unuttum.

Bu kızı daha önce hiç görmemiştim, çünkü görmüş olsaydım hatırlardım. Ağır gümüş kelepçelerine ve Blackcliff'in

bütün köleleri gibi tepesinde sıkıca topladığı topuzuna rağmen, bu kızın *köleye* benzer hali yoktu. Siyah elbisesi birden fazla kafanın dönüp ona bakmasına neden olacak şekilde bütün kıvrımlarını sarıyordu. Dolgun dudakları ve düzgün burnu Âlim olsun ya da olmasın, birçok kızı kıskandıracak türdendi. Gözlerimi ondan alamadım, ona dik dik baktığımı fark edince kendi kendime kızdım ama ona bakmaya devam ettim. Nefesim kesildi ve hain bedenim aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde ona yaklaştı.

"A-aday Veturius."

Adımı korkulacak bir şeymiş gibi söylemesi beni kendime getirdi. *Kendini topla Veturius.* Bir adım geri çekildim ve gözlerindeki korkuyu görünce şaşırdım.

"Ne var?" diye sordum sakince.

"Ku-kumandan altıncı çan çaldığında sizi ve Aday Aquilla'yı ofisinde görmek istiyor."

"Altıncı çan mı?" Helene kapı muhafızlarının yanından geçip Kumandan'ın evine doğru ilerlerken içlerinden ikisini yere devirdiği Çaylak grubundan özür diledi. "Gecikiyoruz. Neden bizi daha önce çağırmadın?"

Kız bizi takip etti, fazla yaklaşmaya korkuyor gibiydi. "Çok fazla insan vardı, sizi bulamadım."

Helene kızın açıklamasını önemsemedi. "Bizi öldürecek. Sınavlarla ilgili olmalı Elias. Belki Kâhinler ona bir şey söylemişlerdir." Helene önden koştu, anlaşılan hâlâ annemin ofisine zamanında varmayı umuyordu.

"Sınavlar mı başlayacak?" Kız elleriyle ağzını kapattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben-"

"Sorun değil." Ona gülümsemedim, bu onu sadece korkuturdu. Bir köle için bir Maskeli'nin ona gülümsemesi genellikle iyi bir şey olmazdı. "Aslına bakarsan, ben de aynı şeyi merak ediyorum. Adın ne?"

"K-köle kız."

Elbette. Annem çoktan ismini ortadan kaldırmış olmalıydı.

"Pekâlâ. Kumandan için mi çalışıyorsun?"

Hayır demesini istedim. Kölelerin yaralanmadığı ya da uzuvlarını kaybetmedikleri mutfak ya da revirde çalıştığını söylemesini istedim.

Ama kız soruma kafasını sallayarak karşılık verdi. *Annemin seni bozmasına izin verme*, diye içimden geçirdim. Kız tekrar gözlerime bakınca, yine o baskın, sıcak ve yok edici duyguyu hissettim. *Zayıf olma. Mücadele et. Kaç.*

Ani esinti bir tutam saçının topuzundan kurtulup elmacık kemiğine düşmesine neden oldu. Gözlerime meydan okurcasına baktı ve bir an için özgürlük arzumun yansımasını, gözlerinde yoğunlaştığını gördüm. Âlim bir köle şöyle dursun, bu daha önce diğer öğrencilerin bile gözlerinde görmediğim bir şeydi. Tuhaf bir anlığına, kendimi daha az yalnız hissettim.

Ama sonra bakışlarını yere çevirdi ve saflığıma hayret ettim. Mücadele edemezdi. Kaçamazdı. Blackcliff'ten kaçması imkânsızdı. Keyifsizce gülümsedim; en azından bu açıdan köle ve ben onun sandığından daha benzerdik.

"Burada çalışmaya ne zaman başladın?" diye sordum ona.

"Üç gün önce... Efendim. Aday. Şey-" Ellerini ovuşturdu.

"Veturius yeterli."

Dikkatli ve yavaşça yürüyordu - Kumandan kısa bir süre önce onu kırbaçlamış olmalıydı. Ama buna rağmen diğer köleler gibi kamburunu çıkarmamıştı ya da ayaklarını sürümüyordu. Dimdik bir şekilde zarifçe yürümesi hikâyesini kelimelerden daha iyi anlatıyordu. Bundan önce özgür bir kadındı, bunun için kılıçlarım üstüne bahse girebilirdim. Ve

ne kadar güzel olduğunun farkında olmamasının yanı sıra, güzelliğinin Blackcliff gibi bir yerde başına ne tür sorunlar açacağından da habersizdi. Rüzgâr tekrar saçlarını uçurdu ve kokusu bana ulaştı; meyve ve şeker gibiydi.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Ürkek bir hayvan gibi kafasını kaldırdı. En azından temkinliydi. "Şimdi..." *Yarım kilometrekarelik bir alandaki bütün erkeklerin dikkatini çekiyorsun.* "Göze batıyorsun," diye bitirdim. "Hava sıcak ama başlıklı bir şey ya da bir pelerin, dikkat çekmemeni sağlayacak bir şey giymelisin."

Kafasını salladı ama gözleri kuşkuluydu. Kollarını etrafına dolayıp biraz geride kaldı. Onunla bir daha konuşmadım.

Annemin ofisine ulaştığımızda, savaşa hazır bir şekilde zırhlarına bürünen Marcus ve Zak çoktan yerlerini almışlardı. İçeri girdiğimiz anda sustular, bizim hakkımızda konuştukları belliydi.

Kumandan Helene ve bana aldırmayıp kum tepelerine baktığı penceresinden uzaklaştı. Köle kıza yaklaşmasını işaret ettikten sonra elinin tersiyle ona öylesine sert bir tokat attı ki ağzından kan fışkırdı.

"Altıncı çanda dedim."

İçime bir öfke hücum etti ve Kumandan bunu hissetti. "Evet Veturius?" *Müdahale edip gazabımı üzerine çekmek mi istiyorsun,* der gibi dudaklarını büzüştürüp kafasını eğdi.

Helene beni dürttü, burnumdan solusam da sesimi çıkarmadım.

"Çık dışarı," dedi annem titreyen kıza. "Aquilla, Veturius. Oturun."

Marcus dışarı çıkan köle kıza baktı. Yüzündeki şehvet kızı odadan iterek daha çabuk çıkmasını ve Yılan'ın gözlerini oymayı istememe sebep oldu. Bu sırada Zak kıza aldırmayıp

çaktırmadan Helene'i süzdü. Kemikli yüzü solgundu ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. O ve Marcus'un tatillerini nasıl geçirdiklerini merak ettim. Avam babalarına işinde yardım ederek mi? Ailelerini ziyaret ederek mi? Yoksa beni ve Helene'i öldürmenin bir yolunu düşünerek mi?

"Kâhinler meşgul." Kumandan'ın yüzünde tuhaf, küstah bir gülümseme belirdi. "Onların yerine size sınavlar hakkında bu detayları vermemi istediler. İşte." Kumandan masasının üzerinde bir parşömen parçasını öne itince okumak için eğildik.

Dört kişiler ve aradığımız dört özellik:
En kötü korkularla yüzleşecek kadar cesur
Düşmanlarını zekâsıyla alt edebilecek kadar kurnaz
Ruhen, bedenen ve zihnen güçlü
Canını verebilecek kadar sadık

"Bu bir kehanet. Önümüzdeki günlerde ne anlama geldiğini anlayacaksınız." Kumandan tekrar penceresine doğru dönüp ellerini sırtında birleştirdi. Yansımasını izlerken, etrafına yaydığı memnuniyete sinir oldum. "Sınavları Kâhinler planlayıp değerlendirecekler ama bu yarışmanın amacı zayıfları elemek olduğu için kutsal adamlarımıza sınavlar boyunca Blackcliff'te kalmanızı teklif ettim. Kâhinler kabul ettiler."

Burnumdan gülmemek için kendimi tuttum. Elbette Kâhinler bunu kabul edeceklerdi. Buranın cehennem olduğunu biliyorlardı ve sınavların mümkün olduğunca zor olmasını istiyorlardı.

"Adaylık konumunuzu yansıtması için eğitmenlerinizden idmanlarınızı yoğunlaştırmalarını istedim. Bu rekabet boyunca davranışlarınız hakkında söz söyleme hakkım yok.

Ancak, sınavlar haricinde hâlâ kurallarıma bağlısınız. Cezalarıma da." Ofisinde dolaşmaya başladı, içime işleyen bakışları kırbaçlanma ve daha kötü cezalar hakkında beni uyarıyordu.

"Sınavlardan birini kazandığınızda Kâhinler'den bir simge alacaksınız - bir tür ödül. Sınavı geçer ama kazanamazsanız, ödülünüz hayatta kalmak olacak. Sınavların birinde başarısız olursanız idam edileceksiniz." Bu hoş gerçeği iyice idrak etmemiz için bir süre bekledikten sonra sözlerine devam etti.

"Sınavlardan ikisini kazanan aday galip ilan edilecek. Tek sınav kazanan ve ikinci olan Kızıl Örümcekkuşu ilan edilecek. Diğerleri ölecek. Berabere kalmak diye bir şey olmayacak. Kâhinler sınavlar sürerken beklenildiği gibi sportmenlik kurallarının geçerli olacağını vurgulamamı istediler. Hile yapmak, sabote etmek ya da aldatmaca olmayacak."

Marcus'a baktım. Ona hile yapmamasını söylemek nefes almamasını söylemek gibiydi.

"Peki ya İmparator Taius?" dedi Marcus. "Kızıl Örümcekkuşu? Kara Muhafız? Taia Soyu ortadan silinecek değil ya."

"Taius misilleme yapacak." Kumandan arkama geçince ensem nahoş bir şekilde karıncalandı. "Ailesiyle Antium'dan ayrıldı ve sınavları bozmak için güneye doğru yöneldi. Ama Kâhinler başka bir kehaneti paylaştılar: *Bekleyen sarmaşıklar meşenin etrafını sarıp onu boğacak. Sona gelmeden önce yol açılacak.*"

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Marcus.

"İmparator için endişelenmememiz gerektiği anlamına geliyor. Kızıl Örümcekkuşu ve Kara Muhafiz'a gelirsek, onlar İmparatorluk'a bağlılar, Taius'a değil. Yeni hanedana bağlılık yemini edecek ilk kişiler onlar olacak."

"Sınavlar ne zaman başlayacak?" diye sordu Helene.

"Her an başlayabilirler." Annem nihayet oturup üçgen

oluşturacak şekilde parmak uçlarını birleştirdi, yüzünde mesafeli bir ifade vardı. "Ve herhangi bir şekilde olabilirler. Bu ofisten çıktığınız andan itibaren hazırlıklı olmalısınız."

"Herhangi bir şekilde olabilirlerse," dedi Zak ilk kez söz alarak, "o zaman nasıl hazırlanacağız? Başladıklarını nereden bileceğiz?"

"Bileceksiniz," dedi Kumandan.

"Ama-"

"Bileceksiniz." Gözlerini Zak'e diktikten sonra sustu. "Başka sorusu olan var mı?" Kumandan cevap vermemizi beklemedi. "Çekilebilirsiniz."

Selam verip ofisinden çıktık. Yılan ve Kurbağa'ya sırtımı dönmek istemediğim için önden gitmelerine izin verdim ama bu kararımdan anında pişman oldum. Köle kız merdivenlerin yakınında gölgelerin arasında duruyordu ve Marcus yanından geçerken uzanıp onu kendisine doğru çekti. Kız onun ellerinin arasında kıvranıp boğazını tutan demir parmaklarından kurtulmaya çalıştı. Marcus kıza doğru eğilip bir şey fısıldadı. Kılıcıma uzandım ama Helene kolumu tutarak bana engel oldu.

"Kumandan," diye beni uyardı. Arkamızda, annem kollarını kavuşturmuş çalışma odasının kapısından bizi izliyordu. "O onun kölesi," diye fısıldadı Helene. "Müdahale edersen, aptallık etmiş olursun."

"Ona engel olmayacak mısın?" Sesimin alçak çıkmasına özen göstererek Kumandan'a döndüm.

"O bir köle," dedi Kumandan sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yetersizliği yüzünden on kırbaçla cezalandırılacak. Ona yardımcı olmak istiyorsan, belki onun cezasını sen üstlenebilirsin?"

"Elbette hayır Kumandan." Kırbaçlanma cezası almak

üzere olduğumu bildiği için Helene tırnaklarını koluma geçirip benim yerime konuştu. Beni koridora doğru yönlendirdi. "Bırak, buna değmez," dedi.

Açıklamasına gerek yoktu. İmparatorluk Maskeliler'in sadakati konusunda riske girmezdi. Bir Âlim kölenin yerine kırbaçlanmayı göze alırsam, Kara Muhafız peşimi bırakmazdı.

Önümde, Marcus gülüp kızı bıraktıktan sonra Zak'in peşinden merdivenlerden indi. Kız güçlükle nefes aldı, boynunda morluklar belirmeye başlamıştı bile.

Ona yardım et Elias. Ama yardım edemezdim. Hel haklıydı. Cezalandırılma riski çok yüksekti.

Helene bana anlamlı bir bakış atarak koridorda ilerledi. *Kımılda.*

Kız yanından geçtiğimiz sırada ayaklarını çekerek kendini iyice küçültmeye çalıştı. Ona çöp yığınından daha fazla ilgi göstermediğim için kendimden tiksindim. Onu annemin cezasıyla yüzleşmek üzere terk ettiğim için acımasız olduğumu düşündüm. Bir Maskeli gibi hissettim.

★★★

O gece rüyam tıslamalar ve fısıltılar arasında gidip geldi. Rüzgâr bir akbaba gibi başımın etrafında dönüyordu ve doğal olmayan bir ısıyla yanan ellerin bana dokunmasıyla irkiliyordum. Rahatsızlık kâbusa dönüşürken uyanmaya çalıştım ama daha derin uykuya daldım ve en sonunda boğucu, yakıcı ışıktan başka bir şey göremez oldum.

Gözlerimi açtığımda fark ettiğim ilk şey ayaklarımın altındaki sert, kumlu zemindi. İkincisi zeminin sıcak olmasıydı. Tenimi kurutacak kadar sıcak.

Elim titreyerek gözlerimi güneşten korumaya çalışıp, et-

rafımdaki geniş düzlüğe göz gezdirdim. Birkaç metre ötedc çatlak toprağın arasından budaklı bir ağaç yetişmişti. Batıda serap gibi parlayan geniş bir su birikintisi kilometrelerce uzanıyordu. Havada leş, çürümüş yumurta ve yazın en sıcak zamanında Subay Adayları bölgesinin kokusunun karışımını andıran berbat bir koku vardı. Arazi öylesine renksiz ve ıssızdı ki uzaktaki ölü ayda duruyor olabilirdim.

Saatlerdir aynı pozisyonda yatıyormuşum gibi kaslarım ağrıyordu. Ağrı bunun bir rüya olmadığını anlamamı sağladı. Güçlükle ayağa kalktım, uçsuz bucaksız boşlukta benden başka kimse yoktu.

Anlaşılan sınavlar başlamıştı.

XV: Laia

Topallayarak Kumandan'ın odasına girdiğimde şafak ufukta mavi bir karaltıdan ibaretti. Tuvalet masasında oturmuş aynadaki yansımasına bakıyordu. Her sabah olduğu gibi yatağı el değmemiş görünüyordu. Ne zaman uyuduğunu merak ettim. Ya da uyuyup uyumadığını.

Üzerinde, maskeli yüzündeki küçümsemeyi hafifleten siyah bol bir sabahlık vardı. Onu ilk kez üniformasız görüyordum. Sabahlık omzundan aşağı kaydı ve süslü bir A harfi olduğu anlaşılan dövmesinin tuhaf sarmalları ortaya çıktı - teninin solgunluğu üzerinde koyu mürekkep oldukça belirgindi.

Görevim başlayalı on gün oluyordu, Darin'i kurtarmama yarayacak herhangi bir şey öğrenememiş olsam da Blackcliff üniformasını beş dakikada nasıl ütüleyeceğimi, sırtımda altı kırbaç izi varken ağır bir tepsiyi üst kata nasıl taşıyacağımı ve kendi varlığımı unutacak kadar sessiz kalmayı öğrenmiştim.

Keenan görev hakkında bana sadece ana detayları vermişti. Sınavlar hakkında bilgi toplayacaktım ve sonra yapmam gereken işler için Blackcliff'ten ayrıldığımda Direniş benimle iletişime geçecekti. "Üç günümüzü alabilir," demişti Keenan. "Ya da on. Şehre her gittiğinde rapor vermeye hazır ol. Ve bizi asla arama."

O sırada ona bir düzine soru sorma isteğimi bastırmıştım. Örneğin, istedikleri bilgiyi nasıl alacağımı ya da Kumandan'ın beni yakalamasına nasıl engel olacağımı.

Ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Direniş beni bulsun istemiyordum. Ne kadar berbat bir casus olduğumu bilmelerini istemiyordum.

Zihnimin bir köşesinde Darin'in sesi azalıyordu: *Bir şey bul Laia. Beni kurtaracak bir şey. Acele et.*

Hayır, diyordu daha güçlü bir yanım. *Dikkat çekme. Yakalanmayacağından emin olana kadar casusluk yapma riskine girme.*

Hangi sesi dinleyecektim? Casusu mu köleyi mi? Mücadeleciyi mi yoksa korkağı mı? Bu soruların cevaplarının kolay olacağını sanmıştım. Bu gerçek korkunun ne olduğunu öğrenmeden önceydi.

Sessizce Kumandan'ın etrafından dolaşıp kahvaltı tepsisini masaya koydum, önceki geceden kalan çay malzemelerini alıp üniformasını yatağa serdim. *Bana bakma. Bana bakma.* Yalvarışlarım işe yaramış gibiydi. Kumandan yokmuşum gibi davrandı.

Perdeleri açınca sabahın ilk ışıkları odayı aydınlattı. Kumandan'ın penceresinin ötesinde uzanan boşluğa bakmak için duraksadım, kilometrelerce uzanan kum tepeleri şafak rüzgarında su gibi dalgalanıyordu. Bir an manzaranın güzelliğinde kendimi kaybettim. Sonra Blackcliff'in bütün okulu ve şehrin yarısını uyandıran davulları gümbürdedi.

"Köle kız." Kumandanın sabırsızlığı tekrar ağzını açmasına fırsat kalmadan beni harekete geçirdi. "Saçım."

Tuvalet masasının çekmecesinden bir fırça ve tel toka alırken, aynada kendimi gördüm. Bir hafta önce Aday Marcus'un boynumda sebep olduğu morluklar geçmeye ve sonrasında yediğim on kırbaç darbesinin bıraktığı yaralar kabuk tutmaya başlamıştı. Yerlerini yeni yaralar almıştı. Eteğimde toz lekesi olduğu için bacaklarıma üç kez kırbaç vurulmuştu. Üniformasını onarmayı bitirmediğim için bileklerime dört kez kırbaç vurulmuştu. Keyifsiz bir Kafatası da gözümü morartmıştı.

Kumandan masasında duran bir mektubu açtı. Saçlarını

geriye doğru çekerken kafasını sabit tutup beni tamamen görmezden geldi. Bir an için donup kaldım ve okuduğu parşömene baktım. Fark etmedi. Elbette, fark edemezdi. Âlimler okuma bilmezdi, en azından o öyle sanıyordu. Sarı saçlarını hızla fırçaladım.

Ona bak Laia. Darin'in sesiydi bu. *Mektupta ne yazdığına bak.*

Görür. Beni cezalandırır.

Okuma bildiğini bilmiyor. Senin güzel sembollere aval aval bakan aptal bir Âlim olduğunu sanıyor.

Yutkundum. Bakmalıydım. On gündür Blackcliff'te olup morluklar ve kırbaç yaraları dışında elimde hiçbir şey olmaması tam bir felaketti. Direniş rapor istediğinde, onlara verecek hiçbir şeyim olmayacaktı. O zaman Darin'e ne olacaktı?

Kumandan'ın tüm dikkatini mektuba verdiğinden emin olmak için tekrar tekrar aynaya baktım. Emin olunca, çaktırmadan aşağı baktım.

-güney çok tehlikeli, Kumandan güvenilir değil. Sana Antium'a dönmeni tavsiye ederim. Güneyden gelmen gerekiyorsa, küçük bir birlikle seyahat et-

Kumandan kıpırdanınca gözlerimi mektuptan ayırdım, fazla belli etmiş olmaktan korktum. Ama okumaya devam ederken tekrar bakma riskine girdim. O sırada parşömeni tersine çevirdi.

-müttefikler yangından kaçan pireler gibi Taia Soyu'nu terk ediyor. Kumandan planınız-

Ama Kumandan'ın neyi planladığını öğrenemedim, çünkü o sırada kafamı kaldırdım. Aynadan beni izliyordu.

"İşaretler çok güzel," dedim boğuk bir fısıltıyla ve tel tokalardan birini düşürdüm. Tokayı almak için eğilirken o değerli saniyeleri korkumu gizlemek için kullandım. Hiçbir şey

ifade etmeyen bir şey yüzünden kırbaçlanacaktım. Neden beni görmesine izin vermiştim ki? Neden daha dikkatli olamamıştım? "Kelimelerin çoğunu görmedim," diye ekledim.

"Hayır." Kadının gözleri ışıldadı ve bir an benimle alay ettiğini düşündüm. "Senin türünün okumaya ihtiyacı yok." Saçını inceledi. "Sağ taraf çok aşağıda. Onu düzelt."

İçimden mutluluktan ağlamak gelse de ifademi nazik tutmaya özen gösterip ipek saçlarına bir toka daha taktım.

"Ne zamandır buradasın köle?"

"On gündür efendim."

"Arkadaş edindin mi?"

Kumandan'ın bu sorusu öylesine akıl almazdı ki neredeyse gülecektim. Arkadaş mı? Blackcliff'te mi? Bulaşıkçı kız benimle konuşamayacak kadar utangaçtı ve aşçı sadece emir verirken benimle konuşuyordu. Blackcliff'in diğer köleleri ana bölümde yaşıyor ve çalışıyorlardı. Sessiz ve mesafelilerdi, dahası her zaman temkinlilerdi.

"Hayatın boyunca burada kalacaksın," dedi Kumandan toplamayı bitirdiğim saçlarını incelerken. "Belki de buradaki insanları tanımaya başlamalısın. Al." Bana iki mühürlü mektup verdi. "Kırmızı mühürlü olanı posta ofisine, siyah mühürlü olanı Spiro Teluman'a götür. Yanıt almadan yanından ayrılma."

Spiro Teluman'ın kim olduğunu ve onu nasıl bulacağımı sormaya cesaret edemedim. Kumandan soruları acıyla cezalandırırdı. Mektupları alıp sürpriz saldırılardan kaçınmak için geri geri odadan çıktım. Kapıyı kapatınca rahat bir nefes verdim. Neyse ki bu kadın Âlim kölesinin okumayı bildiğini düşünemeyecek kadar kibirliydi. Koridorda ilerlerken ilk mektuba göz attım, neredeyse elimden düşürecektim. İmparator Taius'a yazılmıştı.

Taius'la ne konuda yazışıyor olabilirdi? Sınavlar mı? Parmağımı deneme amaçlı mührün üzerinde gezdirdim. Hâlâ yumuşaktı ve zorlanmadan kalktı.

Arkamda bir gıcırtı duydum ve birden arkama dönünce mektup elimden düştü. İçimden *Kumandan* diye çığlık attım. Ama koridor boştu. Mektubu alıp cebime attım. Canlı gibiydi, evcil hayvan olarak bakmaya karar verdiğim bir yılan ya da örümcek gibi. Tekrar mühre dokunup hemen elimi çektim. *Fazla tehlikeliydi.*

Ama Direniş için işe yarar bir şeye ihtiyacım vardı. Kumandan'ın işlerini yapmak için Blackcliff'ten her ayrıldığımda, Keenan'ın beni bir kenara çekip rapor istemesinden korkuyordum. Bunu yapmadığı her gün bir gecikmeydi. Eninde sonunda, vaktim tükenecekti.

Pelerinimi almalıydım, o yüzden hizmetkâr bölümünde mutfağın dışındaki üstü açık hole gittim. Bulaşıkçı kız ve aşçının odaları gibi benim odam da alçak girişi ve kapı görevi gören eski püskü bir perdenin takılı olduğu rutubetli bir delikti. İçerisi ot yatağın ve komodin işlevi gören bir sandığın sığabileceği kadar genişti.

Buradan aşçı ve bulaşıkçı kızının kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum. En azından bulaşıkçı kız aşçıdan biraz daha dost canlısıydı. Birçok kez bana işlerimde yardımcı olmuştu ve buradaki ilk günümün sonunda, aldığım kırbaç darbelerinin acısından bayılacağımı düşündüğümde, onu odamdan tüyerken görmüştüm. Kendime geldiğimde, iyileştirici bir merhem ve ağrı kesici özelliği olan bir kupa çay bulmuştum.

Arkadaşlığı bu kadardı. Ona ve aşçıya sorular sormuş, havadan bahsetmiş ve Kumandan hakkında şikâyet etmiştim. Hiçbir karşılık alamamıştım. Mutfağa çırılçıplak girip bir tavuk gibi gıdaklasam bile onlardan tek kelime işitmeyeceğime

emindim. Sessizlik duvarına çarpmak istemediğim için onlara tekrar yaklaşmayı göze alamıyordum ama birinin bana Spiro Teluman'ın kim olduğunu ve onu nasıl bulacağımı söylemesine ihtiyacım vardı.

Mutfağa girdiğimde ikisini de ocağın sıcağında ter dökerken buldum. Öğle yemeği çoktan pişmeye başlamıştı bile. Ağzım sulandı, büyükannemin yemeklerini özlüyordum. Asla çok fazla şeyimiz olmazdı ama sahip olduğumuz her şey sevgiyle hazırlanırdı ve artık bunun en basit yiyeceği bile bir ziyafete dönüştürdüğünü biliyordum. Burada, Kumandan'dan arta kalanları yerdik ve ne kadar aç olursam olayım yiyeceklerin tadı talaş gibiydi.

Bulaşıkçı kız yandan bir bakış atarak beni karşılarken, aşçı beni görmezden geldi. Yaşlı kadın ipe dizili sarımsaklara ulaşmak için çürük bir tabureye çıktı. Düşecek gibi görünüyordu ama onu desteklemek için elimi uzatınca bana öldürecekmiş gibi baktı.

Elimi çekip bir süre ne yapacağımı bilmeden durdum.

"Bana Spiro Teluman'ı nerede bulacağımı söyler misiniz?"

Sessizlik.

"Bakın," dedim, "yeni olduğumu biliyorum ama Kumandan bana arkadaş edinmemi söyledi. Düşünmüştüm ki-"

Aşçı yavaşça bana doğru döndü. Yüzü kusacakmış gibi solgundu.

"Arkadaş." Bana ilk kez emir vermek dışında bir söz söyledi. Yaşlı kadın kafasını iki yana sallayıp sarımsağını tezgâha götürdü. Doğrarken ne kadar kızgın olduğunu görmek mümkündü. Bu kadar kötü olabilecek ne yaptığımı bilmiyordum ama bana yardım etmeyecekti. İçimi çekip mutfaktan çıktım. Spiro Teluman hakkında birine danışmalıydım.

"O kılıç ustasıdır," dedi alçak bir ses. Bulaşıkçı kız peşimden dışarı çıkmıştı. Aşçının duymasından endişeleniyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Onu nehrin kenarında bulabilirsin, Silah Bölgesi'nde." Hemen arkasını döndü, uzaklaşmaya hazırdı ve bu beni daha çok onunla konuşmaya itti. On gündür normal bir insanla konuşmamıştım; hatta, "Evet efendim" ve "Hayır efendim," dışında ağzımdan pek bir şey çıkmamıştı.

"Adım Laia."

Bulaşıkçı kız donup kaldı. "Laia." Kelimeyi yavaşça söyledi. "Ben- adım Izzi."

Baskından beri ilk kez gülümsedim. Neredeyse kendi adımın kulağa nasıl geldiğini unutmak üzereydim. Izzi Kumandan'ın odasına doğru baktı.

"Kumandan sana karşı kullanabileceği birilerinin olması için arkadaş edinmeni istiyor," diye fısıldadı. "Aşçı bu yüzden sinirlendi."

Kafamı salladım, anlamıyordum.

"Bizi bu şekilde kontrol eder." Izzi gözündeki banda işaret etti. "Bu yüzden aşçı her istediğini yerine getiriyor. Bu yüzden Blackcliff'teki her köle istediğini yapıyor. Yanlış bir şey yaparsan, her zaman seni cezalandırmaz. Bazen önemsediğin insanları cezalandırır." Izzi o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu duyabilmek için öne doğru eğilmem gerekti. "Eğer- eğer arkadaş edinmek istiyorsan, onun bilmediğinden emin ol. Gizli kalsın."

Gece dolaşan bir kedi gibi hemen mutfağa döndü. Posta ofisine gitmek üzere yola çıktım ama bana söylediklerini düşünmeme engel olamıyordum. Eğer Kumandan kölelerin arkadaşlığını onlara karşı kullanacak kadar hastaysa, o halde Izzi ve aşçının birbirlerine mesafeli olmalarına şaşırmamak

gerekirdi. Izzi gözünü bu yüzden mi kaybetmişti? Aşçının yaralarının sebebi bu muydu?

Kumandan henüz kalıcı zarar verecek bir şekilde beni cezalandırmamıştı ama bu an meselesiydi. Cebimdeki İmparator'a yazılan mektup birden ağırlaştı ve elimi üzerine koydum. Cesaret edebilir miydim? Ne kadar hızlı bilgi toplarsam, Direniş Darin'i o kadar hızlı kurtarırdı ve ben de Blackcliff'ten o kadar çabuk ayrılabilirdim.

Okulun kapılarına kadar kendimle mücadele ettim. Kapıya yaklaşınca, genellikle kölelere eziyet etmekten hoşlanan derilere bürünmüş muhafızlar beni fark etmediler. Okula doğru ilerleyen iki atlıya odaklanmışlardı. Bu dalgınlıklarından yararlanıp dışarı çıktım.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen çöl sıcağı çökmüştü ve giymeye başladığım pelerinin kaşındıran ağırlığı altında kıpırdanıp duruyordum. Onu her giydiğimde aklıma Aday Veturius geliyordu, neredeyse düşünceli bir şekilde söylediği sözlerini, bana doğru döndüğünde içinde arsızca yanan ateşi, bana yaklaştığında aldığım dikkatimi dağıtacak kadar temiz ve erkeksi kokusunu düşündüm. *Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?*

Kumandan'ın oğlundan ne beklediğimi bilmiyordum. Bana günlerce sızlayan morluklar veren Marcus Farrar gibi biri olmasını mı? Pislikten farksızmışım gibi benimle konuşan Helene Aquilla gibi biri olmasını mı?

En azından annesine benzeyeceğini düşünmüştüm - sarışın, solgun ve son derece soğuk. Ama siyah saçlı ve bronz tenliydi, gözleri Kumandan'ınki gibi soluk gri olsa da bakışlarında birçok Maskeli'yi tanımlayan ezici monotonluktan eser yoktu. Aksine, sarsıcı bir an göz göze gelmiştik ve maskenin gölgesinin altında kaotik ve çekici bir hayatın olduğunu gör-

müştüm. Ateş ve tutku görmüştüm, kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

Ve maskesi. Ayrı bir şey gibi yüzünün üzerinde durması çok tuhaftı. Bu bir zayıflık göstergesi miydi? Olamazdı, sürekli onun Blackcliff'in en iyi askeri olduğunu duyuyordum.

Kes Laia. Onu düşünmeyi bırak. Düşünceliyse bile, ardında şeytani bir sebep olmalıydı. Gözlerinde ateş varsa bile, bu intikam arzusu olmalıydı. O bir Maskeli idi. Hepsi aynılardı.

Blackcliff'ten aşağı hızla inip Çizer Bölgesi'ni geçerek şehrin en büyük açık hava pazarının yanı sıra iki posta ofisine ev sahipliği yapan İnfaz Meydanı'na ulaştım. Meydana ismini veren asma tahtaları boştu ancak gün yeni başlamıştı.

Darin bir keresinde darağacından sarkan cesetler de dahil olmak üzere, İnfaz Meydanı'ndaki asma tahtalarını çizmişti. Büyükannem resmi görünce ürpermişti. "Yak onu," demişti. Darin kafasını sallamıştı ama o gece daha sonra odamızda onu resim üzerinde çalışırken bulmuştum.

"Bu bir hatıra Laia," demişti kendi halinde. "Yok etmek doğru olmaz."

Sıcaktan bunalan kalabalık ağır ağır meydanda ilerliyordu. İlerleyebilmek için insanları itip dürtmem gerekti ve bu, rahatsız olan tüccarların homurdanmalarına ve at suratlı bir kölenin beni itmesine sebep oldu. Çizer evi sembolü taşıyan bir tahtırevanın altından geçerken, posta ofisinin on metre ötede olduğunu gördüm. Yavaşladım, parmaklarım İmparator'a yazılan mektuba doğru gitti. Mektubu teslim ettikten sonra geri almamın yolu yoktu.

"*Torbalar, cüzdanlar ve çantalar! İpek dikişli!*"

Notu açmalı, Direniş için bir şey bulmalıydım. Ama bunu fark edilmeden nerede yapacaktım? Tezgâhların birinin arkasında mı? İki çadırın arasındaki gölgede mi?

"En kaliteli deriyi ve malzemeleri kullanıyoruz!"

Mühür rahat kalkıyordu ama mektup yırtılır ya da mühür dağılırsa, Kumandan muhtemelen elimi keserdi. Ya da başımı.

"Torbalar, cüzdanlar ve çantalar! İpek dikişli!"

Çanta satıcısı hemen arkamdaydı ve içimden ona defolup gitmesini söylemek geldi. Sonra sedir ağacı kokusu aldım ve omzumun üzerinden bakınca üstsüz bir Âlim adam gördüm; güneşte yanan kaslı gövdesi terlemişti. Alev kırmızısı saçları siyah şapkasının altında parlıyordu. Onu görmenin şokuyla midem altüst oldu. O Keenan'dı.

Kahverengi gözleri benimkileri buldu, satıcı gibi bağırmaya devam ederken, başıyla hafifçe meydandan ayrılan bir ara sokağa işaret etti. Ellerim huzursuzluktan titremeye başladı ve ara sokağa doğru ilerledim. Ona ne söyleyecektim? Elimde hiçbir şey yoktu - ne ipucu ne de bilgi. Keenan başından beri bana güvenmemişti ve ona haklı olduğunu kanıtlamak üzereydim.

Sokağın her iki yanında dört katlı tozlu tuğla evler yükseliyordu ve pazarın gürültüsü kesilmişti. Keenan ortalıkta yoktu ama eski püskü giysiler içindeki bir kadın duvardan uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Kafasını kaldırana kadar temkinli bir şekilde onu süzdüm. Koyu saçlarının kirli tutamları arasından Sana'yı tanıdım.

Beni takip et, der gibi ağzını oynattı.

Ona Darin'i sormak istedim ama çoktan hızla ilerlemeye başlamıştı bile. Beni bir ara sokaktan diğerine götürdü ve İnfaz Meydanı'ndan neredeyse bir kilometre uzaktaki Tamirci Sokağı'na yaklaşana kadar durmadı. Havaya ayakkabı tamircilerinin sohbetleri, deri ve boya kokusu hâkimdi. Sokağa gireceğimizi sandım ama Sana iki bina arasındaki dar yere

girdi. Bir bacanın içini andıran oldukça yağlı merdivenlerden bodruma indi.

Keenan, Sana'nın kapıyı tıklatmasına fırsat vermeden merdivenlerin dibindeki kapıyı açtı. Onunla ilk tanıştığımda üzerinde olan siyah gömlek ve bıçak takımını deri çantalarla değiştirmişti. Bir tutam kızıl saç yüzüne düşmüştü, bakışları morluklarımda oyalanarak beni tepeden tırnağa süzdü.

"Peşinde biri olabileceğini düşündüm," dedi Sana, pelerinini ve peruğunu çıkarırken. "Ama yoktu."

"Mazen bekliyor." Keenan beni dar geçide yönlendirmek için elini sırtıma koydu. İrkilip geri çekildim - kırbaç yaralarım hâlâ acıyordu.

Bana sert bir bakış attı, bir şey söyleyeceğini sandım ama beceriksizce elini çekti, kaşlarını hafifçe çattı ve bizi koridordan geçirdikten sonra bir kapıdan içeri soktu. Mazen içeride bir masanın başında oturuyordu ve yaralı yüzünü tek bir mum aydınlatıyordu.

"Pekâlâ Laia." Gri kaşlarını kaldırdı. "Bana verecek neyin var?"

"Önce bana Darin'den haber verir misin?" diye sordum, nihayet bir buçuk haftadır içimi sıkan soruyu dile getirebilmiştim. "O iyi mi?"

"Ağabeyin yaşıyor Laia."

Rahatça içimi çektim, tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

"Ama bana elinde ne olduğunu söyleyene kadar sana daha fazlasını anlatamam. Bir anlaşma yaptık."

"En azından oturmasına izin ver." Sana benim için bir sandalye çekti ve ben sandalyeye oturamadan Mazen öne doğru eğildi.

"Çok az vaktimiz kaldı," dedi. "Öğrenebildiğin şey her neyse, ona ihtiyacımız var."

"Sınavlar başladı, yaklaşık bir hafta önce." Bildiğim birkaç şeyi bir araya getirmeye çalıştım. Ona mektubu vermeye hazır değildim - henüz değil. Mührü kırar ya da onu yırtarsa, işim biterdi. "Adaylar o zaman ortadan kayboldular. Dört taneler. İsimleri-"

"Bunu biliyoruz." Mazen elini sallayarak sözümü kesti. "Nereye götürüldüler? Sınavlar ne zaman bitecek? Bir sonraki ne?"

"Bugün adaylardan ikisinin döndüğünü duyduk," dedi Keenan. "Aslına bakarsan, çok olmadı. Belki yarım saat."

İki atlı yaklaşırken Blackcliff'in kapısında heyecanla konuşan muhafızları düşündüm. *Laia, seni aptal.* Muhafızların dedikodularına dikkat etmiş olsaydım hangi adayların sınavı başarıyla geçtiğini öğrenebilirdim. Mazen'e işe yarar bir şey söyleyebilirdim.

"Bilmiyorum. Çok- çok zor," dedim. Konuşurken bile, sözlerimin kulağa ne kadar acınası geldiğini anladım ve kendimden nefret ettim. "Kumandan ailemi öldürmüş. Yakaladığı her isyancının resimlerinin olduğu bir duvarı var. Annemle babam da oradaydı-yüzleri-"

Sana'nın gözleri kocaman oldu, Keenan bile etkilenmiş görünüyordu; bir anlığına mesafeli duruşu kayboldu. Mazen'e neden bundan bahsettiğimi bilmiyordum. Belki de bir yanım Kumandan'ın ailemi öldürdüğünü bilip bilmediğini ve buna rağmen beni Blackcliff'e gönderip göndermediğini merak ediyordu.

"Bilmiyordum," dedi Mazen, dile getirmediğim sorumu hissetmiş gibi. "Öyleyse, bu görevin başarıyla sonuçlanması için artık daha fazla nedenimiz var."

"Başarılı olmasını herkesten çok istiyorum ama ofisine giremem. Hiç ziyaretçisi olmuyor ve ona kulak misafiri olamam-"

Mazen beni susturmak için elini kaldırdı. "Tam olarak ne biliyorsun?"

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm. Kahramanların zorluklarla karşı karşıya kaldıkları yüzlerce hikâye okumuştum, bir tane uydurup gerçekmiş gibi aktarmanın ne zararı olurdu? Ama bunu yapamadım, Direniş bana güven duyarken yapamazdım.

"Ben... Hiçbir şey bilmiyorum." Mazen'in yüzündeki şaşkınlıktan utanıp yere baktım. Mektuba uzandım ama onu cebimden çıkarmadım. *Fazla riskli. Belki sana başka bir şans daha verir Laia. Belki tekrar deneyebilirsin.*

"Bunca zamandır tam olarak ne yapıyordun?"

"Görünüşe bakılırsa, hayatta kalmaya çalışıyormuş," dedi Keenan. Koyu gözlerini bana çevirdi, beni savunuyor mu yoksa bana hakaret mi ediyor anlamadım.

"Dişi Aslan'a sadıktım," dedi Mazen. "Ama bana yardımcı olmayan birine yardım ederek vaktimi harcayamam."

"Mazen, gökler adına." Sana dehşet içindeydi. "Zavallı kıza bir bak-"

"Evet..." Mazen boynumdaki morluklara baktı. "Ona bak, berbat halde. Görev çok zor. Bir hata yaptım Laia. Riske girebileceğini sandım. Annen gibi olduğunu sandım."

Hakareti beni Kumandan'ın yumruğundan daha çabuk hizaya getirdi. Elbette haklıydı, annem gibi değildim. Her şeyden önce, o bu tür bir konumda hiç olmamıştı.

"Seni çıkarmaya çalışacağız." Mazen omuzlarını silkip kalktı. "Burada işimiz bitti."

"Bekle..." Mazen beni şimdi terk edemezdi. Terk ederse, Darin'i kaybederdim. İstemeye istemeye Kumandan'ın mektubunu çıkardım. "Elimde bu var. Kumandan'ın İmparator'a yazdığı mektup. Ona bakabileceğinizi düşündüm."

"Neden bunu daha önce söylemedin?" Zarfı aldı, ona dikkatli olmasını söylemek istedim. Ama Sana benden önce davrandı ve Mazen ona küçük, sinirli bir bakış attıktan sonra yavaşça mührü kaldırdı.

Saniyeler sonra yine hayal kırıklığına uğradım. Mazen mektubu masaya attı. "İşe yaramaz," dedi. "Bak."

İmparator Hazretleri,
Hazırlıkları yapacağım.
Her zaman hizmetinizdeyim,
Kumandan Keris Veturia

"Benden vazgeçmeyin," dedim Mazen tiksintiyle kafasını sallarken. "Darin'in başka kimsesi yok. Siz aileme yakındınız. Onları düşünün... Lütfen. Yardım etmeyi reddettiğiniz için tek oğullarının ölmesini istemezlerdi."

"Yardım etmeye çalışıyorum." Mazen yılmıyordu, omuzlarının duruşu ve gözlerindeki sert ifade bana annemi hatırlattı. Şimdi neden Direniş lideri olduğunu anlıyordum. "Ama sen de bize yardım etmelisin. Bu kurtarma operasyonu çok fazlasına mal olacak. Direniş'i riske atmış olacağız. Savaşçılarımız yakalanırlarsa, sorgu sırasında bilgi vermeleri ihtimali doğacak. Sana yardımcı olmak için her şeyi tehlikeye atıyorum Laia." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Zamanıma değdiğinden emin ol."

"Olacağım. Söz veriyorum. Bir şans daha verin."

Bir süre ifadesizce bana baktıktan sonra ona kafasını sallayan Sana'ya ve birçok anlama gelebilecek şekilde omuzlarını silken Keenan'a baktı.

"Bir şans daha," dedi Mazen. "Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsan, işimiz biter. Keenan, onu dışarı çıkar."

XVI: Elias
YEDİ GÜN ÖNCE

Büyük Kıraç. Kâhinler yüzlerce kilometre uzanan, kızgın kara çatlaklar ve arada sırada görünen budaklı ağaçlar haricinde hiçbir şey olmayan bu tuzlu beyaz düzlükte beni oraya bırakmıştı.

Ayın solgun dış hatları tepemde yükseliyordu. Yarım ayı geçmişti, dün de öyleydi ve bu, Kâhinler'in bir gecede beni Serra'dan dört yüz elli kilometre uzaklaştırdıkları anlamına geliyordu. Dün bu zamanlarda büyükbabamın at arabasında Blackcliff'e doğru yol alıyordum.

Hançerim ağacın yanında kızgın zemindeki gevşek bir parşömene saplanmıştı. Silahı belime taktım - burada hayat ve ölüm arasındaki farktı. Parşömendeki yazı tanımadığım bir ele aitti.

Cesaret Sınavı:
Çan kulesi. Yedinci günün günbatımında.

Bu yeterince açıktı. Eğer bugün ilk günse, çan kulesine gitmek için yedi günüm vardı, yoksa Kâhinler sınavda başarısız olduğum için beni öldüreceklerdi.

Hava o kadar kuruydu ki nefes almak burun deliklerimi yakıyordu. Dudaklarımı ıslattım, şimdiden susamıştım, durumumu değerlendirmek için budaklı ağacın küçük gölgesine sığındım.

Havadaki berbat koku bana batıdaki ışıltılı maviliğin Vitan Gölü olduğunu söylüyordu. Sülfürlü kokusu efsaneviydi ve bu topraklardaki tek su kaynağıydı. Aynı zamanda saf tuzdan

oluşuyordu, o yüzden işime yaramazdı. Her koşulda, Serra Sıradağları'nın arasından doğuya doğru ilerlemeliydim.

Dağlara ulaşmam iki gün sürerdi. Tek geçiş yolu olan Gezgin Geçidi'ne varmak ise iki gün daha alacaktı. Geçitten geçmek bir gün ve Serra'ya inmek ise bir gün daha sürecekti. Her şey planladığım gibi giderse, tam olarak altı gün ederdi.

Çok kolaydı.

Kumandan'ın ofisinde okuduğum kehaneti düşündüm. *En kötü korkularla yüzleşecek cesaret.* Bazı insanlar çölden korkabilirlerdi, ben onlardan biri değildim.

Bu burada başka bir şey olduğu anlamına geliyordu. Henüz kendini göstermeyen bir şey.

Gömleğimden parçalar koparıp ayağımı sardım. Üzerimde sadece uyurken giydiklerim vardı - üniformam ve hançerim. Birden, dövüş eğitiminden sonra yorgun düşüp uykuya dalmadan önce üzerimi çıkarmamış olduğuma sevindim. Büyük Kıraç'ta çıplak yolculuk etmek kendine özgü bir cehennem azabı olurdu.

Çok geçmeden güneş batının vahşi gökyüzünde battı ve hava hızla soğurken ayağa kalktım. Koşma vakti gelmişti. Önüme bakarak sabit bir hızda koşmaya başladım. Bir buçuk kilometre sonra hafif bir rüzgâr esmeye başladı, bir an için duman ve ölüm kokusu aldığımı sandım. Koku hafifledi ama huzursuzluğum geçmedi.

Korkularım neydi? Kafa yordum ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Blackcliff öğrencilerinin çoğu bir şeyden korkardı ama bu asla uzun sürmezdi. Çaylak zamanlarımızda Kumandan, Helene'in beline bağlı bir iple aşağı inmesini istemişti, ta ki çenesini kasarak korkusunu belli edene kadar. Aynı yıl Kumandan Faris'i kuş yiyen bir tarantulaya bakmaya zorlamış, ona örümcek ölürse onun da öleceğini söylemişti.

Benim de korktuğum bir şey olmalıydı. Kapalı yerler? Karanlık? Korkularımı bilmezsem, onlara hazırlıklı olamazdım.

Gece yarısı gelip geçti ve etrafımdaki çöl hâlâ sessiz ve boştu. Neredeyse otuz beş kilometre kat etmiştim ve boğazım toprak kadar kuruydu. Kollarımdaki teri yaladım, su kadar tuza da ihtiyacım olacağını biliyordum. Nemin sadece bir süre faydası oluyordu. Kendimi ayaklarımdaki ve bacaklarımdaki sızlamaya odaklanmaya zorladım. Acıyla baş edebilirdim ama susuzluk insanı delirtebilirdi.

Çok geçmeden bir zirveye ulaştım ve ileride tuhaf bir şey gördüm: Göle vuran ay ışığı gibi bir pırıltıydı. Ancak burada bir göl yoktu. Hançerim elimde yavaşça yürümeye başladım, sonra onu duydum. Sesi.

Rüzgâr sanabileceğim kadar kısık bir fısıltıyla başladı, çatlak zeminin üzerindeki ayak seslerimin yankısı gibiydi. Ama ses giderek yaklaşıyordu.

Eliassss.

Eliassss.

Önümde alçak bir tepe yükseliyordu, zirvesine vardığımda gece esintisi kesilip beraberinde savaşın tanıdık kokusunu getirdi - kan, pislik ve çürüme. Aşağıda bir savaş alanı uzanıyordu. Aslına bakılırsa bir mezarlıktan farksızdı, çünkü kırıp geçiren kimse yoktu. Herkes ölmüştü. Ölen adamların zırhlarında ay ışığı parlıyordu. Az önce tepeden gördüğüm buydu.

Tuhaf bir savaş alanıydı, daha evvel gördüğüm hiçbirine benzemiyordu. Kimse inlemiyor ya da yardım için yalvarmıyordu. Sınır topraklarından gelen Barbarlar, İmparator askerlerinin yanında yatıyorlardı. Kabileli bir tacire benzeyen birini gördüm, yanında daha ufak vücutlar -ailesi- vardı. Burası nasıl bir yerdi? Neden bir Kabileli hiçliğin ortasında Savaşçılar ve Barbarlar'la savaşsın ki?

"Elias."

İsmimin fısıltıyla söylendiğini duyunca irkildim ve düşünme fırsatı bile bulamadan hançerimi konuşan kişinin boğazında buldum. On üç yaşından daha büyük olması imkânsız bir Barbar çocuğuydu. Yüzü mavi çivitotuyla boyalıydı ve vücudu halkına özgü geometrik dövmelerle kapkaraydı. Yarım ayın ışığında bile onu tanıdım. Onu nerede olsa tanırdım.

O benim öldürdüğüm ilk kişiydi.

Gözlerim karnındaki açık yaraya, dokuz sene önce benim açtığım yaraya kaydı. Onun fark etmediği yaraya.

Kolumu indirip geri çekildim. *İmkânsız.*

Çocuk ölmüştü. Öyleyse, tüm bunlar -savaş alanı, koku, Kıraç- bir kâbus olmalıydı. Uyanmak için kolumu çimdikledim. Çocuk başını eğdi. Kendimi tekrar çimdikledim. Hançerimi alıp onunla elimi kestim. Kan yere aktı.

Çocuk yerinden kıpırdamadı. Uyanamıyordum.

En kötü korkularla yüzleşecek cesaret.

"Annem ben öldükten sonra üç gün boyunca haykırıp saçlarını yoldu," dedi öldürdüğüm ilk kişi. "Beş sene boyunca hiç konuşmadı." Sesi yeni kalınlaşan genç bir erkek gibi alçak sesle konuşuyordu. "Onun tek çocuğuydum," diye ekledi açıklamak istercesine.

"Üz- üzgünüm-"

Çocuk omuzlarını silkip uzaklaştı ve savaş alanına doğru onu takip etmemi işaret etti. Gitmek istemiyordum ama soğuk eliyle kolumdan tutup şaşırtıcı bir hızla beni çekti. Cesetlerin arasından ilerlerken yere baktım. Midemin bulandığını hissettim.

Bu yüzleri tanıyordum. Bu insanların her birini ben öldürmüştüm.

Yanlarından geçerken, sesleri zihnime sırlar fısıldadı-

Karım hamileydi-

Seni öldüreceğime emindim-

Babam intikam alacağına dair yemin etti ama intikamımı alamadan öldü-

Ellerimle kulaklarımı kapattım. Ama çocuk gördü ve yapışkan parmaklarıyla merhametsiz bir güçle ellerimi kulaklarımdan çekti.

"Gel," dedi. "Daha fazlası var."

Kafamı salladım. Kaç kişiyi öldürdüğümü, ne zaman, nasıl ve nerede öldüklerini çok iyi biliyordum. Bu savaş alanında yirmi bir kişiden fazlası vardı. Hepsini öldürmüş olamazdım.

Ama yürümeye devam ettik ve artık tanımadığım yüzler görmeye başladım. Bir tür rahatlama hissettim, çünkü bu yüzler başka birinin günahı, başkasının karanlığı olmalıydı.

Çocuk, "Öldürdüğün insanlar," deyince düşüncelerim bölündü. "Hepsi senin. Geçmiştekiler. Gelecektekiler. Hepsi burada. Hepsi senin elinde öldü."

Ellerim terlemeye başladı ve sersemlediğimi hissettim. "Ben-ben-" Savaş alanında çok sayıda insan vardı. Beş yüzden fazla olmalıydılar. Bu kadar çok insanın ölümünden nasıl sorumlu olabilirdim? Yere baktım. Sol tarafımda uzun boylu ve zayıf bir Maskeli vardı, midem altüst oldu, çünkü bu Maskeliyi tanıyordum. O Demetrius'tu.

"Hayır." Onu sarsmak için eğildim. "Demetrius. Uyan. Kalk."

"Seni duyamaz," dedi öldürdüğüm ilk kişi. "Öldü."

Demetrius'un yanında Leander yatıyordu, kıvırcık saçlarına bulaşan kan çarpık burnundan çenesine doğru süzülüyordu. Ve birkaç adım ötede Ennis, Helene'in savaş bölüğünden bir başka kişi yatıyordu. Biraz daha ileride yeleyi andıran beyaz saçlar ve güçlü bir vücut gördüm. Büyükbaba?

"Hayır. Hayır." Gördüğüm şeyler karşısında söyleyebileceğim başka bir sözcük yoktu, çünkü böylesine korkunç bir şeyin var olmasına izin verilmemeliydi. Başka bir cesedin yanında diz çöktüm - yeni tanıştığım altın rengi gözlü köle kızdı. Boğazını kırmızı bir çizgi kesiyordu. Saçları karmakarışıktı ve her yöne doğru yılan gibi kıvrılmıştı. Gözleri açıktı, parlak altın tonu solup ölü bir güneşe dönmüştü. Meyve, şeker ve sıcaklığı andıran baş döndürücü kokusunu düşündüm. Öldürdüğüm ilk kişiye döndüm.

"Bunlar benim arkadaşlarım, ailem. Tanıdığım insanlar. Onlara zarar vermem."

"Senin öldürdüklerin," diye üsteledi çocuk, kendinden emin konuşması karşısında içimdeki korku büyüdü. Böyle mi olacaktım? Toplu katliam yapan biri mi?

Uyan Elias. Uyan. Ama uyanamıyordum, çünkü uyumuyordum. Kâhinler bir şekilde kâbusumu canlandırmışlardı ve gözlerimin önünde gerçekleşiyordu.

"Buna nasıl engel olacağım? Buna engel olmalıyım."

"Her şey çoktan oldu," dedi çocuk. "Bu senin kaderin, öyle yazılı."

"Hayır." Onu itip yanından geçtim. Savaş alanı bir yerde bitiyor olmalıydı. Çölde ilerlemeye devam edecek ve buradan kurtulacaktım.

Ama katliamın sonuna vardığımda, zemin silkelendi ve savaş alanı tamamen tekrar karşımda uzanıyordu. Savaş alanının ötesindeki manzara da değişmişti, hâlâ çölde doğuya doğru ilerliyordum.

"Yürümeye devam edebilirsin." Öldürdüğüm ilk kişinin bedensiz fısıltısı kulağıma ulaşınca şiddetle irkildim. "Hatta, dağlara bile varabilirsin. Ama korkunu yenene kadar ölüler yanında kalacak."

Bu bir illüzyon Elias. Kâhinler'in büyücülüğü. Çıkış yolunu bulana kadar yürümeye devam et.

Kendimi Serra Sıradağları'nın gölgesine doğru yürümeye zorladım ama savaş alanının sonuna her vardığımda, silkelenmeyi hissediyor ve cesetlerin tekrar önüme serildiklerini görüyordum. Bu her olduğunda, ayaklarımın dibindeki katliamı görmezden gelmem zorlaşıyordu. Adımlarım ağırlaştı ve yürümekte zorlanmaya başladım. Tekrar tekrar aynı insanların yanından geçtim, ta ki yüzleri hafızama kazınana dek.

Gökyüzü aydınlandı ve gün doğdu. *İkinci gün*, diye geçirdim içimden. *Doğuya git Elias.*

Savaş alanı bunaltıcı olmaya ve kokmaya başladı. Sinek ve leşçil sürüleri üşüşüyordu. Bağırıp hançerimle onlara saldırdım ama hepsini uzakta tutmayı başaramadım. Susuzluk ya da açlıktan ölmek istiyordum ama burada ikisini de hissetmiyordum. 539 ceset saymıştım.

Bu kadar çok insan öldürmeyeceğim, dedim kendi kendime. *Öldürmeyeceğim.* Bu konuda kendimi ikna etmeye çalışırken içimdeki sinsi ses kıkırdadı. *Sen bir Maskeli'sin*, dedi ses. *Elbette birçok insan öldüreceksin. Hatta bundan daha fazlasını öldüreceksin.* Bu düşünceden kaçtım, var gücümle savaş alanından kurtulmayı istedim. Ancak yapamadım.

Gökyüzü karardı ve ay yükseldi. Kaçamıyordum. Tekrar gün doğdu. *Üçüncü gün.* Düşünce zihnimde belirdi ama artık ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Şimdiye kadar bir şey yapmam gerekiyordu. Bir yerde olmam. Sağıma, dağlara baktım. *İşte. Oraya gitmem gerekiyor.* Vücudumu dönmeye zorladım.

Bazen öldürdüklerimle konuşuyordum. Zihnimde fısıldayarak karşılık verdiklerini -suçlamalarını değil, umutlarını ve isteklerini- duyuyordum. Beni lanetlemelerini diliyordum.

Doğu. Elias doğuya git. Düşünebildiğim mantıklı tek şey buydu. Ama bazen geleceğime kendimi kaptırıp doğuya gitmeyi unutuyordum. Bir cesetten diğerine giderek öldürdüğüm insanlardan beni affetmelerini diliyordum.

Karanlık. Aydınlık. *Dördüncü gün.* Ve çok geçmeden beşinci gün. Ama neden günleri sayıyordum? Günlerin önemi yoktu. Cehennemdeydim. Kendi yarattığım bir cehennem, çünkü ben kötü biriydim. Annem kadar kötü. Kurbanlarının kanı ve gözyaşlarından zevk alarak hayatını yaşayan bir Maskeli kadar kötü.

Dağlara git Elias, diye fısıldadı akıl sağlığımdan geriye kalan son damla. *Dağlara.*

Ayaklarım kanıyordu ve rüzgârdan yüzüm çatlamıştı. Gökyüzü altımdaydı. Yer üzerimdeydi. Eski anılarım zihnimde dolaşıyordu: Mamie Rila'nın bana kabile adımı yazmayı öğretmesi; Kumandan'ın ilk kez sırtıma indirdiği kırbacın acısı; kuzeyin ıssız topraklarında Helene'le birlikte oturup gökyüzündeki ışık oyunlarını izleyişimiz.

Bir cesede takılıp yere serildim. Darbe zihnimdeki bir şeyin yerinden oynamasına neden oldu.

Dağlar. Doğu. Sınav. Bu bir sınav.

Bu kelimeleri düşünmenin, kendimi bataklıktan çekmek gibi bir etkisi oldu. Bu bir sınavdı ve bundan sağ kurtulmalıydım. Savaş alanındaki insanların çoğu henüz ölmemişlerdi - onları sadece görmüştüm. Bu azmimin, gücümün sınandığı bir testti ve buradan kurtulmam için yapmam gereken bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"*Korkunu yenene kadar ölüler yanında kalacak.*"

Bir ses duydum. Günlerdir ilk kez ses duyuyormuş gibi hissettim. Savaş alanının ucunda serap gibi ışıldayan bir figür duruyordu. Yine öldürdüğüm ilk insan mıydı? Ona doğru

sendeledim ama birkaç adım kala dizlerimin üstüne çöktüm. Çünkü o öldürdüğüm ilk insan değildi. Helene'di, kan ve çizik içindeydi, gümüşi saçları karmakarışıktı ve boş gözlerle bana bakıyordu.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Helene değil. Helene değil. Helene değil."

Aklında sadece iki kelime kalan bir deli gibi aynı şeyleri tekrar edip durdum. Helene'in hayaleti yaklaştı.

Helene, kâbusumdaki savaş alanımda? Helene bir başka kurban mıydı?

Hayır. En eski, en iyi dostumu öldürmeyecektim. Bu bir gerçekti, dilek değil. Onu öldürmeyecektim.

O anda olma ihtimali olmayan bir şeyden korkamayacağımı anladım. Bunu bilmek günlerdir içimi kemiren korkudan beni nihayet kurtardı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim. "Yemin ederim. Kanım ve canım üzerine yemin ederim. Diğerlerini de öldürmeyeceğim. Hayır."

Sanki hiçbiri gerçek değilmiş gibi savaş alanı, koku, ölüler kayboldu. Sanki her şey zihnimdeydi. İleride, dokunacak kadar yakında, beş gündür ulaşmaya çalıştığım dağlar uzanıyor, kayalık patikaları Kabile yazıları gibi kıvrılıp duruyordu.

"Elias?"

Helene'in hayaleti hâlâ buradaydı.

Bir an için anlam veremedim. Yüzüme uzanınca irkildim, bir ruhun soğuk dokunuşunu bekliyordum.

Ama teni sıcaktı.

"Helene?"

Sonra beni kendisine doğru çekip başımı kucakladı ve hayatta olduğumu, hayatta olduğunu, ikimizin de iyi olduğunu, beni bulduğunu fısıldadı. Kollarımı beline dolayıp yü-

zümü karnına gömdüm. Ve dokuz senedir ilk kez ağlamaya başladım.

***

"Geri dönmek için sadece iki günümüz var." Beni dağların eteğinden bir mağaraya yarı sürükledikten sonra Hel'in söylediği ilk sözler bunlar olmuştu.

Hiçbir şey söylemedim. Henüz konuşmaya hazır değildim. Ateşin üzerinde bir tilki kızarıyordu ve kokusu ağzımı sulandırdı. Hava kararmıştı ve mağaranın dışında gök gürlüyordu. Kara bulutlar Kıraç'tan bu yana geliyordu ve şimşekler gökyüzünde çatlaklar oluştururken bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu.

"Seni öğleden sonra gördüm." Ateşe birkaç dal daha attı. "Ama dağdan inip yanına gelmek birkaç saatimi aldı. Önce bir hayvan olduğunu sandım, sonra güneş maskene vurdu." Hızla yağan yağmura baktı. "Berbat görünüyordun."

"Marcus olmadığımı nasıl anladın?" dedim boğuk bir sesle. Boğazım kurumuştu, sazlardan yaptığı mataradan birkaç yudum daha aldım. "Ya da Zak?"

"Seninle birkaç sürüngen arasındaki farkı anlayabiliyorum. Ayrıca Marcus sudan korkar, Kâhinler onu çöle bırakmazlar. Ve Zak dar yerlerden nefret eder, o yüzden muhtemelen yeraltında bir yerdedir. Al. Ye şunu."

Yavaşça yerken Helene'i izledim. Her zaman bakımlı olan saçları matlaşmış, gümüşi parlaklığı sönmüştü. Çizikler ve kurumuş kan içindeydi.

"Ne gördün Elias? Dağlara doğru ilerlemeye çalışıyordun ama düşüp kalkıyor, havaya elini uzatıp duruyordun. Beni... Beni öldürmekten bahsettin."

Kafamı salladım. Sınav bitmemişti ve geri kalanını atlatmak istiyorsam gördüklerimi unutmak zorundaydım.

"Seni nereye bıraktılar?" diye sordum.

Kollarını etrafına dolayıp kamburunu çıkardı, gözleri görünmüyordu bile. "Kuzeybatıya. Dağlara. Bir kule akbabasının yuvasına."

Kule akbabaları on iki santimetrelik pençeleri ve altı metrelik kanat genişliği olan devasa kuşlardı. Yumurtaları bir insan kafası kadardı ve yumurtadan yeni çıkan yavruları kana susamışlıklarıyla bilinirdi. Ama Helene için en kötüsü, akbabaların yuvalarını bulutların üzerine, en ulaşılmaz zirvelere yapmalarıydı.

Sesindeki titremeyi açıklamasına gerek yoktu. Kumandan onu uçurumdan iple inmeye zorladıktan sonra saatlerce titremişti. Kâhinler bunu biliyordu elbette. Bir hırsızın ağaçtan erik çalması gibi bunu zihninden çalmışlardı.

"Aşağı nasıl indin?"

"Şans. Anne akbaba gitmişti ve yavrular yumurtalarını yeni kırmaya başlamışlardı. Ama yumurtadan yarı çıkmışken bile yeterince tehlikelilerdi."

Gömleğini kaldırıp solgun, gergin karnındaki oyukları gösterdi.

"Yuvanın kenarından atlayıp üç metre aşağıdaki kayaya indim. Ne kadar yüksekte olduğumun farkında değildim. Ama en kötüsü bu değildi. Sürekli..." Duraksadı ve Kâhinler'in kötü bir halüsinasyonla, benim savaş alanı kâbusuma benzer bir şeyle onu yüzleşmeye zorlamış olduklarını fark ettim. Binlerce metre yüksekte ölümle arasında birkaç santimetrelik bir kaya dışında hiçbir şey yokken nasıl bir karanlığa maruz kalmıştı?

"Kâhinler hasta," dedim. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum-"

"Onlar yapmaları gerekeni yapıyorlar Elias. Bizi korku-

larımızla yüzleşmeye zorluyorlar. En güçlü olanı bulmalılar, unuttun mu? En cesur olanı. Onlara güvenmek zorundayız."

Titreyerek gözlerini kapattı. Aramızdaki mesafeyi kat ettim ve onu sakinleştirmek için ellerimi kollarına koydum. Kirpiklerini kaldırdığında, vücut ısısını hissedebildiğimi ve yüzlerimizin arasında sadece birkaç santimetre olduğunu fark ettim. Dalgın dalgın güzel dudakları olduğunu, üst dudağının alt dudağından daha dolgun olduğunu fark ettim. Oldukça samimi ve sonsuz gelen bir an göz göze geldik. Dudaklarını aralayarak bana doğru eğildi. Şiddetli bir arzu zonklaması beni çekti ve bunu bir telaş izledi. *Kötü bir fikir. Berbat bir fikir. O senin en iyi dostun. Dur.*

Kollarımı indirip telaşla geri çekildim ve boynundaki kızarıklığı fark etmemeye çalıştım. Helene'in gözleri parladı - kızdığı için mi yoksa utandığı için mi emin değildim.

"Her neyse," dedi. "Dün gece dağdan indim ve kenarından dolaşarak Gezgin Geçidi'ne ulaşabileceğimi düşündüm. En kısa yol bu. Diğer uçta bir muhafız istasyonu var. Nehri geçmek için bir tekne ve biraz erzak da, en azından giysi ve botlar alabiliriz." Yırtılmış ve kanla lekelenmiş üniformasına işaret etti. "Şikâyet ettiğimden değil."

Gözlerinde meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Seni Kıraç'a bıraktılar ama..." *Sen çölden korkmazsın. Orada büyüdün.*

"Düşünmenin yararı yok," dedim.

Sonra sessizleştik ve ateş kül olunca Helene yatacağını söyledi. Ama bir yığın yaprağın üzerine uzansa bile, uyuyamayacağını biliyordum. Hâlâ dağın kendi bulunduğu tarafına tırmanıyordu, tıpkı benim savaş alanında kendimi kaybetmişçesine dolaştığım gibi.

★★★

Ertesi sabah, Helene ve ben uykulu ve bitkindik ama şafaktan önce yola çıktık. Yarın günbatımına kadar Blackcliff'e varmak istiyorsak Gezgin Geçidi'ne bugün varmak zorundaydık.

Konuşmadık, konuşmamıza gerek yoktu. Helene'le yolculuk etmek en sevdiğim gömleğimi giymek gibiydi. Beşlik olduğumuz zamanlarda bütün vaktimizi birlikte geçirirdik ve içgüdüsel bir şekilde o günlere döndük; ben öncü, Helene artçıydı.

Fırtına kuzeye ilerleyerek ardında masmavi bir gökyüzü ve ışıldayan temiz bir zemin bıraktı. Bu taze güzellik devrilen ağaçları ve solgun patikaları gizliyordu, yamaçlar çamur ve birikintilerle tehlike saçıyordu. Havada inkâr edilemez bir gerginlik vardı. Tıpkı daha önceki gibi, bir şeyin pusuda beklediğini hissettim. Bilinmeyen bir şeyin.

Helene ve ben dinlenmek için durmadık. Gözlerimiz ayılar, vaşaklar, kurtlar kısacası, dağları evi olarak gören her türlü yaratığa karşı açıktı.

Öğleden sonra geçide çıkan yamaca tırmandık, Serra Sıradağları'nın ortasında yirmi beş kilometre boyunca uzanan bir orman nehriydi. Geçit neredeyse narin görünüyordu, ağaçlar, yuvarlanan tepeler ve yer yer yaban çiçeklerinden oluşan çayırların altın rengi patlamalarıyla döşeliydi. Helene ve ben birbirimize baktık. İkimiz de aynı şeyi hissediyorduk. Yaklaşan her neyse, çok beklemeyecektik.

Ormana ilerlerken, tehlike hissi arttı ve gözümün ucuyla şüpheli bir hareket yakaladım. Helene bana baktı. O da görmüştü.

Sık sık rotamızı değiştirip patikadan uzaklaştık, bu hızımızı düşürse de bize tuzak kurulmasını zorlaştırıyordu. Alacakaranlık yaklaşırken, henüz geçitten çıkamamıştık ve ay

ışığında yolumuzu görebilmek için mecburen patikaya çıkmak zorunda kaldık.

Güneş battığı anda orman sessizliğe büründü. Helene'i uyarırcasına bağırdım ve ağaçların arasından bir karaltı çıktığı anda bıçağımı çektim.

Ne beklediğimi bilmiyordum. İntikam almaya gelen öldürdüğüm insanlardan oluşan bir ordu mu? Kâhinler tarafından yaratılan bir kâbus yaratığı mı?

İliklerime kadar korkutacak bir şey. Cesaretimi sınayacak bir şey.

Maskeli görmeyi beklemiyordum. Zak'in soğuk, ifadesiz gözlerinin bana bakmasını beklemiyordum.

Arkamda Helene çığlık attı ve iki vücudun yere çarptığını duydum. Arkamı döndüğümde Marcus'un ona saldırdığını gördüm. Onu gören Helene'in yüzü dehşet içindeydi ve Marcus onu öptüğünde yaptığı gibi gülerek onu yere sabitlerken kendini savunmak için hiç uğraşmıyordu.

"Helene!" Bağrışımı duyunca sersemliğinden kurtulup Marcus'a saldırdı ve kıvrılarak altından kurtuldu.

Sonra Zak'i üzerimde buldum, başıma ve boynuma yumruklar indiriyordu. Düşüncesizce, neredeyse deliye dönmüş bir şekilde dövüşüyordu, saldırısından rahatça kurtuldum. Arkasına geçip hançerimi kavisli bir şekilde savurdum. Saldırıdan kaçmak için etrafında döndü ve köpek gibi dişlerini göstererek üzerime atıldı. Başımı kolunun altına sokup hançeri yan tarafına sapladım. Elime sıcak kanı bulaştı. Hançeri çekip çıkardım, Zak inleyerek geri çekildi. Eli böğründeydi, ikizine seslenerek ağaçların arasına doğru topalladı.

Marcus yılan gibi Zak'in peşinden ormana daldı. Marcus'un kalçasında kan parlıyordu ve ani bir memnuniyet hissettim. Uzaktan, Helene bana seslendi. İleride Yılan'ın gölgesi Zak'inkiyle birleşti ve hızla ilerlemeye başladılar.

"Lanet olsun Zak!" dedi Marcus. "Kumandan geçitten çıkmadan önce işlerini bitirmemizi söyledi, sense korkak bir kız çocuğu gibi ağaçların arasına sığınıyorsun-"

"Beni yaraladı, tamam mı?" Zak nefes nefeseydi. "Hem bize ikisiyle de aynı anda uğraşmamız gerekeceğini söylemedi, değil mi?"

"Elias!"

Helene'in sesini hayal meyal duydum. Marcus ve Zak'in konuşması beni hayret içinde bırakmıştı. Annemin Yılan ve Kurbağa'dan yana olduğunu duymak beni hiç şaşırtmamıştı, asıl anlamadığım Hel ve benim geçitten geleceğimizi nasıl bildiğiydi.

"İşlerini bitirmeliyiz." Marcus'un gölgesi döner dönmez hançerimi kaldırdım. O sırada Zak onu tuttu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi. "Yoksa zamanında geri dönemeyeceğiz. Bırak onları. Haydi gel."

Bir yanım Marcus ve Zak'in peşinden gitmek ve sorularımın cevaplarını almak istiyordu. Ama Helene tekrar seslendi, sesi zayıf geliyordu. Yaralanmış olabilirdi.

Açıklığa döndüğümde, Hel yere yığılmış, başı yana düşmüştü. Bir kolu işe yaramaz şekilde uzanırken, diğeriyle omzuna vuruyor ve yavaşça akan kanını durdurmaya çalışıyordu.

Aramızdaki mesafeyi iki adımda kat ettim ve gömleğimden geriye kalanı parçalayıp top haline getirerek yarasına bastırdım. Kafasını kaldırdı, birbirine giren sarı saçları sırtına düşerken yaralı bir hayvan gibi bağırdı.

"Bir şey yok Hel," dedim. Ellerim titriyordu ve zihnimde bir ses bunun doğru olmadığını, en iyi dostumun öleceğini söylüyordu. Konuşmaya devam ettim. "İyileşeceksin. Seni iyileştireceğim." Matarayı aldım, yarayı temizleyip sarmalıydım. "Konuş benimle. Bana ne olduğunu anlat."

"Beni şaşırttı. Hareket edemedim. Ben- onu dağda gördüm. O-o ve ben-" Ürperdi, şimdi anlıyordum. Çölde savaş ve ölüm görüntüleri görmüştüm. Helene ise Marcus'u görmüştü. "Elleri her yerdeydi." Gözlerini sımsıkı kapatıp kendini korumak istercesine bacaklarını yukarı doğru çekti.

Onu öldüreceğim, diye sakince içimden geçirdim, sabah giyeceğim botları seçerken olduğu kadar rahat bir şekilde bu kararı verdim. *Helene ölürse o da ölür.*

"Kazanmalarına izin veremeyiz. Kazanırlarsa..." Helene'in sözleri ağzından döküldü. "Mücadele et Elias. Mücadele etmek zorundasın. Kazanmalısın."

Hançerimle gömleğini yırtarak açtım ve bir an teninin narinliği karşısında şaşırdım. Hava kararmıştı ve yarasını doğru düzgün göremiyordum ama elime akan kanının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yarasına su dökerken Helene sağlam eliyle kolumu tuttu. Gömleğimden geriye kalanla ve üniformasından kopardığım birkaç parçayla yarasını sardım. Birkaç dakika sonra eli gevşedi, bilincini yitirdi.

Yorgunluktan vücudum sızlıyordu ama bir omuz askısı yapmak için ağaçlardan sarmaşıklar koparmaya başladım. Hel yürüyemezdi, bu yüzden onu Blackcliff'e kadar taşımam gerekecekti. Çalışırken aklımda bir sürü şey dolaşıyordu. Farrar'lar Kumandan'ın emriyle bize tuzak kurmuşlardı. Sınavlar başlamadan önce küstahlığını gizleyememesine şaşırmamalıydı. Bu saldırıyı planlamıştı. Ama nerede olacağımızı nasıl öğrenmişti?

Herhalde, çok zor olmasa gerekti. Kâhinler'in beni Büyük Kıraç'a ve Helene'i kule akbabasının bölgesine bırakacaklarını biliyorsa, Serra'ya dönmemizin tek yolunun geçitten geçmek olduğunu da tahmin etmiş olmalıydı. Ama Marcus ve

Zak'e söylediyse, bu hile yapıp bizi sabote ettikleri anlamına geliyordu ve Kâhinler bunu yasaklamışlardı.

Kâhinler neler olduğunu biliyor olmalıydılar. Neden bu konuda hiçbir şey yapmamışlardı?

Askı bitince, Helene'i dikkatle ona yerleştirdim. Teni bembeyaz olmuştu ve soğuktan titriyordu. Hafifti. Çok hafif

Kâhinler bir kez daha beklenmedik, sahip olduğumu bilmediğim korkumdan faydalanmışlardı. Helene ölüyordu. Bunun bu kadar korkutucu olacağını bilmiyordum, çünkü daha önce ölüme hiç yaklaşmamıştı.

Şüphelerim arttı; günbatımından önce Blackcliff'e varamayacaktım, doktor onu kurtaramayacaktı, okula ulaşamadan ölecekti. *Kes Elias. Hareket et.*

Kumandan'ın emri altında çölde zorunlu marşlarla geçen yıllardan sonra, Helene'i taşımak zor değildi. Gecenin karanlığında bile olsa hızla hareket edebiliyordum. Hâlâ dağları aşmam, nehir muhafız kulübesinden bir tekne almam ve Serra'ya kadar kürek çekmem gerekiyordu. Askıyı yaparken zaten saatler kaybetmiştim, Marcus ile Zak bizimle aralarındaki mesafeyi açmış olmalıydı. Serra'ya varana kadar hiç durmadan ilerlesem bile, günbatımından önce çan kulesine varmam zordu.

Gökyüzü aydınlanıp etrafımdaki dağların sivri zirvelerine gölge düşürdü. Geçitten çıktığımda gün ilerlemişti. Rei Nehri aşağıda uzanıyor, iyice doymuş bir piton gibi yavaşça kıvrılıyordu. Mavnalarla tekneler suyun üzerini süslüyordu ve doğu kıyısının biraz ilerisinde, kilometrelerce uzaktan bile boz renkli duvarları etkileyici görünen Serra şehri uzanıyordu.

Hava dumanlıydı. Gökyüzüne doğru kara bir sütun yükseliyordu, patikada bulunduğum noktadan muhafız kulübe-

sini göremesem de Farrar'ların oraya benden önce vardıklarını biliyordum. Yanındaki kayık eviyle birlikte onu yakmışlardı.

Koşarak dağdan aşağı indim ama muhafız kulübesine geldiğimde kokmuş bir is yığınından farksızdı. Yanındaki kayık evi ise kararmış kütüklerden ibaretti, görevli lejyonerler gitmişti – Farrar'lardan aldıkları emir doğrultusunda çekilmiş olmalıydılar.

Helene'i sırtımdan indirdim. Dağdan aşağı yaptığımız sarsıntılı yolculuk yarasının tekrar açılmasına neden olmuştu. Sırtım kanıyla kaplıydı.

"Helene?" Dizlerimin üzerine çöküp hafifçe yüzüne vurdum. "Helene!" Göz kapakları bile irkilmedi. Kendinden geçmişti, yarasının etrafı sıcak ve kızarıktı. Enfeksiyon kapıyordu.

Acımasızca muhafız kulübesine bakıp bir teknenin belirmesini diledim. Herhangi bir tekne. Bir sal. Bir sandal. Lanet olası içi boş bir kütüğe bile razıydım. Ama elbette, hiçbir şey olmadı. Günbatımına neredeyse bir saat kalmıştı. Nehri geçemezsem, ikimiz de ölecektik.

Tuhaf bir şekilde zihnimde annemin soğuk ve merhametsiz sesini duydum. *Hiçbir şey imkânsız değildir.* Öğrencilerine yüzlerce kez -arka arkaya dövüşmekten yorgun düştüğümüzde ya da günlerce uyumadığımızda- söylediği bir şeydi. Her zaman daha fazlasını isterdi. Vermemiz gerektiğini düşündüğümüzden daha fazlasını. *Ya size verdiğim görevleri tamamlamanın bir yolunu bulun ya da bu uğurda ölün*, derdi. *Seçim sizin.*

Yorgunluk geçiciydi. Acı geçiciydi. Ama onu zamanında okula götürmenin bir yolunu bulamadığım için Helene'in ölmesi kalıcıydı.

Yarısı suda, yarısı dışarıda dumanı tüten bir kiriş gördüm. Bu işime yarardı. Tekmeleyip ittim ve lanet olası şeyi nehre yuvarladım, tehdit edercesine bir süre suyun altında kaldıktan sonra yüzeye çıktı. Dikkatle Helene'i kirişe yatırıp iyice yerleştirdim. Sonra kolumu etrafına dolayıp göklerin ve denizlerin bütün cinleri peşimdeymiş gibi en yakın tekneye doğru ilerlemeye başladım.

Sabahları çok sayıda olan mavna ve kanolardan bu saatlerde kurtulan nehrin suyu serbestçe akıyordu. Kürekleri hareketsiz, nehrin ortasında suya batıp çıkan bir Tacir teknesine doğru yöneldim. Denizciler yaklaştığımı fark etmediler, teknenin güvertesine çıkan halat merdivenin yanına vardığımda Hel'i kirişten aldım. Kiriş anında suya battı. Bir elimle kaygan halatı diğeriyle Helene'i tuttum ve en sonunda vücudunu omzuma atmayı başarıp merdivenden güverteye çıktım.

Asker cüssesine sahip olan gri saçlı bir Savaşçı -kaptan olduğunu sanıyordum- kargo kutularını istifleyen Avam ve Âlim kölelerden oluşan bir gruba gözetmenlik ediyordu.

"Ben Blackcliff'ten Aday Elias Veturius." Sesimin ayağımı bastığım güverte kadar düz çıkmasına uğraştım. "Ve bu tekneyi ben komuta ediyorum."

Adam karşısındaki manzaraya bakarken gözlerini kırpıştırdı: Biri işkence görmüş gibi kan içinde, diğeri bir haftalık sakalı, karışık saçları ve gözlerinde delice bir bakış olan iki Maskeli.

Ama anlaşılan tüccar bir süre Savaşçı ordusunda hizmet vermişti, çünkü bana bir kez baktıktan sonra kafasını salladı.

"Hizmetinizdeyim Lord Veturius."

"Bu tekneyi Serra'ya çevir. Hemen."

Kaptan adamlarına emir yağdırdı, elindeki kırbaç apaçık ortadaydı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde tekne Serra rıh-

tımına doğru ilerlemeye başladı. Huzursuz bir şekilde batan güneşe baktım ve yavaşlamasını diledim. Geriye sadece yarım saatim kalmıştı ve hâlâ liman trafiğini atlatıp Blackcliff'e çıkmam gerekiyordu.

Ucu ucuna yetişecektim. Ucu ucuna.

Helene inledi, onu nazikçe güverteye yerleştirdim. Serin nehir havasına rağmen terliyordu ve teni oldukça solgundu. Bir ara gözlerini açtı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Kötü mü görünüyorum?" diye fısıldadı.

"Aslına bakarsan, bu senin için bir ilerleme. Pasaklı orman kadını imajı sana yakıştı."

Gülümsedi, hoş bir gülümsemeydi ama çabuk kayboldu.

"Elias ölmeme izin veremezsin. Ölürsem, o zaman sen-"

"Konuşma Hel. Dinlen."

"Ölemem. Kâhin dedi ki- yaşarsam, o zaman-"

"Şşş..."

Göz kapakları titreyip kapandı, sabırsızlıkla Serra rıhtımını gözlüyordum, hâlâ bir kilometre ötedeydi ve denizciler, askerler, atlar ve yük arabalarıyla doluydu. Teknenin daha hızlı ilerlemesi için onları teşvik etmek istedim ama kaptanın kırbacı sırtlarında şaklayan köleler var güçleriyle kürek çekiyorlardı.

Tekne rıhtıma girmeden, kaptan iskele tahtasını indirip yakında devriye gezen bir lejyonere seslendi ve onu atından indirdi. Savaşçı disiplinine belki de ilk kez minnettardım.

"Şanslısınız Lord Veturius," dedi kaptan. Ona teşekkür edip Hel'i bekleyen ata bindirdim. Öne doğru yığıldı ama onu düzeltecek vaktim yoktu. Hayvana binip topuklarımla böğrüne vurdum, gözlerim ufkun üzerindeki güneşteydi.

Ağızları açık bir şekilde bakan Avamlar, homurdanan yar-

dımcı askerler, tüccarlar ve tezgâhlarından oluşan bir bulanıklık halinde şehir geçip gitti. Hepsinin yanından hızla geçip Serra'nın ana caddesine saptım ve İnfaz Meydanı'ndaki seyrek kalabalığın arasından geçerek Çizer Bölgesi'nin yassı taşlı sokaklarını tırmandım. At sakınmadan koşuyordu ve bir seyyar satıcıyla arabasını devirdiğim için kendimi suçlu hissedecek kadar aklımı kaçırmıştım. Helene'in başı gevşek bir kuklanınki gibi öne ve arkaya gidip geliyordu.

"Dayan Helene," diye fısıldadım. "Neredeyse geldik."

Bir Çizer pazarına girdik ve arkamızda köleleri darmadağın bir halde bırakıp bir köşeyi döndük. Blackcliff topraktan bütün halinde yükselmiş gibi aniden karşımızda belirdi. Dörtnala yanlarından geçtiğimiz kapı muhafızlarının yüzlerini görmedim bile.

Güneş biraz daha alçaldı. *Henüz değil*, dedim ona. *Henüz değil.*

"Haydi ama." Topuklarımı ata daha sertçe vurdum. "Daha hızlı!"

Eğitim alanından geçip tepeye çıkarak ana avluya girdik. Çan kulesi karşımda yükseliyordu, birkaç metre ilerideydi. Atı durdurup sırtından atladım.

Kumandan kulenin dibinde duruyordu, yüzünde -öfkesinden mi yoksa sinirinden mi olduğunu anlayamadığım- sert bir ifade vardı. Yanında, Cain iki Kâhin ile bekliyordu, ikisi de kadındı. Sanki bir sirkteki önemsiz bir numaraymışım gibi sessiz bir ilgiyle bana baktılar.

Bir bağırış havayı yırttı. Avlu yüzlerce insanla doluydu: öğrenciler, komutanlar ve -Helene'inki de dahil olmak üzere- aileleri. Kızını kan içinde gören annesi kendini kaybederek dizlerinin üzerine çöktü. Hel'in kız kardeşleri Hannah ve Livia da annelerinin yanında diz çökerlerken, Baba Aquillus ifadesiz bir şekilde durdu.

Yanında duran büyükbabam savaşa gider gibi giyinmişti. Gri gözleri gururla ışıldarken saldırmak üzere olan bir boğaya benziyordu.

Helene'i kollarıma alıp uzun adımlarla çan kulesine doğru ilerledim. Avlu bana hiç bu kadar uzun gelmemişti, yazın sıcağında boylu boyunca yüz kez koştuğumda bile.

Vücudum ağırlaştı. Tek istediğim yere yığılıp bir hafta boyunca uyumaktı. Ancak sonra birkaç adımı atıp Helene'i kuleye doğru yatırdım ve taşa dokunmak için elimi uzattım. Elim taşa değer değmez, gün batımı davulları çalmaya başladı.

Kalabalık kendinden geçti. Tezahüratı kimin başlattığından emin değildim. Faris mi? Dex mi? Belki büyükbabam bile olabilirdi. Bütün meydanda yankılanıyordu. Şehirde bile duyuluyor olmalıydı.

"*Veturius! Veturius! Veturius!*"

"Doktoru çağırın," diye kükredim en yakında diğerleriyle birlikte tezahürat eden Subay Adayı'na. Alkışı yarım kaldı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Hemen! Kımılda!"

"Helene," diye fısıldadım. "Dayan."

Oyuncak bebek kadar solgundu. Soğuk yanağına elimi koyup başparmağımla teninin üzerinde daire çizmeye başladım. Hareket etmedi. Nefes almıyordu. Parmaklarımı boynunda nabzının atması gereken yere koydum ama hiçbir şey hissetmedim.

XVII: Laia

Sana ve Mazen iç merdivenlerde gözden kaybolurlarken, Keenan beni bodrumdan dışarı çıkardı. Bir an çekip gideceğini sandım fakat yakındaki yabani otlarla dolu bir arka sokakta onu takip etmemi işaret etti. Bir şeyin tepesinde çömelmiş bir grup sokak çocuğu dışında sokak boştu ve yaklaştığımızı gördüklerinde dağıldılar.

Kızıl saçlı savaşçıya yan gözle baktım, tüm dikkatinin üzerimde olduğunu görmek beklenmedik şekilde göğsümde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Canını yakmışlar."

"Ben iyiyim," dedim. Zayıf olduğumu düşünmesine izin veremezdim. Zaten yeterince büyük bir riske girmiştim. "Önemli olan Darin. Gerisi..." Omuzlarımı silktim. Keenan kafasını eğip başparmağını boynumda rengi solan morluğun üzerinde gezdirdi. Sonra bileğimi tutup çevirdi ve Kumandan'ın orada bıraktığı kırbaç izlerini ortaya çıkardı. Elleri mum ışığı kadar yavaş ve nazikti, göğsümdeki sıcaklığın köprücük kemiklerime ve parmaklarıma doğru yayıldığını hissettim. Nabzım tekledi ve tepkimden huzursuz olup elini ittim.

"Hepsini Kumandan mı yaptı?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedim umduğumdan daha sertçe. Ses tonumu duyunca bakışları buz gibi oldu ve hemen yumuşadım. "Bunu yapabilirim, tamam mı? Söz konusu olan Darin'in hayatı. Keşke bilebilmemin bir yolu olsa..." *Yakınlarda olup olmadığını. İyi olup olmadığını. Acı çekip çekmediğini.*

"Darin hâlâ Serra'da. Rapor veren casusu duydum." Ke-

enan benimle sokakta biraz daha yürüdü. "Ama... İyi değil. Ona çok sert davranmışlar."

Mideme bir yumruk atsa daha az etkilenirdim. Kim olduklarını sormama gerek yoktu, zaten biliyordum. *Sorgulayıcılar. Maskeliler.*

"Dinle," dedi Keenan. "Casusluğun temel kurallarını bilmiyorsun. Bu çok açık. İşte sana birkaç öneri: Diğer kölelerle dedikodu yap, öğreneceklerine şaşırırsın. Sürekli meşgul ol; dikiş dikerek, yerleri ovalayarak, getir götür işlerine bakarak. Ne kadar meşgul olursan, insanların varlığını sorgulama ihtimali o kadar az olur. Gerçek bilgi edinme fırsatı edinirsen, bunu değerlendir. Ancak her zaman bir kaçış planın olsun. Giydiğin pelerin güzel, arada kaynamana yardımcı olur. Ama özgür bir kadın gibi yürüyor ve hareket ediyorsun. Bunu ben fark ediyorsam, diğerleri de fark eder. Ayaklarını sürt, kamburunu çıkar. Hırpalanmış gibi davran. Bitkin olduğunu belli et."

"Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Ağabeyimi kurtarmak için adamlarınızı tehlikeye atmak istemedin."

Birden yakındaki bir binanın ufalanan tuğlalarıyla ilgilenmeye başladı. "Benim annemle babam da öldürüldüler," dedi. "Aslına bakarsan, bütün ailem. Çok uzun zaman önce." Bana küçük, neredeyse kızgın bir bakış attı ve bir an için gözlerinde kaybettiği ailesini gördüm, ateş gibi kızıl saçları ve çilleri parlayıp söndü. Erkek ya da kız kardeşleri var mıydı? En büyükleri o muydu? Yoksa en küçükleri miydi? Sormak istedim ama yüzüne gölge düştü.

"Hâlâ bu operasyonun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama bu bunu neden yaptığını anlamadığım anlamına gelmiyor. Ve başarısız olmanı istediğim anlamına

da gelmiyor." Yumruğunu kalbine götürüp bana elini uzattı. "Zorbalıktansa ölüm," diye mırıldandı.

"Zorbalıktansa ölüm." Elini tuttum, parmaklarındaki tüm kasları hissedebiliyordum.

Canımı yakmak dışında on gündür bana kimse dokunmamıştı. Dokunulmayı, büyükannemin saçlarımı okşamasını, Darin'in benimle bilek güreşi yapıp kaybedermiş gibi yapmasını, büyükbabamın omzumu sıkarak iyi geceler dilemesini ne kadar özlemiştim.

Keenan'ın elimi bırakmasını istemedim, anlamış gibi bir süre daha elimi tuttu. Ama sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve beni karıncalanan parmaklarla boş sokakta bıraktı.

***

Kumandan'ın ilk mektubunu posta ofisine teslim ettikten sonra, nehir rıhtımının yakınındaki dumanla kaplı sokaklara doğru ilerledim. Serra yazları hep bunaltıcı olurdu ama Silah Bölgesi'ndeki sıcak tarif edilemez boyuttaydı.

Bu yer hareket ve ses kovanı gibiydi, sıradan bir günde festival günlerindeki birçok pazardan daha işlekti. Kafam kadar büyük çekiçlerden kıvılcımlar uçuyordu, demir ocaklarının ateşi kandan daha koyu kırmızı parlıyordu ve her birkaç adımda bir yeni dövülmüş kılıçlardan pamuk gibi dumanlar yükseliyordu. Demirci ustaları emirler yağdırırken, çırakları onları yerine getirmek için koşuşturuyorlardı. En kötüsü de şişip kasılan yüzlerce demirci körüğünün fırtınaya yakalanan gemiler gibi gıcırdamasıydı.

Bölgeye girdikten sonra saniyeler içinde orada ne aradığımı bilmek isteyen bir lejyoner ekibi tarafından durduruldum. Onlara Kumandan'ın mektubunu gösterdim ama yaklaşık on dakika boyunca mektubun gerçek olup olmadığı

hakkında kendimi onlarla tartışırken buldum. En sonunda, istemeye istemeye beni bıraktılar.

Bir kez daha Darin'in buraya bir kez değil, birçok kez nasıl girdiğini merak ettim.

"Ona çok sert davranmışlar," demişti Keenan. Darin işkencecilerine karşı ne kadar dayanabilirdi? Benden daha uzun dayanabileceği kesindi. Darin on beş yaşındayken, bir meyve bahçesinde çalışan Âlimler'i çizmeye çalışırken bir ağaçtan düşmüştü. Eve bileğindeki kemik fırlamış bir halde gelmişti, onu görünce çığlık atmıştım ve neredeyse bayılacaktım. "Bir şey yok," demişti bana. "Büyükbabam düzeltir. Onu bul ve sonra gidip çizim defterimi getir. Onu düşürdüm, birinin alıp gitmesini istemiyorum."

Ağabeyim annemin demir iradesine sahipti. Bir Savaşçı'nın sorgusundan sağ kurtulabilecek biri varsa, oydu.

Yürürken, bir şeyin eteğimi çektiğini hissettim ve birinin botunun altına sıkışmış olabileceğini düşünerek yere baktım. Aksine, çekik gözlü bir gölge gördüm, yassı taşların üzerinde hızla ilerledi. Onu görünce içim ürperdi ve kısık, acımasız bir kıkırtı duydum. Tüylerim diken diken oldu - bana gülüyordu, bundan emindim.

Huzursuzca adımlarımı hızlandırdım ve en sonunda yaşlı bir Avam adamı bana Teluman'ın demirhanesini tarif etmeye ikna ettim. Onu ana caddeye çıkan bir ara sokakta buldum, kapısının üzerinde sadece süslü, demirden bir *T* harfi vardı.

Diğer demirhanelerin aksine, burası son derece sessizdi. Kapıyı tıklattım ama kimse yanıt vermedi. Şimdi ne yapacaktım? Kapıyı açıp içeri dalarak demirci ustasını kızdırma riskine mi girecektim, yoksa cevap almadan dönmememi özellikle belirten Kumandan'a geri mi gidecektim?

Zor bir seçim değildi.

Ön kapı bir girişe açıldı. Tozlu bir tezgâh odayı bölüyordu ve arkasında düzinelerce vitrinle bir başka, daha dar bir kapı vardı. Soğuk ve boş demir ocağı sağ tarafımdaki geniş odadaydı, demirci körüğü hareketsizdi. Örsün üzerinde bir çekiç yatıyordu ama diğer aletler düzenli bir şekilde duvardaki çivilere asılmıştı. Odaya dair bir şey ilgimi çekti. Bana daha önce gördüğüm başka bir yeri hatırlatıyordu ama neresi olduğunu çıkaramıyordum.

Yüksek pencerelerden içeri süzülen zayıf ışık içeri girdiğimde kaldırdığım tozu aydınlatıyordu. Ortama terk edilmiş gibi bir hava hâkimdi ve bıkkınlığımın giderek arttığını hissediyordum. Demir ustası burada değilse, Kumandan'a nasıl cevap götürecektim?

Gün ışığı vitrinlerin üzerinden yansıyınca içlerindeki silahlar dikkatimi çekti. Zarifçe dövülmüşlerdi, kabzasından çapraz koluna ve özenle işlenmiş kılıca kadar, her birine aynı karışık, neredeyse takıntılı detayın yerleştirilmiş olduğunu fark ettim. Güzelliklerine kapılıp biraz daha yaklaştım. Demirhane gibi kılıçlar da bana bir şeyi hatırlatıyordu - önemli bir şeyi, rahatlıkla çıkarmam gereken bir şeyi.

Sonra anladım. Kumandan'ın mektubu aniden uyuşan elimden düştü ve *hatırladım*. Darin *bu* silahları çizmişti. Bu demirhaneyi çizmişti. O çekici ve örsü çizmişti. Kardeşimi nasıl kurtaracağıma o kadar odaklanmıştım ki neredeyse başını belaya sokan çizimleri unutmuştum. Ve işte o çizimlerin kaynağı karşımdaydı.

"Bir şey mi var kızım?"

Dar arka kapıdan bir Savaşçı çıktı, demirciden ziyade nehirdeki korsanlara benziyordu. Kafası tıraşlıydı ve her tarafı takılarla doluydu - kulaklarında altışar, burnunda, kaşlarında ve dudaklarında birer küpe vardı. Sekiz köşeli yıldızlardan,

yeşil yapraklı sarmaşıklardan, çekiç ve örsten, kuştan, bir kadının gözlerinden ve teraziden oluşan rengârenk dövmeleri vardı. Hepsi bileklerinden kollarına doğru çıkıp siyah deri yeleğinin içinde kayboluyorlardı. Birçok Savaşçı gibi o da uzun boylu ve kaslıydı ama zayıftı, bir demircinin olmasını beklediğim gibi cüsseli değildi.

Darin'in gözetlediği adam *bu* muydu?

"Kimsin?" O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki bir Savaşçı olduğunu unuttum.

Adam, *Asıl sen kimsin,* der gibi kaşlarını kaldırdı. "Burası benim dükkânım," dedi. "Adım Spiro Teluman."

Elbette Laia, seni aptal. Kumandan'ın notunu yerden aldım ve demircinin bu sözümün yarım akıllı bir Âlim faresi olmamdan kaynaklandığını düşünmesini umdum. Notu okudu ama hiçbir şey söylemedi.

"O-o bir cevap vermenizi istedi... Efendim."

"İlgilenmiyorum." Kafasını kaldırdı. "Ona ilgilenmediğimi söyle." Sonra arka odaya geri döndü.

Emin değilmiş gibi Teluman'ın arkasından baktım. Ağabeyimin onun dükkânını gözetlediği için hapse atıldığını biliyor muydu? Demirci ustası Darin'in çizdiklerini görmüş müydü? Gördüklerimi bir araya getirmeye çalışırken, bir hayaletin parmaklarının açgözlü dokunuşu gibi ensemden yukarı doğru huzursuzluğun tırmandığını hissettim.

"*Laia.*"

Kapının dibinde dökülmüş mürekkep kadar kara gölgeler birikti. Gölgeler biçim alıp ışıldayan gözlere dönüştü ve terlemeye başladım. *Neden burası? Neden şimdi?* Nasıl oluyordu da kendi zihnimdeki yaratıkları kontrol edemiyordum? Neden onlardan kurtulamıyordum?

"*Laia.*" Gölgeler yerden yükselerek bir adama dönüştü.

Biçimle renk kazandılar ve sesi ağabeyim karşımda duruyormuş gibi gerçekti.

"Neden beni bıraktın Laia?"

"Darin?" Bunun bir halüsinasyon olduğunu, birkaç metre ötemde katile benzeyen bir demir ustasının olduğu bir Savaşçı dükkânında olduğumu unuttum.

Gölge Darin'in yaptığı gibi başını eğdi. *"Canımı yakıyorlar Laia."*

Bu Darin değildi. Aklımı kaybediyordum. Bu suçluluk duygusu ve korkuydu. Sesler değişti, aynı anda konuşan üç Darin varmış gibi bükülüp katlandılar. Sahte Darin'in gözlerindeki ışık fırtınada güneşin olduğu kadar çabuk kayboldu ve bütün vücudu gölgeyle doluymuş gibi irisleri kara çukurlara dönüştü.

"Bundan sağ kurtulamayacağım Laia. Canım yanıyor."

Gölge elini uzatıp kolumu tutunca iliklerime işleyen bir soğukluk hissettim. Kendime engel olamayıp haykırdım ve bir saniye sonra yaratık elini çekti. Arkamda bir varlık hissettim ve döndüğümde Spiro Teluman'ı o güne kadar gördüğüm en güzel kılıcı elinde tutarken buldum. Beni gelişigüzel bir şekilde kenara itti ve kılıcı gölgeye doğru tuttu.

Yaratıkları görebiliyormuş gibi. Onları duyabiliyormuş gibi.

"Defolun," dedi.

Gölge kabarıp kıkır kıkır güldükten sonra kahkaha atan gölgeler yığınına dönüştü, kıkırtıları buz parçaları gibi kulaklarıma saplantı.

"Çocuk artık bizde. Kardeşlerimiz ruhunu kemirecekler. Yakında aklını kaybedecek. O zaman bayram edeceğiz."

Spiro kılıcını indirdi. Gölgeler çığlık attı, ses tahtanın üzerinde gezen tırnaklar gibiydi. Selden kaçan fare sürüsü gibi sıkışıp kapının altından çıktılar. Saniyeler içinde kayboldular.

"Sen- onları görebiliyorsun," dedim. "Onları zihnimin yarattığını sanıyordum. Aklımı kaçırdığımı sanıyordum."

"Onlar gulyabani," dedi Teluman.

"Ama..." On yedi senelik Âlim disiplinim masaldan başka bir şey olmaması gereken yaratıkların var olduklarını reddediyordu. "Ama gulyabaniler gerçek değildir."

"Senin ya da benim kadar gerçekler. Bir süreliğine dünyamızdan ayrıldılar ama geri döndüler. Onları herkes göremez. Keder, üzüntü ve kan kokusundan beslenirler." Demirhanesine baktı. "Burayı sevdiler."

Açık yeşil gözlerini dikkatli ve temkinli bir şekilde bana çevirdi. "Fikrimi değiştirdim. Kumandan'a isteğini düşüneceğimi söyle. Ona bana bazı özellikler yollamasını söyle. Ayrıca... Seninle göndermesini söyle."

***

Demirci dükkânından çıktığımda aklımda bir sürü soru vardı. Neden Darin, Teluman'ın dükkânını çizmişti? İçeri nasıl girmişti? Neden Teluman gulyabanileri görebiliyordu? Darin'in gölgesini de görmüş müydü? Darin ölüyor muydu? Gulyabaniler gerçekse, cinler de gerçek miydi?

Blackcliff'e döndüğümde, kararlı bir şekilde işlerime saldırdım ve zihnimde dolanıp duran düşüncelerden kaçabilmek için kendimi yerleri cilalamaya ve banyoları ovalamaya verdim.

Akşamın ilerleyen saatleri olmasına rağmen, Kumandan hâlâ dönmemişti. Cila kokarak mutfağa gittim, Blackcliff'in bütün gün gümbürdeyen anlaşılmaz davulları yüzünden başım ağrıyordu.

Izzi havluları katlarken bana yan gözle bakma riskine girdi. Ben gülümseyince, temkinli bir şekilde dudaklarını kıvı

rarak karşılık verdi. Aşçı her zamanki gibi beni görmezden gelerek yatmadan önce tezgâhları siliyordu. Keenan'ın dedikodu yapmak ve sürekli meşgul olmak hakkında verdiği tavsiyeleri düşündüm. Sessizce dikiş sepetini alıp çalışma masasına oturdum. Aşçıyı ve Izzi'yi izlerken birden akraba olup olmadıklarını merak ettim. Aynı şekilde kafalarını eğiyorlardı, ikisi de ufak tefekti ve saçları açık renkti. Ve aralarında, bana büyükannemi özleten sessiz bir iletişim vardı.

En sonunda, aşçı yatmaya gitti ve mutfağa sessizlik çöktü. Şehrin bir yerinde, ağabeyim bir Savaşçı hapishanesinde acı çekiyordu. *Bilgi almak zorundasın Laia. Direnişe bir şeyler vermek zorundasın. Izzi'yi konuştur.*

"Lejyonerler dışarıda şamata yapıyorlar," dedim işime odaklanıp kafamı kaldırmadan. Izzi hafif bir ses çıkardı.

"Öğrenciler de. Neden acaba?" Cevap vermeyince, oturuşumu değiştirdim ve o da omzunun üzerinden bana baktı.

"Sınavlar yüzünden." Bir süre havlu katlamayı bıraktı. "Farrar kardeşler bu sabah döndüler. Aquilla ve Veturius da ucu ucuna yetiştiler. Birkaç saniye gecikmiş olsalar öldürüleceklerdi."

Benimle bir kerede hiç bu kadar çok konuşmamıştı, kendi kendime ona dik dik bakmamam gerektiğini hatırlattım. "Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bütün okul bundan bahsediyor." Izzi sesini alçaltınca ona doğru yaklaştım. "Köleler bile. Burada konuşulabilecek çok fazla şey yok, tabii oturup diğerleriyle morluklarını karşılaştırmak istemiyorsan."

Kıkırdadım, tuhaf bir histi, bir cenaze töreninde espri yapmak gibi neredeyse yanlış geliyordu. Ama Izzi de gülümseyince kendimi o kadar kötü hissetmedim. Davullar tekrar gümbürdemeye başladı ve Izzi işine ara vermese de dinlediğini biliyordum.

"Davulları anlıyorsun."

"Genellikle emir veriyorlar. *Mavi Müfreze nöbet tutmak üzere yerlerine. Bütün Subay Adayları silahhaneye.* O tür şeyler. Şimdi doğu tünellerinin süpürülmesi emrediliyor." Düzgünce katladığı havlulara baktı. Yüzüne sarı saçlarından bir tutam düşünce oldukça genç göründü. "Bir süre daha burada kalırsan, sen de anlamayı öğrenirsin."

Bu rahatsızlık verici gerçeği sindirirken, ön kapı sertçe kapandı. Izzi ve ben irkildik.

"Köle kız." Gelen Kumandan idi. "Yukarı çık."

Izzi ve ben birbirimize baktık, kalbimin rahatsızlık verici bir şekilde gümbürdediğini fark edince şaşırdım. Merdivenlerde attığım her adımla birlikte korku yavaş yavaş iliklerime işledi. Nedenini bilmiyordum. Kumandan her gece giysilerini yıkamaya götürmem ve yatmadan önce saçlarını örmem için beni yukarı çağırırdı. *Bugün de aynı Laia.*

Odasına girince tuvalet masasında durdu ve dalgın dalgın hançerini mumun alevinde gezdirdi.

"Kılıç ustasından cevap getirdin mi?"

Teluman'ın yanıtını tekrarladım ve Kumandan dönüp sakin bir ilgiyle beni süzdü. Şimdiye kadar gördüğüm ilk duygu belirtisiydi.

"Spiro yıllardır yeni bir iş kabul etmedi. Senden hoşlanmış olmalı." Bunu söyleyiş tarzı tenimin karıncalanmasına neden oldu. Bıçağın kenarını işaret parmağında test ettikten sonra beliren kan damlasını sildi.

"Onu neden açtın?"

"Efendim?"

"Mektup," dedi. "Onu açtın. Neden?" Karşımda duruyordu, koşmamın faydası olsaydı, hiç düşünmeden koşardım. Elbisemin kumaşını ellerimin arasında büktüm. Kumandan

başını eğip gerçekten merak ediyormuş, onu tatmin edecek bir şey söyleyebilirmişim gibi yanıtımı bekledi.

"Yanlışlıkla oldu. Elim kaydı ve... mühür kırıldı."

"Okuma bilmiyorsun," dedi. "O yüzden bilerek onu neden açmak isteyeceğini anlamıyorum. Tabii sırlarımı Direniş'e vermeyi planlayan bir casus değilsen." Dudakları bu kadar neşesiz olmasa gülümseme denebilecek bir şekilde kıvrıldı.

"Ben-ben bir..." Mektubu açtığımı nereden biliyordu? Bu sabah odasından çıktıktan sonra koridorda duyduğum gıcırtıyı düşündüm. Mektubu kurcaladığımı mı görmüştü? Posta ofisi mühürde bir kusur mu fark etmişti? Önemi yoktu. Buraya ilk geldiğimde Izzi'nin bana yaptığı uyarı aklıma geldi. *Kumandan her şeyi görür. Bilmemesi gereken şeyleri bilir.*

Kapı tıklatıldı ve Kumandan'ın emri üzerine iki lejyoner içeri girip selam verdiler.

"Tutun onu," dedi Kumandan.

Lejyonerler beni tuttular ve Kumandan'ın bıçağının varlığı birden rahatsızlık verici bir şekilde netleşti. "Hayır lütfen, hayır-"

"Sessizlik." Kelime âşığının ismiymiş gibi dudaklarından usulca döküldü. Askerler beni bir sandalyeye oturttular, zırhlı elleri kollarımın etrafındaki kelepçeler kadar ağırdı ve dizleri ayaklarımın üzerindeydi. Yüzlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Genellikle, böyle bir küstahlığın karşısında bir göz alırım," dedi Kumandan dalgın dalgın. "Ya da bir el. Ama güzelliğin bozulursa, Spiro Teluman'ın seninle ilgileneceğini sanmıyorum. Teluman kılıcı istediğim için şanslısın küçük kız. Senin tadına bakmak istediği için şanslısın."

Gözleri göğsüme, kalbimin üzerindeki pürüzsüz tene odaklandı.

"Lütfen," dedim. "Yanlışlıkla oldu."

İyice yaklaştı, dudaklarımızın arasında birkaç santimetre vardı, o ölü bakışları dehşet verici bir öfkeyle ansızın parladı.

"Aptal kız," diye fısıldadı. "Hâlâ öğrenemedin mi? Hatalara göz yummam."

Ağzıma bir bez tıktı ve sonra yakıcı, dağlayıcı bıçak tenimde bir kesik oluşturdu. Çok ama çok yavaş ilerliyordu. Dağlanan etimin kokusu burun deliklerime ulaştı ve merhamet etmesi için yalvardığımı, sonra hıçkırdığımı ve çığlık attığımı duydum.

Darin. Darin. Darin'i düşün.

Ama ağabeyimi düşünemiyordum. Acıdan kendimi kaybetmiştim ve yüzünü bile hatırlayamıyordum.

XVIII: Elias

Helene ölmemişti. Ölemezdi. Kabul törenini, sınır çarpışmalarını ve kırbaçlanmaları atlatmıştı. Marcus gibi iğrenç birinin elinden ölmesi düşünülemezdi. Hâlâ çocuk olan yanım, bu ana kadar var olduğunu bilmediğim yanım öfkeyle uludu.

Avludaki kalabalık ileri doğru itişmeye başladı. Öğrenciler boyunlarını uzatarak Helene'e bakmaya çalıştılar. Annemin buzdan oyulmuş yüzü görüş alanımdan kayboldu.

"Uyan Helene," diye ona bağırdım ısrarcı kalabalığa aldırmadan. "Haydi."

Gitti. Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Asla bitmeyecek gibi gelen bir süre boyunca onu tuttum ve gerçeği idrak ederken adeta uyuştum. O *öldü*.

"Çekilin yolumdan, lanet olasıcalar." Büyükbabamın sesi uzaktan geliyor gibiydi ama birkaç saniye içinde yanımda belirdi. Sarsılmış bir şekilde ona baktım. Sadece birkaç gün önce, onun kâbusumdaki savaş alanında ölmüş olduğunu görmüştüm. Ama buradaydı, hayatta ve iyi görünüyordu. Elini Helene'in boynuna koydu. "Hâlâ yaşıyor," dedi. "Güçlükle de olsa. Yolu açın." Kılıcını çekince kalabalık geri çekildi. "Doktoru getirin! Bir sedye bulun! Kımıldayın!"

"Kâhin," dedim boğuk bir sesle. "Kâhin nerede?" Düşüncelerim onu çağırmış gibi Cain yanımda belirdi. Helene'i büyükbabama bıraktım ve bize çektirdikleri yüzünden Kâhin'i boğazlamamak için kendimi zor tuttum.

"İyileştirme gücünüz var," dedim dişlerimin arasından. "Onu kurtarın. Hâlâ hayattayken kurtarın."

"Öfkeni anlıyorum Elias. Acı ve üzüntü hissedi-" Sözleri aralıksız bir şekilde gaklayan kargaların sesinden farksızdı.

"Kurallarınızda hileye müsaade etmeyeceğinizi belirttiniz." *Sakin ol Elias. Kendini kaybetme. Şimdi sırası değil.* "Ama Farrar'lar hile yaptılar. Geçitten geçeceğimizi biliyorlardı. Bize tuzak kurdular."

"Kâhinler'in zihinleri birbirlerine bağlıdır. İçimizden biri Marcus ve Zak'e yardım etseydi, diğerlerimiz bunu bilirdi. Nerede olduğunuz herkesten gizlendi."

"Annemden de mi?"

Cain bir an duraksadı. "Ondan bile."

"Zihnini okudunuz mu?" Yanımda duran büyükbabam sordu. "Elias'ın nerede olduğunu bilmediğinden emin misiniz?"

"Düşünce okumak kitap okumaya benzemez general. Bu çalışma gerektirir-"

"Onu okuyabiliyor musunuz, okuyamıyor musunuz?"

"Keris Veturia kara bir yolda yürüyor. Karanlık etrafını sarıp onu görmemizi engelliyor."

"Okuyamıyorsunuz öyleyse," dedi büyükbabam umursamaz bir alaycılıkla.

"Onu okuyamıyorsanız," dedim, "Marcus ve Zak'in hile yapmalarına yardım etmediğini nereden biliyorsunuz? Onları okudunuz mu?"

"Okuma gereği duy-"

"Tekrar düşünün." Kızgınlığım iyice arttı. "O aşağılıklar gözünüze perde indirdiği için en iyi dostum ölüyor."

"Cyrena," dedi Cain, Kâhinler'den birine, "Aquilla'yı sağlığına kavuştur ve Farrar'ları tecrit et. Kimse onları görmeyecek." Kâhin bana döndü. "Söylediklerin doğruysa, denge bozulmuş demektir ve bunu düzeltmemiz gerekir. Onu iyi-

leştireceğiz. Ama Marcus ve Zacharias'ın hile yaptıklarını kanıtlayamazsak, o zaman Aday Aquilla'yı kaderine terk etmek zorundayız."

Ters bir şekilde kafamı salladım ama içimden Cain'e haykırıyordum. *Seni ahmak. Seni aptal, iğrenç iblis. O salakların yenmelerine izin veriyorsun. Cinayetin yanlarına kar kalmasına izin veriyorsun.*

Benimle revire doğru yürüyen büyükbabam alışılmadık şekilde sessizdi. Revirin kapısına geldiğimizde kapılar açıldı ve Kumandan ortaya çıktı.

"Uşaklarını mı uyarıyorsun Keris?" Büyükbabam dudaklarını kıvırarak kızının karşısında dağ gibi durdu.

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Soyuna ihanet ediyorsun kız," dedi büyükbabam, İmparatorluk'ta anneme kız diye hitap edecek kadar cesur tek adamdı. "Bunu affedeceğimi sakın düşünme."

"General sen gözdeni seçtin." Annemin bakışları bana kaydı ve kontrolsüz bir öfke gördüm. "Ve ben de kendi gözdelerimi seçtim."

Revir kapısında yanımızdan ayrıldı. Büyükbabam gidişini izlerken ne düşündüğünü bilmeyi diledim. Ona baktığında ne görüyordu? Bir zamanlar olduğu küçük kızı mı? Yoksa şimdiki ruhsuz yaratığı mı? Neden böyle olduğunu biliyor muydu? Bunun olmasını mı izlemişti?

"Onu hafife alma Elias," dedi. "Kaybetmeye alışık değildir."

XIX: Laia

Gözlerimi açtığımda, odamın alçak tavanı belli belirsiz görünüyordu. Bayıldığımı hatırlamıyordum. Birkaç dakikalığına ya da birkaç saatliğine bilincimi yitirmiş olabilirdim. Kapıda asılı perdeden, gece mi gündüz mü olacağına karar vermemiş gibi görünen gökyüzünü gördüm. Dirseklerimin üzerinde doğrulurken inlememek için kendimi tuttum. Hissettiğim acı dayanılmazdı, her yanıma öylesine yayılmıştı ki bundan hiç kurtulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Yaraya bakmadım, bakmama gerek yoktu. Kumandan'ın onu üzerime kazımasını izlemiştim, köprücük kemiğimden kalbimin üzerine uzanan kalın ve anlaşılır bir *K* harfiydi. Beni damgalamıştı. Kendi malı olarak işaretlemişti. Ölene kadar taşıyacağım bir yaraydı.

Yaranı temizle. Sar. İşine dön. Seni tekrar incitmesi için ona bir bahane verme.

Perde hareket etti. Izzi içeri girip ot yatağımın ucunda durdu, yeterince ufak tefek olduğundan başını vurmaktan kaçınmak için eğilmesine gerek yoktu.

"Neredeyse sabah olmak üzere." Elini gözündeki banda götürdü ama kendisine hâkim olup parmaklarını elbisesine doladı. "Lejyonerler seni dün gece buraya getirdiler."

"Çok çirkin." Bunu söylediğim için kendimden nefret ettim. *Zayıf Laia. Çok zayıfsın.* Annem neredeyse onu alt eden bir lejyonerin kalçasında açtığı on beş santimlik bir yaranın izini taşımıştı. Babamın ise sırtında kırbaç yaraları vardı - onların neden olduğunu hiç anlatmamıştı. İkisi de yaralarını, hayatta kalmış olmalarının kanıtlarını gururla taşırlardı. *Onlar gibi güçlü ol Laia. Cesur ol.*

Ama güçlü değildim. Zayıftım ve zayıf değilmiş gibi yapmaktan bıkmıştım.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Izzi elini kaybettiği gözüne götürdü. "Bu benim ilk cezamdı."

"Nasıl- ne zaman-" Gökler adına, bu soruyu sormanın nazik bir yolu yoktu. Sessiz kaldım.

"Buraya geldikten bir ay sonra, aşçı Kumandan'ı zehirlemeye çalıştı." Izzi göz bandıyla oynadı. "Beş yaşındaydım sanırım. On seneden fazla oluyor. Kumandan zehrin kokusunu aldı - Maskeliler bu tür şeyler hakkında eğitilirler. Aşçıya dokunmadı bile, kızgın bir şişle üzerime yürüdü ve aşçıyı izlemeye zorladı. Hemen öncesinde birine yakardığımı hatırlıyorum. Annemi mi? Babamı mı? Birinin onu durdurmasını diledim. Birinin beni alıp götürmesini. Sonrasında ise ölmeyi istediğimi hatırlıyorum."

Beş yaşındayken. İlk kez, Izzi'nin neredeyse bütün hayatı boyunca köle olduğunu anladım. On bir gündür çektiklerimi o hayatı boyunca çekmişti.

"Aşçı beni hayatta tuttu. İyileştirmede iyidir. Dün gece yaranı sarmak istedi ama... İkimizi de yanına yaklaştırmadın."

O anda lejyonerlerin uyuşan bedenimi mutfağa attıklarını hatırladım. Narin elleri, kısık sesleri. Bana zarar vereceklerini düşünerek kalan bütün gücümle onlarla mücadele etmiştim.

Şafak davullarının yankısıyla sessizliğimiz bozuldu. Bir dakika sonra aşçının çatallı sesi koridorda duyuldu, Izzi'ye uyanıp uyanmadığımı soruyordu.

"Kumandan ovalanmak için kum tepelerinden ona kum getirmeni istiyor," dedi Izzi. "Sonra Spiro Teluman'a bir dosya götürmeni istiyor. Ama önce aşçının seninle ilgilenmesine izin vermelisin."

"Hayır!" Hararetim Izzi'nin irkilip ayağa fırlamasına ne-

den oldu. Sesimi alçalttım. Kumandan'ın yanında yıllar geçirmiş olsaydım ben de irkilirdim. "Kumandan sabah banyosunda vücudunu ovmak istiyor olmalı. Geciktiğim için cezalandırılmak istemiyorum."

Izzi kafasını salladı, sonra kumu taşımam için bana bir sepet verip hemen yanımdan uzaklaştı. Ayağa kalktığımda gözlerim karardı. *K*'yi örtmek için boğazıma bir şal bağlayıp odamdan çıktım.

Attığım her adım acı veriyordu, en ufak ağırlık bile yarama yük olarak sersemlememe ve midemin bulanmasına neden oluyordu. İstemeden, Kumandan'ın yüzünde kararlı bir ifadeyle beni kesmesi zihnimde belirdi. Ağırdan alması durumu daha da korkunç kılmıştı.

Acı verici bir yavaşlıkla evin arkasına doğru ilerledim. Kum tepelerine inen uçurum yoluna ulaştığımda bütün vücudum titredi. Umutsuzluk beni etkisi altına aldı. Yürümekten bile acizken, Darin'e nasıl yardım edecektim? Her çabam bu şekilde cezalandırılırsa, nasıl casusluk yapacaktım?

Kumandan'a daha fazla dayanamayacağın için ağabeyini kurtaramayacaksın. Sürünerek ilerleyen boğucu sarmaşıklar gibi şüphelerim zihnimin toprağında sinsice yeşerdi. *Bu senin ve ailenin sonu olacak. Birçokları gibi yok olacaksınız.*

Patika sürekli şekli değişen kum tepeleri gibi haince dönüp durdu. Yüzüme sıcak bir esinti çarptı ve engel olamadan gözlerim yaşardı, nereye gittiğimi görmekte zorlanıyordum. Uçurumun temelinde kumun üzerine düştüm. Hıçkırıklarım boşlukta yankılanıyordu ama umurumda değildi. Beni duyabilecek kimse yoktu.

Âlimler Bölgesi'ndeki hayatım hiçbir zaman kolay olmamıştı, hatta bazen berbattı. Tıpkı arkadaşım Zara götürüldüğünde ya da Darin ve ben açlıktan uykumuz bölündüğünde

olduğu gibi. Bütün Âlimler gibi, Savaşçılar'ın karşısında bakışlarımı yere çevirmeyi öğrenmiştim ama karşılarında eğilip küçülmemiştim. Neyse ki hayatım bu işkenceden, sürekli daha fazla acı beklemekten mahrumdu. Beni sandığımdan daha çok koruyan dedem ve ninem vardı. Hayatımda, yıldızlar gibi ölümsüz olduğuna inanmama neden olacak kadar büyük bir yer tutan Darin vardı.

Ancak hepsi gitmişti. Her biri. Gülen gözlerini net bir şekilde hatırladığım Lis'in on iki sene önce öldüğüne inanmak imkânsızdı. Âlimler'i özgür kılmayı çok isteyen ailem sonuçta öldürülmüşlerdi. Herkes gibi onlar da gitmişler ve beni burada yapayalnız bırakmışlardı.

Kumdan gölgeler yükselip etrafımı sardılar. Gulyabaniler. *Keder, üzüntü ve kan kokusundan beslenirler.*

İçlerinden biri bağırınca, irkilip sepeti düşürdüm. Ses ürkütücü şekilde tanıdıktı.

"*Merhamet!*" Çok katlı, tiz bir sesle alay ettiler. "*Lütfen, merhamet gösterin!*"

Sesleri arasında kendi sesimi, Kumandan'a yalvarışımı tanıyınca ellerimle kulaklarımı kapattım. Nereden biliyorlardı? Nasıl duymuşlardı?

Gölgeler kıkırdayıp etrafımda dönmeye başladılar. Diğerlerinden daha cesur olan bir tanesi dişlerini göstererek bacağımı ısırdı. İçimi bir ürperti sardı ve çığlık attım.

"Durun!"

Gulyabaniler kıkırdayıp yalvarışımı tekrarladılar. "*Durun! Durun!*"

Keşke Spiro Teluman'ınki gibi bir kılıcım ya da bıçağım, onları korkutup kaçıracak herhangi bir şeyim olsaydı. Ama hiçbir şeyim yoktu, o yüzden kaçmaya çalıştım ama doğruca duvara çarptım.

En azından, duvara çarpmış gibi hissettim. Duvar değil bir insan olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve dağ kedisi gibi kaslıydı.

İrkilip geri çekilirken dengemi yitirdim ama iki büyük el beni tuttu. Kafamı kaldırıp kendimi o tanıdık, açık gri gözlere bakarken bulunca donup kaldım.

XX: Elias

Sınavdan sonraki gün şafaktan önce uyandım, bana verildiğini fark ettiğim uyku ilacı yüzünden sersemlemiş gibiydim. Yüzüm tıraşlıydı, temizlenmiştim ve biri bana temiz üniforma giydirmişti.

"Elias." Cain odamın gölgelerinin içinden çıktı. Bütün gece uyumamış gibi yüzü yorgundu. Onu soru yağmuruna tutmak istediğimi anlayınca elini havaya kaldırdı.

"Aday Aquilla, Blackcliff doktorunun emin ellerinde," dedi. "Yaşaması gerekiyorsa, yaşayacak. Kâhinler müdahale etmeyecekler, çünkü Farrar'ların hile yaptıklarına dair hiçbir şey bulamadık. Marcus'u İlk Sınavın kazanını ilan ettik. Ödül olarak bir hançer ve-"

"*Ne?*"

"İlk geri dönen oydu-"

"Çünkü hile yaptı-"

Kapı açıldı ve Zak topallayarak içeri girdi. Büyükbabamın yatağımın yanında bıraktığı bıçağa uzandım. Onu Kurbağa'ya savuramadan Cain aramıza girdi. Ayağa kalkıp hemen botlarımı giydim, bu pislik üç metre yakınımdayken yatakta yatamazdım.

Cain kansız parmaklarını birleştirip Zak'i inceledi. "Söylemek istediğin bir şey var."

"Onu iyileştirmelisiniz." Zak'in boynundaki damarlar belirginleşmişti ve tüylerindeki sudan kurtulmak isteyen ıslak bir köpeğinki gibi başı titriyordu. "Kes şunu!" dedi Kâhin'e. "Zihnime girmeye çalışmayı bırak. Sadece onu iyileştirin, olur mu?"

"Suçluluk mu duyuyorsun pislik?" Cain'i itip geçmeye çalıştım ama Kâhin şaşırtıcı bir hızla beni engelledi.

"Hile yaptığımızı söylemiyorum." Zak hemen Cain'e baktı. "Ben sadece onu iyileştirmeniz gerektiğini söylüyorum. Hepsi bu."

Zak'e odaklanırken Cain'in bütün vücudu hareketsizleşti. Hava kıpırdanıp ağırlaştı. Kâhin onu okuyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Sen ve Marcus birbirinizi buldunuz." Cain kaşlarını çattı. "Siz... Birbirinize götürüldünüz... Ama Kâhinler'den biri tarafından değil. Kumandan tarafından da değil." Kâhin daha dikkatli dinliyormuş gibi gözlerini kapattıktan sonra açtı.

"Ee?" diye sordum. "Ne gördün?"

"Kâhinler'in Aday Aquilla'yı iyileştirmesi gerektiğine ikna olmama yetecek kadar şey gördüm. Ama Farrar'ların hile yaptıklarına beni ikna etmeye yetecek kadar değil."

"Neden başkalarının zihinlerine baktığın gibi Zak'in zihnine bakamıyorsun-"

"Güçlerimiz sınırsız değil. Kendilerini korumayı öğrenenlerin zihinlerine bakamayız."

Zak'i tartarcasına baktım. Kâhinler'i zihninden uzakta tutmayı nasıl öğrenmişti?

"Okul sınırlarından ayrılmak için ikinizin de bir saati var," dedi Cain. "Kumandan'a bugünlük sizi görevlerinizden aldığımı söylerim. Yürüyüşe çıkın, pazara gidin ya da bir geneleve gidin. Akşama kadar okula ve revire dönmeyin. Anlıyor musunuz?"

Zak kaşlarını çattı. "Neden gitmemiz gerekiyor?"

"Çünkü düşüncelerin ıstırap dolu Zacharias. Ve sen, Veturius, düşüncelerine öylesine büyük bir intikam arzusu hâkim ki başka bir şey duyamıyorum. İkisi de Aday Aquilla'yı

iyileştirmem için yapmam gereken şeyi yapmama izin vermez. O yüzden okuldan ayrılacaksınız. Derhal."

Cain kenara çekildi ve istemeye istemeye Zak ile ben kapıdan çıktık. Zak hızla yanımdan uzaklaşmaya çalıştı ama cevap vermesini istediğim sorularım vardı ve bundan sıyrılmasına izin vermeyecektim. Ona yetiştim.

"Nerede olduğumuzu nasıl anladınız? Kumandan nereden biliyordu."

"Yöntemleri var."

"Ne yöntemi? Cain'e ne gösterdin? Onu zihninden nasıl uzak tuttun? Zak!" Onu omzundan tutup kendime doğru çevirdim. Elimi itti ama uzaklaşmadı.

"Kabileliler'in cinler, ifritler, gulyabaniler ve hayaletler hakkında anlattıkları saçmalık değil Veturius. Efsane değil, kadim yaratıklar gerçek. Bizim için geliyorlar. Onu koru. Bu iyi olduğun tek şey."

"Neden onu önemsiyorsun? Kardeşin yıllarca ona eziyet etti ama bir kez olsun onu durduracak bir kelime etmedin."

Zak o saatte boş olan tozlu eğitim alanına baktı.

"En kötü yanı ne biliyor musun?" dedi kısık bir sesle. "Onu sonsuza kadar geride bırakmaya çok yaklaşmış olmam. Ondan kurtulmaya çok yaklaşmıştım."

Duymayı umduğum bu değildi. Blackcliff'e geldiğimiz günden beri, Zak ve Marcus ayrılmaz bir ikiliydi. Küçük Farrar kardeşine gölgesinden daha yakındı.

"Ondan kurtulmak istiyorsan, neden her istediğini destekliyorsun? Neden ona karşı koymuyorsun?"

"Çok uzun zamandır birlikteyiz." Zak kafasını salladı. Maskenin henüz birleşmediği yerinden yüzü okunmuyordu. "Onsuz kim olduğumu bilmiyorum."

Ana kapıya doğru yürürken peşinden gitmedim. Zihnimi

boşaltmaya ihtiyacım vardı. Doğudaki gözetleme kulesine gittim ve kendimi kayışlara bağlayıp aşağıdaki kum tepelerine indim.

Kum etrafımda dönüyordu. Aklım karışıktı. Uçurumun dibinde güçlükle ilerlerken güneşin yükseldiği solgun ufku izledim. Rüzgâr güçlendi, sıcak ve ısrarcıydı. Yürürken kumda karaltılar belirmeye başladı, dönen, dans eden figürler rüzgârın şiddetinden besleniyorlardı. Havada fısıltılar vardı ve kulak tırmalayan kesik kesik, vahşice bir kahkaha duyduğumu sandım.

Kadim yaratıklar gerçek. Bizim için geliyorlar. Zak bana bir sonraki sınav hakkında bir şey söylemeye mi çalışıyordu? Annemin iblislerle arkadaşlık ettiğini mi söylüyordu? Beni ve Hel'i böyle mi sabote etmişti? Kendi kendime bu düşüncelerin saçmalık olduğunu söyledim. Kâhinler'in güçlerine inanmak farklı bir şeydi. Ama ateşten ve intikamdan yaratılmış cinlere inanmak mı? Rüzgâr, deniz ya da kum gibi elementlere bağlı ifritler olduğunu sanmak mı? Belki Zak ilk sınavın stresi yüzünden aklını kaçırmıştı.

Mamie Rila eskiden gizemli hikâyeler anlatırdı. O Kabilemizin *kehannisi*, hikâyecisiydi ve sesiyle, elinin bir hareketiyle ya da başını eğerek dünyalar yaratırdı. O efsanelerden bazıları yıllarca aklımdan çıkmamıştı - Gecegetiren ve Âlimler'e olan nefreti. İfritler insanların görünmez güçlerini uyandırmada beceriklilerdi. Leşlerle beslenen akbabalar gibi gulyabaniler de ruhlarla beslenirlerdi.

Ama onlar sadece hikâyelerdi.

Rüzgâr kulaklarıma rahatsız edici bir hıçkırık sesi taşıdı. Önce hayal gördüğümü düşündüm ve Zak'in gizemli yaratıklarla ilgili söylediği şeylerin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızdım. Ama sonra ses arttı. Önümde,

Kumandan'ın evine giden dönemeçli patikanın bitiminde küçük, iki büklüm bir figür oturuyordu.

Altın rengi gözlü köle kızdı. Marcus'un neredeyse boğduğu kız. Kâbusumdaki savaş alanında cansız yatarken gördüğüm kız.

Bir eliyle kafasını tutarken diğeriyle boş havaya saldırıyor ve hıçkırıklarının arasında bir şeyler homurdanıyordu. Sendeleyip yere düştü, sonra güçlükle kalktı. İyi olmadığı, yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. Yavaşlayıp geri dönmeyi düşündüm. Savaş alanı ve öldürdüğüm ilk çocuğun o alandaki herkesin ölümünün benim elimden olacağına dair iddiası aklıma geldi.

Ondan uzak dur Elias, diye uyardı bir ses. *Ona bulaşma.*

Ama neden uzak duracaktım ki? Savaş alanı Kâhinler'in benim geleceğime dair öngörüsüydü. Belki de adi heriflere o geleceğe meydan okuyacağımı, onu kabullenmeyeceğimi göstermeliydim.

Bir keresinde bu kızın karşısında aptal gibi dikilmiştim. Marcus boynunu morartırken seyirci kalmıştım. Yardıma ihtiyacı vardı, bense ona yardım etmeyi reddetmiştim. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım. Daha fazla düşünmeden ona doğru yürüdüm.

XXI: Laia

Kumandanın oğlu Veturius'tu.

Nereden çıkmıştı? Onu şiddetli bir şekilde iter itmez pişman oldum. Herhangi bir Blackcliff öğrencisi izin almadan ona dokunduğum için beni dövebilirdi. O ise herhangi bir öğrenci değildi, hem bir aday hem de Kumandan'ın oğluydu. Buradan uzaklaşmalıydım. Eve dönmeliydim. Ama uyandığımdan beri etkisi altında olduğum zayıflığa yenik düşüp birkaç metre ötedeki kuma düştüm, terlemeye ve midem bulanmaya başlamıştı.

Enfeksiyon. Belirtileri biliyordum. Dün gece aşçının yaramı sarmasına izin vermem gerekirdi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Veturius.

"K-kimseyle efendim." Teluman gulyabanilerden bahsederken, "Onları herkes göremez," demişti. Veturius'un göremediği belliydi.

"Berbat görünüyorsun," dedi. "Gölgeye gel."

"Kum. Yukarı götürmeliyim, yoksa o-o-"

"Otur." Bu bir rica değildi. Sepetimi alıp elimi tuttu ve beni uçurumun kenarındaki gölgeye götürüp küçük bir kayanın altına yerleştirdi.

Ona bakmaya cesaret ettiğimde ufka doğru bakıyordu ve maskesi suyun güneş ışığını yansıttığı gibi şafağın ışıklarını yansıtıyordu. Birkaç metre mesafeden bile, kısa siyah saçlarından kocaman ellerine ve her kasının tehlikeli bir kusursuzlukla biçimlenmiş olmasına kadar ona dair her şey zihnimde şiddet düşüncesini uyandırıyordu. Ön kollarındaki sargılar, elleri ve yüzündeki çizikler daha acımasız görünmesini sağlıyordu.

Tek bir silahı vardı, kemerindeki hançer. Ama o bir Maskeli idi. Yalnız olduğu için silaha ihtiyacı yoktu, özellikle de boyu omzuna bile erişmeyen bir köleye karşı. Kenara kayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama vücudum ağırlaşmıştı.

"Adın ne? Hiç söylemedin." Bana bakmadan sepetimi kumla doldurdu.

Kumandanın bana bu soruyu soruşu ve dürüstçe yanıtladığımda attığı tokat aklıma geldi. "Köle Kız."

Bir süre sessiz kaldı. "Bana gerçek ismini söyle."

Sakin bir şekilde konuşsa da emreder gibi bir hali vardı. "Laia."

"Laia," dedi. "Sana ne yaptı?"

Bir Maskeli'nin kulağa bu kadar nazik gelmesi, tok sesinin rahatlık vermesi ne tuhaftı. Gözlerimi kapatırsam, bir Maskeli ile konuştuğumu anlamayabilirdim.

Ama sesine güvenemezdim. O *onun* oğluydu. Endişelendiğini belli ediyorsa, bir sebebi olmalıydı ve bu benim iyiliğim için değildi.

Yavaşça şalımı kaldırdım. *K* harfini görünce, maskesinin ardında bakışları sertleşti, bir an için gözlerinde üzüntü ve öfke gördüm. Tekrar konuşmaya başladığında irkildim.

"İzin verir misin?" Elini kaldırdı, parmaklarının yaramın yakınında tenime değmesini doğru düzgün hissetmedim bile.

"Tenin sıcak." Kum sepetini aldı. "Yaran kötü durumda. İlgilenilmesi gerekiyor."

"Bunu biliyorum," dedim. "Kumandan kumu istediği için yaramla ilgilenmeye fırsat bulamadım-" Veturius'un yüzü bir süreliğine altüst oldu ve tuhaf şekilde hafiflediğimi hissettim. Yakındı, vücut ısısını hissedebileceğim kadar yakın. Karanfil ve yağmur kokusu üzerime sindi. Görüş alanımdaki her şe-

yin titremesine engel olmak için gözlerimi kapattım ama işe yaramadı. Hem sert hem nazik kolları etrafımdaydı ve beni kaldırmıştı.

"Bırak beni!" Gücüm doruğa ulaştı ve onu göğsünden ittim. Ne yapıyordu? Beni nereye götürüyordu?

"Uçuruma nasıl çıkmayı planlıyorsun?" diye sordu. Uzun adımları bizi kıvrımlı patikada rahatça yukarı çıkardı. "Ayakta durmakta bile güçlük çekiyorsun."

Gerçekten de 'yardımını' kabul edecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Bu annesiyle planladığı bir numaraydı. Beni daha fazla ceza bekliyordu. Ondan kaçmalıydım.

Ama yürürken başka bir sersemlik dalgasına kapıldım ve etkisinden kurtulana kadar boynuna tutundum. Yeterince sıkı tutunursam, beni kum tepelerine atamazdı. Kendisi de benimle birlikte sürüklenirdi.

Gözlerim sargılı kollarına kaydı ve ilk sınavın dün sona erdiğini hatırladım.

Veturius beni ona bakarken yakaladı. "Sadece birkaç çizik," dedi. "Kâhinler beni ilk sınav için Büyük Kıraç'ın ortasına bıraktılar. Birkaç gün susuz kaldıktan sonra sürekli düşüp kalkmaya başladım."

"Seni Kıraç'a mı bıraktılar?" Ürperdim. Kabile toprakları oraya kıyasla yaşanılır kalıyordu. "Ve hayatta kaldın? En azından seni uyarmış olmalılar?"

"Sürpriz yapmaktan hoşlanırlar."

Mide bulantıma rağmen, bana söylediği şeyin anlamı dikkatimden kaçmadı. Eğer adaylar sınavlarda ne olacağını bilmiyorlarsa, ben nasıl öğrenecektim?

"Kumandan neyle karşılaşacağınızı bilmiyor mu?" Neden ona bu kadar çok soru soruyordum, bana düşmezdi. Yaram yüzünden sersemlemiş olmalıydım. Ama merakım Veturius'u rahatsız ettiyse bile, bir şey söylemedi.

"Biliyor olabilir, önemi yok. Biliyorsa bile, bana söylemez."

Annesi kazanmasını istemiyor muydu? Bir yanım tuhaf ilişkilerini merak etti. Ancak sonra onların Savaşçı olduklarını hatırladım. Savaşçılar farklı olurlardı.

Veturius uçurumun zirvesine ulaştı ve kafasını eğerek ipe asılı çamaşırların altından geçip kölelerin koridoruna doğru ilerledi. Beni mutfağa taşıyıp çalışma masasının yanındaki bir banka yerleştirirken, yerleri ovalayan Izzi elindeki fırçayı düşürdü ve ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Aşçının bakışları yarama kaydı ve kafasını salladı.

"Bulaşıkçı kız," dedi aşçı. "Kumu yukarı götür. Kumandan onu sorarsa, hastalandığını ve işinin başına dönebilmesi için ilgilendiğimi söyle."

Izzi ses çıkarmadan kum sepetini alıp ortadan kayboldu. Şiddetli bir mide bulantısı hissettim ve birkaç dakikalığına başımı bacaklarımın arasına doğru eğmek zorunda kaldım.

"Laia'nın yarası enfeksiyon kapmış," dedi Veturius Izzi gidince. "Kan otu sıvısı var mı?"

Aşçı, Kumandan'ın oğlu bana ismimle hitap ettiği için şaşırdıysa bile belli etmedi. "Kan otu bizim gibiler için çok değerli. Şalgam ve orman çayı var."

Veturius kaşlarını çatıp aşçıya büyükbabamın vereceği talimatları verdi. Günde üç kez orman çayı içecektim, şalgamla yaram temizlenecek ama sarılmayacaktı. Sonra bana döndü. "Biraz kan otu bulup yarın sana getiririm. İyileşeceksin. Aşçı şifacılık konusunda bilgilidir."

Kafamı salladım, teşekkür edip etmemeli miyim bilmiyordum ve hâlâ bana yardım etmesinin ardındaki gerçek amacı ortaya koymasını bekliyordum. Ancak başka bir şey söylemedi. Anlaşılan cevabımdan memnundu. Ellerini ceplerine sokup arka kapıdan dışarı çıktı.

Aşçı dolaplara bakındı ve birkaç dakika sonra dumanı tüten bir kupa çay ellerimin arasındaydı. Çayı içtikten sonra karşıma oturdu, yaralarıyla yüzüm arasında birkaç santimetre vardı. Onlara baktım ama artık korkunç görünmüyorlardı. Onları görmeye alışık olduğum için miydi? Yoksa artık benim de bir yaram olduğu için miydi?

"Darin kim?" diye sordu aşçı. Safir gözleri aydınlandı ve bir an için rahatsızlık verici bir şekilde tanıdık geldiler. "Gece onun adını sayıklıyordun."

Çay sersemliğimi üzerimden atmama yardımcı oldu ve doğruldum. "O benim ağabeyim."

"Anlıyorum." Aşçı kare şeklindeki sargı bezine biraz şalgam yağı damlattıktan sonra yarama bastırdı. Acıdan yüzümü buruşturdum ve sandalyeyi tuttum. "O da Direniş'te mi?"

"Bunu nereden-" *Bunu nereden biliyorsun,* diyecektim ama aklımı başıma toplayıp dudaklarımı bastırdım.

Aşçı ağzımdan kaçırdığım soruyu anlayıp üsteledi. "O kadar zor değil. Yüzlerce kölenin gelip gittiğine şahit oldum. Direniş savaşçıları her zaman farklılardır. Hep dik dururlar. En azından, buraya ilk geldiklerinde. Umutları olur..." Sanki kendi halkından değil de bir koloni hastalıklı suçludan bahsediyormuş gibi dudaklarını büktü.

"İsyancılarla birlikte değilim." Keşke ağzımı açmasaydım. Darin yalan söylediğimde sesimin tizleştiğini söylerdi ve aşçı bunu fark etmiş görünüyordu. Gözlerini kıstı.

"Ben aptal değilim kızım. Ne yaptığının farkında mısın? Kumandan bunu öğrenecek. Sana işkence yapacak ve seni öldürecek. Sonra da arkadaş olduğunu düşündüğü herkesi cezalandıracak. Bu Iz- bulaşıkçı kızın da cezalandırılacağı anlamına geliyor."

"Yanlış bir şey yapmıyor-"

"Bir keresinde bir kadın vardı," diye birden sözümü kesti. "Direniş'e katılmıştı. Tozları ve iksirleri karıştırarak havayı ateşe, taşları kuma dönüştürmeyi öğrenmişti. Ama başından büyük işlere kalkıştı. İsyankârlar için bazı şeyler, yapacağını asla düşünmediği korkunç şeyler yaptı. Kumandan diğer birçoğunu yakaladığı gibi onu da yakaladı. Onun gözlerini oyup yüzünü mahvetti. Kızgın kömürler yutmaya zorlayıp sesini mahvetti. Sonra kadını kendi evinde köle yaptı. Tabii öncesinde tanıdığı herkesi, sevdiği herkesi öldürdü."

Ah, hayır. Aşçının yaralarının kaynağı mide bulandırıcı bir netlik kazanmaya başladı. Yüzümde beliren korkuyu gören aşçı onaylarcasına kafasını salladı.

"Her şeyimi kaybettim -ailemi, özgürlüğümü- hepsi de en başından beri hiç umut olmayan bir şey için."

"Ama-"

"Sen buraya gelmeden önce Direniş bir çocuk gönderdi. Zain. Bahçıvan olması gerekiyordu. Sana ondan bahsettiler mi?"

Neredeyse kafamı sallamak üzereyken kendime engel olup kollarımı göğsümde birleştirdim. Sessizliğimi kabullenmedi. Hakkımda tahmin yürütmüyordu, o biliyordu.

"İki sene önceydi. Kumandan onu yakaladı. Günlerce okulun zindanında ona işkence etti. Bazı geceler sesini duyabiliyorduk. Çığlık atıyordu. Zain'le işi bittiğinde, Blackcliff'teki bütün köleleri topladı. Kiminle arkadaş olduğunu bilmek istedi. Bir haini ihbar etmediğimiz için bize bir ders vermek istedi." Aşçı sertçe gözlerini bana dikti. "Üç köleyi öldürdükten sonra mesajını aldığımızdan emin oldu. Neyse ki Izzi'yi çocuktan uzak durması konusunda uyarmıştım. İyi ki beni dinlemiş."

Aşçı malzemelerini alıp hepsini bir dolaba koydu. Bir satır alıp tezgâhta bekleyen et parçasına sapladı.

"Neden ailenden kaçıp o isyankâr heriflere katıldığını bilmiyorum." Sözleri bana tokat atmış gibi bir etki yarattı. "Umurumda değil. Onlara bıraktığını söyle. Kimsenin canını yakmayacağın bir yerde başka bir görev iste. Çünkü bunu yapmazsan öleceksin ve geri kalanımıza ne olacağını kimse bilemez." Satırı bana doğru tutunca bıçağı izlerken sandalyemde kıpırdandım. "İstediğin bu mu?" dedi. "Ölmek mi? Izzi'nin işkence görmesi mi?" Öne doğru eğildi, ağzından tükürükler saçıyordu. Bıçakla yüzüm arasında sadece birkaç santimetre vardı. "Öyle mi?"

"Kaçmadım," dedim. Büyükbabamın bedeni, büyükannemin donuk gözleri ve Darin'in savurduğu kolları gözlerimin önünde belirdi. "Katılmak bile istemedim. Dedem ve ninem- bir Maskeli geldi-"

Dilimi ısırdım. *Sus Laia.* Yaşlı kadına kaşlarımı çatarak baktım, bana ters şekilde bakmasına hiç şaşırmadım.

"Bana isyankârlara neden katıldığını dürüstçe söylersen," dedi, "küçük kirli sırrın hakkında ağzımı açmam. Ama beni duymazdan gelirsen, üst kattaki buz kalpli akbabaya ne olduğunu anlatırım." Satırı tezgâha saplayıp yanıma oturdu ve beklemeye başladı.

Lanet olsun. Ona baskından ve daha sonra olanlardan bahsetsem bile beni ispiyonlayabilirdi. Ama hiçbir şey söylemezsem, hemen Kumandan'ın odasına gideceğinden şüphem yoktu. Bunu yapacak kadar çılgındı.

Başka seçeneğim yoktu.

O gece olanları anlatırken, sessiz ve hareketsiz kaldı. Sözlerimi bitirdiğimde gözlerim şişmişti ama aşçı yüzünden hiçbir şey belli etmiyordu.

Yüzümü koluma sildim. "Darin hapiste. Onu işkenceden öldürmeleri ya da köle olarak satmaları an meselesi. Bunların olmasına izin vermeden onu oradan çıkarmalıyım. Ama

bunu tek başıma yapamam. İsyancılar onlar için casusluk yaparsam bana yardım edeceklerini söylediler." Titreyerek ayağa kalktım. "İstersen ruhumu Gecegetiren'e teslim etmekle beni tehdit edebilirsin. Önemi yok. Darin ailemden kalan tek kişi. Onu kurtarmak zorundayım."

Aşçı hiçbir şey söylemedi, bir dakika geçtikten sonra beni göz ardı etmeyi seçtiğini düşündüm. Sonra, kapıya doğru giderken konuşmaya başladı.

"Annen. Mira." Annemin adını duyunca kafamı çevirdim. Aşçı beni inceliyordu. "Ona benzemiyorsun."

O kadar şaşırmıştım ki inkâr etmeye kalkmadım. Aşçı yetmişli yaşlarındaydı. Ailem Direniş'i yönetirken altmışlı yaşlarında olmalıydı. Gerçek adı neydi? Rolü neydi? "Annemi tanır mıydın?"

"Tanımak mı? Evet, onu tanırdım. Babanı hep d-daha çok sevdim." Boğazını temizleyip sinirli bir şekilde kafasını salladı. Tuhaftı. Daha önce kekelediğini hiç duymamıştım. "Nazik bir adamdı. A-akıllı bir adam. An-annen gibi de-değildi."

"Annem Dişi Aslan'dı-"

"Annen sözlerine değmez." Aşçının sesi kükremeye dönüştü. "Kendi bencilliği dışında hiçbir şeyi dinlemezdi. *Dişi Aslan demek!*" Dudaklarını büktü. "Bu-burada olmamın sebebi o." Bir tür kriz geçiriyormuş gibi kesik kesik soluyordu ama içindekileri dökmeye kararlı bir şekilde sözlerine devam etti. "Dişi Aslan, Direniş ve onların büyük planları. Hainler. Yalancılar. A-aptallar." Kalkıp satırına uzandı. "Onlara güvenme."

"Başka seçeneğim yok," dedim. "Mecburum."

"Seni kullanacaklar." Elleri titriyordu, tezgâhı tuttu. Son kelimelerini güçlükle söyledi. "Sürekli almaya alışıklar. So-sonra seni kurtlara atacaklar. Seni uyardım. Unutma. Seni uyardım."

XXII: Elias

Tam gece yarısında, Blackcliff'e savaşa gitmeye hazır bir şekilde silahlarla kuşanmış halde döndüm. Cesaret sınavından sonra, kendimi savunmak için ayakkabısız ve belimde bir hançerle yakalanacak değildim.

Hel'in iyi olup olmadığını bilmeyi çok istesem de revire gitme isteğime karşı koydum. Cain'in revirden uzak durmamıza dair verdiği emir tartışma payı bırakmıyordu.

Kapı muhafızlarının yanından geçerken annemle karşılaşmamayı umdum. Onu görürsem kendimi kaybedeceğimi düşünüyordum, özellikle de planının neredeyse Helene'in ölümüne yol açtığını bildikten ve bu sabah köle kıza ne yaptığını gördükten sonra.

Kızın -*Laia*'nın- tenine K harfini kazıdığını görünce yumruklarımı sıkmış ve bana kendimi çok iyi hissettiren bir anlığına Kumandan'a aynı acıyı tattırdığımı hayal etmiştim. *Bakalım cadının hoşuna gidecek mi?* Aynı anda, Laia'dan utançla uzak durmak istemiştim. Çünkü o kötülükleri yapan kadınla aynı kanı taşıyordum. O benim yarımdı. Tepkim, gözüm dönmüşçesine intikam alma isteğim yeterli kanıttı.

Onun gibi değilim.

Yoksa öyle miydim? Kâbusumdaki savaş alanını düşündüm. Beş yüz otuz dokuz ceset. Kumandan bile bu kadar çok insanı öldürmekte zorlanırdı. Kâhinler haklılarsa, annem gibi değildim. Ondan daha kötüydüm.

"Nefret ettiğin her şeye dönüşeceksin," demişti Cain kaçmayı düşündüğümde. Ama maskemi geride bırakmak, nasıl olur da savaş alanında gördüğüm insandan daha kötü olmama sebep olabilirdi?

Düşüncelerime dalmıştım, odama geldiğimde Kafatası kışlasında sıra dışı hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Ama bir dakika sonra farkına vardım. Leander horlamıyordu ve Demetrius kardeşinin adını sayıklamıyordu. Faris'in kapısı her zaman olduğu gibi açık değildi.

Kışla terk edilmişti.

Kılıçlarımı çektim. Arada sırada patlayan, kararan tuğlalara karşı titreyen gaz lambaları dışında hiç ses yoktu.

Sonra teker teker lambalar söndü. Koridorun ucundaki kapının altından gri duman süzülüp fırtına bulutu gibi büyümeye başladı. Bir anda ne olduğunu anladım.

İkinci sınavdı bu, kurnazlık sınavı başlamıştı.

"Dikkat et!" diye bağırdı bir ses arkamdan. Helene *-yaşıyordu-* arkamdaki kapılardan fırladı, silahlarını kuşanmıştı. Ona sarılmak istedim ama jilet kadar keskin kenarları olan ninja yıldızları bana doğru uçarken hemen yere yattım.

Yıldızları, kıvrılmış yılanlar gibi dumanların arasından fırlayan üç saldırgan izledi. Esnek ve çeviklerdi, yüzleri ve vücutları kasvetli siyah kumaşla sarılıydı. Ayağa kalkamadan suikastçılardan biri kılıcını boğazıma dayadı. Olduğum yerde dönüp altından bacağına tekme attım ama ayağım havada kaldı.

Tuhaftı, az önce buradaydı-

Yanımda, Helene hızla kılıçlarını savururken suikastçılardan biri onu dumana doğru itiyordu. "İyi akşamlar Elias," diye seslendi çarpışan kılıçlarının çıkardığı gürültüye aldırmadan. "Beni özledin mi?"

Ona cevap verecek fırsatım olmadı. Diğer iki suikastçı hızla üzerime geldiler, iki kılıcımla savaşıyor olsam da üstünlüğüm yoktu. Sol elimdeki kılıcım nihayet hedefi tutturup rakibimin göğsüne saplandı. Kana susamış bir zafer duygusu içimi sardı.

Sonra saldırgan titreyip kayboldu.

Gördüğüm şeyden şüphelenerek donup kaldım. Diğer suikastçı tereddüdümü fırsat bilip beni dumanın içine itti.

İmparatorluk'taki en karanlık, en dipsiz mağaraya düşmüş gibi hissettim. El yordamıyla ilerlemeye çalıştım ama uzuvlarım ağırlaşmıştı ve birkaç saniye içinde kayıp yere düştüm. Bedenime ölü ağırlığı çökmüştü. Bir ninja yıldızı havayı yardı, kolumu kestiğini bile zor fark ettim. Kılıcım koridorun taş zeminine düştü ve Helene bağırdı. Sesler, onları su altında duyuyormuşum gibi boğuktu.

Zehir. Kelime sersemliğimden kurtulmamı sağladı. *Duman zehirli.*

Bilincimden geriye kalan son güçle, yerde el yordamıyla kılıçlarımı aradım ve karanlıkta emekledim. Birkaç nefes temiz hava aklımı başıma toplamama yardımcı oldu ve Helene'in kaybolduğunu fark ettim. Dumanın içinde onu ararken bir suikastçı ortaya çıktı.

Kafamı eğerek kılıcının altına girdim, amacım kollarımı göğsüne dolayıp onu yere sermekti. Ama tenim onunkiyle buluşunca, içime bir soğukluk yayıldı ve nefesimi tutup geri çekildim. Kolumu kar dolu bir kovaya sokmuş gibi hissettim. Suikastçı titreyip kayboldu ve birkaç metre ileride belirdi.

İnsan değiller. Zak'in uyarısı zihnimde yankılandı. *Kadim yaratıklar gerçek. Bizim için geliyorlar.* Lanet olasıcalar. Ben de aklını kaçırdığını sanmıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kâhinler nasıl-

Suikastçı etrafımda dönmeye başlayınca, sorularımı bir kenara bıraktım. Bu şeyin buraya nasıl geldiğinin önemi yoktu. Onu nasıl öldüreceğim, önemli olan bu sorunun cevabıydı.

Gözüme gümüşi bir parlama ilişti; Helene kendisini du-

mandan kurtarmaya çalışırken, eldivenli eli yeri adeta tırmalıyordu. Onu çekip çıkardım fakat ayakta duramayacak kadar sersemlemişti, bu yüzden onu omzuma atıp koridorda koşmaya başladım. Yeterince uzaklaşınca, onu yere bırakıp düşmanımla yüzleşmeye döndüm.

Üçü aynı anda üzerime atladılar, sayamayacağım kadar hızlı hareket ediyorlardı. Yarım dakika içinde yüzüm çizik içinde kaldı ve sol kolumda bir yara vardı.

"Aquilla!" diye seslendim. Helene sendeleyerek ayağa kalktı. "Biraz yardım edebilir misin?"

Kılıcını çekip kavgaya daldı ve iki saldırganı dövüşmeye zorladı.

"Bunlar hayaletler Elias," diye bağırdı Helene. "Lanet olası hayaletler."

İğrenç mahlûklar. Maskeliler kılıçlar, asalar ve çıplak elle at sırtında ya da teknede, gözleri bağlı veya zincirlenmiş bir halde, uykusuz ve aç bir şekilde dövüşmek için eğitilirlerdi. Ancak olmayan bir şeyle dövüşmek için hiç eğilmemiştik.

Ne diyordu o lanet olası kehanet? *Düşmanlarını zekâsıyla alt edebilecek kadar kurnaz.* Bu şeyleri öldürmenin bir yolu vardı. Bir zayıflıkları olmalıydı. Tek yapmam gereken ne olduğunu çözmekti.

Lemokles hücumu. Bu tekniği büyükbabam geliştirmişti. *Rakibin kusurlarını keşfetmek için bir dizi tam vücut saldırısı.*

Başına, sonra bacaklarına, kollarına ve gövdesine saldırdım. Hayaletin göğsüne savurduğum hançer içine saplandı ve tıngırdayarak yere düştü. Ama hançeri engellemeye çalışmadı, aksine boğazını korumak için elini yukarı kaldırdı.

Arkamda, diğer iki hayalet saldırmayı sürdürürken Helene ona yardım etmem için bağırdı. Biri hançerini onun kalbinin üzerine doğru kaldırmıştı ama indirmesine fırsat vermeden kılıcımı savurup boynunu kestim.

Hayaletin başı yere düştü ve holde korkunç bir çığlık yankılanırken suratımı buruşturdum. Saniyeler sonra, başı -ve bedeni- ortadan kayboldu.

"Soluna bak," diye bağırdı Hel. Bakmadan kılıcımı sol tarafıma doğru kavisli bir şekilde savurdum. Bir el bileğimi kavradı ve keskin soğuk kolumu omzuma kadar uyuşturdu. Tam o sırada kılıcım can alıcı bir noktaya temas etti ve eli koptu, bunu çirkin bir çığlık izledi.

Son hayalet etrafımızda dönerken saldırı yavaşladı.

"Kaçmalısın," dedi Helene yaratığa. "Öleceksin."

Hayalet bir ona bir bana baktıktan sonra Helene'e saldırmaya karar verdi. *Beni her zaman hafife alırlar.* Anlaşılan bu hayaletler için de geçerliydi. Kafasını eğip kolunun altına girdi, bir dansçı kadar hafif adımlar atıyordu ve tek darbede başını kopardı. Hayalet kayboldu, duman çekildi ve son on beş dakika hiç yaşanmamış gibi kışlaya sakinlik çöktü.

"Bu gerçekten-" Helene'in gözleri kocaman oldu, hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan kenara kaçtım ve arkama döndüğümde havada bir bıçağın uçtuğunu gördüm. Bıçaktan kıl payı kurtuldum. Helene sarı ve gümüşi bir bulanıklık halinde yanımdan geçti.

"Marcus," dedi. "Bana bırak."

"Bekle seni aptal! Bu bir tuzak olabilir!"

Ama kapı çoktan arkasından kapandı, birbirine çarpan kılıçların seslerini ve ardından yumrukla kemiğin buluştuğunu duydum.

Kışladan fırladığımda Helene'in elini kanlı burnuna götüren Marcus'un üzerine yürüdüğünü gördüm. Helene vahşi bir şekilde gözlerini kısmıştı, ilk kez onu diğerlerinin görmesi gerektiği gibi görüyordum - ölümcül ve acımasız. Bir Maskeli.

Ona yardım etmek istesem de geride kalıp etrafımızda kararan yerlere göz gezdirdim. Marcus buradaysa, Zak de çok uzakta olamazdı.

"İyileştin mi Aquilla?" Marcus kılıcıyla soldan hamle yapacakmış gibi davrandı ama Helene karşılık verince sırıttı. "Yarım kalan bir işimiz var." Gözleri Helene'in üzerinde dolaştı. "Hep neyi merak ettim biliyor musun? Sana tecavüz etmenin seninle dövüşmek gibi olup olmadığını. O biçimli kasların, birikmiş enerjin-"

Helene sert bir yumruk atınca Marcus sırtüstü yere serildi, ağzından kan geliyordu. Kılıcını tuttuğu koluna ayağıyla basıp kılıcının ucunu Marcus'un boğazına dayadı.

"Seni adi herif," deyip ona tükürdü Helene. "Ormanda bir kere şansının yaver gitmesi gözlerim kapalı bir şekilde bağırsaklarını dökemeyeceğim anlamına gelmez."

Ama Marcus boğazına batan çeliğe rağmen ona pis bir şekilde sırıttı,. "Sen benimsin, Aquilla. Bana aitsin ve ikimiz de bunu biliyoruz. Kâhinler bana öyle söylediler. Enerjini boşa harcamayı bırak ve bana katıl."

Helene'in rengi soldu. Gözlerinde kara, umutsuz bir öfke belirdi, insanın eli kolu bağlı olduğunda ve şahdamarına bıçak dayandığında hissettiği türden bir öfke.

Ancak kılıcı tutan Helene'di. Neyi vardı böyle?

"Asla." Ses tonu elindeki kılıcın gücüyle eşleşmedi ve bunun farkındaymış gibi eli titredi. "Asla Marcus."

Kışlanın arkasındaki gölgelerin arasında bir hareketlilik dikkatimi çekti. Yolu yarıladığım sırada Zak'in açık kahverengi saçlarını ve havayı yaran okun parlamasını gördüm.

"Yere yat Hel!"

Yere yatarken ok zararsız bir şekilde omzunun üzerinden geçti. O anda tehlikede olmadığını anladım, en azından söz

konusu Zak olduğunda tehlikede değildi. Tek gözlü ve güçsüz bir kolu olan bir Çaylak bile bu kadar kolay bir atışı ıskalamazdı.

Marcus bu kısa dikkat dağınıklığından faydalandı. Hel'e saldırmasını bekliyordum ama yuvarlanarak uzaklaştı ve sırıtarak karanlığa dalarken, Zak onu izledi.

"O da neydi öyle?" diye seslendim Helene'e. "Onu doğrayabilecekken *neden* tıkanıp kaldın? Ne saçmalıyordu-"

"Şimdi sırası değil." Helene'in sesi gergindi. "Açıkta kalmamalıyız. Kâhinler bizi öldürmeye çalışıyorlar."

"Bana bilmediğim bir şey söyle-"

"Hayır, ikinci sınavı *kastediyorum*, bize suikast yapmaya çalışmalarını. Cain beni iyileştirdikten sonra söyledi bunu. Sınav şafağa kadar sürecek. Katillerden kaçınmak için akıllıca davranmalıyız, her kim ya da ne olurlarsa olsunlar."

"Öyleyse, bir üsse ihtiyacımız var," dedim. "Burada herhangi biri bir okla bizi öldürebilir. Yeraltı mezarlarında görüş yok ve kışlalar da çok dar."

"Orası." Hel kum tepelerine bakan doğudaki gözetleme kulesine işaret etti. "Orada görevli lejyonerler girişe bir muhafız koyabilirler, ayrıca iyi bir savaş alanı."

Duvarlara ve gölgelere sığınarak kuleye doğru ilerledik. O saatte dışarıda tek bir öğrenci ya da komutan yoktu. Blackcliff sessizliğe gömülüydü ve sesim fazla yüksek çıkıyordu. O yüzden fısıldamaya başladım. "İyi olmana sevindim."

"Endişelenmiş miydin?"

"Elbette endişelendim. Öldüğünü sandım. Sana bir şey olsaydı..." Düşünmek bile istemiyordum. Helene'in yüzüne baktım ama benimle bir saniye göz göze geldikten sonra hemen bakışlarını kaçırdı.

"Evet, endişelenmiş olmalısın. Beni kan içinde çan kulesine sürüklediğini duydum."

"Evet. Hiç hoş değildi. Berbat kokuyordun."

"Sana borçluyum Veturius." Bakışları yumuşadı ve Blackcliff eğitiminden geçmiş olan çelik gibi yanım kafasını salladı. Şimdi kız gibi davranmasının hiç sırası değildi. "Cain, Marcus saldırdığı andan itibaren benim için yaptığın her şeyi bana anlattı. Ve bilmeni istiyorum ki-"

"Yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın." Kabaca sözünü kestim ve kaskatı kesildiğini, gözlerine o soğuk bakışın döndüğünü görünce rahatladım. *Buz gibi olmak sıcak olmaktan daha iyi. Güçlü olmak zayıf olmaktan daha iyi.*

Helene ve benim aramda dile getiremediğimiz, çıplak tenini gördüğümde tuhaf hissetmeme ve onun için endişelendiğimi söylediğimde beceriksizleşmesine neden olan şeyler ortaya çıkmıştı. Yıllarca düzgün giden bir arkadaşlıktan sonra bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama şu anda bunları düşünmenin sırası olmadığını biliyordum. En azından, ikinci sınavı hayatta kalarak atlatmak istiyorsak.

Anlamış olmalıydı; önden ilerlememi işaret etti ve gözetleme kulesine ilerlerken hiç konuşmadık. Kulenin dibine geldiğimizde, kendime bir saniyeliğine rahatlama izin verdim. Kule uçurumun kenarında yer alıyordu, doğuda kum tepelerine ve batıda okula bakıyordu. Blackcliff'in gözetleme duvarı kuzeye ve güneye doğru uzanıyordu. Yukarı çıktığımızda, herhangi bir tehdidi bize ulaşmadan görebilecektik.

Ama kulenin iç merdivenlerini yarıladığımızda, Helene arkamda yavaşladı.

"Elias." Sesindeki uyarı iki kılıcımı da -beni kurtaran tek şeyi- çekmeme neden oldu. Aşağıdan bir bağırış duyduk, onu yukarıdan gelen bağırış izledi ve birdenbire merdivenler ok ve bot sesleriyle yankılanmaya başladı. Merdivenlerden bir bölük lejyoner indi ve bir an için aklım karıştı. Sonra bana saldırdılar.

"Lejyonerler," diye bağırdı Helene. "Yere yat- yere-"

Ona boşa nefes tüketmemesini söylemek istedim. Kâhinler'in lejyonerlere bu geceden bahsettiklerine, düşman olduğumuzu ve bizi gördükleri yerde öldürmeleri gerektiğini söylediklerine hiç şüphem yoktu. Lanet olsun. *Düşmanlarını zekâsıyla alt edebilecek kadar kurnaz.* Herkesin düşmanımız olabileceğini bilmemiz gerekirdi.

"Sırt sırta Hel!"

Helene anında sırtını bana döndü. Kulenin tepesinden aşağı inen askerlerle dövüşürken, o da aşağıdan yukarı çıkan askerlerle mücadele ediyordu. Savaş öfkem giderek güçlendi ama onu dizginledim ve öldürmek için değil, yaralamak için dövüştüm. Bu adamlardan bazılarını tanıyordum, onları kılıçtan geçiremezdim.

"Lanet olsun Elias!" diye bağırdı Hel. Yaraladığım lejyonelerden biri yanımdan geçip Hel'in kılıcını tuttuğu eline nişan aldı. "*Dövüş!* Onlar Maskeliler, kuyruğunu kıstırıp kaçan Barbar sürüsü değil!"

Hel aşağıda üç, yukarıda iki askerle dövüşüyordu ve çok daha fazlası geliyordu. Kulenin tepesine çıkabilmemiz için merdivenleri temizlemek zorundaydım. Şişlenerek ölmekten kurtulmamızın tek yolu buydu.

Savaş hiddetinin beni ele geçirmesine izin verdim ve yukarı doğru atıldım, kılıçlarım havada uçuşuyordu. Biri bir lejyonerin bağırsaklarına saplanırken diğeri başka birinin boğazını kesti. Merdiven aynı anda iki kılıç kullanmak için yeterince geniş değildi, o nedenle birini kınına sokup hançerimi çıkardım ve üçüncü askerin böbreğine, dördüncünün kalbine sapladım. Saniyeler içinde yukarısı temizlendi ve Helene ile ben hızla merdivenlerden çıktık. Gözetleme kulesinin tepesine vardığımızda daha fazla askerin beklediğini gördük.

Hepsini öldürecek misin Elias? Toplamda kaç kişi oldu? Şimdiden dört, peki on tane daha? Ya da on beş? Tıpkı annen gibi. Onun kadar hızlı. Onun kadar acımasız.

Vücudum dondu, daha önce hiçbir savaşta böyle bir şey olmamıştı, aptal kalbim kontrolü devraldı. Ben öylece dururken, Helene atılıyor, etrafında dönüyor, öldürüyor ve savunma yapıyordu. Sonra, dövüşmek için çok geçti, çünkü kolları ağaç gövdesi kadar kalın çıkık çeneli bir adam beni yakalamıştı.

"Veturius!" dedi Helene. "Kuzeyden daha fazla asker geliyor!"

İri yarı asker yüzümü gözetleme kulesinin duvarına çarptı, kafatasımı saran eli öylesine sertti ki kemiklerimi ezmek istediğine emindim. Dizini kullanarak beni sabitleyince yerimden kımıldayamaz oldum.

Bir an için tekniğine hayran kaldım. Dövüş becerimle boy ölçüşemediğini biliyordu, o yüzden şaşırtma ve cüssesini kullanarak beni alt etmeyi seçmişti.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçmaya başlarken hayranlığım azaldı. *Kurnazlık! Kurnaz olmak zorundasın!* Ancak kurnazlık vakti geçmişti. Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim. Beni eline geçirmeden askerin göğsüne kılıcımı saplamam gerekirdi.

Helene bana yardım etmek için saldırganlarından uzaklaştı ve beni dev askerden uzaklaştırmak istercesine kemerimden çekti ama asker onu itti.

Asker beni duvar boyunca sürükleyip mazgallı siperdeki bir oyuğa soktu ve bez bir bebek gibi kum tepelerinin üzerinde beni boynumdan tuttu. Ayaklarımın altında yüz seksen metrelik aç bir boşluk vardı. Beni ele geçiren askerin arkasında bir dizi lejyoner Helene'i alt etmeye çalışıyor ama o kedi gibi dönüp saldırırken ona yetişemiyorlardı.

Her zaman galip gel. Büyükbabamın sesi zihnimde yankılandı. *Her zaman galip gel.* Parmaklarımı iri yarı adamın kollarındaki tendonlarına geçirip kendimi kurtarmaya çalıştım.

"Senin üzerine on gümüşüne iddiaya girdim." Asker gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Ama emir emirdir."

Sonra elini alıp düşmeme izin verdi.

Düşüş hem sonsuzluk kadar uzun ve hem de son derece kısa sürdü. Yüreğim ağzıma geldi, midem altüst oldu ve sonra beynimin sarsılmasına neden olan ani bir çekişle artık düşmediğimi fark ettim. Ölmemiştim de. Vücudum kemerime takılı bir ipe bağlı bir şekilde sallanıyordu.

Helene kemerimi çekmişti, ipi o zaman takmış olmalıydı. Bu ipin diğer ucunda olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda bu, ben yarı baygın bir örümcek gibi sallanırken, asker onu da aşağı atarsa, ikimizin de sertçe yere düşüp öteki dünyaya gideceği anlamına da geliyordu.

Uçurumun kenarına doğru sallanıp tutunacak bir yer bulmaya çalıştım. İp dokuz metre uzunluğundaydı ve gözetleme kulesiyle aramdaki bu mesafede uçurum çok dik değildi. Birkaç adım ötedeki bir yarıktan granit bir tabaka çıkıntı yapmıştı. Tam zamanında kendimi oraya attım.

Yukarıdan bir çığlık koptu ve onu gümüşi sarı karışıklık izledi. Bacaklarımı birleştirip ipi elimden geldiğince sıkı bir şekilde tuttum ama Helene'in ağırlığıyla kaya tabakasından aniden çekildim.

"Seni tuttum Hel," diye bağırdım, yerden yüzlerce metre yukarıda asılı kalmanın onu ne kadar çok korkuttuğunu biliyordum. "Dayan."

Onu yarığa çektiğimde gözleri kocaman olmuş ve titriyordu. Kaya tabakasının üzerinde ikimize yetecek kadar yer yoktu ve kendisini sağlama almak için omuzlarımı tuttu.

"Geçti Hel." Botumla kaya tabakasına hafifçe vurdum. "Gördün mü? Altımızda sağlam bir kaya var." Omzuma doğru kafasını sallayıp hiç Helene'e özgü olmayan bir şekilde bana tutundu.

Zırhlarımıza rağmen vücut hatlarını hissedebiliyordum ve karnımda tuhaf bir duygu hissettim. Kıpırdanması bana hiç yardımcı olmadı, o da vücutlarımızın yakınlığının benim kadar farkındaydı. Aramızdaki ani gerginlik nedeniyle yüzüm kızardı. *Odaklan Elias.*

Ondan uzaklaşırken yanımızdaki kaya parçasından bir ok sekti; yerimiz belirlenmişti.

"Bu kaya parçasının üzerinde kolay hedefiz," dedim. "İşte." İpi kendi kemerim ve onun kemerinden çözüp ellerine tutuşturdum. "Bunu bir oka bağla. Sıkı olduğundan emin ol."

Söylediklerimi yaparken sırtımdan bir ok alıp kayış takımı bulmak için uçuruma göz gezdirdim. Dört buçuk metre ötede bir tane sallanıyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde yapabileceğim bir atıştı ancak lejyonerler kayış takımını kuleye doğru çekiyorlardı.

Helene oku bana verdi, yukarıdan daha fazla ok yağmadan yayımı kaldırıp oku çektim ve atışı yaptım.

Iskaladım.

"Lanet olsun!" Lejyonerler kayış takımını görüş alanımdan çıkarmışlardı. Uçurumdaki diğer kayış takımlarını da toplayıp kendilerine takıyor ve aşağı doğru inmeye başlıyorlardı.

"Elias-" Okların birinden kaçınmaya çalışırken, Helene neredeyse çıkıntının kenarından düşüyordu ama hemen koluma tutundu. "Buradan kurtulmalıyız."

"Farkındayım, teşekkürler." Ben de okların birinden kıl payı kurtuldum. "İyi bir planın varsa fikirlere açığım."

Helene yayı elimden alıp ipe bağlı okla nişan aldı ve bir saniye sonra aşağı inen lejyonerlerden biri ölüydü. Cesedi kendisine doğru çekip onu kayıştan çıkardı. Kum tepesine düşen askerin vücudunun çıkardığı sese aldırmamaya çalıştım. Hel ipi serbest bırakırken, kayışı tutup bacaklarımı içinden geçirdim - onu aşağı taşımak zorundaydım.

Yapmak zorunda olduğumuz şeyi anlayınca, "Elias," diye fısıldadı. "Ya-yapamam-"

"Yapabilirsin. Düşmene izin vermem. Söz veriyorum."

Sertçe çekerek kayışın sağlamlığını test ettim ve tam teçhizatlı iki Maskeli'nin ağırlığını taşıyabilmesini umdum.

"Sırtıma çık." Çenesinden tutup onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Daha önce de yaptığımız gibi bana tutun. Bacaklarını belime dola. Kuma inene kadar sakın beni bırakma."

İstediklerimi yapıp başını boynuma sokarken kaya çıkıntısının üzerinden atladım, hızlı hızlı ve kesik kesik soluyordu.

"Düşme, düşme," diye homurdandığını duydum. "Düşme, düş-"

Kuleden etrafımıza oklar yağıyordu ve lejyonerler bizimle aynı hizaya inmişlerdi. Kılıçlarını çekerek uçurumun yüzeyinde kayıyorlardı. Elim silahlarımdan birine doğru gitti ama karşı koydum; çölün zeminine düşmememiz için ipleri sıkıca tutmak zorundaydım.

"Bana saldırmamalarını sağla Hel."

Bacaklarını iyice belime doladı, takipçilerimize art arda ok fırlatırken yayı tıngırdıyordu.

Helene şimşek kadar hızlı bir şekilde okları çekip bırakırken acı dolu ulumalar birbirlerini izliyordu. Aşağı indikçe, kuleden gelen okların sayısı azaldı, artık işe yaramaz bir şekilde zırhımızdan sekiyorlardı. Kollarımdaki bütün kaslar bizi

güvenli bir şekilde indirmek için gerilmişti. *Neredeyse varmak üzereydik... Neredeyse...*

Tam o sırada sol bacağımın üst kısmına yakıcı bir ağrı saplandı. İndirme kayışının kontrolünü kaybedince on beş metre düştük. Başı geriye doğru savrulurken Helene beni yakaladı ve asla bahsetmemem gerektiğini bildiğim, kızlara özgü bir çığlık attı.

"Lanet olsun Veturius!"

İpleri tutmayı başardığımda güçlükle, "Özür dilerim," dedim. "Vuruldum. Hâlâ geliyorlar mı?"

"Hayır." Helene boynunu uzatıp dik yamaca baktı. "Yukarı çıkıyorlar."

Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Askerlerin saldırıyı durdurmaları için hiçbir sebep yoktu. Tabii onların yerini başka birinin alacağını düşünmüyorlarsa. Hâlâ altmış metre aşağıda olan kum tepelerine baktım, orada birilerinin olup olmadığını göremiyordum.

Çölden esen güçlü bir rüzgâr bizi uçurumun önüne doğru savurdu, iplerin kontrolünü neredeyse tekrar kaybediyordum. Helene çığlık atıp etrafıma doladığı kolunu iyice sıktı. Bacağım acıdan yanıyordu ama aldırmadım.

Bir an için alaycı, tok bir kahkaha duyduğumu sandım.

"Elias." Helene çöle doğru baktı, ağzını açmasına gerek kalmadan söyleyeceği şeyi tahmin ettim. "Bir şey var-"

Rüzgâr kelimeleri ağzından alıp anormal bir öfkeyle kum tepelerine götürdü. İpi gevşettim ve aşağı düşmeye başladık ama yeterince hızlı değildik.

Şiddetli bir rüzgâr ellerimi ipten koparıp düşüşümüzü durdurdu. Kum tepelerinden yükselen kum, baca gibi etrafımızda dönüyordu. Gördüklerine inanmakta zorlanan gözlerimin önünde, kum taneleri birbirine geçip kıskaç gibi elleri

ve göz yerinde koca delikler olan insanımsı şekillere dönüştüler.

"Onlar ne?" Helene işe yaramaz şekilde kılıcıyla havayı yarıyordu ve hamleleri giderek kontrolsüz hale geliyordu.

İnsan değiller ve dost da değiller. Kâhinler zaten üzerimize doğaüstü bir şeyler salmıştı, bir tane daha göndereceklerini düşünmek hiç de zor değildi.

Umutsuzca birbirine dolanan iplere uzandım. Bacağımdaki ağrı dayanılmaz olmaya başladı, aşağı baktığımda kumdan bir elin oku çektiğini gördüm. Kahkaha tekrar yankılanırken acele ederek okun bacağımdan çıkan ucunu kırdım, yoksa hayatım boyunca sakat kalabilirdim.

Kum yüzüme çarpıp tenimi yaktı ve ardından başka bir yaratığa dönüştü. Bu minyatür dağ karşımızda dikildi, hatları doğru düzgün belli olmasa da kurt gibi sırıttığını görebiliyordum.

Şaşkınlığımı bastırıp Mamie Rila'nın hikâyelerini hatırlamaya çalıştım. Hayaletlerle uğraşmıştık, şimdi de bu şeyle karşı karşıyaydı - bir yaratığa ya da gulyabaniye benzemiyordu. İfritlerin çekingen olmaları gerekirdi ama cinler korkunç ve kurnazlardı...

"Bu bir cin!" diye rüzgârda sesimi duyurmak için bağırdım. Kumdan yaratık sanki hile yapıp farklı biçimlere bürünen benmişim gibi keyifle güldü.

"*Cinler öldüler küçük aday.*" Sesi kuzeyden esen bir rüzgâr gibiydi. Sonra gözlerini kısarak iyice yaklaştı. Diğerleri onun arkasına geçtiler, bir karnavaldaki akrobatların coşkusuyla dans edip taklalar atıyorlardı. "*Uzun zaman önce büyük bir savaşta senin türün tarafından yok edildiler. Adım Rowan Goldgale, kum ifritlerinin kralıyım. Ruhlarınız benim olacak.*"

"Neden ifritlerin kralı önemsiz insanlarla uğraşsın ki?"

Ben telaşla ipleri çözüp iniş aparatını düzeltirken, Helene zaman kazanmaya çalışıyordu.

"*Önemsiz insanlarmış!*" Kralın arkasındaki ifritler kahkaha attılar. "*Siz adaysınız. Attığınız adımlar kumlarda ve yıldızlarda yankılanıyor. Sizinkiler gibi ruhlara sahip olmak büyük bir onurdur. Bana çok iyi hizmet edeceksiniz.*"

"Neden bahsediyor?" diye sordu Helene alçak bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Dikkatini dağıtmaya devam et."

"Neden bizi esir almak istiyorsun?" diye sordu Helene. "Sana- sana kendi rızamızla hizmet edebilecekken?"

"*Aptal kız! O et torbalarının içindeki ruhlarınız işe yaramaz. Onları uyandırıp uysallaştırmalıyım. Ancak o zaman bana hizmet edebilirsiniz. Ancak o zaman-*"

Aşağı düşmeye devam ettiğimiz sırada sesi rüzgârdaki bir ıslık gibi kesildi. İfritler çığlık atıp peşimizden koştular ve etrafımızı sararak bizi kör edip bir kez daha ellerimi iplerden kopardılar.

"*Alın onları,*" diye emretti Rowan beraberindekilere. İfritlerden biri aramıza girmeye çalışırken Helene'in beni tutan elleri gevşedi. Bir diğeri elindeki kılıçla sırtındaki yayı aldı ve silahlar kum tepelerine düşerken sevinçle bağırdılar.

Başka bir ifrit keskin bir kayayla ipimizi kesti. Kılıcımı çekip onu yaratığa sapladım ve çeliğin onu öldürmesini umarak döndürdüm. İfrit uludu fakat acıdan ya da kızgınlıktan mı anlayamadım. Kafasını kopartmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere kaçıp kıkırdadı.

Düşün Elias! Hayalet suikastçıların zayıf bir noktası vardı. İfritlerin de olmalıydı. Mamie Rila onlar hakkında hikâyeler anlatırdı, anlattığını biliyordum. Ancak hiçbirini hatırlayamıyordum.

"Ahh!" Helene'in kolları benden kurtuldu, artık sadece bacaklarıyla tutunuyordu. İfritle uludular ve onu benden ayırmak için daha fazla çaba gösterdiler. Rowan ellerini yüzünün iki yanına koyup sıkarak onu altuni bir ışığa doğru çekti.

"Benim," dedi ifrit. "Benim. Benim. Benim."

İp iyice aşındı. Bacağımdaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. İfritler Helene'i benden kopardılar ve o sırada uçurumda çölün zeminine kadar inen bir yarık gördüm. Mamie Rila'nın kendi halinde mırıldanırken kamp ateşinin aydınlattığı yüzü zihnimde canlandı.

İfrit, rüzgârın ifriti, onu çelik yıldız iğneyle öldür.

İfrit, rüzgârın ifriti, onu kaçıracak bir ateş yak.

İfrit, rüzgârın ifriti, o şarkıya asla dayanamaz.

Kılıcımı ipleri kesen ifrite doğru savurdum ve öne doğru sallanıp Helene'i ifritlerin elinden kurtardıktan sonra şaşkınlığına ve sırtımı yırtan kızgın ellere aldırmadan onu uçurumdaki oyuğa ittim.

"Şarkı söyle Hel! Şarkı söyle!"

Bağırmak için mi yoksa şarkı söylemek için mi ağzını açtığını bilmiyorum, çünkü ip en sonunda koptu ve hızla düşmeye başladım. Helene'in solgun yüzü gözlerimin önünden kayboldu. Dünya sessizleşip beyazladı, sonrasını bilmiyorum.

XXIII: Laia

Mutfaktan çıktıktan sonra Izzi beni bulduğunda hâlâ aşçının sözlerinin etkisindeydim. Kız bana birkaç kâğıt uzattı - Kumandan, Teluman'a istediği özellikleri yazmıştı.

"Onları ben götürmeyi teklif ettim," dedi. "Ama bu- bu fikirden hoşlanmadı."

Serra'nın içinden geçerek Teluman'ın demirhanesine giderken kimse bana dikkat etmedi. Kimse giydiğim pelerinin altında kalan *K* şeklindeki kanlı, açık yarayı göremiyordu. Ayaklarımı sürüyerek ilerlerken, yaralı tek kölenin ben olmadığım belliydi. Bazıları kırbaç izleri taşıyordu, diğerleri ise içlerinden yaralanmışlar gibi kamburlarını çıkararak ya da topallayarak yürüyorlardı.

Çizerler Bölgesi'nde, eyerler ve dizginlerin sergilendiği büyük bir vitrinin önünden geçerken kendi yansımamdan, bana bakan gözleri çökmüş, hayalet gibi yaratıktan korkup duraksadım. Hem yüksek ateşten hem de kesintisiz sıcak yüzünden terden ıslanmıştım. Elbisem vücuduma yapışmıştı, eteğim bacaklarıma dolanıyordu.

Darin için. Yürümeye devam ettim. *Sen ne çekiyorsan, o daha fazlasını çekiyor.*

Silah Bölgesi'ne yaklaşırken adımlarım ağırlaştı. Kumandan'ın önceki gece söylediklerini hatırladım. *Teluman kılıcı istediğim için şanslısın küçük kız. Senin tadına bakmak istediği için şanslısın.* Demircinin kapısının önünde uzunca bir süre oyalandıktan sonra içeri girdim. Herhalde tenim kesik süt rengindeyken ve boncuk boncuk ter dökerken Teluman yanıma yaklaşmak bile istemezdi.

Dükkân ilk ziyaret ettiğimde olduğu gibi sessizdi ama de-

mirci ustası buradaydı. Biliyordum. Gerçekten de kapıyı açar açmaz ayak sesleri duydum ve Teluman arka odadan ortaya çıktı.

Bana baktıktan sonra tekrar kayboldu ve birkaç saniye sonra bir bardak soğuk su ve bir sandalyeyle geri döndü. Sandalyeye oturup suyu başıma diktim, zehirli olabileceğini düşünmek için bile duraksamadım.

Demirhane soğuktu, su daha soğuktu ve bir an için hararetli titremelerim kesildi. Sonra Spiro Teluman yanımdan geçip demirhanenin kapısına doğru gitti.

Kapıyı kilitledi.

Yavaşça ayağa kalkıp bardağı bir şey takdim ediyormuş gibi uzattım, sanki bardağı geri verirsem beni incitmeden gitmeme izin verecekti. Bardağı elimden alınca pişman oldum, kırıp silah olarak kullanabilirdim.

Bardağın içine baktı. "Gulyabaniler geldiğinde kimi gördün?"

Soru o kadar beklenmedikti ki irkilip doğruyu söyledim. "Ağabeyimi gördüm."

Demirci ustası dikkatle yüzüme baktı, bir şey düşünüyormuş, bir karar veriyormuş gibi kaşlarını çattı. "Demek sen onun kız kardeşisin," dedi. "Laia. Darin senden sık sık bahsederdi."

"O-o benden-" Darin neden bu adama benden bahsetmiş olsun ki? Neden bu adamla konuşmuş olsun?

"Tuhaf şey." Teluman tezgâhına yaslandı. "İmparatorluk yıllarca bana zorla çırak bulmaya çalıştı ama Darin'i yukarıdan beni gözetlerken yakalayana kadar kimseyi bulamadım." Yüksek pencerelerin kepenkleri açıktı ve yandaki binanın kı salarla dolu balkonu görülüyordu. "Onu buraya sürükledim Önce onu yardımcı askerlere teslim etmeyi düşündüm ama

sonra çizim defterini gördüm." Kafasını salladı, açıklamaya ihtiyacı yoktu. Darin'in çizimleri o kadar gerçekçiydi ki elinizi uzatırsanız onları sayfadan çekip alacakmış gibi hissederdiniz.

"Demirhanemi çizmekle kalmamıştı, silahları da tasarlıyordu. Sadece rüyalarımda gördüğüm türden şeyleri. Oracıkta ona çırağım olmasını teklif ettim, kaçacağını ve onu bir daha görmeyeceğimi sandım."

"Ama kaçmadı," diye fısıldadım. *O-Darin kaçmaz.*

"Hayır." Demirhaneye gelip etrafına bakındı. "Temkinliydi, evet ancak korkmuyordu. Ağabeyinin korktuğunu hiç görmedim. Korkuyu hissettiğine eminim. Ama asla ters gidebilecek şeylere odaklanmazdı. O sadece olabilecek olumlu şeyleri düşünürdü."

"İmparatorluk onun Direniş'ten olduğunu düşünüyor," dedim. "Bunca zamandır Savaşçılar için mi çalışıyordu? Eğer bu doğruysa, neden hâlâ hapiste? Neden onu dışarı çıkarmadın?"

"İmparatorluk'un bir Âlim'in sırlarını öğrenmesine izin vereceğini mi sanıyorsun? İmparatorluk'a değil, bana hizmet ediyordu. Ve ben çok uzun zaman önce İmparatorluk ile yollarımı ayırdım. Onları kendimden uzak tutmak için yeterince şey yapıyorum. Genellikle de zırh. Darin gelene kadar, yedi senedir gerçek bir Teluman kılıcı dövmemiştim."

"Ama çizim defterinde kılıç resimleri vardı."

"O lanet olası çizim defteri." Spiro burnundan güldü. "Ona defteri burada bırakmasını söyledim ama beni dinlemedi. Şimdi İmparatorluk'un elinde ve defteri geri almanın bir yolu yok."

"Ona formülleri yazmıştı," dedim. "Talimatları. Bilmesi gereken şeyler-"

"O benim çırağımdı. Ona silah yapımını öğrettim. Kaliteli silahların yapımını. Teluman silahlarını. Ama İmparatorluk için *değil*."

Neyi kastettiğini anlayınca gergin bir şekilde yutkundum. Âlimler ne kadar akıllıca yetiştirilmiş olurlarsa olsunlar, sonuçta çelik çelikle dövüşmek zorundaydı ve mücadeleyi her zaman Savaşçılar kazanırdı.

"Âlimler için ondan silah yapmasını mı istedin?" *Bu vatana ihanet olur.* Spiro kafasını sallayınca ona inanamadım. Bu bir hile olmalıydı, tıpkı bu sabah Veturius'un kalkıştığı gibi. Teluman'ın sadakatimi test etmek için Kumandan'la planladığı bir şeydi.

"Gerçekten ağabeyimle çalışıyorsan, biri görmüş olmalı. Burada çalışan diğer insanlar. Köleler, yardımcılar-"

"Teluman demircisi benim. Çırağım dışında yalnız çalışırım, tıpkı atalarım gibi. Bu yüzden ağabeyin ve ben yakalanmadık. Darin'e yardım etmek *istiyorum*... Ama yapamam. Darin'i götüren Maskeli çizimlerinde benim işçiliğimi tanıdı. Şimdiden iki kez sorgulandım. Eğer İmparatorluk kardeşini çırak olarak işe aldığımı öğrenirse, onu öldürürler. Sonra da beni öldürürler ve şu an Âlimler'in zincirlerini kırmaları için tek şansları benim."

"Direniş ile mi çalışıyordun?"

"Hayır," dedi Spiro. "Darin onlara güvenmezdi. Mücadelecilerden uzak durmaya çalıştı. Ama buraya gelmek için tünelleri kullanırdı ve birkaç hafta önce iki isyancı onu Silah Bölgesi'nden çıkarken görmüşler. Onun Savaşçılar ile işbirliği yapan biri olduğunu düşünmüşler. Onu öldürmelerine engel olmak için onlara çizim defterini göstermek zorunda kalmış." Spiro içini çekti. "Sonra, elbette, onlara katılmasını istemişler. Onu rahat bırakmamışlar. Neyse ki. Direniş ile

olan bu bağlantısı yüzünden ikimiz de hâlâ hayattayız. İmparatorluk isyancılarla ilgili sırlar sakladığını düşündüğü sürece onu hapiste tutacaklardır."

"Ama onlara Direniş ile birlikte olmadığını söyledi," dedim. "Maskeliler bize baskın yaptıklarında."

"Standart yanıt. İmparatorluk gerçek isyancıların pes etmeden önce günlerce -hatta haftalarca- bunu reddetmelerini bekler. Buna hazırlıklıydık. Ona sorgulanmaya ve hapiste yaşamaya nasıl dayanacağını öğrettim. Kauf'tan uzak, Serra'da kaldığı sürece iyi olacaktır."

Ne kadar süre daha, diye içimden geçirdim.

Teluman'ın sözünü kesmeye korktum ama kesmemek daha korkutucuydu. Eğer doğruyu söylüyorsa, onu dinledikçe kendimi daha fazla tehlikeye atıyordum. "Kumandan bir cevap bekliyor. Birkaç gün sonra beni geri gönderir. Buraya."

"Laia bekle-"

Ama kâğıtları ellerine tutuşturup kapıya koştum ve kilidi açtım. Rahatlıkla peşimden gelebilirdi fakat bunu yapmadı. Aksine, durup sokakta koşarak uzaklaşmamı izledi. Köşeyi döndüğümde küfrettiğini duyduğumu sandım.

***

Gece, odam olan küçük kutuda rahatsızca dönüp durdum, ot yatağımın ipi sırtıma batıyordu, çatı ve duvarlar o kadar yakındı ki nefes alamıyordum. Yaram yanıyordu ve aklımda Teluman'ın sözleri yankılanıp duruyordu.

Serric çeliği İmparatorluk gücünün kalbiydi. Hiçbir ölümlü onun sırrını bir Âlim'e vermedi. Ama Teluman'ın iddiaları kulağa doğru geliyordu. Darin'den bahsederken, kardeşimi, çizimlerini, düşünce tarzını doğru bir şekilde dile getirmişti. Darin de Spiro gibi bana Savaşçılar ya da Direniş ile birlikte olmadığını söylemişti. Her şey birbirini tutuyordu.

Ancak tanıdığım Darin başkaldırıyla ilgilenmezdi.

Yoksa ilgileniyor muydu? Anılarım zihnimde dolaşmaya başladı: Büyükbabam askerler tarafından dövülen bir çocuğun kemiklerini yerine yerleştirdiğinden bahsettiğinde Darin'in sessizliği. Dedem ve ninem Savaşçılar'ın son baskınlarından bahsettiklerinde Darin'in yumruklarını sıkarak izinlerini istemesi. Maskeliler'den korkan Âlim kadınları ve suyolundaki çürümüş bir elma için kavga eden çocukları çizmek için Darin'in bizi göz ardı etmesi.

Ağabeyimin sessizliğinin bizden uzaklaştığı anlamına geldiğini düşünmüştüm. Belki de sessizlik onun tek tesellisiydi. Belki halkına yapılanlara karşı hissettiği öfkeyle ancak bu şekilde baş edebiliyordu.

Uykuya daldığımda, aşçının Direniş sığınaklarıyla ilgili uyarıları rüyama girdi. Kumandan'ın beni tekrar tekrar doğradığını gördüm. Her defasında yüzü değişiyor, Mazen'den Keenan'a, Keenan'dan Teluman'a ve Teluman'dan aşçıya dönüşüyordu.

Boğucu karanlıkta gözlerimi açtım ve güçlükle nefes alıp odamın duvarlarını itmeye çalıştım. Yatağımdan kalktım, üstü açık koridordan geçerek arka bahçeye çıktım ve gecenin serin esintisini içime çektim.

Gece yarısını geçiyordu ve bulutlar hızla dolunayı kapatıyordu. Birkaç gün içinde Ay Festivali, Âlimler'in yılın en büyük ayını kutladıkları yaz ortası şöleni yapılacaktı. Bu sene büyükannemle birlikte kekler ve pastalar dağıtmam gerekiyordu. Darin ise ayakları kopana kadar dans edecekti.

Ay ışığında, Blackcliff'in kasvetli binaları neredeyse güzel görünüyordu; kara granitleri yumuşayarak maviye dönüşmüştü. Okul her zamanki gibi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Çocukken bile geceden hiç korkmamıştım ama Bla-

Ekcliff'te geceleri farklıydı, insanı omzunun üzerinden baktıran, canlı bir şeymiş gibi hissettiren bir sessizlikle doluydu.

Bana sonsuzluğu izlediğimi düşündüren gökyüzünde çok yakın görünen yıldızlara baktım. Ama kendimi küçücük hissettim. Yeryüzündeki hayat bu kadar çirkinken, yıldızların güzelliğinin hiçbir anlamı yoktu.

Eskiden böyle düşünmezdim. Darin ve ben evin çatısında Büyük Nehri, Okçu ile Silahşör'ü takip ederek sayısız gece geçirmiştik. Kuyruklu yıldızları kollardık ve hangimiz daha önce görürse diğerinden cesaret gerektirecek bir şey yapmasını isterdi. Darin'in gözleri bir kedininki kadar keskin olduğundan, komşulardan kayısı çalmak ya da büyükannemin sırtına soğuk su dökmek zorunda olan genellikle ben olurdum.

Darin şimdi yıldızları göremezdi. Bir hücreye tıkılmış, Serra'nın labirenti andıran hapishanelerinde kaybolmuştu. Direnişe istediklerini vermezsem yıldızları bir daha asla göremeyecekti.

Kumandanın çalışma odasının ışığı yanınca irkildim, hâlâ uyanık olmasına şaşırdım. Perdeleri uçuştu ve açık pencereden sesler geldi. Yalnız değildi.

Teluman'ın sözlerini işittim. *Ağabeyinin korktuğunu hiç görmedim. Korkuyu hissettiğine eminim. Ama asla ters gidebilecek şeylere odaklanmazdı. O sadece olabilecek olumlu şeyleri düşünürdü.*

Odasının penceresi boyunca yazın solan sarmaşıklarla kaplı eski bir bitki kafesi uzanıyordu. Kafesi salladım, çürüktü ama tırmanılmayacak gibi değildi.

Muhtemelen işe yarar bir şey söylemiyordur. Herhalde bir öğrenciyle konuşuyordur.

Ancak neden gecenin bir yarısı bir öğrenciyle buluşsun ki? Neden onunla gündüz vakti görüşmüyordu?

Seni kırbaçlar. Korkum bana yalvardı. *Gözünü oyar. Elini koparır.*

Ama kırbaçlanmış ve dayak yemiş olmama rağmen hayatta kalmıştım. Kızgın bir bıçakla oyulmuş ve yine hayatta kalmıştım.

Darin korkunun ona hükmetmesine izin vermezdi. Onu kurtarmak istiyorsam, ben de korkunun beni kontrol etmesine izin veremezdim.

Düşündükçe cesaretimi yitireceğimi bildiğimden, kafesi tutup tırmanmaya başladım. Keenan'ın tavsiyesi aklımdan belirdi. *Her zaman bir çıkış planın olsun.*

Suratımı buruşturdum. Bunun için artık çok geçti.

Sandaletlerimin her gıcırtısı bana patlama sesi gibi geliyordu. İşitilebilir bir çıtırtı kalbimin teklemesine neden oldu ama felç olmuşçasına geçen bir dakikanın ardından sesin ağırlığımın altında gıcırdayan kafesten kaynaklandığını fark ettim.

Tepeye vardığımda Kumandan ne diyor hâlâ duyamıyordum. Pencere kenarı otuz santimetre solumda kalıyordu. Pencere kenarının bir metre altında taşın ufalanan küçük bir bölümü ayağımı koyacak bir yer sağlıyordu. Derin bir nefes alıp pencerenin kenarını tuttum ve kafesten pencereye doğru sallandım. Ayağım korkutucu bir süre duvarın yüzeyinde dolaştıktan sonra nihayet onu koyacağım boşluğu buldum.

Çökme, diye ayağımın altındaki taşa yalvardım. *Sakın kırılma.*

Göğsümdeki yara yine açıldı, geceliğimin önüne damlayan kanı görmezden gelmeye çalıştım. Başım Kumandan'ın penceresiyle aynı hizadaydı. Dışarı doğru eğilirse, işim bitmişti.

Bunu aklından çıkar, dedi Darin. *Dinle.* Kumandanın kesik sesi pencereden dışarı süzülüyordu, öne doğru eğildim.

"-bütün heyetiyle gelecek, Gecegetiren Lordum. Herkes. Kurul üyeleri, Kızıl Örümcekkuşu, Kara Muhafız ve Taia Soyu'nun büyük bir bölümü yanında olacak." Kumandan'ın sesini alçak tutma çabası barizdi.

"Bundan emin ol Keris. Taius üçüncü sınavdan sonra gelmeli, yoksa planımız işe yaramaz."

İkinci sesi duyunca nefesimi tuttum, neredeyse düşecektim. Ses tok ve kısıktı, sesten çok bir histi. Fırtına, rüzgâr ve gece titreyen yapraklar gibiydi. Toprağın derinlerine ilerleyen kökler ve yeraltında yaşayan solgun, gözleri olmayan yaratıklardı. Ama sesin tuhaf ve hastalıklı bir yanı vardı.

Sesi daha önce hiç duymamış olmama rağmen, titrediğimi hissettim ve ondan uzaklaşmak için bir an aşağı atlamayı bile aklımdan geçirdim.

Laia. Darin'i duydum. *Cesur ol.*

Perdelerin arasından içeri bakmaya cesaret ettim ve odanın bir köşesinde karaltılar içinde bir figürün durduğunu gördüm. Pelerin giymiş orta boylu bir adama benziyordu. Ama onun sıradan bir insan olmadığını biliyordum. Ayaklarının dibinde biriken gölgeler figürün dikkatini çekmek istercesine kıvranıyordu. Gulyabaniler. Yaratık Kumandan'a doğru dönünce irkildim, çünkü başlığının altındaki karanlığın insan aleminde yeri yoktu. Gözleri kadim kötülüklerle dolu kısık güneşler gibi parlıyordu.

Figür hareket edince pencereden çekildim.

Gecegetiren, diye içimden haykırdım. *Ona Gecegetiren dedi.*

"Başka bir sorunumuz var lordum," dedi Kumandan. "Kâhinler müdahale ettiğimden şüpheleniyorlar. Enstrümanlarım umduğum kadar zor algılanmıyor."

"Bırakalım şüphelensinler," dedi yaratık. "Zihnini kapattığın ve Farrar'lara zihinlerini kapalı tutmalarını öğrettiğimiz

sürece, Kâhinler habersiz olacaklar. Ama doğru adayları seçip seçmediğini merak ediyorum Keris. İkinci tuzağı da berbat ettiler, oysa onlara Aquilla ve Veturius'un işlerini bitirmeleri için ihtiyaçları olan her şeyi anlattım."

"Farrar'lar tek seçeneğimiz. Veturius çok inatçı ve Aquilla ona çok sadık."

"Öyleyse, Marcus kazanmalı ve onu kontrol edebilmeliyim," dedi gölge adam.

"Diğerlerinden biri olsa..." Kumandan'ın sesi hiç ummadığım şekilde şüpheyle doluydu. "Örneğin Veturius, onu öldürüp onun kılığına bürünebilirsin-"

"Kılık değiştirmek kolay bir iş değil. Dahası ben başınıza bela olanları öldürmen için kullanabileceğin bir suikastçı değilim Kumandan."

"O bir bela-"

"Oğlunun ölmesini istiyorsan, bunu kendin yap. Ama sana verdiğim görevi engellemesine izin verme. Bu işi başaramazsan, ortaklığımız sona erer."

"İki sınav kaldı, Gecegetiren Lordum." Kumandan'ın sesi bastırdığı öfkesi yüzünden kısıktı. "İkisi de burada gerçekleşecek, eminim ki-"

"Çok az zamanın kaldı."

"On üç gün yeterli bir süre-"

"Peki güç sınavını sabote etme planın başarısız olursa? Dördüncü sınav sadece bir gün sonra yapılacak. İki hafta içinde, yeni bir imparatorunuz *olacak* Keris. Doğru kişi olduğundan emin ol."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım lordum."

"Elbette, uğratmayacaksın Keris. Daha önce hiç başarısız olmadın. Sana olan inancımın bir sembolü olarak başka bir hediye getirdim."

Bir hışırtı ve sonra iç çekme sesi duyuldu.

"O dövmeye ekleyebileceğin bir şey," dedi Kumandan'ın misafiri. "İzin verir misin?"

"Hayır," dedi Kumandan. "Bu benim."

"Nasıl istersen. Gel. Beni kapıya kadar geçir."

Saniyeler sonra pencere sertçe kapanınca neredeyse tünediğim yerden düşüyordum ve sonra lambalar söndü. Kapıdan çıktıklarını duydum ve sonra sessizlik çöktü.

Bütün vücudum titriyordu. Nihayet, *nihayet* Direniş için işe yarar bir şeyim vardı. Bilmek istedikleri her şey değildi ama biraz daha zaman tanıması için Mazen'i tatmin etmeye yetebilirdi. Bir yanım coşkuluydu fakat diğer yanım hâlâ Kumandan'ın Gecegetiren dediği yaratığı düşünüyordu? O neydi?

Âlimler prensip gereği doğaüstü şeylere inanmazlardı. Şüphecilik kitaplara bağlı geçmişimizden geriye kalan birkaç şeyden biriydi ve çoğumuz inatçı bir şekilde buna tutunurduk. Cinler, ifritler, gulyabaniler ve hayaletler Kabile efsanelerine aitlerdi. Canlanan gölgeler göz yanılmasıydı. Cehennemden gelen bir sesi olan gölge adam - onun da bir açıklaması olmalıydı.

Ancak bir açıklama yoktu. Gerçekti. Tıpkı gulyabanilerin olduğu gibi.

Çölde çıkan ani rüzgâr kafesi sallayıp beni tünediğim yerden koparmakla tehdit etti. O şey her neyse, hakkında ne kadar az şey bilirsem, o kadar iyi olacağına karar verdim. Önemli olan ihtiyacım olan bilgiyi edinmiş olmamdı.

Ayağımı kafese doğru uzattım ama şiddetli bir rüzgâr daha esince hemen geri çektim. Kafes gıcırdayarak eğildi ve dehşete düşen gözlerimin önünde kulakları sağır eden bir sesle yassı taşların üzerine düştü. Lanet olsun. Suratımı buruşturup aşçı ya da Izzi'nin dışarı çıkıp beni bulmalarını bekledim.

Saniyeler sonra, avlunun taşları üzerinde sandaletler sürtmeye başladı. Izzi hizmetkârların bölümünden çıktı, şalını omuzlarına sıkıca bağlamıştı. Önce kafese sonra pencereye baktı. Beni görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ama kafesi kaldırıp aşağıya inmemi izlemekle yetindi.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde hiçbiri mantıklı olmayan bir dizi açıklama bulmaya çalıştım. Ne var ki ilk konuşan o oldu.

"Yaptığın şeyin çok cesurca olduğunu düşündüğümü bilmeni istiyorum. Gerçekten cesurca." Sözleri sağanak gibiydi, sanki her şeyi bu an için biriktirmişti. "Baskından, ailenden ve Direniş'ten haberim var. Seni gözetlemiyordum, yemin ederim. Sadece, bu sabah kumu üst kata çıkardıktan sonra ısınmaları için ocakta demirleri bıraktığımı fark ettim. Onları almak için döndüğümde sen ve aşçı konuşuyordunuz, bölmek istemedim. Her neyse, düşünüyordum- sana yardım edebilirim. Bildiğim şeyler var, birçok şey. Uzun zamandır Blackcliff'teyim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ona kimseye söylememesi için yalvarmalı mıydım? Kulak misafiri olduğu için ona hakkım olmadan kızmalı mıydım? Bu kadar çok kelime bildiğini bile bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu ama bildiğim tek bir şey vardı: Yardımını kabul edemezdim. Bu çok riskliydi.

Herhangi bir şey söylemeden ellerini şalının altına sokup kafasını salladı.

"Boş ver." Çok yalnız görünüyordu, o hayatı boyunca yalnız kalmıştı. "Bu aptalca bir fikirdi. Özür dilerim."

"Aptalca değil," dedim. "Sadece tehlikeli. İncinmeni istemiyorum. Kumandan haberdar olursa ikimizi de öldürür."

"Buradaki hayatımızdan daha iyi olur. En azından işe yarar bir şey yaptığım için ölmüş olurum."

"Buna izin veremem Izzi." Reddedişim onu incitti ve bu yüzden kendimi kötü hissettim. Ama onun hayatını tehlikeye atacak kadar çaresiz değildim. "Üzgünüm."

"Pekâlâ." Yine kabuğuna çekildi. "Boş ver. Unut gitsin."

Doğru kararı verdim, bunu biliyordum. Ama Izzi yalnız ve perişan bir halde uzaklaşırken, ona bu şekilde hissettiren kişi ben olduğum için bundan nefret ettim.

***

Bütün gün pazarda olabilmem için aşçıya bana getir götür işleri vermesi için yalvarsam da Direniş'ten hiçbir işaret gelmedi.

En sonunda, Kumandan'a kulak misafiri olduğum geceden üç gün sonra, posta ofisindeki kalabalığı yararak ilerlerken belimde birinin elini hissettim. Aklına eseni yapabileceğini düşünen aptalın nefesini kesmek için hemen içgüdüsel bir şekilde dirseğimle vurdum. Başka bir el kolumu yakaladı.

"Laia." Kısık bir ses kulağıma fısıldadı. Bu Keenan'ın sesiydi.

Tanıdık kokusunu alınca tenim ürperdi. Kolumu bıraktı ama belimi sıkıca tutmaya devam etti. İçimden onu itmek ve bana dokunmamasını söylemek geldi fakat aynı anda elini hissetmek içime bir heyecan dalgası yayılmasına neden oldu.

"Arkanı dönme," dedi. "Kumandan peşine birini takmış. Kalabalıkta ilerlemeye çalışıyor. Bugün buluşma riskine giremeyiz. Bize verebileceğin bir şey var mı?"

Kumandan'ın mektubunu yüzüme doğru kaldırıp kendimi yelledim ve hareketin konuştuğumu gizlemesini umdum.

"Var." Heyecandan neredeyse titriyordum ama Keenan'ın sadece gergin olduğunu hissettim. Ona bakmak için dönünce, beni uyarırcasına sertçe sıktı ancak yüzündeki keyifsiz ifa-

de gözümden kaçmadı. Mutluluğum kayboldu. Ters giden bir şey vardı.

"Darin iyi mi?" diye fısıldadım. "O yaşıyor-" Kelimeleri söyleyemedim, korkum beni sessizliğe gömdü.

"Serra Merkez Hapishanesi'ndeki bir ölüm hücresinde." Keenan büyükbabam hastalarına kötü haber verdiğinde yaptığı gibi alçak sesle konuşuyordu. "İdam edilecek."

Ciğerlerimdeki bütün hava çekildi. Ofis görevlilerinin bağrışmalarını duyamıyor, beni iten elleri hissetmiyor ve kalabalığın ter kokusunu alamıyordum.

İdam edilecek. Öldürülecek. Ölmek. Darin ölecek.

"Hâlâ vaktimiz var." Keenan'ın içten olduğunu duyunca şaşırdım. Onu son görüşümde, "Benim anne babamı da öldürüldüler," demişti. "Aslına bakarsan bütün ailemi." Darin'in idam edilmesinin benim üzerimde nasıl bir etkisi olacağını anlıyordu. Belki de anlayan tek kişi oydu.

"İdam yeni İmparator açıklandıktan sonra gerçekleşecek. Buna hâlâ zaman var."

Yanılıyorsun, diye içimden geçirdim.

"İki hafta içinde," demişti gölge adam. Ağabeyimin çok fazla zamanı yoktu. Sadece iki haftası vardı. Keenan'a bunu söylemeliydim ama söylemek için döndüğümde postane ofisinin girişinde durmuş beni izleyen lejyoneri gördüm. Demek kuyruğum oydu.

"Mazen yarın şehirde olmayacak." Keenan yere bir şey düşürmüş gibi eğildi. Beni izleyen adamının farkında olduğum için önüme bakmaya devam ettim. "Ama sonraki gün, dışarı çıkar ve peşindekini atlatabilirsen-"

"Hayır," diye homurdandım tekrar kendimi yellerken. "Bu gece. Bu gece tekrar dışarı çıkacağım. O uyurken. Şafaktan önce odasından asla çıkmaz. Gizlice dışarı çıkar ve seni bulurum."

"Geceleri çok fazla devriye oluyor. Ay Festivali-"

"Devriyeler eğlenen gruplara odaklanırlar," dedim. "Köle kızı fark etmezler. Lütfen, Keenan. Mazen'le konuşmalıyım. Bilgi edindim. Ona öğrendiklerimi anlatabilirsem, Darin'i idam edilmeden dışarı çıkarabilir."

"Pekâlâ." Keenan gelişigüzel bir şekilde peşimdeki askere baktı. "Festivale gel. Seni orada bulurum."

Bir dakika sonra gitti. Mektubu posta masasına teslim edip ücretini ödedim. Saniyeler sonra dışarıda, gelip giden pazar ahalisini izliyordum. Edindiğim bilgi ağabeyimi kurtarmaya yetecek mi? Mazen'i, Darin'i daha sonra kurtarmak yerine şimdi kurtarması için harekete geçmeye ikna edecek miydi?

İkna edeceğini düşündüm. İkna etmeliydi. Bunca yolu kardeşimin ölmesini izlemek için kat etmemiştim. Bu gece Mazen'i Darin'i hapisten kaçırmaya ikna edecektim. İstediği bilgiyi edinene kadar köle olarak kalacağıma yemin etmiştim. Onlara söz vermiştim. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ama her şey sırasıylaydı. Kimseye fark ettirmeden Blackcliff'ten dışarı nasıl çıkacaktım?

XXIV: Elias

Şarkı acıyla dolu rüyalarımda kıvrılan sakin ve hoş bir nehir gibi neredeyse unuttuğum, Blackcliff'ten önceki hayatın anılarını ortaya çıkarıyordu. İpeklerle örtülü karavan Kabile Çölü'nde gidiyordu. Oyun arkadaşlarım, vadide deli gibi koşmamız ve kahkahaları bana bir şeyler çağrıştırıyordu. Mamie Rila'yla hurma ağaçlarının gölgesinde yürümek, etrafımızı saran çölde uğuldayan hayat kadar sakin sesi.

Ama şarkı kesilince, hayallerim de kesiliyordu ve kâbuslara kapılıyordum. Kâbuslar acıdan oluşan kara bir çukura dönüşüyordu ve acı intikamcı bir ikiz gibi peşime düşüyordu. Arkamda her şeyi yutabilecek bir karanlık kapısı açıldı ve bir el sırtımdan tutarak beni çekmeye çalıştı.

Sonra şarkı tekrar başladı, uçsuz bucaksız karanlıkta hayata dair tek izdi ve ona uzanıp elimden geldiğince sıkı tutundum.

***

Uzun yıllar sonra bedenime dönmüş gibi sersemlemiş bir halde kendime geldim. Tutulmuş olmayı beklememe rağmen, uzuvlarım rahatça hareket ediyordu, doğruldum.

Dışarıda akşam lambaları yakılmıştı. Revirde olduğumu biliyordum, çünkü Blackcliff'te duvarları beyaz olan tek yer burasıydı. Odada yattığım yatak, küçük bir masa ve Helene'in uyukladığı ahşap sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Berbat görünüyordu, yüzü çürükler ve çizikler içindeydi.

"Elias!" Hareket ettiğimi duyunca hemen gözlerini açtı. "Göklere şükür. İki gündür kendinde değildin."

"Olanları hatırlat," dedim boğuk bir sesle, boğazım kurumuştu ve başım ağrıyordu. Uçurumdayken bir şey olmuştu. Tuhaf bir şey...

Helene masadaki sürahiden bir bardak su doldurdu. "İkinci sınav sırasında uçurumdan aşağı inerken ifritlerin saldırısına uğradık."

"Biri ipi kesti," dedim hatırlayarak. "Ama sonra-"

"Beni o oyuğa ittin ama kendin tutunmayı beceremedin." Helene dik dik bana baktı ama suyu uzatırken eli titriyordu. "Kurşun gibi düştün ve bu sırada başını çarptın. Ölmen gerekirdi ama aramızdaki ip seni kurtardı. İfritlerin hepsi kaçıp gidene kadar şarkı söyledim. Sonra seni çölün zeminine indirdim çalı topaklarının arkasında küçük bir mağara kazdım. Aslına bakarsan, küçük güzel bir kaleydi. Savunması kolaydı."

"Tekrar dövüşmek zorunda mı kaldın?"

"Kâhinler bizi dört kez öldürmeye çalıştılar. Akrepler çok barizdi ama engerek yılanı neredeyse seni öldürecekti. Sonra yaratıklar ortaya çıktı - küçük kötü pislikler, hiç de hikâyelerdeki gibi değillerdi. Onları öldürmek çok zordu, hepsini böcek gibi ezmek zorundaydım. Ama en kötüleri lejyonerlerdi." Helene'in rengi soldu ve sesindeki mizah kayboldu. "Sonu gelmiyordu. Bir ya da ikisini öldürünce, dört tanesi onların yerini alıyordu. Üzerime çullanabilirlerdi ama mağaranın girişi çok dardı."

"Kaç kişi öldürdün?"

"Çok fazla. Ama ya onlar ölecekti ya da biz, o yüzden kendimi suçlu hissetmiyorum."

Onlar ya da biz. Gözetleme kulesinin merdivenlerinde öldürdüğüm dört askeri düşündüm. Sanırım bu sayıya daha fazla eklemediğim için şükretmem gerekirdi.

"Şafakta," diye devam etti, "bir Kâhin belirdi. Lejyonerlere seni revire götürmelerini emretti. Marcus ve Zak'in de yaralandıklarını söyledi ve yara almayan tek kişi ben olduğum

için sınavı ben kazandım. Sonra bana bunu verdi." Tuniğinin yakasını çekip vücuduna oturan ışıltılı gömleği gösterdi.

"Neden bana kazandığını söylemedin?" İçim rahatladı. Marcus ya da Zak kazanmış olsaydı bir şeyleri kırabilirdim. "Ve sana bir gömlek mi verdiler?"

"Diri metalden yapılmış," dedi Helene. "Kâhinler dövmüş, tıpkı maskelerimiz gibi. Kâhin bütün kılıçları defettiğini söyledi, Serric çeliğini bile. Bu iyi bir şey. Bir sonraki sınavda neyle karşı karşıya olacağımızı ancak gökler bilir."

Kafamı salladım. Hayaletler, ifritler ve yaratıklar. Kabile hikâyeleri canlanıyordu. Bunların mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Kâhinler hiç yumuşamıyorlar, değil mi?"

"Ne bekliyordun Elias?" diye sordu Helene alçak bir sesle. "İmparator seçiliyor. Bu önemsiz bir şey değil. Sen- biz onlara güvenmeliyiz." Derin bir nefes aldı ve aceleyle konuşmaya başladı. "Düştüğünü görünce öldüğünü sandım. Sana söylemek istediğim birçok şey olduğunu fark ettim." Tereddüt ederek elini yüzüme yaklaştırdı, utangaç gözleri aşina olmadığım bir dil konuşuyordu.

Bu bakışlara o kadar da yabancı değilsin Elias. Lavinia Tanalia da sana böyle bakıyordu. Ve Ceres Coran da. Onları öpmeden önce.

Ama bu farklıydı. Bu Helene'di. *Ne olmuş? Nasıl olduğunu görmek istiyorsun, istediğini biliyorsun.* Böyle düşünür düşünmez kendimden tiksindim. Helene küçük bir kaçamak ya da tek gecelik bir düşüncesizlik değildi. O benim en iyi dostumdu. Daha iyisini hak ediyordu.

"Elias..." Sesi hafif bir yaz esintisi gibiydi, dudağını ısırdı. *Hayır. Ona izin verme.*

Yüzümü çevirince elini ateşten çeker gibi bir anda çekti ve yanakları kızardı.

"Helene-"

"Endişelenme." Omuzlarını silkti, ses tonunda sahte bir umursamazlık vardı. "Sanırım seni gördüğüme sevindim. Her neyse, nasıl hissettiğini hiç söylemedin."

Başka bir konuya geçme hızı beni şaşırttı ama tuhaf bir konuşma yapmaktan kurtulduğum için o kadar sevindim ki ben de hiçbir şey olmamış gibi yaptım. "Başım ağrıyor. Sersemlemiş hissediyorum. Bir şarkı... Duydum. Bundan haberin var mı?"

"Muhtemelen hayal gördün." Helene rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı, uyku sersemi olsam da bir şey gizlediğini hissedebiliyordum. Kapı açılıp doktor içeri girince, sandalyesinden fırladı. Odada başka birinin olmasının onu rahatlattığını görebiliyordum.

"Ah, Veturius," dedi doktor. "Nihayet uyandın." Bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Hastaları acı içinde kıvranırken iyileştirme yöntemlerinden bahsetmekten hoşlanan bir deri bir kemik, gösterişçi bir pislikti. Yanıma gelip bacağımdaki sargı bezini çıkardı.

Ağzım açık kaldı. Kanlı bir yara görmeyi bekliyordum ama haftalar öncesinden kalmış gibi görünen bir yara izi vardı. Dokununca karıncalanıyordu fakat onun dışında ağrım yoktu.

"Güney lapası," dedi doktor, "kendi tarifim. Birçok kez kullandığımı itiraf ediyorum ama sende formülü kusursuz oldu."

Doktor başımdaki sargı bezini çıkardı. Kan lekesi bile yoktu. Kulağımın arkasında hafif bir ağrı vardı, elimi oraya götürünce bir yara izi hissettim. Helene'in anlattıkları doğruysa, bu yara haftalarca bilinçsizce yatmama sebep olabilirdi. Ancak birkaç gün içinde iyileşmişti. Mucizeviydi. Doktora dikkatle baktım. Bu küstah kemik torbasının kendi başına başarmış olamayacağı kadar mucizeviydi.

Helene'in imalı bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Kâhinler'den biri ziyaretime mi geldi?" diye sordum doktora.

"Kâhin mi? Hayır. Sadece ben ve yardımcılarım varız. Ve Aquilla, elbette." Helene'e sinirli bir bakış attı. "Burada oturup her fırsatta ninni söyleyip durdu."

Doktor cebinden bir şişe çıkardı. "Ağrın için kan otu özü," dedi. *Kan otu özü*. Bu kelimeler bana bir şey çağrıştırıyordu ama ne olduğunu çıkaramadım.

"Üniforman dolapta," dedi doktor. "Gidebilirsin ama kendini fazla yormamanı tavsiye ederim. Kumandana yarına kadar eğitime katılmak ya da nöbet tutmak için uygun olmadığını söyledim."

Doktor gider gitmez Helene'e döndüm. "Dünyadaki hiçbir lapa bu tür yaraları iyileştiremez. Ama hiçbir Kâhin ziyaretime gelmemiş. Sadece sen varmışsın."

"Demek ki yaraların sandığın kadar kötü değildi."

"Helene. Bana söylediğin şarkılardan bahset."

Konuşmak istercesine ağzını açtı ama sonra kırbaçtan daha hızlı bir şekilde kapıya koştu. Ne yazık ki bunu yapmasını bekliyordum.

Elini tutunca gözleri parladı, seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. Ona karşı koymalı mıyım? Buna değer mi? Bekledim ve nihayet pes edip parmaklarını parmaklarımdan çekip tekrar yerine oturdu.

"Mağarada başladı," dedi. "Bir tür kriz geçiriyormuş gibi seğirip duruyordun. İfritleri uzak tutmak için şarkı söylediğimde sakinleştin. Rengin daha iyiydi ve başındaki yaranın kanaması durdu. O yüzden şarkı söylemeye devam ettim. Bu sırada çok yoruldum, ateşim çıkmış gibi zayıf düştüm." Gözleri panikledi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Daha önce ölülerin ruhlarını kontrol altına almayı hiç denemedim. Ben bir cadı değilim Elias, yemin ederim-"

"Bunu biliyorum Hel." Gökler aşkına, annem bunu duysa ne düşünürdü? Kara Muhafız olduğunu mu? Savaşçılar doğaüstü güçlerin ölülerin ruhlarından geldiğini ve sadece Kâhinler'in bu ruhların kontrolü altında olduklarına inanırlardı. Kim olursa olsun, en ufak güce sahip kişi büyücülükle suçlanır ve ölümle cezalandırılırdı.

Akşam gölgeleri Hel'in yüzünde dolaşıyordu ve bu bana Rowan Goldgale'in onu yakalayıp o tuhaf ışıltıyla aydınlattığında nasıl göründüğünü hatırlattı.

"Mamie Rila hikâyeler anlatırdı," dedim dikkatli bir şekilde, Helene'i korkutmak istemiyordum. "Doğaüstü şeylerle temas ettiklerinde uyanan tuhaf güçlere sahip insanlardan bahsederdi. Bazıları güç kazanır, bazıları havayı değiştirebilirdi. Hatta birkaçının sesleriyle iyileştirebildiklerinden bahsetmişti."

"Mümkün değil. Sadece Kâhinler'in gerçek güçleri vardır-"

"Helene iki gece önce hayaletler ve ifritlerle savaştık. Artık neyin mümkün neyin mümkün olmadığını kim söyleyebilir? Belki o ifrit sana dokunduğunda içindeki bir şeyi uyandırmıştır."

"Tuhaf bir şey." Helene üniformamı bana verdi. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver Elias. Bırak herkes doktorun mucizevî bir ilacı olduğunu düşünsün. Önce bunun ne olduğunu anlamalıyım. Kumandan öğrenirse, Kara Muhafız'a söyler ve-"

Onu senden alırlar. "Bu bizim sırrımız," dedim. Oldukça rahatlamış görünüyordu.

Revirden çıktığımızda, Faris, Dex, Tristas, Demetrius ve

Leander'in tezahüratıyla karşılaştım, beni tebrik edip sırtıma vurdular.

"Adi pisliklerin seni alt edemeyeceklerini biliyordum-"

"Kutlama sebebi, içeri bir fıçı sokalım-"

"Geri çekilin," dedi Helene. "Nefes almasına izin verin." Davulların gümbürdemesi Helene'in sözünü kesti.

Bütün yeni mezunlar dövüş egzersizi için hemen bir numaralı eğitim sahasına toplansınlar.

Mesaj tekrarlarken herkes homurdanıp gözlerini devirdi. "Bize bir iyilik yap Elias," dedi Faris. "Kazandığında bizi buradan kurtar, olur mu?"

"Hey," dedi Helene. "Ya ben? Ya ben kazanırsam?"

"Sen kazanırsan, rıhtım kapatılır ve bir daha eğlenemeyiz," dedi Leander bana göz kırparak.

"Leander, seni aptal, rıhtımı asla kapatmam," dedi Helene burnundan soluyarak. "Sırf genelevleri sevmediğim için-" Leander eliyle burnunu kapatarak geri çekildi.

"Onu affedin, yüce efendim," dedi Tristas mavi gözleri ışıldayarak. "Ona vurmayın. O sadece zavallı bir hizmetkâr-"

"Ah, hepiniz defolun," dedi Helene.

"On buçukta Elias," diye seslendi Leander o ve diğerleri uzaklaşırken. "Benim odamda. Doğru düzgün bir kutlama yapacağız. Aquilla, sen de gelebilirsin ama burnumu tekrar kırmayacağına söz vermen şartıyla."

Kaçırmayacağımı söyledim, o ve diğerleri gittikten sonra Hel bana küçük bir şişe verdi. "Kan otu özünü neredeyse unutuyordun."

"Laia!" Az önce aklıma takılan şeyin kaynağını hatırladım. Üç gün önce köle kıza kan otu özünü getireceğime söz vermiştim. Yarası yüzünden çok acı çekiyordu. Onunla ilgilenmiş miydi? Aşçı yarasını temizlemiş miydi?

"Laia kim?" Helene düşüncelerimi böldü, sesi tehlikeli bir şekilde sakindi.

"O... Hiç kimse." Âlim köleye verdiğim söz Helene'in anlayabileceği bir şey değildi. "Ben revirdeyken başka ne oldu? İlginç bir şey oldu mu?"

Helene konuyu değiştirmeme izin verdiğini belirten bir bakış attı. "Direniş bir Maskeli'ye -Daemon Cassius'a- evinde pusu kurmuş. Anlaşılan oldukça çirkinmiş. Karısı onu bu sabah bulmuş. Kimse bir şey duymamış. Pislikler giderek cesaret kazanıyorlar. Ve bir şey daha var." Sesini alçalttı. "Babam Kızıl Örümcekkuşu'nun öldüğüne dair bir söylenti duymuş."

Ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktım. "Direniş mi yapmış?"

Helene kafasını salladı. "İmparator'un Serra'dan -en fazla- birkaç hafta uzaklıkta olduğunu biliyorsun. Blackcliff'e, bize, adaylara yapacağı saldırıyı planlamaya başladı."

Büyükbabam beni bu konuda uyarmıştı, yine de duymak hiç hoş değildi.

"Kızıl Örümcekkuşu saldırı planlarını duyunca, görevinden istifa etmeye çalışmış. Bu yüzden Taius onu idam ettirmiş."

"Kızıl Örümcekkuşu istifa edemez." Ölene kadar hizmet ederdi ve bunu herkes bilir.

"Aslına bakarsan," dedi Helene, "Kızıl Örümcekkuşu ancak İmparator onu hizmetinden çıkarmayı kabul etmesi şartıyla istifa edebilir. Bu birçok kişi tarafından bilinmiyor, babam kanunlarda eski bir açık olduğunu söylüyor. Her neyse, söylentiler doğruysa o halde Kızıl Örümcekkuşu sormakla aptallık etmiş. Taius Taia Soyu'nun gücü elinden alınırken sağ kolundan vazgeçecek değil."

Karşılık vermemi beklercesine bana baktı ama ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum, çünkü o ana kadar anlamadığını bir şeyin farkına varmıştım.

"Görevini yerine getirirsen," demişti Kâhin, "İmparatorluk ile arandaki bağı sonsuza dek koparma şansın olacak."

Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Özgürlüğümü nasıl bulacağımı biliyordum.

Sınavları kazanırsam İmparator olacaktım. Ölüm dışında hiçbir şey beni İmparatorluk'a olan görevinden alıkoyamazdı. Ama Kızıl Örümcekkuşu için aynı şey geçerli değildi. *Kızıl Örümcekkuşu ancak İmparator onu hizmetinden almayı kabul etmesi şartıyla istifa edebilir.*

Sınavları kazanmamam gerekiyordu. Helene kazanmalıydı, çünkü o kazanırsa ve ben Kızıl Örümcekkuşu olursam beni özgür bırakabilirdi.

Bunu fark etmek hem karnıma şiddetli bir yumruk yemek hem de uçmak gibi bir etki yarattı. Kâhinler iki sınavı kazanan kim olursa onun İmparator olacağını söylemişlerdi. Marcus ve Helene birer sınav kazanmışlardı. Bu bir sonraki sınavı benim, dördüncü sınavı ise Helene'in kazanması gerektiği anlamına geliyordu. Ve bir noktada Marcus ve Zak ölmeliydi.

"Elias?"

"Evet," dedim fazla yüksek bir sesle. "Özür dilerim." Hel sinirlenmiş görünüyordu.

"*Laia*'yı mı düşünüyorsun?" Âlim kızdan bahsetmesi düşüncelerimden öylesine alakasızdı ki bir an şaşkınlığımdan sessiz kaldım ve Helen kaskatı kesildi.

"Beni boş ver öyleyse," dedi. "Ne de olsa, iki gündür yanında şarkı söyleyerek seni hayata döndüren ben değilim."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Bu Helene'i tanımı-

yordum, o tam anlamıyla kız gibi davranıyordu. "Hayır Hel, sandığın gibi değil. Ben sadece yorgunum-"

"Unut gitsin," dedi. "Nöbete gitmeliyim."

"Aday Veturius." Bir Çaylak elinde bir notla yanıma koştu. Notu ondan alırken Helene'e beklemesini söyledim ama bana aldırmayıp uzaklaştı.

XXV: Laia

Keenan'a onunla buluşmak için Blackcliff'ten çıkacağımı söyledikten saatler sonra kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum. Onuncu çan çaldı. Kumandan bana çekilebileceğimi söyleyip bir saat önce odasına çekilmişti. Şafağa kadar odasından çıkmasını beklemiyordum, çünkü çayına büyükbabamın hastalarının dinlenmesi için kullandığı kokusuz, tatsız bir ot olan kheb yaprağından atmıştım. Aşçı ve Izzi de odalarında uyuyorlardı. Ev bir anıt mezar kadar sessizdi.

Ve hâlâ odamda oturmuş buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

Gecenin bu vaktinde kapıdaki muhafızların yanından öylece geçip gidemezdim. Bunu yapmaya kalkan aptal kölelerin başına yeterince kötü şeyler gelmişti. Ayrıca, Kumandan'ın gece yarısı gezimi duyma ihtimali çok yüksekti.

Fakat dikkatlerini dağıtıp muhafızların yanından gizlice geçebileceğime karar verdim. Baskın yapılan gece evimi kül eden alevleri düşündüm. Yangından daha iyi bir dikkat dağıtma yöntemi düşünemiyordum.

O nedenle, kav, çakmaktaşı ve ateşleyici alıp gizlice odamdan çıktım. Gevşekçe doladığım siyah şalım yüzümü örtüyordu ve yüksek yakalı, uzun kollu elbisem hem köle kelepçelerimi hem de hâlâ kabuklu ve acı veren K harfini saklıyordu.

Hizmetkârların koridoru boştu. Sessizce Blackcliff'in avlusuna açılan ahşap kapıya doğru ilerleyip yavaşça açtım.

Boğazlanan bir domuzdan daha çok gıcırdadı.

Suratımı buruşturup odama döndüm ve birinin sesin ne-

reden çıktığını incelemek için gelmesini bekledim. Kimse gelmeyince, parmaklarımın ucunda odamdan çıktım.

"Laia? Nereye gidiyorsun?"

İrkilip çakmaktaşını ve ateşleyiciyi yere düşürdüm, kavı ise zor tuttum.

"Lanet olsun Izzi!"

"Özür dilerim!" Çakmaktaşını ve ateşleyiciyi aldı, ne olduklarını anlayınca kahverengi gözleri kocaman oldu. "Dışarı çıkmaya çalışıyorsun."

"Hayır," dedim ama huzursuzca kıpırdanmama neden olacak şekilde bana baktı. "Pekâlâ, evet, dışarı çıkmaya çalışıyorum fakat-"

"Sana yardım edebilirim," diye fısıldadı. "Okuldan dışarı çıkabileceğin lejyonerlerin bile devriye gezmedikleri bir yer biliyorum."

"Bu çok tehlikeli Izzi."

"Evet. Elbette." Geri çekildi fakat durdu, küçük ellerini ovuşturdu.

"Eğer- eğer yangın çıkarıp muhafızların dikkati dağıldığı sırada dışarı çıkmayı planlıyorsan, bu işe yaramaz. Lejyonerler yardımcı askerleri yangınla ilgilenmeye gönderirler. Kapıyı asla başı boş bırakmazlar. Asla."

Bunu söyler söylemez haklı olduğunu anladım. Bu gerçeği fark etmiş olmam gerekirdi. "Bana bu çıkış yolunu tarif eder misin?" diye sordum.

"Gizli bir patika," dedi Izzi. "Taşlı bir yol ve çok dar. Özür dilerim, sana gösterirdim ama bu seninle gelmem gerekeceği anlamına geliyor. Sorun değil. Bir arkadaş bunu yapar." *Arkadaş* sözcüğünü anlamak istediği bir sırmış gibi söyledi. "Arkadaş olduğumuzu söylemiyorum," diye devam etti telaşla. "Demek istediğim- bilmiyorum. Benim hiç-"

Arkadaşım olmadı. Bunu söylemek üzereyken utanıp bakışlarını kaçırdı.

"Sorumlumla buluşacağım Izzi. Eğer gelirsen ve Kumandan seni yakalarsa-"

"Beni cezalandırır. Belki de öldürür. Ama odasının tozunu almayı unutur ya da gözlerinin içine bakarsam da bunu yapabilir. Kumandan ile yaşamak Azrail'le yaşamak gibi. Her neyse, başka bir seçeneğin var mı? Demek istediğim..." Özür diler gibi baktı. "Buradan başka nasıl çıkabilirsin ki?"

İyi bir noktaya değindin. Zarar görmesini istemiyordum. Bir sene önce Zara'yı bir Savaşçı yüzünden kaybetmiştim, bir başka arkadaşımın onların elinde acı çekmesi düşüncesine dayanamazdım.

Ama Darin'in ölmesini de istemiyordum. Boşa geçirdiğim her saniye hapiste çürüyordu. Ayrıca, onu bunu yapmaya zorlamıyordum. Yardım etmek *isteyen* Izzi'ydi. Aklımdan bir dizi olasılık geçti. Onları susturdum. *Darin için.*

"Pekâlâ," dedim Izzi'ye. "Bu gizli patika nereye çıkıyor?"

"Rıhtıma. Oraya mı gidiyorsun?"

Kafamı salladım. "Ay Festivali için Âlimler Bölgesi'ne gitmeliyim, rıhtımdan oraya gidebilirim."

Izzi kafasını salladı. "Bu taraftan Laia."

Lütfen ona zarar gelmesin. Bir pelerin almak için odasına girdi, sonra elimi tutup beni evin arka tarafına doğru götürdü.

XXVI: Elias

Doktor beni eğitimden ve nöbetten muaf tutsa da annemin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bana gönderdiği notta göğüs göğse dövüş için iki numaralı eğitim alanına gelmemi emrediyordu. Kan otu özünü cebime attım -beklemesi gerekecekti- ve sonraki iki saat boyunca Dövüş Komutanı'nın beni posaya dönüştürmemesi için uğraştım.

Temiz üniformalarımı giyip eğitim alanından ayrıldığımda, onuncu çan çalmıştı ve gitmem gereken bir parti vardı. Çocuklar -ve Helene- beni bekliyor olmalılardı. Ellerimi ceplerime sokup yürümeye başladım. Hel'in biraz gevşemesini umuyordum - en azından daha önce bana kızgın olduğunu unutacak kadar. Beni İmparatorluk'tan özgür bırakmasını istiyorsam, benden nefret etmemesini sağlamak iyi bir ilk adım olurdu.

Parmaklarım cebimdeki kan otu özü şişesine değdi. *Laia'ya bunu ona götüreceğini söylemiştin Elias*, diye bir ses beni azarladı. *Günler önce.*

Ama Hel ve çocuklara kışlada katılacağımı söylemiştim. Hel zaten bana kızgındı. Gecenin bir yarısı Âlim kız köleyi ziyarete gittiğimi öğrenirse, bundan hiç hoşlanmazdı.

Durup düşündüm. Eğer hızlı olursam, Hel nerede olduğumu asla bilmezdi.

Kumandan'ın evi karanlıktı ama gölgelere sığınarak ilerledim. Köleler yatmış olabilirlerdi ve hizmetkârların girişine doğru dolaştım, yağı mutfağa bırakmayı düşünüyordum. O sırada sesler duydum.

"Bu gizli patika nereye çıkıyor?" Konuşanı sesinden tanıdım. Laia'ydı.

"Rıhtıma." Bu da mutfaktaki kız Izzi'ydi. "Oraya mı gidiyorsun?"

Bir süre daha dinledikten sonra, tehlikeli patikadan dolaşarak okuldan çıkıp Serra'ya gitmeyi planladıklarını anladım. O patika izlenmiyordu, çünkü kimse o taraftan çıkacak kadar aptal değildi. Demetrius ve ben altı ay önce bir meydan okuma sonucunda iplerimiz olmadan geçmeyi denemiştik ve neredeyse boyunlarımızı kırıyorduk.

Kızlar oradan geçmekte çok zorlanırlardı. Ve geri dönmeleri de bir o kadar mucizevî olurdu. Peşlerinden gittim, onlara bunun Ay Festivali'ne katılmaya değmeyeceğini söylemeyi düşünüyordum.

Ama tam o sırada hava değişti ve olduğum yerde kaldım. Burnuma çimen ve kar kokusu geldi.

"Demek," dedi Helene arkamdan. "Laia o. Bir köle." Kafasını salladı. "Diğerlerinden farklı olduğunu sanıyordum Elias. Yatağına bir *köleyi* alacağını hiç düşünmezdim."

"Sandığın gibi değil." Kulağa nasıl geldiğini duyunca suratımı buruşturdum: Kadınına hata yaptığını inkar eden tipik bir erkek gibi saçmalıyordum. Ancak Helene benim kadınım değildi. "Laia-"

"Aptal ya da kör olduğumu mu sanıyorsun?" Helene'in gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. "Ona nasıl baktığını gördüm. Cesaret sınavından önce bizi Kumandan'ın evine götürmeye geldiği gün. Sanki o suymuş ve sen de susuzluktan ölmek üzereymişsin gibi bakıyordun." Hel kendini topladı. "Önemi yok. Onu ve arkadaşını hemen Kumandan'a bildireceğim."

"Ne için?" Helene'e, kızgınlığının derinliğine şaşırıp kaldım.

"Blackcliff'ten kaçmaya çalıştıkları için." Helene nere-

deyse dişlerini gıcırdatacaktı. "Efendilerine karşı geldikleri ve yasadışı bir festivale gitmeye kalktıkları için-"

"Onlar sadece kız Hel."

"Onlar köle Elias. Tek endişeleri efendilerini memnun etmek olmalı ve bu durumda, seni temin ederim ki efendileri hiç memnun olmayacak."

"Sakin ol." Etrafıma baktım, birinin bizi duymasından endişeleniyordum. "Laia bir insan Helene. Birinin kızı ya da kardeşi. Sen ya da ben farklı ailelerde doğmuş olsaydık, şu an onun yerinde olabilirdik."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Âlim oldukları için üzülmem gerektiğini mi? Onları eşit görmem gerektiğini mi? Onları fethettik. Şimdi onlara hükmediyoruz. Dünyanın kuralı böyle."

"Her fethedilen halk köleleştirilmemiştir. Güney ülkelerinde Göl Halkı, Çayır Halkı'nı fethedince onları kendi saflarına çekti-"

"Senin *neyin* var?" Helene bana çift başlıymışım gibi baktı. "İmparatorluk doğru yollarla topraklarını genişletti. Burası *bizim* ülkemiz. Onun için biz savaştık, biz öldük ve şimdi de korumakla görevliyiz. Eğer bunu yapmak için Âlimler'i köle olarak tutmamız gerekiyorsa, öyle olacak. Dikkat et Elias. Eğer biri bu saçmalıkları atıp tuttuğunu duyarsa, Kara Muhafız seni hiç düşünmeden Kauf'a atar."

"Bazı şeyleri değiştirmek istemene ne oldu?" Doğruculuğu sinir bozucu olmaya başlamıştı. Onun bundan daha iyi olduğunu sanıyordum. "O gece mezuniyetten sonra, Âlimler'in hayatlarını iyileştirmek istediğini-"

"Ben daha iyi yaşam şartlarını kastediyordum! Onları özgürleştirmeyi değil! Elias, pisliklerin neler yaptıklarına bir bak. Karavanları yağmalamak, masumları yataklarında öldürmek-"

"Daemon Cassius'un *masum* olduğunu söylüyor olamazsın. O bir Maskeli-"

"Kız bir köle," diye çıkıştı Helene. "Ve Kumandan'ın kölelerinin ne yaptığını bilmeye hakkı var. Söylememek düşmana yardım ve yataklık etmekle aynı şey. Onları teslim edeceğim."

"Hayır," dedim. "Etmeyeceksin." Annem çoktan Laia'nın üzerinde izini bırakmıştı. Izzi'nin gözünü çıkarmıştı. Gizlice çıktıklarını öğrenirse ne yapacağını biliyordum. Onlardan geriye leşçillerin beslenmelerine yetecek kadar bile kalmazdı.

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"İyileştirici gücün," dedim, onu tehdit ettiğim için kendimden nefret ediyordum ama onu vazgeçirmenin tek yolu buydu. "Kumandan buna oldukça ilgi duyar, öyle değil mi?"

Helene hareketsiz kaldı. Dolunayın ışığında, maskeli yüzündeki şaşkınlık ve üzüntü göğsüme bir darbe gibi indi. Onu isyana teşvik etmemden endişeleniyormuş gibi geri çekildi. Sanki bu vebaymış gibi.

"İnanılmazsın," dedi. "Her şeyden sonra." Öfkeyle konuşuyordu ama sonra kendini toplayıp özündeki Maskeliyi ortaya çıkardı. Sesi tekdüze, yüzü ifadesiz bir havaya büründü.

"Artık seninle hiçbir ilgim yok," dedi. "Vatana ihanet etmek istiyorsan tek başınasın. Benden uzak dur. Eğitimde. Nöbette. Sınavlarda. Uzak dur."

Lanet olsun Elias. Bu gece Helene'i daha fazla sinirlendirmek yerine onunla barışmam gerekiyordu.

"Hel, haydi ama." Koluna doğru uzandım ama umursamadı. Elimi itip gecenin içinde kayboldu.

Arkasından bakakaldım. *Ciddi değil*, diye içimden geçirdim. *Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var.* Yarın daha mantıklı ola-

caktı ve ona kızları neden teslim etmediğimi açıklayabilirdim. *Ve sır saklayacağıma güvendiği şeyi söylemekle tehdit ettiğim için özür dileyeceğim.* Suratımı buruşturdum. Evet, kesinlikle yarına kadar bekleyecektim. Ona şimdi yaklaşırsam, muhtemelen beni hadım etmeye çalışırdı.

Ama Laia ve Izzi hâlâ tehlikedeydi.

Karanlıkta durup düşündüm. *Kendi işine bak Elias*, dedi bir yanım. *Kızları kendi kaderlerine bırak. Leander'in partisine git. Sarhoş ol.*

Aptal, dedi başka bir ses. *Kızları takip et ve yakalanıp öldürülmeden önce onları bu delilikten vazgeçir. Git. Hemen.*

İkinci sesi dinleyip onları takip ettim.

XXVII: Laia

Izzi ve ben avluda hızla ilerledik, gözlerim gergin bir şekilde Kumandan'ın odalarının pencerelerine gidip geliyordu. Karanlıktılar ve bunun uyuduğu anlamına geldiğini umdum.

"Söylesene," diye fısıldadı Izzi. "Hiç ağaca tırmandın mı?"

"Elbette."

"Öyleyse bu senin için çok kolay olacak. Pek farklı değil."

On dakika sonra, kum tepelerinin yüzlerce metre yukarısında on beş santimetrelik bir çıkıntının üzerinde dengede durmaya çalışırken Izzi'ye dik dik bakıyordum. Sıçrayarak ilerliyor, küçük bir maymun gibi bir kayadan diğerine atlıyordu.

"Bu hiç de kolay değil," diye inledim. "Ağaca tırmanmaya *hiç benzemiyor*!"

Izzi şüpheli bir şekilde kum tepelerine baktı. "Bu kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim."

Tepemizde, büyük sarı bir ay yıldızlarla süslü gökyüzüne hükmediyordu. Güzel bir yaz gecesiydi, hava ılıktı ve hiç rüzgâr esmiyordu. Ölüm yanlış atılan bir adım kadar yakın olduğu için güzel havanın tadını çıkaramadım. Derin bir nefes aldıktan sonra taşın ayaklarımın altında ufalanmaması için dua ederek patikada birkaç santim daha ilerledim.

Izzi dönüp bana baktı. "Oraya değil. Oraya değil- hayır-"

"Ayy!" Ayağım kaydı ve birkaç santimetre daha aşağıda olan sağlam bir kayaya indi.

"Kes sesini!" Izzi elini bana doğru salladı. "Okulun yarısını uyandıracaksın!"

Uçurum sivri kayalarla doluydu ve bazıları dokunur dokunmaz ufalanıyordu. Burada bir patika olduğu doğruydu

ama insanlardan ziyade sincaplara uygundu. Ayağım kolayca ufalanan bir taşın üzerinde kayınca, başımın dönmesi geçene kadar uçurumun yüzeyine tutundum. Bir dakika sonra yanlışlıkla parmağımı sert kıskaçları olan kızgın bir hayvanın yuvasına soktum ve yaratık elimden koluma doğru yürüdü. Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım ve kolumu öylesine şiddetli bir şekilde salladım ki kalbimin üzerindeki yara tekrar açıldı. Ani, yakıcı acıyı hissedince inledim.

"Haydi Laia," diye seslendi Izzi önden. "Neredeyse geldik."

Daha fazla düşünmemeye çalışarak kendimi ilerlemeye zorladım. Nihayet geniş ve sağlam bir zemine vardığımızda, minnettarlıktan neredeyse toprağı öpecektim. Nehir sakin bir şekilde rıhtımı dövüyordu ve düzinelerce küçük tekne dans eden mızraklardan oluşan bir orman gibi hafifçe suda batıp çıkıyordu.

"Gördün mü?" dedi Izzi. "O kadar da kötü değildi."

"Ama geri dönmemiz gerekecek."

Izzi yanıt vermedi. Aksine, arkamdaki gölgelere dikkatle baktı. Dönüp onunla birlikte baktım ve sıra dışı bir şey duymak için kulak verdim. Teknelerin gövdesine vuran dalgaların sesinden başka bir ses duyamıyordum.

"Özür dilerim." Kafasını salladı. "Sandım ki... Boş ver. Önden git."

Rıhtım kahkaha atan sarhoşlarla, ter ve tuz kokan denizcilerle doluydu. Fahişeler geçen herkese işaret ediyorlardı, gözleri solan kömürler gibiydi.

Izzi bakmak için duraksayınca onu peşimden çektim. Gölgelere sığınarak kimsenin dikkatini çekmeden karanlıkta kaybolmak için elimizden geleni yaptık.

Çok geçmeden rıhtımı geride bıraktık. Serra'nın içinde

ilerledikçe sokaklar daha tanıdık gelmeye başladı ve en sonunda kerpiç duvarın alçak kısmından atlayıp Âlimler Bölgesi'ne girdik.

Ev.

Daha önce bu yerin kokusunu hiç önemsememiştim; kil ve toprak, birlikte yaşayan hayvanların sıcaklığı kokuyordu. Parmağımı havada dolaştırıp hafif ay ışığında dans eden toz zerreciklerine hayran kaldım. Yakınlarda bir yerden kahkaha sesleri geliyordu, bir kapı sertçe kapandı, bir çocuk bağırmaya başladı ve tüm bunların ardında kısık sesli sohbetler duyuluyordu. Kefen gibi Blackcliff'in üzerine çöken sessizlikten çok farklıydı.

Ev. Bunun doğru olmasını isterdim. Ama evim değildi. Artık değil. Evim benden alınmıştı. Yakılıp kül edilmişti.

Ay Festivali'nin son hızla devam ettiği meydana doğru ilerledik. Şalımı geriye itip topuzumu açtım ve diğer genç kızlar gibi saçlarımı saldım.

Yanımda, her şeye şaşkınlıkla bakan Izzi sağ gözünü kocaman açmıştı. "Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim," dedi. "Çok güzel. Bu..." Açık saçlarındaki tokaları çıkardım. Ellerini başına götürüp kızardı ama ellerini indirdim.

"Bu gecelik," dedim. "Yoksa insanların içine karışamayız. Gel."

Cıvıl cıvıl kalabalığın arasında ilerlerken gülümsemelerle karşılandık. İçkiler teklif edildi, selamlaştık, iltifatlar mırıldanıldı ve Izzi utandı.

Darin'i ve festivali ne kadar sevdiğini düşünmemem mümkün değildi. İki sene önce, en güzel giysilerini giyip erkenden bizi meydana sürüklemişti. O ve büyükannem birlikte gülüyorlardı, büyükbabamın tavsiyelerinin kanun olduğu ve benden hiçbir sır saklamadığı dönemlerdi. Bana dolunay

gibi yuvarlak ve sarı olan ay keklerinden getirmişti. Sokakları aydınlatan, süzülüyormuş gibi görünmeleri için zekice asılan gökyüzü lambalarına hayran kalmıştı. Kemanlar titreyip davullar gümbürdeyince, büyükannemin elinden tutup gülmekten nefesi kesilene dek onu dans pistinde döndürmüştü.

Bu yılki festival de kalabalıktı ama Darin'i hatırlayınca yüreğim burkulmuş bir şekilde yalnız hissettim. Ay Festivali'ndeki boş yerleri, ortadan kaybolanların, ölenlerin ve yok olanların olmaları gereken yerlerini hiç düşünmemiştim. Ben bu neşeli kalabalığın ortasında dururken hapisteki ağabeyime ne oluyordu? Acı çektiğini bilirken nasıl güler ya da kahkaha atabilirdim?

Izzi'ye, yüzündeki şaşkınlığa ve neşeye bakıp içimi çekerek onun hatırına karanlık düşüncelerimi bir kenara ittim. Burada benim kadar yalnız hisseden başka insanlar da olmalıydı. Ama kimse kaşlarını çatmıyor, ağlamıyor ya da suratını asmıyordu. Hepsi gülmek, kahkaha atmak ve umut etmek için bir sebep buluyorlardı.

Büyükbabamın eski hastalarından birini görünce hemen arkamı dönüp yüzümü gizlemek için şalımı yukarı kaldırdım. Kalabalık yoğundu ve bunca insanın içinde tanıdık bir yüzü kaybetmek kolaydı ama tanınmamam en iyisiydi.

"Laia." Izzi'nin sesi kısık, koluma dokunuşu hafifti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne istersek," dedim. "Birinin beni bulması gerekiyor. O beni bulana kadar, insanları izleyecek, dans edecek ve yemek yiyeceğiz. Kalabalığa karışacağız." Gülüşen bir çiftin ilgilendiği ve bir dizi elin uzandığı yakındaki seyyar tezgâha baktım.

"Izzi hiç ay keki yedin mi?"

Kalabalığı yararak ilerleyip birkaç dakika sonra soğutulmuş kreması damlayan iki sıcak ay kekiyle geri döndüm. Izzi

küçük bir ısırık aldı ve gözlerini kapatıp gülümsedi. Çiftlerle dolu dans pistlerine doğru gittik; karı-kocalar, babalar ve kızlar, kardeşler ve arkadaşlar vardı. Köle gibi ayaklarımı sürüyerek yürümekten vazgeçip eskiden olduğu gibi başım dik ve omuzlarım geride yürümeye başladım. Elbisemin altında yaram batıyordu ama aldırmadım.

Izzi ay kekini bitirdi ve benimkine öyle iştahla baktı ki ona verdim. Bir bank bulup birkaç dakika dansçıları izledikten sonra Izzi beni dürttü.

"Bir hayranın var." Kekten kalan son parçayı yuttu. "Müzisyenlerin yanında."

Keenan olabileceğini düşünerek o tarafa baktım ama aksine yüzünde şaşkın bir ifade olan genç bir adam gördüm. Bir yerden tanıdık geliyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Izzi.

"Hayır," dedim birkaç dakika düşündükten sonra. "Sanmıyorum."

Genç adam bir Savaşçı kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu, bronz kolları fenerlerin ışığında parlıyordu. Bulunduğum mesafeden bile başlıklı yeleğinin altındaki karın kasları belirgindi. Bir çantanın siyah kayışı göğsünü çaprazlama kesiyordu. Başlığı kafasında ve yüzünün büyük bir bölümünü gölgeliyor olmasına rağmen, çıkık elmacık kemiklerini, düz burnunu ve dolgun dudaklarını gördüm. Yüz hatları dikkat çekiciydi, neredeyse Çizerler gibiydi ama giysileri ve gözlerinin koyu parıltısı bir Kabileli olabileceğini gösteriyordu.

Izzi incelercesine çocuğa baktı. "Onu tanımadığından emin misin? Çünkü o seni kesinlikle tanıyor gibi görünüyor."

"Hayır, onu daha önce hiç görmedim." Çocukla göz göze geldim ve gülümseyince yanaklarım kızardı. Kafamı çevir-

dim ama bakışları öylesine güçlüydü ki bir dakika sonra kendimi tekrar ona bakarken buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlâ bana bakıyordu.

Bir saniye sonra omzumda bir el hissettim, sedir ve rüzgâr kokusu aldım.

"Laia." Keenan'a dönerken sahnenin yanındaki güzel çocuğu unuttum. Koyu gözleri ve kızıl saçlarına bakakaldım ve ancak birkaç saniye geçip boğazını temizlediğinde bana baktığını fark ettim.

Izzi birkaç adım öteye gitti ve ilgiyle Keenan'ı süzdü. Ona Direniş geldiğinde beni tanımıyormuş gibi yapmasını söylemiştim. Nedense, başka bir kölenin görevimi bilmesinden hoşlanacaklarını sanmıyordum.

"Gel," dedi Keenan, dans pistlerinin ve iki çadırın arasından geçti. Onu takip ederken Izzi de gizlice ve fazla yaklaşmadan bizi takip etti.

"Bir yolunu bulmuşsun," diye ekledi.

"Yeterince kolaydı."

"Sanmıyorum ama başardın. Aferin. Kötü görünüyorsun..." Gözleri önce yüzümde sonra vücudumda dolaştı. Başka bir erkek olsa, bu bakışı ona bir tokat atmamı gerektirirdi ama Keenan'ın bakışları hakaretten ziyade övgü gibiydi. Her zamanki ilgisiz hatlarında tuhaf bir şey vardı. Şaşkınlık, hayranlık? Çekinerek ona gülümseyince, zihnini boşaltmak istercesine hafifçe kafasını salladı.

"Sana burada mı?" diye sordum.

"Üste." Omuzları gerildi, gergin olduğunu görebiliyordum. "Seni görmek istedi ama Mazen gelmesini istemedi. Bu yüzden tartıştılar. Ekibi Darin'i hapisten çıkarması için Mazen'i zorluyor. Ama Mazen..." Çok fazla konuşmuş gibi boğazını temizleyip önümüzdeki bir çadıra kısaca işaret etti. "Arka tarafına dolaşalım."

Çadırın önünde beyaz saçlı Kabileli bir kadın oturmuş kristal küresine bakarken, şüpheli görünen iki Âlim kız söyleyeceklerini duymayı bekliyordu. Kadının bir yanında ateş püskürten adam büyük bir kalabalığı eğlendiriyordu, diğer yanında ise sesi havada süzülen bir kuş gibi yükselip alçalan Kabileli bir *kehanni* hikâyelerini anlatıyordu.

"Acele et." Keenan'ın ani kabalığı beni şaşırttı. "Seni bekliyor."

Çadıra girince Mazen yanında duran iki adamla konuşmayı bıraktı. Onları mağaradan tanıyordum. Diğer yardımcılarıydılar, Mazen'den ziyade Keenan'la yaşıttılar ve genç erkeklerin suskun sakinliğine sahiptiler. Dikleştim. Gözümü korkutmalarına izin vermeyecektim.

"Hâlâ tek parçasın," dedi Mazen. "Etkileyici. Bize söyleyebileceğin ne var?"

Ona sınavlar ve İmparator'un gelişiyle ilgili bildiğim her şeyi anlattım. Bilgiyi nasıl edindiğimi söylemedim ve Mazen de sormadı. Sözlerimi bitirdiğimde Keenan bile şaşırmış görünüyordu.

"İki haftadan kısa bir süre içinde yeni imparator açıklanacak," dedim. "Bu yüzden Keenan'a görüşmeyi bu gece yapmamız gerektiğini söyledim. Blackcliff'ten çıkmak hiç kolay değildi. Size bu bilgiyi vermem gerektiğini bildiğim için bu riske girdim. İstediğiniz her şey olmadığını biliyorum ama herhalde bu görevi başarıyla tamamlayacağıma sizi ikna etmeye yeter. Artık Darin'i dışarı çıkarabilirsiniz." Mazen kaşlarını çatınca aceleyle devam ettim. "İstediğiniz kadar Blackcliff'te kalırım."

Adının Eran olduğunu düşündüğüm tıknaz, açık renk saçlı yardımcısı Mazen'in kulağına bir şey fısıldadı. Yaşlı adamın gözleri kısa bir süre kızgınlıkla parladı.

"Ölüm hücreleri ana hapishane bloğu gibi değildir küçük kız," dedi. "Neredeyse geçit vermezler. Ağabeyini dışarı çıkarmanın birkaç hafta süreceğini sanıyordum, bu yüzden bunu yapmayı kabul ettim. Bu tür şeyler zaman alır. Erzaklar ve üniformalar gerekecek, muhafızlara rüşvet verilmesi gerekecek. İki haftadan az bir süre... Bu hiçbir şey demek."

"Bu mümkün," dedi Keenan arkamdan. "Tariq ve ben bunu konuşuyorduk-"

"Senin ya da Tariq'in fikrini istersem," dedim Mazen, "sorarım."

Keenan'ın dudakları inceldi ve karşılık vermesini bekledim. Ama kafasını sallamakla yetindi ve Mazen sözlerine devam etti.

"Yeterli bir süre değil," dedi. "Lanet olası bütün hapishaneyi ele geçirmemiz gerekecek. Bunu ancak..." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturduktan sonra kafasını salladı. "Senin için bir görevim var: Blackcliff'e girmemin bir yolunu bul, başka kimsenin bilmediği bir yol. Bunu yaparsan kardeşini dışarı çıkarabilirim."

"Bir yol biliyorum!" İçim rahatladı. "Gizli bir patika var, buraya oradan geçerek geldim."

"Hayır." Mazen heyecanımı anında söndürdü. "Farklı bir şeye ihtiyacımız var."

"Kalabalık bir grup adamın hareket edebileceği bir yere," dedi Eran.

"Yeraltı mezarları Blackcliff'in altından geçiyor," dedi Keenan, Mazen'e. "O tünellerin bazıları okula ulaşıyor olmalı."

"Olabilir." Mazen boğazını temizledi. "Daha önce orayı araştırdık ama işimize yarar bir şey bulamadık. Ama sen, Laia, Blackcliff'in içinden araştıracağın için daha avantajlı olacaksın." Yumruklarını masaya koyup bana doğru eğildi.

"En kısa zamanda bir şeye ihtiyacımız var. En fazla bir hafta içinde. Sana kesin bir tarih vermesi için Keenan'ı yollarım. O görüşmeyi kaçırma."

"Size bir giriş bulacağım," dedim. Izzi bir şeyler biliyor olmalıydı. Blackcliff'in altındaki tünellerden biri korunmasız olmalıydı. Bu nihayet başaracağımdan emin olduğum bir görevdi. "Ama Blackcliff'e giriş noktası bulmanızın Darin'i ölüm hücresinden çıkarmanıza ne gibi bir faydası olacak?"

"Kayda değer bir soru," dedi Keenan kısık bir sesle. Mazen'le göz göze geldi, yaşlı adamın yüzünde gizlemeye gerek duymadığı düşmanlığı görünce şaşırdım.

"Bir planım var. Şimdilik bilmeniz gereken bu." Mazen, Keenan'a işaret edince koluma dokunup çadırın kapısına doğru ilerleyerek onu takip etmem gerektiğini belirtti.

Baskından beri ilk kez hafiflemiş ve belki de yapmak için yola koyulduğum şeyi başarabileceğimi hissediyordum. Çadırın dışında ateş püskürten adam gösterisini yarılamıştı, kalabalığın arasında alevler geceyi aydınlatırken alkışlayan Izzi'yi gördüm. Umut başımı döndürmüştü, ta ki Keenan'ın kaşlarını çatarak dansçıların dönüşünü izlediğini görene kadar.

"Neyin var?"

"Benimle..." Elini saçlarının arasında gezdirdi, onu daha önce hiç bu kadar gergin gördüğümü sanmıyordum. "Benimle dans eder misin?"

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama bunu söylemesini beklemediğimden emindim. Kafamı salladım ve sonra beni dans pistlerinden birine götürdü. Sahnenin öteki tarafında daha önce gördüğüm uzun boylu Kabileli çocuk göz alıcı bir gülümsemesi olan Kabileli narin bir kadınla dans ediyordu.

Kemancılar hızlı, şiddetli bir şarkıya başladılar ve Keenan bir elini kalçama, diğerini elime koydu. Dokunuşu karşısında tenim güneşte ısınmış gibi canlandı.

Biraz gergindi ama adımları yeterince biliyordu. "Hiç fena değilsin," dedim ona. Büyükannem bana bütün eski dansları öğretmişti. Keenan'a kimin öğrettiğini merak ettim.

"Şaşırdın mı?"

Omuzlarımı silktim "Dans eden birine pek benzemiyorsun."

"Genellikle dans etmem." Bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi karanlık bakışları üzerimde gezindi. "Bir haftaya kalmadan öleceğini sanıyordum. Beni şaşırttın." Gözlerini benimkilere dikti. "Şaşırmaya alışık değilim."

Vücudunun sıcaklığı bir koza gibi beni sardı. Birden nefesimin kesildiğini fark ettim. Ama sonra göz temasını bozdu ve düzgün hatlarına soğukluk geri döndü. Dans etmeye devam ederken reddedilme hissi nahoşça tenimi karıncalandırdı.

O senin denetmenin Laia. Hepsi bu. "Kendini iyi hissedeceksen, ben de bir haftaya kalmadan öleceğimi sanıyordum," dedim. Gülümsedim ve dudaklarını hafifçe kıvırarak karşılık verdi. *Mutluluğa mesafeli*, diye içimden geçirdim. *Buna güvenmiyor.* "Hâlâ başarısız olacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Böyle söylememeliydim." Bana baktı sonra hemen bakışlarını kaçırdı. "Ama adamları tehlikeye atmak istemiyordum. Ya da seni." Son sözcükleri homurdanır gibi söyleyince şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Beni mi?" dedim. "Benimle tanıştıktan beş saniye sonra beni bir mezara tıkmakla tehdit etmiştin."

Keenan'ın boynu kızardı, hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu. "Özür dilerim. Ben tam bir..."

"Pislik mi?" diye yardımsever bir şekilde sordum.

Bu kez güldü, göz kamaştıran ama kısa bir gülümsemeydi. Kafasını sallayınca neredeyse utanmış gibi bir hali vardı ama çok geçmeden yeniden ciddileşti.

"Başarısız olacağını söylerken seni korkutmaya çalışıyordum. Blackcliff'e gitmeni istemedim."

"Neden?"

"Çünkü babanı tanırdım. Hayır, bu doğru değil." Kafasını salladı. "Çünkü babana *borçluyum*."

Dansın ortasında duraksadım, biri bize çarpınca devam ettim.

Keenan bunu devam etmesi için bir işaret olarak algıladı. "Altı yaşındayken beni sokaktan kurtardı. Kıştı ve dileniyordum. Pek başarılı olduğum söylenemezdi. Muhtemelen birkaç saat içinde ölmüş olurdum. Baban beni kampa götürdü, beni giydirdi ve karnımı doyurdu. Bana bir yatak verdi. Bir aile. Yüzünü ya da bana onunla gitmemi söylediğinde sesinin kulağıma nasıl geldiğini asla unutamam. Sanki o bana değil de ben ona bir iyilik yapıyordum."

Gülümsedim. Evet, babam böyle biriydi.

"Işıkta yüzünü ilk gördüğümde bana tanıdık geldin. Önce çıkaramadım ama seni tanıyordum. Bize kim olduğunu söyleyince..." Omuzlarını silkti.

"Yaşlılarla her zaman aynı görüşte olmuyorum," dedi, "fakat ağabeyine yardım edebilecekken onu hapiste bırakmanın yanlış olduğuna katılıyorum. Özellikle de orada olmasının sebebi kendi adamlarımızken ve ailen bize asla geri ödeyemeyeceğimiz kadar çok iyilik yapmışken. Ama seni Blackcliff'e göndermek..." Kaşlarını çattı. "Bu babana yaptıklarının karşılığını kötü bir şekilde ödemek olur. Mazen'in bunu neden yaptığını biliyorum. İki ekibin de mutlu olmasını istiyor

ve sana bu görevi vermek bunun en iyi yolu. Ama yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

Şimdi kızaran bendim, çünkü daha önce benimle hiç bu kadar uzun konuşmamıştı ve yüzünde neredeyse aşırı bir hiddet vardı.

"Hayatta kalmak için elimden geleni yapıyorum," dedim önemsemez bir şekilde. "Suçluluk duymamanız için."

"Hayatta *kalacaksın*," dedi Keenan. "İsyancıların hepsi birini kaybetti. Bu yüzden mücadele ediyorlar. Ama sen ve ben? Biz herkesi kaybedenleriz. Her şeyi. Biz birbirimize benziyoruz Laia. O yüzden, güçlü olduğunu söylerken bana güvenebilirsin, bunu bilsen de bilmesen de. Girişi bulacaksın. Bulacağını biliyorum."

Uzun zamandır duyduğum en içten sözlerdi. Yine göz göze geldik ama bu kez Keenan bakışlarını kaçırmadı. Dünyanın geri kalanı bulanıklaştı. Hiçbir şey söylemedim, çünkü aramızdaki sessizlik hoş ve zarifti. Bunu kendimiz seçmiştik. O da konuşmamasına rağmen koyu gözleri için için yanıyor ve bana tam olarak anlamadığım bir şey söylüyordu. Tutku yavaş ve baş döndürücü bir şekilde mideme yayılmaya başladı. Bu yakınlığa bir hazineymiş gibi tutunmak istiyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Ama sonra müzik durdu ve Keenan beni bıraktı.

"Güvenli şekilde geri dön." Savaşçılarından biriyle konuşuyormuş gibi sözleri kısa ve özdü. Başımdan aşağı nehir suyu dökülmüş gibi hissettim.

Başka bir şey söylemeden kalabalığın arasında kayboldu. Kemancılar farklı bir şarkıya başladılar, etrafımda dans kaldığı yerden devam etti ve geri dönmeyeceğini bilsem de bir aptal gibi umut ederek kalabalığa baktım.

XXVII: Elias

Ay Festivali'ne sızmak çocuk oyunuydu.

Maskemi cebime attım -yüzüm en iyi kılığımdı- ve bir Kabile karavanından binici giysileri ve bir bohça çaldım. Sonra yağla ezildiğinde bir Savaşçı'nın göz bebeklerini bir iki saatliğine bir Âlim ya da Kabileli kadar genişleten güzelavrat otu almak için bir aktara girdim.

Kolaydı. Güzelavrat otunu kullandıktan birkaç dakika sonra Âlimler'in dalgasına kapılarak festivalin kalbine doğru sürüklendim. On iki çıkış sayıp yirmi potansiyel silahları belirledikten sonra ne yaptığımı fark edip kendimi rahatlamaya zorladım.

Yiyecek tezgâhları ve dans pistlerinin, hokkabazların, ateş püskürtenlerin, akrobatların, *kehanni*'lerin, şarkıcıların ve oyuncuların önünden geçtim. Müzisyenler davulların coşkulu ritimlerinin rehberliği eşliğinde udlarını ve lirlerini çalıyorlardı.

Birden aklım karışınca kalabalıktan sıyrıldım. Davulları müzik olarak duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki içgüdüsel bir şekilde ritimleri emirlere dönüştürmeye çalıştım ve yapamayınca şaşkına dönmüş gibi hissettim.

Gümbürtüyü nihayet aklımın bir köşesine itince, renklerin, kokuların ve etrafımdaki saf eğlencenin karşısında ağzım açık kaldı. Beşlik olduğum zamanlarda bile böyle bir şey görmemiştim. Ne Marinn'de ne de Kabile çöllerinde, çivitotuyla boyalı Barbarlar'ın yıldızlar altında günlerce deli gibi dans ettikleri İmparatorluk topraklarının ötesinde bile görmemiştim.

Üzerime hoş bir huzur çöktü. Kimse bana korkuyla ya

da tiksinerek bakmıyordu. Arkamı kollamak ya da duruşumu korumak zorunda değildim.

Özgür hissediyordum.

Birkaç dakika kalabalıkta dolaştım ve en sonunda dans pistlerine doğru ilerledim ve orada Laia ile Izzi'yi gördüm. İkisini takip etmek şaşırtıcı derecede zor olmuştu. Onları rıhtımda izlerken Laia'yı birkaç kez kaybetmiştim. Ama bölgeye vardığımızda, gökyüzü fenerlerinin parlak ışıkları altında kızları rahatlıkla buldum.

Önce yanlarına yaklaşıp onlara kim olduğumu söylemeyi ve onları Blackcliff'e geri götürmeyi düşündüm. Ama onlar da benim hissettiğim gibi görünüyorlardı. Özgür. Mutlu. Hayatlarının ne kadar kasvetli olduğu düşünülürse, onları bu eğlenceden mahrum bırakamazdım. Bu yüzden, izlemeye başladım.

İkisinin de üzerinde siyah sade ipek elbiseler vardı, ortalıkta dolaşmak ve köle kelepçelerini gizlemek için harika olsalar da kalabalığın gökkuşağını andıran renkleri arasına pek karışmıyorlardı.

Izzi sarı saçlarının yüzüne düşmesine izin vererek göz bandını şaşırtıcı şekilde iyi saklıyordu. Saçlarının oluşturduğu perdenin arasından fark ettirmeden bakarken kendisini iyice küçültüyordu.

Öte yandan Laia nerede olsa fark edilirdi. Üzerindeki dik yakalı elbise vücuduna hiç adil olmadığını düşündüğüm bir şekilde oturuyordu. Gökyüzü fenerlerinin ışığı altında teni sıcak bal gibi parlıyordu. Başı dikti, serbest kalan mürekkep karası saç tutamı boynunun zarafetini vurguluyordu.

Saçına dokunmak, onu koklamak, ellerimi arasında dolaştırıp bileğime dolamak ve- *Lanet olsun Veturius, kendine gel. Dik dik bakmayı kes.*

Bakışlarımı ondan ayırdığımda, dili tutulanın sadece ben olmadığımı fark ettim. Etrafımdaki genç erkeklerin çoğu çaktırmadan ona bakıyordu. Fark etmemiş görünmesi onu daha da ilgi çekici kılıyordu.

Yine ona bakıyorsun Elias. Seni aptal. Bu kez ilgim fark edildi.

Izzi beni izliyordu.

Kız tek gözlü olabilirdi ama birçok insandan daha iyi gördüğüne emindim. *Uzaklaş buradan Elias*, dedim kendi kendime. *Neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamadan git buradan.*

Izzi eğilip Laia'nın kulağına bir şey fısıldadı. Uzaklaşmak üzereyken Laia kafasını kaldırıp bana baktı.

Gözlerine koyu bir şok dalgası yayıldı. Kafamı çevirmeliydim. Uzaklaşmalıydım. Uzunca bir süre bakarsa kim olduğumu anlayabilirdi. Ama yerimden kımıldayamadım. Ağır ve ateşli bir süre, hareketsiz kaldık, birbirimizi izlemekten memnunduk. *Gökler adına, o çok güzel.* Ona gülümseyince yüzüne dağılan kızarıklık tuhaf bir şekilde zafer kazanmış gibi hissetmeme neden oldu.

Onu dansa kaldırmak istiyordum. Tenine dokunmak, onunla konuşmak ve sıradan Kabileli bir çocukmuşum gibi davranmak ve onun da sıradan Alim bir kızmış gibi davranmasını istiyordum. *Aptalca bir fikir*, diye zihnim beni uyardı. *Seni tanır.*

Ne olmuş? Ne yapabilir? Beni ele mi verir? Kumandan'a beni burada gördüğünü söylerse kendisini de töhmet altında bırakır.

Orada durmuş düşünürken, kızıl saçlı kaslı bir çocuk arkasından ona yaklaştı. Gözlerinde sahiplenici bir ifadeyle omzuna dokunmasından hiç hoşlanmadım. Laia, ikisinden başka kimse yokmuş gibi ona bakarak karşılık verdi. Belki de

köle olmadan önce onu tanıyordu. Belki gizlice dışarı çıkmasının sebebi oydu. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı kaçırdım. Çocuk kötü görünmüyordu ama eğlenceli olamayacak kadar suratsızdı.

Ayrıca, benden kısa boyluydu. Oldukça kısa. En az otuz santimetre daha kısa.

Laia kızıl saçlıyla ayrıldı. Izzi bir dakika sonra kalkıp onları takip etti.

"Görünüşe bakılırsa, sahibi varmış evlat." Küçük yuvarlak aynalarla süslü açık yeşil elbiseli Kabileli bir kız yanıma yanaştı, koyu saçlarını yüzlerce örgü halinde toplamıştı. Çocukluğumu konuşarak geçirdiğim Sadhese dilini konuşuyordu. Kara teninde gülümsemesi kör edici bir beyazlıktaydı ve kendimi ona karşılık verirken buldum. "Sanırım benimle idare etmek zorundasın," dedi.

Yanıt vermemi beklemeden beni dans pistine çekti, Kabileli bir kız için oldukça cesur bir davranıştı. Ona yakından bakınca genç bir kız değil, benden belki birkaç yaş büyük yetişkin bir kadın olduğunu anladım. Onu temkinli bir şekilde süzdüm. Birçok Kabileli kadın yirmili yaşlarının ortasında çocuk sahibi olurlardı.

"Seninle dans ettiğimi görürse elimi koparacak bir eşin yok mu?" diye Sadhese dilinde sordum.

"Yok. Neden sordun, yoksa eşim olmakla mı ilgileniyorsun?" Sıcak parmağını göğsümden karnıma ve oradan kemerime kadar yavaşça indirdi. Son on sene içinde belki de ilk kez yüzüm kızarıyordu. Bileğinde evli olduğunu gösteren Kabileli dövmesinden olmadığını fark ettim.

"Adın ne ve hangi kabiledensin?" diye sordu. İyi bir dansçıydı ve adımlarına ayak uydurmamdan memnun kaldığını görebiliyordum.

"Ilyaas." Yıllardır Kabileli adımı söylememiştim. Büyükbabam benimle tanışmasının üzerinden beş dakika geçmeden ismimi Savaşçılar'a özgü bir hale sokmuştu. "Ilyaas An-Saif." Adımı söyler söylemez bunun bir hata olup olmadığını düşündüm. Mamie Rila'nın evlat edindiği oğlunun Blackcliff'e götürülme hikâyesi herkes tarafından bilinmiyordu - İmparator Saif kabilesine sessiz kalmalarını emretmişti. Yine de hepsi dedikodu yapmaktan hoşlanırlardı.

Ama kadın adımı tanıdıysa bile, bildiğini belli etmedi.

"Adım Afya Ara-Nur," dedi.

"Gölgeler ve ışık," diye ilk ismini ve Kabile ismini çevirdim. "Güzel bir isim."

"Dürüst olmam gerekirse, genellikle gölgeleri kullanıyorum." Bana doğru eğildi, kahverengi gözlerindeki yakıcılık kalp atışlarımın biraz daha hızlanmasına neden oldu. "Ama bu aramızda kalsın."

Başımı eğip ona baktım. Daha önce böylesine ihtiraslı bir soğukkanlılığı olan Kabileli bir kadınla tanıştığımı sanmıyordum. *Kehanni*'ler dahil. Afya gizli bir şekilde gülümsedi ve bana Saif Kabilesi hakkında birkaç kibar soru sordu. Geçen ay kaç düğün yapıp yapmadığımızı. Kaç doğum olduğunu. Sonbahar Toplantısı için Nur'a gidip gitmeyeceğimizi. Sorular Kabileli bir kadının sorabileceği türden olsa da aptal değildim. Basit sözcükleri bakışlarındaki keskin zekâyla örtüşmüyordu. Ailesi neredeydi? Gerçekten, kimdi bu kadın?

Şüphelerimi sezmiş gibi, Afya bana kardeşlerinden bahsetti: Nur'da yaşayan kilim tüccarlarıydı ve kötü hava dağ geçidini kapatmadan önce mallarını satmak için buradaydılar. O konuşurken, bahsettiği kardeşlerini görmek için çaktırmadan etrafıma bakındım - Kabileli erkekler bekâr kadınlarını korumalarıyla tanınırlardı ve amacım kavga çıkarmak değildi.

Ama kalabalıkta çok sayıda Kabileli erkek olmasına rağmen hiçbiri Afya'ya bakmıyordu.

Birlikte üç dans daha kaldık. Sonuncusu bittikten sonra, Afya selam verdi ve bana bir yüzünde güneş, diğer yüzünde bulutlar olan ahşap bir para verdi.

"Bir hediye," dedi. "Beş dansta bana eşlik ederek beni onurlandırdığın için Ilyaas An-Saif."

"Bu şeref bana ait." Şaşırdım. Kabileliler bir iyilik karşılığında hediye verirlerdi, hediyeler önemsizce sunulmazdı ve nadiren kadınlar tarafından verilirlerdi.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi Afya parmak uçlarında yükseldi. O kadar ufak tefekti ki onu duymak için eğilmem gerekti. "Veturia Soyu'nun varisinin bir iyiliğe ihtiyacı olursa Ilyaas, Nur Kabilesi hizmetinde olmaktan onur duyar." Vücudum anında kaskatı kesildi ama iki parmağını dudaklarına koydu: Bu Kabile yeminlerinden en bağlayıcı olanıydı. "Sırrın Afya Ara-Nur'la güvende."

Tek kaşımı kaldırdım. Ilyaas ismini tanıyıp tanımadığını ya da beni Serra'da maskesiz görüp görmediğini bilmiyordum. Afya Ara-Nur her kimse sıradan bir Kabileli kadın değildi. Kabul edercesine kafamı sallayınca beyaz dişlerini gösterdi.

"Ilyaas..." Parmaklarının ucunda durmayı bıraktı, artık fısıldamıyordu. "Leydin artık müsait, bak." Omzumun üzerinden baktım. Laia dans pistine dönmüştü ve kızıl saçlının kendisinden uzaklaşmasını izliyordu. "Onu dansa kaldırmalısın," dedi Afya. "Haydi!"

Beni hafifçe itti ve ayak bileğindeki ziller tıngırdayarak uzaklaştı. Bir süre arkasından bakakaldım ve bana verdiği paraya düşünceli bir şekilde baktıktan sonra onu cebime attım. Sonra dönüp Laia'ya doğru ilerledim.

XXIX: Laia

"İzin verir misin?"

Aklım hâlâ Keenan'daydı ve Kabileli çocuğu yanımda dururken görünce şaşırdım. Bir süre ona sadece aptal gibi baktım.

"Dans etmek ister misin?" diye elini uzatarak açıklık getirdi. Alçak başlığı gözlerini gölgeliyordu ama dudakları gülümsercesine kıvrılmıştı.

"Şey... Ben..." Raporumu verdiğime göre, Izzi ve ben artık Blackcliff'e dönmeliydik. Günün doğmasına hâlâ birkaç saat vardı ama yakalanma riskini alamazdım.

"Ah." Çocuk gülümsedi. "Kızıl saçlı. Senin... Eşin mi?"

"Ne? Hayır!"

"Nişanlın mı?"

"Hayır. O benim-"

"Sevgilin mi?" Çocuk imalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "O benim-benim arkadaşım."

"Öyleyse, neden endişeleniyorsun?" Çocuk hınzır bir şekilde sırıtınca kendimi ona gülümseyerek karşılık verirken buldum. Omzumun üzerinden hevesli görünen bir Âlim ile konuşan Izzi'ye baktım. Çocuğun söylediği bir şeye güldü ve belki de ilk kez ellerini gözündeki banda götürmedi. Ona baktığımı fark edince, bir bana bir Kabileli çocuğa bakıp kaşlarını oynattı. Yüzüm yine kızardı. Bir dansın zararı olmazdı ve sonra gidebilirdik.

Kemancılar hareketli bir şarkı çalıyorlardı, kafamı sallayınca çocuk yıllarca arkadaşmışız gibi kendinden emin şekilde ellerimi tuttu. Boyuna ve geniş omuzlarına rağmen, hem

zahmetsiz hem de duygusal bir zarafetle dansı yönetiyordu. Çaktırmadan ona bakınca, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Nefesim kesildi ve söyleyecek bir şey aradım.

"Kabileli gibi konuşmuyorsun." İşte. Bu yeterince etkisiz bir sözdü. "Aksanın da yok." Gözleri Âlim gözleri kadar kara olsa da yüzü köşeli ve sert çizgilerle doluydu. "Ayrıca, onlara benzemiyorsun."

"İstersen, Sadhese dilinde bir şey söyleyebilirim." Kulağıma doğru eğildi ve nefesindeki baharat kokusu içimin hoş bir şekilde ürpermesine neden oldu. "*Menaya es poolan dila dekanala.*"

İçimi çektim. Kabileliler'in her şeyi satabilmelerine şaşırmamak gerekirdi. Sesi petekten damlayan yaz balı gibi ılık ve toktu.

"Ne-" Sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim. "Bu ne demek?"

Yine bana o şekilde gülümsedi. "Sana göstermem gerek."

Bir kez daha kızardım. "Çok cesursun." Gözlerimi kıstım. Onu daha önce nerede görmüştüm? "Buralarda mı yaşıyorsun? Tanıdık geliyorsun."

"Cesur olduğumu mu söylemiştin?"

Sözlerimin kulağa nasıl gelmiş olabileceğini fark edince bakışlarımı kaçırdım. O kısık ve sıcak bir şekilde kıkırdayarak karşılık verince yine nefesim kesildi. Birden kabilesindeki kızlara acıdım.

"Serralı değilim," dedi. "Kızıl kimdi?"

"Kumral kimdi?" diye meydan okudum.

"Ah, demek beni gözetliyordun. Çok onur verici."

"Gözetlemiyordum- sen de beni gözetliyordun!"

"Sorun değil," dedi güven verircesine. "Beni gözetleme-

nin önemi yok. Kumral Nur Kabilesi'nden Afya. Yeni bir arkadaş."

"Sadece arkadaşın mı? Bana bundan daha fazlası var gibi geldi."

"Olabilir." Omuzlarını silkti. "Soruma cevap vermedin. Kızıl kimdi?"

"Kızıl bir arkadaşımdı." Çocuğun dalgın ses tonunu taklit ettim. "Yeni bir arkadaş."

Çocuk kafasını geriye atıp güldü, yumuşak ve çöl yağmuru gibi vahşi bir kahkahaydı. "Bu bölgede mi yaşıyorsun?" diye sordu.

Tereddüt ettim. Ona bir köle olduğumu söyleyemezdim. Kölelerin Ay Festivali'ne katılmalarına izin verilmezdi. Serra'ya yabancı olan biri bile bunu bilirdi.

"Evet," dedim. "Dedem ve ninemle yıllardır bu bölgede yaşıyorum. Ve-ve ağabeyimle. Evimiz buraya çok yakın."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de böyle söylersem gerçekleşeceğini, arkamı döndüğümde Darin'i kızlarla flört ederken, büyükannemi reçellerini satarken ve büyükbabamı aşırı endişeli hastalarıyla nazikçe ilgilenirken göreceğimi sanıyordum.

Çocuk beni etrafımda döndürdükten sonra öncekinden daha yakın bir şekilde kollarının arasına aldı. Baharatlı ve baş döndürücü kokusu tuhaf şekilde tanıdık geliyor ve ona doğru yaklaşıp kokusunu içime çekmeyi istememe neden oluyordu. Kaslarının sert düzlüklerini hissettim ve kalçası benimkine değince neredeyse ayaklarım birbirine dolaşacaktı.

"Günlerini nasıl geçiriyorsun?"

"Büyükbabam bir şifacı." Yalan söylediğim için sesim titredi ama ona gerçeği söyleyemeyeceğim için aceleyle devam

ettim. "Ağabeyim ona yardımcı oluyor. Büyükannemle ben de reçel yapıyoruz. Kabileler için genellikle."

"Hmm. Bana da reçel imalatçısı gibi gelmiştin."

"Gerçekten mi? Neden?"

Bana bakarak sırıttı. Yakından gözleri neredeyse simsiyahtı, özellikle de uzun kirpiklerinin gölgesindeyken. Şimdi dizginleyemediği bir neşeyle parlıyorlardı. "Çünkü çok tatlısın," dedi tatlı bir sesle.

Gözlerindeki hınzırlık bir an için bana köle olduğumu, ağabeyimin hapiste olduğunu ve sevdiğim herkesin öldüğünü unutturdu. Birden kahkaha attım ve gözlerim sulanırken görüş alanım bulanıklaştı. Gülmem dans eşimin de gülmesine neden olunca, daha coşkulu bir şekilde güldüm. Sadece Darin beni böyle güldürürdü. Bu rahatlama hem tanıdık, hem de yabancıydı, üzülmeden ağlamak gibiydi.

"Adın ne?" diye sordum yüzümü silerken.

Ama yanıt vermek yerine kımıldamadan durdu ve bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. Konuşmaya başladığımda parmağını dudaklarımın üzerine koydu. Kısa bir süre sonra yüzü sertleşti.

"Gitmeliyiz," dedi. Bu kadar ciddi olmasaydı, beni kampına götürmeye çalıştığını düşünebilirdim. "Baskın- bir Savaşçı baskını."

Etrafımızdaki dansçılar her şeyden habersizce dönüyorlardı. Hiçbiri onu duymamıştı. Davullar gümbürdüyor, çocuklar koşuşup kıkırdıyorlardı. Her şey yolunda görünüyordu.

Sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırdı. "Baskın! Kaçın!" Bir askerinki kadar hükmedici olan gür sesi dans pistlerinde yankılandı. Kemancılar şarkılarını yarım bıraktı, davullar kesildi. "Savaşçı baskını! Kaçın! Gidin!"

Bir ışık patlaması sessizliği bozdu -gökyüzü fenerlerinden biri parlamıştı- bunu bir diğeri izledi. Oklar havada uçuşuyordu. Savaşçılar fenerleri vuruyorlardı, festivalcileri daha rahat toplamak için bizi karanlıkta bırakmayı umuyorlardı.

"Laia!" Izzi yanıma geldi, korkudan gözünü kocaman açmıştı. "Neler oluyor?"

"Savaşçılar bazı yıllar festivali yapmamıza izin verirler, bazı yıllarsa vermezler. Buradan gitmeliyiz." Izzi'nin elini tuttum, güvenliğini düşünmeden onu buraya getirdiğime pişman oldum.

"Beni takip edin." Çocuk yanıt vermemizi beklemeden beni henüz insanların akın etmediği yakındaki bir sokağa çekti. Duvarların dibinden ayrılmıyordu, kaçmak için çok geç kalmadığımızı umarak sıkıca Izzi'nin elinden tutup onu takip ettim.

Sokağın ortasına geldiğimizde Kabileli çocuk bizi çöplerle dolu dar bir sokağa çekti. Çığlıklar havayı deliyor ve çelikler parlıyordu. Saniyeler içinde festival katılımcıları yanımızdan geçtiler, çoğu orağın altında kalan buğday sapları gibi koşarken kesilip görüş alanımızdan kayboldular.

"Savaşçılar bölgeyi kuşatmadan önce buradan çıkmalıyız," dedi Kabileli çocuk. "Sokaklarda yakalananlar hayalet vagonlarda toplanacaklar. Hızlı hareket etmek zorundasınız. Bunu yapabilir misiniz?"

"Biz- biz seninle gelemeyiz." Elimi çocuğun elinden çektim. Karavanına gidecekti ama Izzi ve ben orada güvende olamazdık. Halkı köle olduğumuzu anlayınca, bizi Savaşçılar'a ve onlar da Kumandan'a teslim ederlerdi. Ve sonra...

"Bölgede yaşamıyoruz. Yalan söylediğim için özür dilerim." Uzaklaşıp Izzi'yi çektim, ne kadar erken ayrılırsak he-

pimiz için o kadar iyi olacağını biliyordum. Kabileli çocuk başlığını geriye itip kısa kesilmiş saçlarını ortaya çıkardı.

"Bunu biliyorum," dedi. Sesi aynı olsa da farklı bir yanı vardı. Gözdağı veren, vücudunda daha önce olmayan bir güç vardı. Hiç düşünmeden bir adım daha uzaklaştım. "Blackcliff'e gitmelisiniz," dedi.

Bir an için söylediklerini anlamadım. Nihayet anlayınca, dizlerim boşaldı. O bir casustu. Köle kelepçelerimi görmüş müydü? Mazen'le konuşmama kulak misafiri mi olmuştu? Izzi'yi ve beni ele mi verecekti?

Izzi nefesini tuttu. "A- aday Veturius?"

Izzi ismini söyleyince, loş odam fener ışığıyla dolmuş gibi oldu. Yüz hatları, boyu, zarafeti... Her şey mantıklı ve bir o kadar da mantıksız geliyordu. Bir adayın Ay Festivali'nde ne işi vardı? Neden Kabileli kılığına girmişti? Lanet olası maskesi neredeydi?

"Gözlerin..." *Koyuydular*, diye içimden geçirdim. *Koyu olduklarına eminim.*

"Güzelavrat otu," dedi. "Gözbebeklerini genişletir. Dinle, bir an önce-"

"Kumandan için beni gözetliyorsun," deyiverdim. Bu aklıma gelen tek açıklamaydı. Keris Veturia ne bildiğimi anlamak için oğluna beni takip etmesini emretmişti. Ama eğer durum buysa, muhtemelen Mazen ve Keenan'la konuşmamı duymuştu. Beni vatana ihanetten ihbar etmek için yeterli sebebi vardı. Neden benimle dans etmişti? Neden benimle şakalaşmış ve gülüşmüştü? Neden baskın hakkında festivaldeki insanları uyarmıştı?

"Ucunda ölüm olsa bile onun için casusluk yapmam."

"Öyleyse neden buradasın? Mantıklı bir sebebi-"

"Var ama şu an açıklayamam." Veturius sokaklara baktık-

tan sonra ekledi: "İstersen bu konuda tartışabiliriz. Ya da buradan gideriz."

O bir Maskeli idi, ona bakmamam gerekirdi. İtaat ettiğimi göstermeliydim. Ama ona bakmama engel olamıyordum. Yüzü bende şok etkisi yaratmıştı. Birkaç dakika önce güzel olduğunu, Sadhese dilinde söylediği şeylerin hipnotize edici olduğunu düşünüyordum. Bir Maskeli ile dans etmiştim. Lanet olası bir Maskeli!

Veturius ara sokaktan dışarı bakıp kafasını salladı. "Biz kapılardan birine ulaşana kadar lejyonerler bölgeyi kuşatmış olur. Tünellerden gitmeliyiz, umarım onları da kapatmamış olurlar." Bölgenin tam olarak neresinde olduğumuzu biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde ara sokaktaki ızgaraya doğru yürüdü.

Onu takip etmeyince bıkkın bir ses çıkardı. "Dinle, onunla işbirliği yapmıyorum," dedi. "Hatta, eğer buraya geldiğimi öğrenirse, muhtemelen derimi yüzer. Ama bu baskında yakalanırsanız ya da şafakta Blackcliff'te olmadığınızı keşfederse size yapacaklarının yanında hiç kalır. Yaşamak istiyorsanız bana güvenmek zorundasınız. Şimdi kımıldayın."

Izzi söylediğini yaptı ve bütün benliğim hayatımı bir Maskeli'nin ellerine teslim etmeme karşı çıkarken istemeye istemeye de olsa onları izledim.

Tünele iner inmez Veturius göğsündeki bohçasından üniformasını ve botlarını çıkarıp Kabileli giysilerini üzerinden atmaya başladı. Utanıp kafamı çevirdim ama sırtındaki gümüşi yara izleri gözümden kaçmadı.

Saniyeler sonra yanımızdan geçti, bu defa maskesi yüzündeydi ve bize onu takip etmemizi işaret etti. Izzi ve ben uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldık. Bir

kedi gibi sinsice hareket ediyordu, arada sırada söylediği cesaret verici birkaç kelime dışında sessizdi.

Yeraltı mezarlarının içinden dolaşarak kuzeye ve sonra doğuya doğru ilerledik, sadece Savaşçı devriyelerinden kaçınmak için duraksadık. Veturius bir kez olsun bocalamadı. Geçidi engelleyen kafatası yığınıyla karşı karşıya kaldığımızda, kenara çekilip küçük açıklıktan geçmemize yardım etti. İçinde bulunduğumuz tünel daralıp kilitli bir ızgara çıkınca saçımdan iki tel toka alıp saniyeler içinde kilidi açtı. Izzi ve ben birbirimize baktık - bu kadar kabiliyetli olması sinir bozucuydu.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim. En az iki saat olmalıydı. Gün doğmak üzereydi. Zamanında geri dönemeyecektik. Kumandan bizi yakalayacaktı. Gökler adına, Izzi'yi yanıma almamalıydım. Onu tehlikeye atmamalıydım.

Yaram elbiseme sürtünüp kanamaya başladı. Sadece birkaç günlüktü ve enfeksiyon hâlâ geçmemişti. Korkumla karışan acı başımı döndürüyordu.

Veturius yüzümü görünce yavaşladı. "Neredeyse vardık," dedi. "Seni taşımamı ister misin?"

Şiddetli bir şekilde kafamı salladım. Ona bir daha yakın olmak istemiyordum. Kokusunu almak ya da teninin sıcaklığını hissetmek istemiyordum.

En sonunda durduk. İlerideki bir köşeden mırıldanmalar geliyordu ve titreyen bir meşale ışığın ulaşamadığı yerdeki gölgeleri iyice karartıyordu.

"Blackcliff'e yeraltından ulaşan bütün girişlerde muhafızlar olur," diye fısıldadı Veturius. "Bu girişte dört muhafız var. Sizi görürlerse alarm verirler ve bu tüneller askerlerle dolar." Anladığımızdan emin olmak için Izzi'ye ve bana baktıktan sonra devam etti. "Dikkatlerini dağıtacağım. *Rıhtım* dediğim-

de bu köşeyi dönüp merdivenleri tırmanmak ve ızgaradan çıkmanız için bir dakikanız olacak. *Madam Moh* dediğimde, vaktiniz neredeyse dolduğu anlamına gelecek. Izgarayı arkanızdan kapatın. Blackcliff'in bodrumunda olacaksınız, beni orada bekleyin."

Veturius arkamızdaki tünelin karanlığında gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra bir sarhoşun şarkı söylemesine benzer bir ses duyduk. Çaktırmadan köşeden baktığımda, muhafızların birbirlerini dirsekleriyle dürtüp sırıttıklarını gördüm. İkisi ne olduğuna bakmaya gittiler. Veturius'un dili ikna edici bir şekilde dolanıyordu, büyük bir şangırtı, peşinden bir küfür ve kahkaha duyuldu. Ne olduğunu görmeye giden askerlerden biri diğer ikisini çağırdı. Gözden kayboldular. Öne doğru eğilip koşmaya hazırlandım. *Haydi. Haydi.*

En sonunda Veturius'un sesi tünelde yankılandı:

"-rıhtımda-"

Izzi ve ben merdivene doğru koştuk ve saniyeler içinde ızgaraya ulaştık. Hızım yüzünden kendimi tebrik ederken üstümde olan Izzi boğuk bir şekilde haykırdı.

"Açamıyorum!"

Yanına tırmanıp ızgarayı tuttum ve yukarı doğru ittim. Yerinden kımıldamadı.

Muhafızlar yaklaştı. Başka bir şangırtı ve sonra Veturius'un şarkıya devam ettiğini duydum, "En iyi kızlar Madam Moh'un yerinde, onlar gerçekten-"

"Laia!" Izzi hızla yaklaşan meşale ışığına baktı. *Lanet olsun.* Boğuk bir şekilde homurdanarak bütün ağırlığımı ızgaraya verdim ve bedenime yayılan ağrı yüzünden suratımı buruşturdum. Izgara istemeye istemeye de olsa gıcırdayarak aralandı ve Izzi'yi ittikten sonra kendimi yukarı çekip aşağıdaki tünelde asker göründüğü sırada kapattım.

Izzi bir fıçının arkasına gizlendi ve ben de ona katıldım. Birkaç saniye sonra, Veturius sarhoş bir şekilde sırıtarak ızgaradan dışarı tırmandı. Izzi ve ben birbirimize baktık, her ne kadar inanılmaz olsa da kendimi gülmemek için tutarken buldum.

"Teşekkürler çocuklar," diye tünele seslendi Veturius. Izgarayı sertçe kapattıktan sonra bizi gördü ve parmağını dudaklarına doğru götürdü. Askerler ızgaradaki boşluklardan bizi duyabilirlerdi.

"Aday Veturius," diye fısıldadı Izzi. "Bize yardım ettiğinizi öğrenirse Kumandan size ne yapar?"

"Öğrenmeyecek," dedi Veturius. "Tabii ona söylemeyi planlamıyorsanız ki bunu hiç tavsiye etmem. Haydi gelin, sizi yatakhanenize götüreceğim."

Bodrumun merdivenlerinden yukarı süzülüp Blackcliff'in kasvetli bir sessizliği olan avlusuna çıktık. Gece serin olmamasına rağmen ürperdim. Hava hâlâ karanlıktı ama gökyüzü doğuda aydınlanmaya başlamıştı ve Veturius adımlarını hızlandırdı. Çimenlerin üzerinde hızla ilerlerken tökezleyince hemen yanıma gelip bana yardım etti, sıcaklığı tenime işledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ayaklarım sızlıyor, başım ağrıyor ve Kumandan'ın bıraktığı iz ateş gibi yanıyordu. Ama Maskeli'nin yanıma yaklaşmasıyla vücudumu saran karıncalanma hissi daha güçlüydü. *Tehlike* diye bağırıyor gibiydi tenim. *O tehlikeli!*

"İyiyim." Ondan uzaklaştım. "Ben iyiyim."

Yürürken gizlice ona baktım. Maskesini takmışken ve Blackcliff'in duvarları etrafında yükselirken, Veturius tam anlamıyla bir Savaşçı askeriydi. Ancak karşımdaki görüntüyü dans ettiğim yakışıklı Kabileli çocukla bağdaştıramıyordum.

Bunca zamandır kim olduğumu biliyordu. Ailem hakkında yalan söylediğimi biliyordu. Bir Maskeli'nin ne düşündüğünü umursamak gülünç olsa da birden yalan söylediğim için utandım.

Hizmetkârların koridoruna varınca Izzi bizden uzaklaştı."Teşekkür ederim," dedi Veturius'a. Suçluluk duydum. Yaşadıklarından sonra beni asla affetmeyecekti.

"Izzi." Koluna dokundum. "Özür dilerim. Baskın yapılacağını bilseydim, seni asla-"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Izzi. Gözünü arkamda duran Veturius'a çevirip gülümsedi, gülümsemesi güzelliğiyle beni şaşırtan bir aydınlıktı. "Bu geceyi hiçbir şeyle değişmem. İyi geceler Laia."

Koridorda ilerleyip odasına girerek gözden kaybolurken arkasından ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Veturius boğazını temizledi. Gözlerinde tuhaf, neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ben- şey- senin için bir şeyim var." Cebinden bir şişe çıkardı. "Daha önce getiremediğim için üzgünüm. Hastaydım." Şişeyi alırken parmaklarımız birbirine değince elimi hemen geri çektim. Kan otu özüydü. Hatırlamasına şaşırdım.

"Ben sadece-"

"Teşekkür ederim," dedim onunla aynı anda. İkimiz de sustuk. Veturius elini saçlarının arasında gezdirdi ama bir saniye sonra, avcıyı fark etmiş bir geyik gibi kıpırdamadan durdu.

"Ne-" Aniden, sertçe kolunu etrafıma dolayınca nefesimi tuttum. Beni duvara itti, ellerinin sıcaklığı tenimi karıncalandırıp kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oluyordu. Şaşkınlıkla karışık sersemliğim beni susturdu. *Neyin var Laia?* Sonra beni uyarırcasına elleri arkamda kasıldı ve başını kulağıma doğru götürüp hafifçe fısıldadı.

"Sana söylediğimi yap. Yoksa ölürsün."

Biliyordum. Ona nasıl güvenebilmiştim? Bu aptallıktı. Büyük aptallık.

"Beni it," dedi. "Benimle mücadele et."

Onu ittim, beni teşvik etmesine ihtiyacım yoktu.

"Benden uzak-"

"Böyle davranma ama." Sesi daha yüksekti, kaypak, tehditkâr ve terbiyeden yoksundu. "Daha önce umursamamıştın-"

"Onu rahat bırak asker," dedi bıkkın, buz gibi bir ses.

Kanım dondu, Veturius'a arkamı döndüm. Oradaydı, mutfak kapısından bir hayalet gibi ayrılan Kumandan karşımızda duruyordu. Ne zamandır bizi izliyordu? Neden uyanıktı?

Kumandan koridora çıkıp Veturius'a aldırmadan tarafsızca beni süzdü.

"Demek buradaydın." Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, sabahlığını sıkıca etrafına sarmıştı. "Aşağı yeni indim. Beş dakika önce su getirmen için zili çaldım."

"Ben-ben-"

"Bunun olmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Hoş bir şeysin." Ne kırbacına uzandı ne de beni öldürmekle tehdit etti. Kızgın bile görünmüyordu. Sadece sinirliydi.

"Asker," dedi. "Kışlana dön. Onu yeterince alıkoydun."

"Emredersiniz Kumandan." Veturius istemeye istemeye benden ayrıldı. Kıpırdanarak ondan kurtulmaya çalıştım ama bir kolunu beni sahiplenircesine kalçama dolamıştı. "Onu odasına gönderdiğiniz için onunla işinizin bittiğini sandım."

"Veturius?" Kumandan'ın karanlıkta onu, oğlunu tanımadığını fark ettim. Yeterince önemsemediği için ona dikkatle bakmamıştı. Gözlerini şaşkınlıkla oğluna çevirdi. "Sen? Ve bir köle mi?"

"Sıkılmıştım." Omuzlarını silkti. "Günlerdir revirde tıkılıp kaldım."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Şimdi neden ellerini üzerime koyduğunu ve onunla mücadele etmemi söylediğini anlıyordum. Beni Kumandan'dan korumaya çalışıyordu. Varlığını hissetmiş olmalıydı. Son birkaç saati Veturius'la geçirmediğimi kanıtlamasına imkân yoktu. Ayrıca öğrenciler kölelere sık sık tecavüz ettikleri için, ikimiz de cezalandırılmayacaktık.

Ama yine de utanç vericiydi.

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?" Kumandan başını eğdi. Yalanı hissetmiş, kokusunu almıştı. "Hayatın boyunca tek bir köleye bile dokunmadın."

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama yeni bir köle aldığınızda ilk yaptığınız şey gözünü çıkarmak." Veturius parmaklarını saçıma dolayınca bağırdım. "Ya da yüzünü oymak. Ama *bu*..." Başımı kendisine doğru çekti, bana bakarken gözlerinde bir uyarı vardı. "Bu henüz bozulmamış. Büyük ölçüde."

"Lütfen." Sesimi alçalttım. Bu işe yarayacaksa, her ne kadar iğrenç olsa da ona ayak uydurmalıydım. "Ona beni rahat bırakmasını söyleyin."

"Defol Veturius." Kumandan'ın gözleri parladı. "Bir dahaki sefere eğlenmek için kendine bir mutfak kölesi bul. Bu kız benim."

Veturius annesine kısa bir selam verdikten sonra beni bırakıp, arkasına bile bakmadan kapıya doğru salınarak yürüdü.

Kumandan az önce gördüğü şeyin gerçek olup olmadığına dair işaretler arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü. Çenemi kaldırdı. Bacağıma kan çıkaracak kadar sert bir çimdik attım ve gözlerim yaşlarla doldu

"Aşçınınki gibi yüzünü kesmem daha mı iyi olur?" diye

mırıldandı. "Güzellik erkeklerin arasında yaşayanlar için bir lanettir. Bana bunun için teşekkür ederdin."

Tırnağını yanağımda gezdirirken ürperdim.

"Pekâlâ..." Beni bırakıp gülümseyerek mutfak kapısına doğru ilerledi, dudaklarının kıvrımında neşeden ziyade hoşnutsuzluk gizliydi. Ay ışığı tuhaf dövmesinin spirallerine vurdu. "Buna daha zaman var."

XXX: Elias

Ay Festivali'nden sonraki üç gün boyunca Helene benden kaçındı. Kapısını tıklatmama aldırmıyor, ben geldiğimde yemekhaneyi terk ediyor ve yanına yaklaştığımda beni reddediyordu. Eğitimde eşleştirildiğimizde bana Marcus'muşum gibi saldırıyordu. Onunla konuşmaya çalıştığımda birden sağır gibi davranmaya başlıyordu.

Önce umursamadım ama üçüncü günde artık bıkmıştım. Dövüş eğitimine giderken, onunla yüzleşmek için bir plan yaptığım sırada -bir sandalye, ip ve ağzını tıkayacak bir şey bulabilirsem belki beni dinlerdi- Cain hayalet gibi birden yanımda belirdi. Kim olduğunu anlayana kadar kılıcımı yarı yarıya çekmiştim.

"Gökler adına Cain, bunu bir daha yapma."

"Aday Veturius. Hava çok güzel." Kâhin sıcak mavi gökyüzüne hayranlıkla baktı.

"Evet, kızgın güneşin altında çift kılıçla antrenman yapmıyorsan," diye homurdandım. Henüz öğle bile olmamıştı ama öylesine ter içindeydim ki pes edip tişörtümü çıkarmıştım. Helene benimle konuşuyor olsaydı, kaşlarını çatıp bunun kurallara uygun olmadığını söylerdi. Ancak kuralları umursamayacak kadar bunalmıştım.

"İkinci sınavın ardından iyileştin mi?" diye sordu Cain.

"Senin sayende değil." Kelimelere engel olamadan ağzımdan çıktılar ama pek pişman değildim. Farklı şekillerde canımı alma girişimlerinin tavırlarım üzerinde etkisi olmuştu.

"Sınavların zor olmaları gerekiyor Elias. Bu yüzden onlara sınav diyoruz."

"Fark etmedim." Cain'in gitmesini umarak hızlandım fakat gitmedi.

"Sana bir mesaj getirdim," dedi. "Bir sonraki sınav yedi gün sonra olacak."

En azından bu kez bir uyarı almıştık. "Ne olacak?" diye sordum. "Herkesin gözü önünde dayak mı yiyeceğiz? Yoksa yüz engerek yılanının olduğu bir sandıkta bir gece boyunca kilitli mi kalacağız?"

"Zorlu bir düşmana karşı savaşacaksınız," dedi Cain. "Baş edemeyeceğin bir şey değil."

"Hangi düşman? Bu kez hile ne?" Kâhin önemli bir şeyi atlamadan neyle karşı karşıya olacağımı söylemezdi. Bir sürü hayaletle savaşacaktık. Ya da cinle. Belki de karanlıktan uyandırdıkları başka bir yaratıkla.

"Zaten uyanık olan şeyler dışında karanlıktan hiçbir şey uyandırmadık," dedi Cain.

Karşılık vermedim. Yine zihnimi okuyorsa, Kâhin olsun ya da olmasın, yemin ederim ki kılıcımı ona geçirecektim.

"Bu hiçbir işe yaramaz Elias." Neredeyse üzgün bir şekilde gülümsedikten sonra Hel'in antrenman yaptığı sahayı işaret etti. "Senden mesajı Aday Aquilla'ya iletmeni istiyorum."

"Aquilla benimle konuşmadığı için bu biraz zor."

"Bir yolunu bulacağına eminim."

Yanımdan uzaklaşıp beni öncekine kıyasla daha sinirli bir şekilde bıraktı.

Hel ve ben tartıştığımızda, genellikle birkaç saat, en fazla bir gün içinde barışırdık. Üç gün bizim için bir rekordu. En kötüsü de üç gece önceki gibi gözünün karardığına daha önce hiç şahit olmamamdı. Savaşta bile, her zaman sakin ve kontrollüydü.

Ama Hel son birkaç haftadır farklı davranıyordu. Biliyor-

dum, yine de bir aptal gibi görmemeye çalışmıştım. Ancak davranışlarını daha fazla görmezden gelemezdim. Aramızdaki kıvılcımla, o çekicilikle ilgisi vardı. Ya bunu bastıracaktık ya da bu konuda bir şey yapacaktık. İkinci seçeneğin daha eğlenceli olacağını düşünsem de ikimizin de ihtiyacı olmayan sorunlar yaratabilirdi.

Helene ne zaman değişmişti? Her zaman her duygusunu, her arzusunu kontrol edebilmişti. Silah arkadaşlarından hiçbirine ilgi göstermemişti ve Leander dışında hiçbirimiz onunla bir şeyler başlatacak kadar aptal olmamıştık.

Öyleyse, aramızda bazı şeyleri değiştiren neydi? Tuhaf davrandığını fark ettiğim ilk anı; beni yeraltı mezarlığında bulduğu sabahı düşündüm. O gün ona pis pis bakarak dikkatini dağıtmaya çalışmıştım. Çantamı bulmasına engel olmayı umarak bunu düşünmeden yapmıştım. Bir erkek gibi davrandığımı düşündüğünü anladım.

Sebebi bu hareketim miydi? O bakışım? Onu istediğimi düşündüğü için mi bu kadar tuhaf davranıyor ve beni istediğini sanıyordu?

Eğer sebebi buysa, onunla her şeyi bir an önce açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Ona bunun bir tesadüf olduğunu, o şekilde bakarak herhangi bir şey söylemeye çalışmadığımı söyleyecektim.

Özrümü kabul eder miydi? *Yeterince dizlerine kapanırsan.*

Pekâlâ. Buna değecekti. Özgürlüğümü istiyordum, bir sonraki sınavı kazanmak *zorundaydım*. İlk iki sınavda Hel ve ben hayatta kalmak için birbirimize bel bağlamıştık. Üçüncüsü de muhtemelen aynı olacaktı. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Hel'i dövüş sahasında Tristas'la kavga ederken buldum, bir Dövüş Komutanı onları izliyordu. Çocuklar ve ben sü-

rekli nişanlısı için üzülen Tristas'la alay ederdik ama o Blackcliff'teki en iyi kılıç ustalarından biriydi, zeki ve bir kedi kadar çevikti. Helene'in hamlelerindeki agresifliği dikkate alarak hata yapmasını bekliyordu. Ama Helene'in savunması Kauf'un duvarları gibi geçit vermiyordu. Sahaya geldikten dakikalar sonra, Tristas'ın saldırısını geri püskürtmüş ve kılıcını kalbinin üzerinde durdurmuştu.

"Selamlar yüce aday," diye seslendi Tristas beni görünce. Helene'in omuzlarının kasıldığını fark edince, bir bana bir ona bakıp hemen uzaklaştı. Faris ve Dex'in yanı sıra Tristas da ikimizin de katılmadığı partinin olduğu gece Helene ve benim aramda ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Ama Hel de benim gibi sessiz kaldığı için vazgeçmişlerdi, aksine o ve ben savaş meydanında birbirimizle öldüresiye mücadele ederken anlamlı bir şekilde homurdanıyorlardı.

"Aquilla," diye ona seslendim kılıçlarını kınlarına koyarken. "Seninle konuşmalıyım."

Sessizlik.

Pekâlâ. "Cain bir sonraki sınavın yedi gün sonra olduğunu sana söylememi istedi."

Silahhaneye doğru ilerledim, ayak seslerinin beni takip etmesine hiç şaşırmadım.

"Peki neymiş?" Omzumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Sınav neymiş?"

Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. *Gökler adına, kızgınken çok güzel görünüyor.*

Şiddetli bir arzunun eşlik ettiği bu düşünce beni şaşırttı. *O Helene. Helene.*

"Dövüş," dedim. "*Zorlu bir düşmanla* karşı karşıya olacağız."

"Pekâlâ," dedi. "Güzel." Ama yerinden kımıldamadan

bana dik dik bakmaya devam etti, örgüsünden kurtulan saç tutamlarının sert bakışlarının sandığından daha az tehditkâr görünmesine neden olduğunun farkında değildi.

"Hel dinle, kızgın olduğunu biliyorum ama-"

"Ah, git üzerine bir şey git." Kuralları hiçe sayan aptallar hakkında bir şeyler homurdanarak uzaklaştı. Sert bir karşılık vermemek için kendimi tuttum. Neden bu kadar inatçı davranıyordu?

Silahhaneye girer girmez beni kapının çerçevesine doğru iten Marcus'la karşılaştım. Zak yanında değildi.

"Fahişen hâlâ seninle konuşmuyor mu?" dedi. "Seninle vakit de geçirmiyor, öyle değil mi? Senden ve diğerlerinden kaçınıyor... *Yalnız*..." Helene uzaklaşırken şüpheli bir şekilde arkasından bakınca kılıcıma yeltendim ama Marcus hançerini çoktan karnıma dayamıştı.

"O bana ait, biliyorsun. Bunun hayalini kurdum." Sakinliği, beni böbürlenmesinden daha çok ürküttü. "Günün birinde onu bulacağım ve sen ortalıkta olmayacaksın," dedi. "Ve o benim olacak."

"Ondan uzak dur. Ona bir şey olursa, boynundan başlayarak seni ikiye ayırırım-"

"Sürekli tehditler savuruyorsun," dedi Marcus. "Ama bir şey *yaptığın* yok. Henüz maskesi yüzüne oturmayan bir vatan haini için hiç şaşırtıcı değil." Öne doğru eğildi. "Maske zayıf olduğunu biliyor Elias. Ait olmadığını biliyor. Bu yüzden seninle bütünleşmedi. Bu yüzden seni öldürmeliyim."

Hançeri karnımı kesti ve ince bir kan süzüldü. Sertçe karnıma saplayıp yukarı doğru çekmesi bir balık gibi içimi dışıma çıkarması için yeterliydi. Sinirden titriyordum. Merhametine kalmış olmaktan nefret ediyordum.

"Ama komutanlar izliyor." Marcus'un bakışları Dövüş

Komutanı'nın hızla yaklaştığı sol tarafımıza doğru kaydı. "Ve ben seni yavaş yavaş öldürmeyi tercih ederim." Ağır adımlarla uzaklaşırken yanından geçtiği komutana selam verdi.

Kendime, Helene'e ve Marcus'a kızgın olduğum için silahhanenin kapısını iterek açtım ve doğruca ağır silahların bulunduğu rafa gidip üç başlı bir topuz aldım. Onu havada savurup Marcus'un kafasını kopardığımı hayal ettim.

Sahaya geri döndüğümde, Dövüş Komutanı beni Helene'le eşleştirdi. İçimdeki öfke her hareketime yansıyordu. Öte yandan, Helene sağlam bir yeterlilikle öfkesini yönlendiriyordu. Topuzumu elimden uçurdu ve birkaç dakika sonra teslim olmak zorunda kaldım. Tiksinmiş bir şekilde uzaklaşıp bir sonraki rakibiyle dövüşmeye giderken hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Sahanın öteki tarafından Marcus'un izlediğini gördüm - beni değil, gözleri ışıldayarak onu izlerken hançerini okşuyordu.

Faris kalkmam için elini uzattı, Dex ve Tristas'ı çağırdım ve suratımı buruşturarak Helene'in bana verdiği morluklara baktım. "Aquilla sizden de kaçınıyor mu?"

Dex kafasını salladı. "Frengiden kaçar gibi."

"Yine de gözünüz üzerinde olsun," dedim. "Uzak durmanızı istese bile. Marcus bizden kaçındığını biliyor. Saldırmaya karar vermesi an meselesi."

"Koruma köpeği rolünü üstlendiğimizi anlarsa bizi öldüreceğini biliyorsun," dedi Faris.

"Hangisini tercih edersin," dedim, "kızgın Helene'i mi, yoksa yenilgiye uğramış Helene'i mi?"

Faris'in rengi soldu ama o ve Dex söz verdiler, sahadan ayrılırken Marcus'a dik dik bakmayı da ihmal etmediler.

"Elias." Tristas geride kaldı, endişe verici bir şekilde tuhaf

davranıyordu. "İstersen, konuşabiliriz... Ah..." Dövmesini kaşıdı. "Ben de Aelie'yle iniş ve çıkışlar yaşadım. O yüzden eğer Helene'le ilgili konuşmak istersen..."

Ah. Tabi. "Helene ve ben sandığın gibi değiliz, biz sadece arkadaşız."

Tristas içini çekti. "Sana âşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O bana âşık değil- hayır-" Ağzımı hareket ettiremiyor gibiydim, o yüzden çenemi kapatıp ona sessizce baktım. Her an sırıtıp sırtıma vurabilirdi. "Şaka yapıyorum! Ha, Veturius, yüzünü görmelisin..." diyecekti.

Her an.

"İnan bana," dedi Tristas. "Dört ablam var. Ve ben erkek kardeşlerim arasında bir aydan daha uzun süreli bir ilişki yaşayan tek erkeğim. Sana her baktığında bunu görebiliyorum. Sana âşık. Bir süredir bu böyle."

"Ama o Helene," dedim aptalca. "Demek istediğim- haydi ama hepimiz Helene'i o şekilde düşünmüşüzdür." Tristas cesurca kafasını salladı. "Fakat o bizi o şekilde düşünmez. Bizi en kötü halimizde gördü." Cesaret sınavını, halüsinasyon değil gerçek olduğunu anladığımda nasıl hıçkırdığımı düşündüm. "Neden bana-"

"Kim bilir Elias," dedi Tristas. "En ufak bir bilek hareketiyle bir erkeği öldürebilir, o kılıç kullanmakta usta ve içki masasında hepimizden daha uzun süre dayanıyor. Belki de bu yüzden onun bir kız olduğunu unuttuk."

"Helene'in bir kız olduğunu *unutmadım*."

"Fiziksel olarak demiyorum, düşünce biçimini kastediyorum. Kızlar bazı şeyleri bizden daha farklı şekilde düşünürler. O sana âşık. Ve aranızda her ne olduysa sebebi bu. İnan bana."

Bu doğru değil, diyordu mantığım şiddetle inkâr ederek. *Sadece tutku. Aşk değil.*

Kapa çeneni mantık, dedi kalbim. Helene'i dövüşmeyi ve öldürmeyi bildiğim kadar iyi tanıyordum. Korkusunun ve teninde kurumuş kanın kokusunu biliyordum. Yalan söylerken burun deliklerinin hafifçe genişlediğini ve uyurken ellerini dizlerinin arasına koyduğunu biliyordum. Güzel ve çirkin yanlarını biliyordum.

Bana olan kızgınlığı derin bir yerden geliyordu. Karanlık bir yerden. Sahip olduğunu kabullenmediği bir yerden. Ona öyle düşüncesizce baktığım gün, benim de o yanımın olduğunu düşünmesine neden olmuştum. Belki de orada yalnız değildi.

"O benim en iyi dostum," dedim Tristas'a. "Onunla böyle bir yolda yürüyemem."

"Hayır, yürüyemezsin." Tristas'ın gözlerinde anlayış vardı. Helene'in benim için anlamını biliyordu. "Ve sorun da bu."

XXXI: Laia

Huzursuz ve kısa bir uyku çektim, Kumandan'ın tehdidi aklımdan çıkmıyordu. *Buna henüz zaman var.* Gün doğmadan önce uyandığımda hâlâ kâbusumun etkisindeydim: Yüzüm oyulmuş ve dağlanmıştı; sarı saçları rüzgârda uçuşan ağabeyim asma tahtasında sallanıyordu.

Başka bir şey düşün. Gözlerimi kapatınca Keenan'ı gördüm, beni nasıl dansa kaldırdığını hatırladım, çok utangaçtı ve hiç kendi gibi değildi. Beni etrafımda döndürürken gözlerinde gördüğüm alevin bir anlamı olmalıydı. Ancak aniden gitmişti. İyi miydi? Baskından kaçabilmiş miydi? Veturius'un uyarısını duymuş muydu?

Veturius. Kahkahasını duydum ve vücudunun baharatlı kokusunu aldım, bu hisleri bir kenara itip gerçeklere odaklanmalıydım. O bir Maskeli idi. O düşmanımdı.

Neden bana yardım etmişti? Bana yardım ederek mahkûm edilme riskine girmişti. Kara Muhafız ve yöntemleri hakkında söylenenler doğruysa, risk daha da büyüktü. Bunu sadece benim iyiliğim için yapmış olduğuna inanmıyordum. Belki de bir eğlenceydi? Anlamadığım, bir tür hastalıklı Savaşçı oyunu muydu?

Öğrenmeye çalışarak vakit kaybetme Laia, diye fısıldadı Darin. *Beni buradan kurtar.*

Mutfakta ayak sesleri duydum; aşçı kahvaltı hazırlıyordu. Yaşlı kadın uyandıysa, Izzi de uyanmak üzere olmalıydı. Hemen üzerimi giyindim, aşçı bize günlük işlerimizi vermeden önce ona ulaşmayı umuyordum. Izzi okuldaki gizli bir girişi biliyor olmalıydı.

Ama görünen o ki Izzi aşçının bir işi için erkenden ayrılmıştı.

"Öğleden önce dönmez," dedi aşçı bana. "Seni ilgilendirdiğinden değil elbette." Yaşlı kadın masadaki katlı siyah kâğıda işaret etti. "Kumandan diğer işlerinden önce o katlı kâğıdı Spiro Teluman'a götürmeni söyledi."

Homurdanmamak için kendimi tuttum. Izzi'yle konuşmak için beklemem gerekecekti.

Teluman'ın dükkânına vardığımda kapıyı açık ve demirhanedeki ateşi yanar halde bulunca şaşırdım. Demirci çekiçlerini parlak çelik parçasına indirirken, yüzünden yanık izleriyle dolu yeleğine ter damlıyordu. Yanında üzerinde uçları küçük yuvarlak aynalarla süslü ince, gül rengi cüppeleri olan Kabileli bir kız duruyordu. Kız bir şeyler mırıldanıyordu ama yankılanan çekiç sesi yüzünden duyamıyordum. Teluman başıyla bana selam verdi ama kızla konuşmaya devam etti.

Konuşmalarını izlerken kızın sandığımdan daha büyük olduğunu fark ettim, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındaydı. Yer yer parlak kızıl tutamların olduğu ipeksi siyah saçları ince örgüler halinde örülüydü ve narin yüzü bir yerden tanıdık geliyordu. Sonra onu nereden tanıdığımı çıkardım: Ay Festivali'nde Veturius'la dans etmişti.

Teluman'la el sıkışıp ona bir kese dolusu para verdikten sonra demirhanenin arka kapısına doğru giderken bana değer biçercesine baktı. Bakışları köle kelepçelerimin üzerinde durunca kafamı çevirdim.

"Adı Afya Ara-Nur," dedi Spiro Teluman o gidince. "Kabileler arasındaki tek dişi kabile reisi. Karşılaşabileceğin en tehlikeli kadınlardan biri. Aynı zamanda en zekisi. Kabilesi, Âlimler'in Marinn'deki isyanına silah taşıyor."

"Neden bana bunları anlatıyorsun?" Neyi vardı? Bu tür şeyleri bilmek ölümüme neden olabilirdi.

Spiro omuzlarını silkti. "Aldığı silahların çoğunu ağabeyin yaptı. Silahların nereye gittiğini bilmek isteyeceğini sandım."

"Hayır, bilmek *istemiyorum*." Neden anlamıyordu? "Yaptığın şey her neyse... Bununla hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum. Tek istediğim her şeyin eskiden olduğu gibi olması. Kardeşim yardımcın olmadan önceki gibi. İmparator bu yüzden onu esir almadan önceki gibi."

"O yaranın da hiç olmamış olmasını dileyebilirsin." Teluman pelerinimin açılıp Kumandan'ın oyduğu *K* harfinin olduğu yere işaret etti. Telaşla pelerinimin önünü kapattım.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Şekil verdiği metali bir maşayla çevirip dövmeye devam etti. "İmparatorluk Darin'i yarın serbest bıraksa bile buraya gelir ve tekrar silah yapmaya başlar. Kaderinde yükselmek, halkının zalimleri devirmesine yardım etmek var. Benim kaderimde de onun bunu yapmasına yardım etmek var."

Teluman'ın haddini aşmasına o kadar sinirlendim ki düşünmeden konuşmaya başladım. "Yıllarca bizi yok eden silahları yaptıktan sonra demek şimdi de Âlimler'in kurtarıcısı oldun?"

"Her gün günahlarımla yaşıyorum." Maşayı atıp bana doğru döndü. "Suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Ama iki tür suçluluk duygusu vardır küçük kız. İşe yaramaz olana kadar insanı boğan ya da bir amaç uğruna insanın ruhunu ateşleyen. İmparatorluk için son silahımı dövdüğüm gün zihnimde bir sınır belirledim. Bir daha asla Savaşçı silahı yapmayacaktım. Bir daha asla ellerime Âlim kanı bulaşmayacaktı. O sınırı tekrar geçmeyeceğim. Geçmektense ölmeyi tercih ederim."

Çekicini elinde bir silah gibi tutuyordu, sert köşeli yüzü zor zapt ettiği bir coşkuyla aydınlandı. Demek Darin bu yüzden çırağı olmayı kabul etmişti. Bu adamın acımasızlığında

annemizi, duruşunda babamızı andıran bir şey vardı. Tutkusu gerçek ve bulaşıcıydı. Konuştuğu zaman ona inanmak istiyordum.

Elini açtı. "Bir mesaj mı getirdin?"

Ona katlanmış kâğıdı verdim. "O sınırı tekrar geçmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledin fakat Kumandan'a bir silah yapıyorsun."

"Hayır." Spiro kâğıda göz gezdirdi. "Seninle mesaj göndermeye devam etmesi için ona silah yapıyor gibi davranıyorum. Sana ilgi duymamın onu bir Teluman kılıcı sahibi yapacağına inandığı sürece sana telafisi olmayan bir şekilde zarar veremez. Hatta onu seni bana satmaya bile ikna edebilirim. O zaman o lanet olası şeyleri kırar..." Kelepçelerime işaret etti. "Ve seni özgür bırakırım." Şaşkınlığımı görünce Spiro utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. "Ağabeyin için en azından bu kadarını yapabilirim."

"İdam edilecek," diye fısıldadım. "Bir hafta içinde."

"İdam mı edilecek?" dedi Spiro. "Mümkün değil. İdam edilecek olsaydı hâlâ Merkez Hapishanesi'nde olurdu ve oradan götürüldü. Nereye götürüldüğünüyse henüz bilmiyorum." Teluman gözlerini kıstı. "İdam edileceğini nereden öğrendin? Kiminle görüşüyorsun?"

Yanıt vermedim. Darin demirciye güvenmiş olabilirdi ama ben güvenemiyordum. Belki Teluman gerçekten devrimciydi. Ya da oldukça ikna edici bir casustu.

"Gitmeliyim," dedim. "Aşçı dönmemi bekliyor."

"Laia bekle-"

Geri kalanını duymadım. Çoktan kapıdan çıkmıştım.

Blackcliff'e doğru yürürken, sözlerini aklımdan çıkarmaya çalıştım fakat yapamadım. Darin götürülmüş müydü? Ne zaman? Nereye? Neden Mazen bundan bahsetmemişti?

Ağabeyim nasıldı? Acı çekiyor muydu? Ya Savaşçılar kemiklerini kırdılarsa? Gökler adına, ya parmaklarını kırdılarsa? Ya-

Buraya kadar. Büyükannem bir keresinde yaşamda umut olduğunu söylemişti. Darin yaşıyorsa, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu dışarı çıkarabilirsem, gerisi düzeltilebilirdi.

Yolum darağaçlarının dikkat çekici bir şekilde boş olduğu İnfaz Meydanı'ndan geçiyordu. Günlerdir kimse asılmamıştı. Keenan, Savaşçılar'ın idamları yeni İmparator için sakladıklarını söylemişti. Marcus ve kardeşi böyle bir gösteriye bayılırlardı. Peki ya diğerleri kazanırsa? Masum kadınlar ve erkekler bir ipin ucunda can çekişirken Aquilla gülümser miydi? Peki ya Veturius?

İleride, yirmi vagonluk bir Kabile konvoyu meydanda yavaş yavaş ilerlerken, kalabalık duraksadı. Konvoyun etrafından dolaşmaya kalktım ama herkes aynı şeyi düşününce, birçok itişen ve birbirine giren insan oldu.

Ve sonra karışıklığın içinde bir ses duydum. "İyisin."

Sesi hemen tanıdım. Üzerinde bir Kabileli yeleği vardı ama başlığını takmış olmasına rağmen, saçları alev gibi dışarı altından fırlamıştı.

"Baskından sonra," dedi Keenan, "emin değildim. Bütün gün meydanı gözleyip görünmeni bekledim."

"Sen de kurtulmuşsun."

"Hepimiz kurtulduk. Tam zamanında. Savaşçılar dün gece yüzden fazla Âlim aldılar." Başını eğdi. "Arkadaşın kaçabildi mi?"

"Arkadaşım... Ah..." Izzi'nin iyi olduğunu söylersem, onu bir istihbarat toplantısına getirdiğimi itiraf etmiş olacaktım. Keenan gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Yalan söylediğimi rahatlıkla anlardı.

"Evet," dedim. "Kaçabildi."

"Senin bir casus olduğunu biliyor."

"Bana yardım etti. Ona izin vermemem gerekirdi ama-"

"Ama oldu. Ağabeyinin hayatı tehlikede Laia. Seni anlıyorum." Arkamızda bir kavga çıkınca Keenan elini sırtıma koydu, böylece uçuşan yumruklarla arama girdi. "Mazen sekiz gün sonrası için sabah saatlerinde bir görüşme ayarladı. Onuncu çanda. Buraya, meydana gel. Daha önce buluşman gerekirse, kafana gri bir şal tak ve meydanın güneyinde bekle. Biri seni gözlüyor olacak."

"Keenan." Teluman'ın Darin hakkında söylediklerini hatırladım. "Kardeşimin Merkez Hapishanesi'nde olduğundan emin misin? İdam edileceğinden? Transfer edildiğini duydum-"

"Casuslarımız güvenilir," dedi Keenan. "Transfer edilmiş olsaydı, Mazen'in haberi olurdu."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ters giden bir şey vardı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Keenan yüzündeki kirli sakallarını ovuşturunca huzursuzluğum arttı. "Endişelenmeni gerektiren bir şey değil Laia."

Lanet olsun. Yüzünü kendime doğru çevirip onu gözlerime bakmaya zorladım. "Darin'i ilgilendiriyorsa," dedim, "endişelenmemi gerektirir. Mazen mi? Yine fikrini mi değiştirdi?"

"Hayır." Keenan'ın ses tonu bana pek güven vermedi. "Sanmıyorum. Ama... Bir süredir tuhaf davranıyor. Bu operasyon hakkında çok sessiz. Casusların raporlarını gizliyor."

Bunu haklı çıkaracak bir şey düşünmeye çalıştım. Mazen belki de operasyonun ifşa olmasından korkuyordu. Böyle söyleyince, Keenan kafasını salladı.

"Sadece bu değil," dedi. "Teyit edemiyorum ancak sanırım farklı bir şey planlıyor. Büyük bir şey. Darin'i içermeyen

bir şey. Fakat hem Darin'i kurtarıp hem başka bir operasyonu nasıl üstleneceğiz? Yeterli sayıda adamımız yok."

"Ona sor," dedim. "Sen ondan sonra geliyorsun. Sana güveniyor."

"Ah." Keenan suratını buruşturdu. "Pek sayılmaz."

Gözden mi düşmüştü? Sormaya fırsatım olmadı. Önümüzdeki konvoy yoldan çekildi ve bekleyen kalabalık ilerlemeye başladı. İzdiham sırasında pelerinim yırtıldı. Keenan bakışlarını yarama çevirdi. *O kadar belirgin, o kadar kırmızı ve çirkin ki*, diye düşündüm. *Nasıl bakmasın?*

"Lanet olsun. Ne oldu?"

"Kumandan beni cezalandırdı. Birkaç gün önce."

"Bilmiyordum Laia." Yaraya bakarken bütün soğukluğu kayboldu. "Neden bana söylemedin?"

"Umurunda olur muydu?" Şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. "Her neyse, olabileceklerle kıyaslandığında önemsiz sayılır. Izzi'nin gözünü çıkarmış. Aşçıya yaptığını görmelisin. Bütün yüzü..." Ürpердim. "Çirkin olduğunu biliyorum... Korkunç-"

"Hayır." Kelimeyi emir verir gibi söyledi. "Böyle düşünme. Onu atlattığın anlamına geliyor. Cesur olduğunu gösteriyor."

Kalabalık etrafımdan dolaşıp gitmeye devam etti. İnsanlar bizi dürtüp bir şeyler homurdanıyorlardı. Ama bir anda her şey bulanıklaştı, çünkü Keenan elimi tutmuştu ve bakışları tercüme gerektirmeyen bir şekilde gözlerimden dudaklarıma kaydı. Dudaklarının kenarında kusursuz, yuvarlak bir çil olduğunu fark ettim. Beni kendisine doğru çekerken vücudumun alt kısmına yavaşça bir sıcaklık yayıldı.

O sırada derilere bürünmüş bir Denizci bizi iterek yanımızdan geçince birden ayrıldık ve Keenan'ın dudakları hü-

zünlü bir şekilde seğirdi. Elimi bir kez sıktı. "Yakında görüşürüz."

Kalabalığa karıştı ve aceleyle Blackcliff'e döndüm. Izzi bir giriş yeri biliyorsa, orayı kendi gözlerimle görüp bu bilgiyi aktarmak için hâlâ vaktim olabilirdi. Direniş Darin'i dışarı çıkarabilir ve tüm bu meseleyle işim biterdi. Daha fazla yara ya da kırbaçlanma olmazdı. Daha fazla korku ve terör olmazdı. *Ve belki*, diye bir yanım fısıldadı, *Keenan'la birkaç dakikadan daha uzun bir süre yalnız kalabilirim.*

Izzi'yi arka bahçedeki su pompasının yanında çarşafları yıkarken buldum.

"Ben sadece gizli patikayı biliyorum Laia," dedi Izzi soruma karşılık. "Aslına bakarsan, o da bir sır değil. Sadece tehlikeli olduğu için insanlar kullanmıyorlar."

Gayretli bir şekilde pompayla su çekerken sesimizi gizlemesi için metalin gıcırtısından yararlandım. Izzi yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. "Peki ya tüneller? Ya da... Sence diğer kölelerden biri bir şey biliyor olabilir mi?"

"Nasıl olduğunu dün gece kendin gördün. Veturius sayesinde tünellerden geçebildik. Diğer kölelere gelince, çok riskli. Bazıları Kumandan için casusluk yapıyor."

Hayır, hayır, hayır. Dakikalar öncesine kadar çok uzun bir süre gibi gelen sekiz gün aslında hiç de uzun değildi. Izzi bana yeni yıkadığı çarşafı verdi ve sabırsız ellerle onu ipe astım. "Bir harita. Buranın bir yerlerde bir haritası olmalı."

Bunun üzerine Izzi'nin yüzü aydınlandı. "Olabilir," dedi. "Kumandan'ın ofisinde-"

"Blackcliff'in haritasını bulabileceğin tek yer," dedi boğuk bir ses, "onun zihni. Ve orayı karıştırmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Hanımı kadar sessiz adımlarla yanaşan aşçı, az önce as-

tığım çarşafın arkasında belirince ağzım bir balık gibi açık kaldı.

Izzi aşçının aniden belirdiğini görünce irkildi ama sonra ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirince şaşırdım. "Bir şey olmalı," dedi yaşlı kadına. "Haritayı zihnine nasıl işledi? Referans aldığı bir nokta olmalı."

"Kumandan olduğunda," dedi aşçı, "Kâhinler ona ezberledikten sonra yakması için bir harita verdiler. Blackcliff'te bu hep böyle yapılmıştır." Yüzümdeki şaşkınlığı görünce burnundan güldü. "Gençken ve senden daha aptalken, gözlerimi ve kulaklarımı hep açık tuttum. Ve şimdi kafam kimsenin işine yaramayan bilgilerle dolu."

"Ama işe yaramaz değil," dedim. "Okula ulaşan gizli bir yol biliyor olmalısın-"

"Bilmiyorum." Aşçının yüzündeki yara izleri mosmordu. "Bilseydim bile, sana söylemezdim."

"Ağabeyim Merkez Hapishanesi'ndeki ölüm hücresinde. Birkaç gün içinde idam edilecek ve Blackcliff'e ulaşan gizli bir yol bulmazsam-"

"Sana bir soru sormama izin ver küçük kız," dedi aşçı. "Ağabeyinin hapiste olduğunu söyleyen ve idam edileceğini söyleyen Direniş, öyle değil mi? Peki nereden *biliyorlar*? Ayrıca, doğruyu söylediklerini nereden biliyorsun? Ağabeyin ölmüş olabilir. Hem Merkez Hapishanesi'nin ölüm hücresindeyse, Direniş bile onu dışarı çıkaramaz. Kör ve sağır bir taş bile sana bunu söyleyebilir."

"Ölmüş olsaydı bana söylerlerdi." Neden bana yardım etmiyordu? "Onlara güveniyorum, tamam mı? Onlara güvenmek *zorundayım*. Ayrıca, Mazen bir planı olduğunu söylüyor-"

"Pöh!" Aşçı yüzünü buruşturdu. "Mazen denen adamı bir

sonraki görüşünde ona ağabeyinin Merkez Hapishanesi'nin tam olarak neresinde olduğunu sor. Hangi hücrede olduğunu. Ona bunu nasıl bildiğini ve casuslarının kim olduğunu sor. Ona Blackcliff'e giriş yolu bulmanın güneydeki en güçlü hapishaneye girmesini nasıl sağlayacağını sor. Cevap verdikten sonra, hâlâ güvenilir olup olmadığını görürüz."

"Aşçı-" dedi Izzi ve kadın hemen ona döndü.

"Sakın başlama. Neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok. Onu ihbar etmemiş olmamın tek sebebi sensin," dedi aşçı öfkeyle. "Çünkü köle kızın kendini kurtarmak için Kumandan'a senin adını vermeyeceğinden emin değilim."

"Izzi..." Arkadaşıma baktım. "Kumandan ne yaparsa yapsın, asla adını-"

"Kalbinin üzerine bir harf kazımış olmasının, acı konusunda seni uzman yaptığı anlamına geldiğini mi sanıyorsun?" diye sordu aşçı. "Hiç işkenceye maruz kaldın mı küçük kız? Hiç kızgın kömürler boğazını yakarken masaya bağlandın mı? Hiç bir Maskeli yaralarına tuzlu su dökerken kör bir bıçakla yüzün oyuldu mu?"

Ona donmuş bir şekilde baktım. Yanıtı biliyordu.

"Izzi'ye ihanet edip etmeyeceğini bilemezsin," dedi aşçı, "çünkü sınırların hiç zorlanmadı. Kumandan Kauf'ta eğitim gördü. Seni sorgularsa, kendi annene bile ihanet edersin."

"Annem öldü," dedim.

"Ve bunun için göklere şükret. Hâ-hâlâ hayatta olsaydı, kim bilir o ve isyancıları nc tür ha- hasarlara sebep olurlardı."

Gözümün ucuyla aşçıya baktım. Yine kekelemeye başlamıştı.

"Aşçı." Izzi kadınla göz göze gelecek şekilde dik durdu ama nedense ondan daha uzun boylu gibi görünüyordu. "Lütfen ona yardım et. Senden daha önce hiçbir şey istemedim. Şimdi istiyorum."

"Senin bundan ne gibi bir kazancın olacak?" Aşçı gözlerini kıstı. "Seni dışarı çıkarmaya mı söz verdi? Seni kurtarmaya mı? Aptal kız. Direniş geride bıraktığı kimseyi kurtarmaz."

"Bana hiçbir söz vermedi," dedi Izzi. "Ona yardım etmek istiyorum, çünkü o benim-benim arkadaşım."

Asıl ben senin arkadaşınım, diyordu aşçının kararan gözleri. Belki de yüzüncü kez bu kadının kim olduğunu ve Direniş'in -annemin- ona bu kadar nefret ve güvensizlik duymasını gerektirecek ne yaptığını merak ettim.

"Ben sadece Darin'i kurtarmak istiyorum," dedim. "Buradan kurtulmak istiyorum."

"Herkes buradan kurtulmak istiyor. Ben de kurtulmak istiyorum. Izzi de. Lanet olası öğrenciler bile kurtulmak istiyorlar. Gitmeyi bu kadar çok istiyorsan, değerli isyancı arkadaşlarına gidip sana başka bir görev vermelerini istemeni öneririm. Ölümüne sebep olmayacak bir yerde."

Uzaklaştı, kızgın olmam gerekirdi fakat aksine söylediklerini içimden tekrar ettim. *Lanet olası öğrenciler bile kurtulmak istiyorlar. Lanet olası öğrenciler bile kurtulmak istiyorlar.*

"Izzi." Arkadaşıma döndüm. "Sanırım Blackcliff'ten çıkmanın bir yolunu biliyorum."

Saatler sonra, Blackcliff'in kışlasının önündeki bir çalının arkasında çömelirken, bir hata yapıp yapmadığımı düşünüyordum. Dışarı çıkma yasağının başladığını belirten davullar gümbürdedi ve her şey sessizliğe büründü. Bir saattir burada oturuyordum, bitki kökleri ve taşlar dizlerime batıyordu. Kışladan tek bir öğrenci bile çıkmamıştı.

Ama sonunda biri çıkacaktı. Aşçının da söylediği gibi, öğrenciler bile Blackcliff'ten kurtulmak istiyorlardı. Gizlice dışarı çıkıyor olmalıydılar. Başka nasıl içki içip fahişelere gide-

bilirlerdi ki? Biri kapıdaki ya da tüneldeki muhafızlara rüşvet veriyor olmalıydı ama herhalde buradan başka bir çıkış yolu olmalıydı.

Kıpırdanıp durdum ve batan bir çalının yerini bir başkası aldı. Bu bodur çalının gölgesinde daha fazla pusuda bekleyemezdim. Izzi benim yerime bakıyordu ama eğer Kumandan çağırır ve ortaya çıkmazsam, cezalandırılırdım. Daha da kötüsü, Izzi cezalandırılırdı.

Seni dışarı çıkarmaya mı söz verdi? Seni kurtarmaya mı?

Izzi'ye böyle bir söz vermemiştim ama vermeliydim. Aşçı konuyu açtığından beri bunu düşünmeden duramıyordum. Ben gittiğimde Izzi'ye ne olacaktı? Direniş Blackcliff'ten aniden kaybolmama intihar süsü vereceklerini söylemişti ama Kumandan yine de Izzi'yi sorgulardı. O kadın kolay kolay kandırılamazdı.

Izzi'yi burada sorgulanmaya terk edemezdim. O Zara'dan beri benim ilk gerçek arkadaşımdı. Ama Direniş'i onu korumaya nasıl ikna edecektim? Sana olmasaydı, bana bile yardım etmeye yanaşmayacaklardı.

Bir yolu olmalıydı. Izzi'yi buradan giderken yanımda götürebilirdim. Direniş onu geri gönderecek kadar kalpsiz olamazdı, özellikle de başına gelecekleri bildikleri düşünüldüğünde. Düşünürken, karşımdaki binalara odaklandım ve tam o sırada Kafatasları'nın kışlasından iki kişinin çıktığını gördüm. Açık saçlı olanın saçları ışıkta parlıyordu ve diğerini de sinsi yürüyüşünden tanıdım. Marcus ve Zak.

İkizler ana kapının tersine döndüler ve kışlalara en yakın tünel ızgarasının yanından geçerek eğitim binalarına doğru ilerlediler.

Peşlerine düştüm, konuşmalarını duyacak kadar yakın olsam da beni fark etmeyecekleri kadar uzaktım. Onları takip ettiğimi anlarlarsa, kim bilir bana ne yaparlardı?

"-buna dayanamıyorum," dedi bir ses. "Zihnimi ele geçirdiğini hissediyorum."

"Lanet olası bir kız gibi davranmayı bırak," diye karşılık verdi Marcus. "Bize Kâhinler'in zihin okumalarından kaçınmamız için yapmamız gerekenleri öğretiyor. Minnettar olmalısın."

Merakıma engel olamayıp biraz daha yaklaştım. Kumandan'ın çalışma odasında gördüğüm yaratıktan bahsediyor olabilirler miydi?

"Gözlerine her baktığımda," dedi Zak, "kendi ölümümü görüyorum."

"En azından hazırlıklı olacaksın."

"Hayır," dedi Zak kısık bir sesle. "Sanmıyorum."

Marcus sinirli bir şekilde homurdandı. "Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama bunu kazanmak zorundayız, bu yüzden kendini topla."

Eğitim binasına girdiler ve kapanmadan ağır meşe kapıyı yakalayıp onları aralıktan izledim. Mavi alevli fenerler loş bir şekilde salonu aydınlatıyordu ve ayak sesleri her iki taraftaki sütunların arasında yankılanıyordu. Bina kıvrılmadan önce sütunların birinin arkasında gözden kayboldular. Taş taşa sürtündü ve sessizlik çöktü.

Binaya girip kulak verdim. Giriş bir mezar kadar sessizdi ama bu Farrar'ların gittikleri anlamına gelmiyordu. Gözden kayboldukları sütuna doğru ilerledim ve orada bir eğitim odasının kapısını görmeyi umdum.

Ama orada taştan başka bir şey yoktu.

Bir sonraki odaya geçtim. Boştu. Bir sonrakine baktım. Boştu. Pencerelerden süzülen ay ışığı bütün odaları ruhani bir mavi-beyaza büründürüyordu ve hepsi boştu. Farrar'lar kaybolmuşlardı. İyi de nasıl?

Gizli bir giriş olmalıydı. Bundan emindim. İçimi başımı döndüren bir rahatlık kapladı. Bulmuştum, Mazen'in istediğini bulmuştum. *Henüz değil Laia.* Hâlâ ikizlerin nasıl buraya girip çıktıklarını çözmem gerekiyordu.

Ertesi gece, aynı geç saatlerde, eğitim binasında Maskeliler'in arkasında kaybolduklarını gördüğüm sütunun karşısına yerleştim. Dakikalar geçti. Yarım saat bir saat oldu fakat ortaya çıkmadılar.

En sonunda gitmek zorunda kaldım. Kumandan tarafından çağrılmayı kaçırma riskini göze alamazdım. Umutsuzluktan içimden bağırmak geliyordu. Farrar'lar ben binaya girmeden gizli girişte kaybolmuş olabilirlerdi. Ya da ben yatağıma girdiğimde gelebilirlerdi. Ne olursa olsun, nöbet tutarken daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Yarın ben giderim," dedi Izzi on birinci çanın son yankısı dinerken odamda benimle buluştuğunda. "Kumandan su istedi. Ona suyu götürdüğümde nerede olduğunu sordu. Aşçının seni gece yarısı işine yolladığını söyledim ama aynı mazeret iki kez işe yaramaz."

Izzi'nin yardım etmesine izin vermek istemiyordum fakat onsuz başaramayacağımı biliyordum. Eğitim binasına her gittiğinde, Blackcliff'ten kurtulma kararım güçleniyordu. Giderken onu burada bırakmayacaktım. Bırakamazdım.

Farrar'ları tekrar görme umuduyla geceleri dönüşümlü olarak nöbet tutmaya gittik. Ama ne yazık ki hiçbir yere varamıyorduk.

"Hiçbir şey bulamazsak," dedi Izzi raporumu vermeden önceki gece, "aşçıdan dış duvara nasıl delik açacağını öğretmesini isteyebilirsin. Eskiden Direniş için patlayıcı yapardı."

"Onların istediği gizli bir giriş yolu," dedim. Ama Blackcliff'in duvarlarına kocaman, dumanı tüten bir delik açma fikri gülünç olduğu için gülümsedim.

Izzi, Farrar'ları bekleme nöbetine giderken, ben de Kumarıdan'ın beni çağırmasını bekledim. Ama çağırmadı, o yüzden ot yatağıma uzandım ve çatımın delikli tavanına bakarken Darin'in acı çektiğini düşünmemek için kendimi zorlayıp Mazen'e başarısızlığımı açıklamanın bir yolunu düşündüm.

Ama on birinci çan çalmadan kısa bir süre önce Izzi odama daldı.

"Onu buldum Laia! Farrar'ların kullandığı tüneli buldum!"

XXXII: Elias

Dövüşleri kaybetmeye başlamıştım.

Bu Tristas'ın suçuydu. Helene'in bana âşık olduğu fikrini aklıma yerleştirmişti ve cehennemden gelen yabani bir ot gibi her yana yayılıyordu.

Kılıç eğitiminde, Zak üzerime geldi ama onu alt etmek yerine, sırf sahada gözüme sarı saç iliştiği için beni popomun üstüne oturtmasına izin verdim. Midemdeki tuhaf his ne anlama geliyordu?

Göğüs göğse Dövüş Komutanı bana yetersiz tekniğim yüzünden bağırınca, Hel ve bana ne olacağını düşündüğüm için onu duymadım bile. Arkadaşlığımız sona mı ermişti? Sevgisine karşılık vermezsem benden nefret mi edecekti? Ona istediğini vermezsem, sınavlar boyunca onu nasıl kendi tarafıma çekecektim? Bir sürü lanet olası, aptal soru vardı. Kızlar sürekli böyle mi düşünürlerdi? Bu kadar kafa karıştırıcı olmalarına hiç şaşırmamak gerekirdi.

Üçüncü sınav, yani güç sınavı iki gün sonraydı. Odaklanmam gerektiğini, zihnimi ve bedenimi hazırlamam gerektiğini biliyordum. *Kazanmalıydım.*

Ama Helene'in dışında aklımda yer edinen başka biri daha vardı: Laia.

Onu düşünmemek için günlerdir uğraşıyordum. En sonunda karşı koymayı bıraktım. Düşüncelerimden kaçınmak zorunda olmadan da hayat yeterince zordu. Saçının düşüşünü ve teninin ışıltısını hayal ediyordum. Dans ettiğimizde nasıl kahkaha attığını hatırlayınca gülümsedim, olasılığını bile heyecan verici bulduğum bir özgürlükle gülmüştü. Sad-

hese dilinde konuştuğumda gözlerini nasıl kapattığını hatırlıyordum.

Ama geceleri, zihnimin en karanlık köşelerinden korkularım dışarı çıktığında, kim olduğumu anladığında yüzünde beliren korkuyu düşünüyordum. Onu Kumandan'dan korumaya çalıştığımda benden ne kadar tiksindiğini hatırlıyordum. Onu öylesine küçük düşürücü bir şey yapmak zorunda bıraktığım için benden nefret ediyor olmalıydı. Ancak güvende olmasını sağlamak için tek düşünebildiğim yol buydu.

Geçen hafta boyunca birçok kez nasıl olduğunu görmek için yatakhanesine gidecekken kendime engel olmuştum. Bir köleye şefkat göstermek Kara Muhafız'ın hışmına uğramamdan başka bir işe yaramazdı.

Laia ve Helene birbirlerinden çok farklılardı. Laia'nın beklemediğim şeyleri söylemesinden, hikâye anlatıyormuş gibi neredeyse resmi bir şekilde konuşmasından hoşlanıyordum. Helene ise Kumandan'a her zaman itaat ederken, Ay Festivaline gitmek için anneme meydan okumasından hoşlanıyordum. Laia Kabile kamp ateşinin vahşi bir dansıydı, Helene ise bir simyacı ateşinin soğuk mavisiydi.

Ama neden onları karşılaştırıyordum? Laia'yı birkaç haftadır, Helene'i ise hayatım boyunca tanıyordum. Helene geçici bir hoşlanma değildi, o ailedendi. Hatta bundan fazlasıydı. O benim bir parçamdı.

Ama benimle konuşmuyor, bana bakmıyordu. Üçüncü sınava iki gün kalmıştı ve bana dik dik bakması ve homurdanarak hareket etmesi dışında ondan hiçbir şey görmemiştim.

Ve bu aklıma başka bir endişemi getiriyordu. Sınavları kazanmak, beni Kızıl Örümcekkuşu olarak seçmesi ve sonra beni görevimden azat etmesi için Helene'e güveniyordum. Benden nefret ediyorsa, bunu yapacağını hiç sanmıyordum.

Bu bir sonraki sınavı kazanmam ve sonuncu sınavı onun kazanması durumunda, beni Kızıl Örümcekkuşu olmaya zorlayabileceği anlamına geliyordu. Eğer bu olursa, kaçmak zorunda kalacaktım ve şerefi beni bulup öldürmesini gerektirecekti.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, öğrencilerin İmparator'un Serra'dan birkaç günlük mesafede olduğunu ve adayların yanı sıra onlarla ilgisi olan herkesten intikam almayı planladığını duymuştum. Subay Adayları ve Kafatasları dedikodulara aldırmıyormuş gibi davranıyorlardı ama Çaylaklar korkularını gizlemekte henüz o kadar iyi değillerdi. Kumandan'ın Blackcliff'e yapılabilecek olası bir saldırıya karşı önlemler alması beklenirdi ama endişesiz görünüyordu. Belki de hepimizin ölmesini istediği içindi. Ya da benim ölmemi istediği için.

Mahvoldun Elias, dedi alaycı bir ses. Kabul et. *Eline fırsat geçmişken kaçmalıydın.*

Şaşırtıcı mağlubiyet serim elbette fark edildi. Arkadaşlarım benim için endişeleniyordu ve Marcus her fırsatta dövüş alanında bana meydan okumaktan çekinmiyordu. Büyükbabam iki yazılı not göndermişti, öylesine bastırarak yazmıştı ki parşömen yırtılmıştı. *Her zaman galip gel.*

Bu sırada, Helene beni izliyordu ve dövüşlerde beni her yendiğinde -ya da başka birinin yendiğine tanık olduğundadaha çok zıvanadan çıkıyordu. Bana söylemek istediği bir şey vardı ama inatçılığı ona izin vermiyordu.

Bu, üçüncü sınavdan önceki gece kışlaya dönerken Dex ve Tristas'ı peşinde bulana kadar sürdü. Onları sorguladıktan sonra beni buldu.

"Senin neyin var Veturius?" Gece vardiyasından önce biraz dinlenmeye gittiğim Kafatasları'nın kışlasının önünde beni kolumdan yakaladı. "Kendimi savunamayacağımı mı sanıyorsun? *Korumalara* ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ben sadece-"

"Korunmaya ihtiyacı olan sensin. Her dövüşü kaybeden sensin. Gökler adına, ölü bir köpek bile bir dövüşte seni yenebilir. Neden İmparator unvanını hemen Marcus'a teslim etmiyorsun?"

İlgiyle bizi izleyen bir grup Çaylak, Helene onlara dişlerini gösterince kaçıştı.

"Dikkatimi toplayamıyorum," dedim. "Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve senin... Yandaşlarının beni takip etmelerine de ihtiyacım yok."

"Onlar senin arkadaşların Helene. Sırf bana kızgın olduğun için senin arkadaşın olmayı bırakacak değiller."

"Onlara ihtiyacım yok. Hiçbirinize ihtiyacım yok."

"Marcus'un-"

"Marcus'un canı cehenneme. Marcus'u gözlerim kapalı posaya çevirebilirim. Ayrıca seni de alt edebilirim. Onlara beni rahat bırakmalarını söyle."

"Hayır."

Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı, öfke ondan dalgalar halinde yayılıyordu. "Onlara buna son vermelerini söyle."

"Bunu yapmayacağım."

Kollarını göğsünde birleştirip yerinden kımıldamadan durdu. "Sana meydan okuyorum. Tek düello, üç dövüş. Sen kazanırsan, korumaların peşimde dolaşmaya devam edecekler. Kaybedersen, onlara bu işe son vermelerini söyleyeceksin."

"Pekâlâ," dedim, onu yeneceğimi biliyordum. Bunu daha önce bin kez yapmıştım. "Ne zaman?"

"Şimdi. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum." En ya-

kın dövüş binasına doğru yöneldi, acele etmeden onu takip edip hareketlerini izledim: *Kızgındı, ağırlığını sağ ayağına verdiğine göre sol bacağını antrenman sırasında incitmiş olmalıydı, sağ yumruğunu sıkıp duruyordu - muhtemelen o eliyle bana yumruk atmak istiyordu.*

Her hareketi öfkesinin etkisindeydi. Sözde korumalarıyla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen benimle ve ikimizin de içinde dolanan kafa karışıklığıyla ilgisi olan öfkesi.

Bu ilginç olacaktı.

Helene boş eğitim odalarından en büyüğüne yöneldi ve ben kapıdan içeri girer girmez bana saldırdı. Beklediğim gibi, sağ yumruğunu savurdu ve kafamı eğerek kurtuldum. Hızlı ve kinciydi, birkaç dakika boyunca mağlubiyetimin devam edeceğini sandım. Ama Marcus'un böbürlendiğini, Helene'e tuzak kurduğunu düşünmek kanımı kaynattı ve şiddetli bir savunmaya kalkıştım.

İlk dövüşü ben kazandım ama Helene ikincisinde beni alt etti, saldırısının çevikliğiyle neredeyse kafamı kopartıyordu. Yirmi dakika sonra teslim olduğumda, zaferinin tadını çıkarmaya tenezzül etmedi.

"Tekrar," dedi. "Dene ve bu kez kendini göster."

Temkinli kediler gibi birbirimizin etrafında döndük ve en sonunda kılıcımı kaldırarak üzerine atıldım. Cesurdu, silahlarımız birbirlerine çarparken küçük kıvılcımlar çıkıyordu.

Savaş öfkesi beni ele geçirdi. Böyle bir dövüşün kusursuz bir yanı olurdu. Kılıcım vücudumun bir uzantısı gibiydi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki kendi efendisi olabilirdi. Dövüş çok iyi bildiğim, düşünmeme bile gerek olmayan bir danstı. Ter içinde kalmış ve kaslarım yanmaya başlamış olsa da hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum.

Karşılıklı hamleler yapmaya devam ettik ama en sonunda

kılıcımı sağ koluna isabet ettirdim. Kılıcını kullandığı eliini değiştirmeye çalıştı ama kılıcımı savuşturamayacağı kadar hızlı bir şekilde bileğine indirdim. Kılıcı havaya uçtu ve onu yakaladım. Beyaza dönük sarı saçları topuzundan kurtuldu.

"Teslim ol!" Onu bileklerinden yere sabitledim ama debelenip bir kolunu kurtardı ve belindeki hançeri almaya çalıştı. Çelik kaburgalarıma saplandı ve saniyeler içinde kendimi sırtüstü yerde ve bıçağını boğazıma dayamış bir halde buldum.

"Ha!" Öne doğru eğildi, saçları ışıltılı gümüşi bir perde gibi etrafımıza düştü. Göğsü inip kalkıyordu, ter içindeydi ve üzüntüsü gözlerini karartmıştı. Öylesine güzeldi ki boğazım kasıldı, onu öpmeyi çok istiyordum.

Bunu gözlerimde görmüş olmalıydı ki birbirimize bakarken üzüntüsünün yerini şaşkınlık aldı. Bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Her şeyi değiştirecek bir karar.

Onu öpersen senin olacak. Ona her şeyi açıklayabilirsin, seni anlar çünkü seni seviyor. Sınavları o kazanacak ve sen Kızıl Örümcekkuşu olacaksın, ondan seni azat etmesini istediğinde bunu yapacak.

Ama gerçekten yapar mıydı? Ona bulaşmam durumu daha kötü yapmaz mıydı? Onu sevdiğim için mi öpmek istiyordum, yoksa onda ihtiyacım olan bir şey olduğu için mi? Yoksa her ikisi mi?

Tüm bunlar bir saniyede aklımdan geçti. *Yap*, diye bağırıyordu içgüdülerim. *Öp onu.*

İpek kadar yumuşak saçlarını elime doladım. Nefesi kesildi ve üzerimde adeta eridi, vücudu birden baş döndürücü bir şekilde yumuşadı.

Sonra, yüzünü yüzüme doğru yaklaştırırken ve gözlerimiz kapanırken, çığlığı duyduk.

XXXIII: Laia

Izzi ve ben kölelerin bölümünden çıktığımızda okul büyük ölçüde sessizdi. Hâlâ dışarıda olan birkaç öğrenci küçük gruplar halinde kışlalarına doğru ilerliyorlardı, yorgunluktan omuzları çökmüştü.

"Farrar'ların içeri girdiklerini gördün mü?" diye sordum Izzi'ye eğitim binasına giderken.

Kafasını salladı. "Orada oturmuş sütunlara bakıyordum, çok sıkılmıştım, o sırada tuğlalardan birinin farklı olduğu dikkatimi çekti. Diğerlerinden daha fazla dokunulmuş gibi parlaktı. Haydi gel, sana göstereyim."

Binaya girer girmez kılıçların uyumlu çınlamasıyla karşılaştık. İlerideki eğitim odasının kapısı açıktı ve meşalenin altın rengi ışığı koridoru aydınlatıyordu. İçeride bir çift Maskeli dövüşüyordu, ikisinin de elinde ince kılıçlar vardı.

"Bu Veturius," dedi Izzi. "Ve Aquilla. Uzun zamandır dövüşüyorlar."

Dövüşmelerini izlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Odanın içinde ileri ve geri dönerken dansçılar gibi hareket ediyorlardı; zarif, akıcı ve ölümcül. Bir nehrin yüzeyindeki gölgeler kadar hızlıydılar. Kendi gözlerimle görüyor olmasaydım, bu kadar hızlı hareket edebileceklerine inanmazdım.

Veturius, Aquilla'nın elindeki kılıcı yere düşürdü ve üzerine çıktı. Tuhaf, samimi bir şiddetle yerde boğuşurken vücutları birbirlerine dolandı. Veturius kas ve güçten oluşuyordu ama dövüşme biçiminden kendini tuttuğunu görebiliyordum. Var gücüyle saldırmayı reddediyordu. Buna rağmen, hareketlerinde bir hayvanın özgürlüğü vardı, etrafındaki

havayı tutuşturan kontrollü bir kaostu. Ölçülü ciddiyeti ve sakin bir ilgisi olan Keenan'dan çok farklıydı.

Neden onları karşılaştırıyorsun?

Adaylara arkamı döndüm. "Izzi gel."

Bina Veturius ve Aquilla dışında boş görünüyordu ama sinsi sinsi dolaşan bir öğrenci ya da komutana yakalanmamak için Izzi ve ben duvarların dibinden dikkatle yürüdük. Köşeyi döndük ve yaklaşık bir hafta önce buraya ilk girdiğimde Farrar'ların kullandığı kapıları tanıdım.

"İşte Laia." Izzi sütunlardan birinin arkasına geçip elini ilk bakışta diğerlerinden farksız görünen tuğlaya götürdü. Ona dokundu. Hafif bir gıcırdamayla, taşın bir bölümü karanlığa doğru açıldı. Fener ışığı aşağı inen dar bir merdiveni aydınlattı. Aşağı baktım, gördüklerime inanamadım ve sonra Izzi'ye minnettarlıkla sarıldım.

"Izzi başardın!"

Neden gülümseyerek bana karşılık vermediğini anlayamadım, ta ki yüzü kaskatı olup beni tutana kadar.

"Şşş!" dedi. "Dinle."

Maskeliler'in tekdüze ses tonu tünelde yankılanıyordu ve merdivenler yaklaşan meşalenin ışığıyla aydınlanıyordu.

"Kapat onu!" dedi Izzi. "Çabuk, onlar görmeden kapat!"

Elimi tuğlaya koyup telaşla vurdum.

Hiçbir şey olmadı.

"-görmemiş gibi yapıyorsun ama görüyorsun." Tuğlaya vururken, merdivenlerden belli belirsiz tanıdık sesler geldi. "Onun hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Neden ona eziyet ediyorsun? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"O kız bir Çizer züppesi. Zaten seni asla kabul etmez."

"Belki onu rahat bırakırsan, bir fırsatım olur."

"O bizim düşmanımız Zak. Ölecek, bunu kabullen."

"Öyleyse, neden ona ikinizin birlikte olması gerektiğini söyledin? Neden benim yerime onun Kızıl Örümcekkuşu olmasını istediğin fikrine kapılıyorum?"

"Kafasını karıştırmaya çalışıyorum seni aptal. Sen bile etkilendiğine göre, anlaşılan işe yarıyor."

Sesleri tanıdım, Marcus ve Zak'e aitti. Izzi beni kenara itip tuğlayı yumrukladı. Giriş inatçı bir şekilde açık kaldı.

"Unut gitsin!" dedi Izzi. "Gel!"

Beni tuttu ama Marcus'un yüzü merdivenlerin dibinde belirdi ve beni görünce hızlanıp iki adımda yanıma ulaştı.

"Koş!" diye bağırdım Izzi'ye.

Marcus, Izzi'ye doğru atıldı ama onu itince kolunu benim boynuma dolayıp beni nefessiz bıraktı. Başımı geriye doğru itti ve solgun sarı gözlerine bakakaldım.

"Bu da ne demek oluyor? Casusluk mu yapıyorsun sürtük? Okuldan çıkmanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyorsun?"

Izzi hareketsiz bir şekilde koridorda kaldı, sağ gözü korkudan kocaman açılmıştı. Benim için yaptığı onca şeyden sonra yakalanmasına izin veremezdim.

"Git Iz!" diye bağırdım. "Kaç!"

"Yakala onu seni aptal," diye Marcus tünelden çıkan kardeşine kükredi. Zak, Izzi'yi yakalamak için isteksiz bir şekilde atıldı ama Izzi ellerinden kurtulup geldiğimiz yöne doğru koştu.

"Marcus, haydi ama!" Zak bıkkın görünüyordu ve dışarı açılan ağır meşe kapılara özlemle baktı. "Onu rahat bırak. Erken kalkmamız gerekiyor."

"Onu hatırlamıyor musun Zak?" dedi Marcus. Mücadele edip ayağı ve bileği arasındaki yumuşak yeri tekmelemeye çalıştım ama ayaklarımı yerden kesti. "Kumandan'ın köle kızı."

"Beni bekliyor," dedim boğuk bir sesle.

"Geç kalmanı umursamaz." Marcus bir çakal gibi sırıttı. "Sana o gün ofisinin dışında verdiğim sözü hatırlıyor musun? Bir gece karanlık bir holde yalnız kalacağımızı ve seni bulacağımı söyledim. Her zaman sözümde dururum."

Zak homurdandı. "Marcus-"

"Hadım gibi davranmak istiyorsan kardeşim," dedi Marcus, "o zaman defol ve beni eğlencemle baş başa bırak."

Zak bir süre ikizine baktı, sonra içini çekip uzaklaştı.

Hayır! Geri dön!

"Sadece sen ve ben kaldık güzelim," diye fısıldadı Marcus kulağıma. Acımasızca kolunu ısırıp kıpırdanarak elinden kurtulmaya çalıştım ama beni boynumdan tutup çevirerek sütuna yasladı.

"Karşı koymamalıydın," dedi. "Sana yumuşak davranırdım. Ama gerçi, kadınlarımın biraz cesur olması hoşuma gider." Yumruğu hızla yüzüme uçtu. Bir saniye sonra, rahatsızlık verici bir gümbürtüyle başım arkamdaki taşa çarptı ve çift görmeye başladım.

Mücadele et Laia. Darin için. Bu pisliğin kötü davrandığı her Âlim için. Mücadele et. Çığlık atıp Marcus'un yüzünü tırmaladım ama karnıma attığı yumrukla ciğerlerimdeki hava boşaldı. İki büklüm olup öğürürken diziyle alnıma vurdu. Hol dönmeye başladı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra güldüğünü duydum, isyankârlığımı körükleyen sadistçe bir kıkırdamaydı. Ağır bir şekilde kendimi bacaklarına attım. Önceki gibi, o Maskeli'nin beni kendi evimde ölü bir şeymişim gibi sürüklediğinde olduğu gibi olmayacaktı. Bu kez karşı koyacaktım. Dişim ve tırnağımla mücadele edecektim.

Marcus şaşkınlıkla homurdanırken dengesini kaybetti ve kendimi ondan kurtarıp ayağa kalkmaya çalıştım. Ama ko-

lumdan yakalanıp elinin tersiyle bana vurdu. Kafam yere çarptı ve sonra beni tekmeledi. Karşı koymayı bırakınca, üzerime çıkıp kollarımı yere sabitledi.

Son bir çığlık attım ama parmağını ağzıma koyarken çığlığım iniltiye dönüştü. Şişen gözlerim kapanıyordu. Göremiyordum. Düşünemiyordum. Uzakta saat kulesinin on birinci çanı çaldı.

XXXIV: Elias

Çığlığı duyunca yuvarlanarak Helene'in altından çıktım ve ayağa fırladım, öpücüğü unutmuştum. O kabaca sırtüstü uzandı.

Çığlık tekrar yankılandı, kılıcımı elime aldım. Bir saniye sonra Helene de kılıcını kavrayıp peşimden hole çıktı. Dışarıda çanlar on biri vurdu.

Sarışın bir köle kız bize doğru koşuyordu: O Izzi'ydi.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Lütfen- Marcus- o-"

Çoktan loş koridora doğru koşmaya başlamıştım, Izzi ve Helene de peşimdeydiler. Çok fazla ilerlememiz gerekmedi. Köşeyi dönerken Marcus'u bir figürün üzerine eğilirken bulduk, yüzünde pis bir gülümseme vardı. Kim olduğunu göremiyordum ama ne yapmayı planladığı açıktı.

Karşısında kimseyi görmeyi beklemiyordu, bu yüzden onu kölenin üstünden hemen alabildik. Onu yakalayıp üst üste yumruklar atmaya başladım, yumruğumla buluşan kemikleri çıtırdadıkça memnuniyetle inledim ve duvara saçılan kanı bana mutluluk verdi. Başı geriye düşerken doğrulup kılıcımı çektim ve zırhının arasına gelecek şekilde onu kaburgalarına doğrulttum.

Marcus sendeleyerek ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı. "Beni öldürecek misin Veturius?" diye sordu, yüzünden akan kana rağmen hâlâ sırıyordu. "Eğitim kılıcıyla mı?"

"Uzun sürebilir." Kılıcı biraz daha kaburgalarına ittim. "Ama işime yarar."

"Bu gece nöbet sırası sende Yılan," dedi Helene. "Karanlık koridorlarda bir köleyle ne yapıyorsun?"

"Senin için alıştırma yapıyorum Aquilla." Marcus du-

dağındaki kanı yaladıktan sonra bana döndü. "Köle senden daha iyi mücadele veriyor, seni adi-"

"Kapa çeneni Marcus," dedim. "Hel, onu kontrol et."

Helene kölenin nefes alıp almadığını görmek için eğildi. Marcus daha önce de köle öldürmüştü. Helene'in inlediğini duydum.

"Elias..."

"Ne?" Her geçen saniye biraz daha sinirleniyordum ve neredeyse Marcus'un bir şey yapmaya kalkmasını umuyordum. Ölümüne eski usul bir yumruk kavgası işimi görürdü. Gölgelerin arasından Izzi bizi izliyordu, hareket edemeyecek kadar korkmuştu.

"Bırak onu," dedi Helene. Ona şaşkınlıkla baktım ama yüzü okunaksızdı. "Git," dedi Marcus'a sertçe ve kılıcımı tuttuğum elimi aşağı indirdi. "Git buradan."

Marcus, Helene'e gülümsedi, o pis sırıtışı canını almayı istememe neden oluyordu. "Sen ve ben Aquilla," dedi geri çekilirken, bakışları yakıcıydı. "Anlamaya başlayacağını biliyordum."

"Defol lanet olası." Helene bıçağını ona savurdu ve kulağını kesmeyi kıl payı kaçırdı. "Defol!"

Yılan kapıdan çıkıp gidince Helene'e döndüm. "Bana bunun için iyi bir sebebin olduğunu söyle."

"O Kumandan'ın kölesi. Arkadaşın... Laia."

Ancak o zaman, daha önce Marcus'un vücudunun gizlediği kızın koyu renk saçlarını ve altın rengi tenini gördüm. Yanında diz çöküp onu sırtüstü çevirirken içimi huzursuz bir his sardı. Bileği kırılmıştı ve kemiği teninden dışarı fırlamıştı. Kolları ve boynu morluklar içindeydi. İnleyerek hareket etmeye çalıştı. Saçları birbirine dolaşmıştı ve moraran iki gözü de şişip kapanmıştı.

"Bunun için Marcus'u öldüreceğim," dedim, sesim tekdüze ve sakindi, hissetmediğim bir sakinliği yansıtıyordu. "Onu revire götürmek zorundayız."

"Kölelerin revirde tedavi görmeleri yasaktır," diye fısıldadı Izzi arkamızdan. "Kumandan bu yüzden onu cezalandırır. Sizi ve doktoru da cezalandırır."

"Kumandan'a götürelim onu," dedi Helene. "Kız onun. Ona ne yapacağına kendisi karar vermeli."

"Aşçı ona yardım edebilir," diye ekledi Izzi.

İkisi de haklılardı ama bu önerilerinden hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Yaralarına dikkat ederek Laia'yı nazikçe kaldırdım. Hafifti, başını omzuma doğru çektim.

"İyileşeceksin," diye mırıldandım. "Tamam mı? İyileşeceksin."

Helene ve Izzi'nin beni takip edip etmediklerini görmek için beklemeden salondan dışarı çıktım. Helene ve ben yakınlarda olmasaydık ne olurdu? Marcus, Laia'ya tecavüz ederdi ve o soğuk taş zeminde kan kaybından ölürdü. Bunu bilmek içimdeki öfkeyi daha da arttırdı.

Laia başını hareket ettirip inledi. "Lanet olsun ona-"

"Cehennemin dibine kadar yolu var," diye homurdandım. Ona verdiğim kan otu özünün hâlâ onda olup olmadığını merak ettim. *Bu kan otunun işe yaramayacağı kadar ciddi Elias.*

"Tünel," dedi. "Darin- Maz-"

"Şşş!" dedim. "Şimdi konuşma."

"Burası kötülük dolu," diye fısıldadı. "Canavarlar. Küçük ve büyük canavarlar."

Kumandan'ın evine vardık ve Izzi bizim için hizmetkârlar koridorunun kapısını açık tuttu. Aralık mutfak kapısından bizi gören aşçı elindeki baharat poşetini düşürdü ve dehşet içinde Laia'ya baktı.

"Kumandan'ı çağır," diye ona emrettim. "Ona kölesinin yaralandığını söyle."

"Bu taraftan." Izzi perde asılı alçak bir kapıya doğru işaret etti. Laia'yı yavaşça ot yatağına yatırdım. Helene bana incecik bir battaniye verdi ve işe yaramayacağını bilsem de onu kızın üzerine örttüm. İhtiyacı olan bir battaniye değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Kumandan arkamdan. Helene ve ben kafalarımızı eğerek hizmetkârlar koridoruna çıktık; Izzi, aşçı ve Kumandan karşımızdaydı.

"Marcus ona saldırdı," dedim. "Onu neredeyse öldürecekti-"

"Bu saatte dışarıda olmaması gerekiyordu. Bu gecelik ona ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Aldığı yaralar kendi aptallığının sonucu. Onu bırakın. Hatırladığım kadarıyla bu gece doğu duvarında nöbet tutacaktınız."

"Doktor çağırır mısınız? Onu getirebilir miyim?"

Kumandan haddimi aşmışım gibi bana baktı.

"Aşçı onunla ilgilenir," dedi. "Yaşarsa, yaşar. Ölürse..." Annem omuzlarını silkti. "Seni ilgilendirmez. Kızla birlikte oldun Veturius. Bu onun sahibi olduğun anlamına gelmiyor. Nöbete git." Elini kırbacına götürdü. "Gecikirsen, her dakikanın acısını sırtından çıkarırım." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "İstersen kölenin sırtından da çıkarırım."

"Ama-"

Helene kolumdan tutup beni koridorda çekti.

"Bırak beni!"

"Onu duymadın mı?" dedi Helene beni Kumandan'ın evinden uzaklaştırıp kumlu eğitim alanına çekerken. "Nöbete geç kalırsan seni kırbaçlayacak. Üçüncü sınava iki gün var. Zırhını bile giyemeyecek durumda olursan, sınavı nasıl sağ atlatmayı düşünüyorsun?"

"Artık bana ne olduğunu önemsemediğini sanıyordum," dedim. "Benimle işinin bittiğini sanıyordum."

"Kızla birlikte olduğunu söylerken," dedi Helene kısık bir sesle, "ne demek istedi?"

"O neden bahsettiğini bilmiyor," dedim. "Ben öyle biri değilim Helene, bunu biliyor olmalısın. Dinle, Laia'ya yardım bulmalıyım. Bir saniyeliğine, benden nefret ettiğin ve acı çekerek ölmemi istediğin gerçeğini bir kenara bırak. Onu götürebileceğim birini biliyor musun? Şehirde bile olabilir-"

"Kumandan buna izin vermez."

"Haberi olmayacak-"

"Öğrenir. Senin neyin var? Kız Savaşçı bile değil. Hem ona yardım edebilecek kendisi gibi biri var. Aşçı uzun yıllardır burada. O ne yapması gerektiğini bilir."

Laia'nın sözleri zihnimde yankılandı. *Burası kötülük dolu. Canavarlar. Küçük ve büyük canavarlar.* Haklıydı. Marcus canavar değilse neydi? Laia'yı öldürmek maksadıyla dövmüştü ve bunun için cezalandırılmayacaktı bile. Kıza yardım etme fikrini rahatça boş verebiliyorsa, Helene neydi? Peki ya ben neydim? Laia bu küçük karanlık odada ölecekti. Ve buna engel olmak için hiçbir şey yapmıyordum.

Elinden ne gelir, diye sordu mantıklı bir ses. *Yardım etmeye çalışırsan, Kumandan ikinizi de cezalandırır ve kızı kesin öldürür.*

"Onu iyileştirebilirsin." Bunu daha önce düşünemediğim için çok şaşırdım. "Beni iyileştirdiğin gibi."

"Hayır." Helene yanımdan uzaklaştı, bütün vücudu kaskatı kesildi. "Kesinlikle olmaz."

Peşinden gittim. "Bunu yapabilirsin," diye üsteledim. "Yarım saatliğine bekle. Kumandan'ın haberi olmaz. Laia'nın odasına git ve-"

"Bunu yapmayacağım."

"Lütfen Helene."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" dedi Helene. "Senikiniz-"

"Unut bunu. Benim için yap. Ölmesini istemiyorum, tamam mı? Ona yardım et. Edebileceğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. *Ben* bile yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Kurnazlık sınavından sonra sana olan şey tuhaftı, anormaldi. Bunu daha önce hiç yapmadım. Ve benden bir şey aldı. Tam olarak gücümü değil... Unut gitsin. Bunu tekrar denemeyeceğim. Asla."

"Denemezsen ölecek."

"O bir köle Elias. Köleler her zaman ölürler."

Ondan geri çekildim. *Burası kötülük dolu. Canavarlar...* "Bu yanlış Helene."

"Marcus daha önce de öldürdü-"

"Sadece kızı kastetmiyorum. Bu." Etrafıma baktım. "Her şey."

Blackcliff'in duvarları ruhsuz nöbetçiler gibi etrafımızda yükseliyordu. Kale duvarlarında devriye gezen lejyonerlerin ritmik bir şekilde tıngırdayan zırhlarının çıkardığı ses dışında çıt çıkmıyordu. Buranın sessizliği, kasvetli boğuculuğu çığlık atmayı istememe neden oluyordu. "Bu okul. Bu okuldan çıkan öğrenciler. Yaptığımız şeyler. Hepsi yanlış."

"Yorgunsun. Kızgınsın. Elias dinlenmeye ihtiyacın var. Sınavlar-" Elini omzuma koymaya çalıştı ama dokunuşundan tiksinip ondan kurtuldum.

"Sınavların canı cehenneme," dedim ona. "Blackcliff'in canı cehenneme. Senin de canın cehenneme."

Sonra ona arkamı dönüp nöbet yerime gittim.

XXXV: Laia

Her yanım ağrıyordu - tenim, kemiklerim, tırnaklarım ve hatta saç diplerim bile. Vücudum artık bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Haykırmak istiyordum. Ama sadece inleyebildim.

Neredeydim? Bana ne olmuştu?

Parça parça her şey zihnimde belirdi. Gizli geçit. Marcus'un yumrukları. Sonra bağrışmalar ve nazik kollar. Çöl yağmurunu andıran temiz bir koku ve kibar bir ses. Aday Veturius beni katilimin elinden kurtarmıştı, böylece taş zeminde ölmek yerine bir köle yatağında ölebilirdim.

Etrafımda sesler yükselip alçalıyordu - Izzi'nin gergin mırıldanmaları ve aşçının boğuk sesi. Bir gulyabaninin kıkırdadığını duyduğumu sandım. Serin eller ağzımı açıp boğazıma bir sıvı dökerken kıkırtı uzaklaştı. Birkaç dakikalığına ağrılarım azaldı. Yine de kapının önünde sabırsızca yürüyüp duran bir düşman gibi hâlâ yakınımdaydı. En sonunda yakıcı ve yırtıcı bir şekilde tekrar kendini gösterdi.

Büyükbabamı yıllarca izlemiştim. Bu tür yaralanmaların ne anlama geldiğini biliyordum. İç kanamam vardı. Ne kadar yetenekli olursa olsun, hiçbir şifacı beni kurtaramazdı. Ölecektim.

Bunu bilmek yaralarımdan daha acı vericiydi, çünkü ölürsem Darin de ölecekti. Izzi sonsuza kadar Blackcliff'te kalacaktı. İmparatorluk'ta hiçbir şey değişmeyecekti. Sadece birkaç Âlim daha mezarlarına gönderileceklerdi.

Zihnimin hâlâ hayata tutunan parçası öfkelendi. *Mazen için bir tünel bulmalıyım. Keenan rapor vermemi bekliyor. Ona söyleyecek bir şey bulmalıyım.*

Ağabeyim bana güveniyordu. Onu zihnimde, karanlık bir hücrenin köşesine sinmiş, yüzü çökük ve bedeni titrer halde görüyordum. *Yaşa Laia*, dediğini duyuyordum. *Benim için yaşa.*

Yapamam Darin. Acı bana hükmeden bir hayvan gibiydi. İliklerime işleyen ani bir ürpertiydi ve kahkahaları tekrar duydum. *Gulyabaniler. Onlara karşı koy Laia.*

Üzerime yorgunluk çöktü. Karşı koyamayacak kadar bitkindim. En azından, ailem artık birlikte olacaktı. Ben ölünce, Darin de eninde sonunda bana katılacaktı ve annemi, babamı, Lis'i, büyükannemi ve büyükbabamı görebilecektik. Zara da orada olabilirdi. Ve daha sonra Izzi de.

Ağrım büyük ölçüde hafifledi ve üzerime sıcak bir yorgunluk çöktü. Güneşin altında çalışmışım ve eve dönüp kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini bildiğim kuştüyü bir yatağa uzanmışım gibi çekiciydi. Bunu hoşça karşıladım. Bunu istiyordum.

"Ona zarar vermeyeceğim."

Fısıltı cam kadar sertti ve uykumu kesip beni dünyaya, acıya geri döndürdü. "Ama dışarı çıkmazsanız sizin canınızı yakabilirim."

Tanıdık bir sesti. Kumandan mıydı? Hayır. Daha genç biriydi.

"İkinizden biri bu konuda herhangi bir kelime ederseniz ölürsünüz. Yemin ederim."

Bir saniye sonra serin akşam havası odama doldu ve gözlerimi güçlükle açınca odamın girişinde Aday Aquilla'nın siluetini gördüm. Gümüşi beyaz saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamıştı ve zırhı yerine üzerinde siyah üniforması vardı. Solgun kollarını morluklar lekelemişti. Kafasını eğerek odama girdi, maskeli yüzü ifadesiz, vücudu ise gergin bir enerji yayıyordu.

"Aday- Aquilla-" dedim boğuk bir sesle. Çürük kabak kokuyormuşum gibi bana baktı. Benden hoşlanmadığı belliydi. Neden buradaydı?

"Konuşma." Zehir bekliyordum ama sesi titredi. Yatağımın yanında diz çöktü. "Sadece sessiz ol... Ve düşünmeme izin ver."

Ne hakkında?

Odadaki tek ses kesik kesik solumamdı. Aquilla o kadar sessizdi ki oturduğu yerde uykuya dalmış gibiydi. Avuçlarına baktı. Her birkaç dakikada bir konuşacakmış gibi ağzını açıyordu. Sonra tekrar kapatıp ellerini ovuşturuyordu.

Bir ağrı dalgası vurdu ve öksürdüm. Ağzımı kanın tuzlu tadı doldurunca yere tükürdüm, Aquilla'nın ne düşündüğünü umursamayacak kadar acı çekiyordum.

Bileğimi tuttu, tenimde serin parmaklarını hissettim. Bana zarar vereceğini sanıp irkildim. Ama sadece doğru düzgün tanımadığı ve pek sevmediği bir akrabasının ölüm döşeğinde elini tutar gibi gevşek bir şekilde elimi tuttu.

Mırıldanmaya başladı.

Önce hiçbir şey olmadı. Kör bir adamın aşina olmadığı bir odada el yordamıyla ilerlemesi gibi melodiyi yokladı. Mırıltısı yükselip alçaldı, keşfedip tekrarladı. Sonra mırıldanma bir annenin kollarının tatlılığıyla beni saran bir şarkıya dönüştü.

Gözlerim kapalıydı, gerginliğe doğru süzüldüm. Önce annemin, sonra babamın yüzü belirdi. Büyük bir denizin kenarında benimle yürüyor, beni aralarında sallıyorlardı. Tepemizde, gece gökyüzü cilalanmış cam gibi ışıldıyordu, bir sürü yıldız tuhaf bir şekilde hareketsiz olan suyun yüzeyinde yansıyordu. Ayak parmaklarım ayaklarımın altındaki ince kumda kayıyordu ve uçuyormuş gibi hissediyordum.

Şimdi anlıyordum. Aquilla şarkı söyleyerek beni ölüme

gönderecekti. Ne de olsa, o bir Maskeli idi. Ve bu güzel bir ölümdü. Bu kadar güzel olacağını bilseydim, asla korkmazdım.

Aquilla duyulmak istemiyormuş gibi sesini yükseltmese de şarkının yoğunluğu arttı. Tepeden tırnağa kadar saf bir ateş beni yaktı ve deniz kıyısındaki huzurdan kopardı. Nefesimi tutarak gözlerimi kocaman açtım. *Ölüm burada*, diye içimden geçirdim. Bu her şey sona ermeden önceki son acıydı.

Aquilla saçımı okşadı ve dondurucu bir sabahta içilen baharatlı elma şarabı gibi parmaklarından vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve alevler geri çekilirken gözlerimi tekrar kapattım.

Sahile döndüm, bu kez Lis önümde koşuyordu ve saçları gecede parlayan mavimsi siyah bir bayrak gibiydi. İncecik uzuvlarına, koyu mavi gözlerine baktım. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. *Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin Lis*. Bana baktı, ağzı hareket etti. Tek kelimeydi ve tekrar tekrar söyledi. Ama anlayamadım.

Yavaş yavaş farkına vardım. Gördüğüm Lis'ti. Ama şarkıyı söyleyen Aquilla'ydı

Yaşa-yaşa-yaşa-yaşa-yaşa-yaşa-yaşa.

Ailem kayboldular- *Hayır! Anne! Baba! Lis*! Aralarına dönmek, onları görmek, onlara dokunmak istedim. Gece kıyılarında yürümek, seslerini duymak, yakınlıklarına hayret etmek istiyordum. Onlara uzandım fakat gittiler, sadece ben, Aquilla ve odamın boğucu duvarları vardı. Ancak o zaman Aquilla'nın beni şarkı söyleyerek ölüme göndermediğini anladım.

Beni hayata döndürüyordu.

XXXVI: Elias

Ertesi sabah kahvaltıda herkesten ayrı oturup kimseyle konuşmadım. Bir serinlik, kum tepelerinden kalkan kara bir sis şehrin üstüne çökmüştü.

Keyifsizliğimle çok iyi örtüşüyordu.

Üçüncü sınavı, Kâhinler'i ve Helene'i tamamen unutmuştum. Tek düşünebildiğim Laia'ydı. Moraran yüzü, kırgın vücudu gözlerimin önünden gitmiyordu. Ona yardım etmenin bir yolunu düşünmeye çalışıyordum. Başhekime rüşvet vermek? Hayır, Kumandan'a karşı gelecek cesareti yoktu. İçeri gizlice bir şifacı sokmak? Para için bile olsa, kim bir kölenin hayatını kurtarmak için Kumandan'ın gazabına uğramayı göze alırdı?

Hâlâ yaşıyor muydu? Belki de yaraları sandığım kadar kötü değildi, aşçı onu iyileştirebilirdi.

Bakarsın kediler de uçar Elias.

Yemeğimi püre haline getirdiğim sırada Helene kalabalık yemekhaneye girdi. Saçlarının dağınıklığını ve gözlerinin altındaki pembe gölgeleri görünce şaşırdım. Beni görüp yaklaştı. Kaskatı kesildim ve ağzıma bir kaşık yemek atıp ona bakmayı reddettim.

"Köle kendini daha iyi hissediyor." Etrafımızdaki öğrencilerin bizi duymaması için sesini alçalttı. "Yanına... Uğradım. Geceyi atlattı. Ben... Şey..."

Özür mü dileyecekti? Bir Savaşçı yerine Âlim olarak doğmak dışında hiçbir şey yapmamış olan masum bir kıza yardım etmeyi reddettikten sonra mı?

"Daha mı iyi?" dedim. "Çok sevindiğine eminim." Kalkıp uzaklaştım. Helene arkamda taş gibi kalakaldı, ona yumruk

atmışım gibi şaşkın olması vahşi bir memnuniyet hissetmeme neden oldu. *Haklısın Aquilla. Ben senin gibi değilim. Sırf bir köle olduğu için onu unutmayacağım.*

İçimden aşçıya teşekkür ettim. Laia hayattaysa, hiç şüphesiz yaşlı kadının müdahalesi sayesindeydi. Kızı ziyaret etmeli miydim? Ne söyleyecektim? "Marcus sana tecavüz etmeye ve seni öldürmeye kalktığı için üzgünüm. Ama kendini daha iyi hissettiğini duydum."

Onu ziyaret edemezdim. Zaten beni görmek istemezdi. Ben bir Maskeli'ydim. Sırf bu yüzden benden nefret etmesi bile yeterli bir sebepti.

Ama belki eve uğrayabilirdim. Aşçı bana Laia'nın nasıl olduğunu söyleyebilirdi. Ona bir şey, küçük bir şey götürebilirdim. Çiçek? Okulun avlusuna baktım. Blackcliff'te çiçek yoktu. Belki de ona bir hançer verebilirdim. Onlardan burada çok sayıda vardı ve bir taneye ihtiyacı olduğu kesindi.

"Elias!" Helene yemekhanenin dışına kadar beni takip etmişti ama sis ondan kaçınmama yardım ediyordu. Bir eğitim binasına girip pes edip gidene kadar onu pencereden izledim. *Bakalım sessizlikten o ne kadar hoşlanacak.*

Birkaç dakika sonra kendimi Kumandan'ın evine doğru giderken buldum. *Sadece kısa bir ziyaret. İyi olup olmadığını görmek için.*

"Annen bunu duyarsa diri diri derini yüzer," dedi aşçı mutfak kapısından hizmetkârların bölümüne girdiğimde. "Buraya girmene izin verdiğimiz için geri kalanımızın da derilerini yüzer."

"O iyi mi?"

"Ölmedi. Haydi git. Kumandan konusunda şaka yapmıyorum."

Bir köle Demetrius ya da Dex'le bu şekilde konuşsaydı,

ona ellerinin tersiyle bir tokat atarlardı. Ama aşçı sadece Laia için en iyisi olduğuna inandığı şeyi yapıyordu. İstediğini yaptım.

Günün geri kalanı başarısızlıkla geçen dövüşler, kısa ve öz konuşmalar ve Helene'den kıl payı kaçmakla geçti. Sis öylesine yoğunlaşmıştı ki elimi görmekte bile zorlanıyordum ve bu antrenmanı her zamankinden daha zorlu kılıyordu. Nihayet kışlalara çekilme vakti geldiğini belirten davullar çaldığında, tek istediğim uyumaktı. Kışlaya doğru yöneldim, neredeyse ayakta uyurken Helene bana yetişti.

"Antrenman nasıldı?" Bir hayalet gibi sessizce sisin içinden çıkınca irkildim.

"Harikaydı," dedim keyifsizce. Elbette, harika falan değildi ve Helen bunu biliyordu. Yıllardır hiç bu kadar kötü dövüşmemiştim. Önceki gece Hel'le yaptığım dövüşte geri kazandığım dikkatim de gitmişti.

"Faris bu sabahki kılıç antrenmanına katılmadığını söyledi. Seni Kumandan'ın evine giderken görmüş."

"Sen ve Faris küçük kızlar gibi dedikodu yapıyorsunuz."

"Kızı gördün mü?"

"Aşçı içeri girmeme izin vermedi. Ve kızın bir adı var. Laia."

"Elias... Bu asla yürümez."

Karşılığında attığım kahkaha siste tuhaf bir şekilde yankılandı. "Benim ne tür bir aptal olduğumu sanıyorsun? Elbette asla yürümez. Ben sadece iyi olup olmadığını görmek istedim. Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" Helene kolumu tutup beni aniden durdurdu. "Sen bir adaysın. Yarın girmen gereken bir sınavın var. Hayatın söz konusu ama sen bir Âlim için üzülmekle meşgulsün." Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Bunu hissedince duraksadı.

"Tek söylemeye çalıştığım düşünmen gereken daha önemli şeylerin olduğu. İmparator birkaç gün içinde buraya varmış olacak, hepimizin ölmesini istiyor. Kumandan bilmiyormuş ya da umurunda değilmiş gibi görünüyor. Ve üçüncü sınav hakkında içimde kötü bir his var Elias. Marcus'un elenmesini ummalıyız. O kazanamaz Elias. Kazanmamalı. Kazanırsa-"

"Biliyorum Helene." *Bütün umudum bu lanet olası sınavlara bağlı.* "İnan bana, biliyorum." Lanet olsun. Benimle konuşmadığında onu daha çok seviyordum.

"Biliyorsan, neden dövüşte mahvedilmene izin veriyorsun? Zak gibi birini yenecek kadar kendine güvenmiyorsan, sınavı nasıl geçeceksin? Neyin tehlikede olduğunu anlamıyor musun?"

"Elbette anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsun! Şu haline bak! O köle kız aklını başından aldı-"

"Kafamı karıştıran o değil, tamam mı? Birçok şey var. Sorun burası. Ve burada yaptıklarımız. Sorun sensin-"

"Ben miyim?" Şaşkınlığı beni daha da sinirlendirdi. "Ben ne yaptım-"

"Bana âşıksın!" Beni sevdiği için ona o kadar kızgındım ki mantıklı yanım acımasız olduğumun farkında olsa da ona bağırmaya başladım. "Ama ben sana âşık değilim ve bu yüzden benden nefret ediyorsun. Bunun arkadaşlığımızı mahvetmesine göz yumdun."

Sadece bakmakla yetindi, gözlerindeki üzüntü saftı ve giderek büyüyordu. Neden bana âşık olmuştu? Duygularını kontrol edebilmiş olsaydı Ay Festivali'nin olduğu gece kavga etmemiş olurduk. Son on günü birbirimizden kaçınarak değil üçüncü sınav için plan yaparak geçirirdik.

"Bana âşıksın," dedim yeniden. "Ama ben sana asla âşık olamam Helene. Asla. Sen de diğer Maskeliler gibisin. Sırf bir köle olduğu için Laia'yı ölüme terk etmeye razı oldun-"

"Onu ölüme terk etmedim." Helene'in sesi kısıktı. "Dün gece yanına gittim ve onu iyileştirdim. Bu yüzden hayatta. Ona sesim kısılana kadar şarkı söyledim ve canımın çekildiğini hissettim. Ona iyileşene kadar şarkı söyledim."

"Onu *sen* mi iyileştirdin? Ama-"

"Ne, başka bir insan için düşünceli bir davranışta bulunabileceğime inanmıyor musun? Ne dersen de, ben kötü biri değilim Elias."

"Ben hiçbir zaman-"

"Evet, söyledin." Sesi yükseldi. "Diğer Maskeliler'den farksız olduğumu söyledin. Az önce beni asla- asla sevemeyeceğini-" Arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı ama birkaç adım sonra tekrar döndü. Sis hayali bir elbise gibi ardında uçuştu.

"Sana karşı böyle hissetmek istediğimi mi sanıyorsun? Bundan *nefret* ediyorum Elias. Çizer kızlarla flört ettiğini izlemekten, Âlim kölelerle birlikte olduğunu bilmekten ve ben hariç herkesin iyi yanını görmenden nefret ediyorum." Hıçkırdı, ilk kez ağladığını duyuyordum. Kendisini tuttu. "Seni sevmek başıma gelen en kötü şeydi, Kumandan'ın kırbaçlamalarından ve sınavlardan bile daha kötü. Bu bir işkence Elias." Titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi. "Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Senin için nelerden vazgeçtiğimi, yaptığım anlaşmayı bilmiyorsun-"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Ne anlaşması? Kiminle? Ne için?"

Cevap vermedi. Koşarak benden uzaklaşmaya başladı. "Helene!" Peşinden gittim, parmaklarım bir an için yüzüne değdi. Sonra sis onu yuttu, gitmişti.

XXXVII: Laia

"Kalk lanet olası." Kumandan'ın emri zihnime çöken sisi deşerek beni uykumdan uyandırdı. "Bütün gün uyuman için iki yüz gümüş vermedim."

Zihnim katran gibiydi, vücudumda donuk bir ağrı vardı ama bu yataktan kalkmazsam gerçekten öleceğimi bilecek kadar aklım başımdaydı. Pelerinimi alırken, Izzi odamın perdesini kenara çekti.

"Uyanmışsın." Rahatladığını gördüm. "Kumandan savaşa hazır."

"Ne... Hangi gündeyiz?" Ürperdim -soğuktu- yaz için anormal sayılabilecek kadar soğuk. Haftalardır bilinçsiz bir şekilde yatmaktan, sınavların bitmiş ve Darin'in ölmüş olmasından korktum.

"Marcus dün gece sana saldırdı," dedi Izzi. "Aday Aquilla-" Gözünü kocaman açınca, o adayın varlığını ya da beni iyileştirmiş olmasını hayal etmediğimi anladım. *Sihir.* Bu düşünceye gülümsediğimi fark ettim. Darin de gülerdi ama başka mantıklı bir açıklaması yoktu. Ne de olsa, gulyabaniler ve cinler dünyamızda yürüyebiliyorlarsa, neden iyi güçler de yürümesin? Neden bir kız şarkı söyleyerek hastaları iyileştirmesin?

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Izzi. "Saat öğleni geçiyor. Sabah işlerini yaptım, diğerlerini de yapabilirim ama Kumandan kalkman konusunda çok ısrarcı-"

"Öğleni geçti mi?" Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Gökler adına Izzi, iki saat önce Direniş'le buluşmam gerekiyordu. Onlara tünelden bahsetmeliyim. Keenan hâlâ bekliyor olabilir-"

"Laia, Kumandan tüneli kapattırdı."

Hayır. *Hayır.* Tünel Darin ve ölüm arasında duran tek şeydi.

"Dün gece Veturius seni getirdikten sonra Marcus'la görüştü," dedi Izzi perişan bir şekilde. "Ona tünelden bahsetmiş olmalı, çünkü bu sabah oraya gittiğimde lejyonerler duvar örüyorlardı."

"Seni de sorguladı mı?"

Izzi kafasını aşağı yukarı salladı. "Aşçıyı da. Marcus Kumandan'a ikimizin onu gözetlediğini söylemiş ama ben..." Huzursuzca kıpırdanıp omzunun üzerinden baktı. "Yalan söyledim."

"Sen...Yalan mı söyledin? Benim için mi?" Gökler adına, Kumandan bunu öğrenirse Izzi'yi öldürebilirdi.

Hayır Laia, diye içimden geçirdim. *Izzi ölmeyecek, çünkü onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulacaksın.*

"Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Ona aşçının kışlanın yanındaki malzeme odasından karga otu getirmemizi istediğini ve geri dönerken Marcus'un bize engel olduğunu söyledim."

"Sana inandı mı? Hem de bir Maskeli'nin sözüne karşı?"

Izzi omuzlarını silkti. "Ona daha önce hiç yalan söylememiştim," dedi. "Aşçı yalanımı destekledi, sırtının çok ağrıdığını ve işe yarayacağını düşündüğü tek şeyin karga otu olduğunu söyledi. Marcus bana yalancı dedi ama sonra Kumandan Zak'i çağırttı ve tünel girişini açık bırakmış olma ihtimali olduğunu ve biz önünden geçerken karşılaşmış olabileceğimizi itiraf etti. Bunun üzerine Kumandan beni serbest bıraktı." Izzi endişeli bir şekilde bana baktı. "Laia, Mazen'e ne söyleyeceksin?"

Hiçbir fikrim yoktu.

***

Aşçı yediğim dayak hakkında tek kelime etmeden beni bir yığın mektupla şehirdeki posta ofisine gönderdi.

"Elini çabuk tut," dedi yaşlı kadın mutfakta belirdiğimde. "Şiddetli bir fırtına geliyor ve fırtına çıkmadan sen ve bulaşıkçı kızın pencereleri tahtalarla güçlendirmenize ihtiyacım var."

Şehir tuhaf bir şekilde sessizdi, yassı taşlı yolları her zamankinden daha tenhaydı ve kuleleri mevsim için normal olmayan bir sise gömülmüştü. Sis, ekmek ve hayvan, duman ve çelik kokularını hafifletmişti.

Yeni iyileştiğimi unutmadan yavaş yavaş hareket ediyordum. Ama yarım saat yürüdükten sonra bile yediğim dayaktan geriye kalan tek şey çirkin morluklar ve hafif sızılardı. Direniş'in hâlâ beni bekliyor olmasını umarak önce İnfaz Meydanı'ndaki posta ofisine gittim. İsyancılar beni hayal kırıklığına uğratmadılar. Meydana girer girmez sedir ağacı kokusu aldım. Birkaç dakika içinde Keenan sisin içinde belirdi.

"Bu taraftan." Yaralarım hakkında hiçbir şey söylemeyince, endişesizliği beni üzdü. Tam umursamamam gerektiğini düşünürken, son derece doğal bir şekilde elimi tutup beni yıkık dökük, terk edilmiş bir ayakkabıcı dükkânının arkasına doğru götürdü.

Keenan duvarda asılı bir feneri yaktı ve ışık artarken dönüp yüzüme baktı. Soğukluğu kayboldu. Bir an için her şeyiyle ortadaydı ve o soğukluğunun ardında bana karşı bir şeyler hissettiği gerçeği yıldırım gibi zihnimde çaktı. Dikkatle vücudumdaki morluklara bakarken gözleri neredeyse kararardı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Bir aday. Bu yüzden buluşmayı kaçırdım. Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?" Şaşkın görünüyordu. "Haline

bak, sana ne yaptıklarına bak. Gökler adına. Baban hayatta olsaydı ve buna izin verdiğimi bilseydi-"

"Buna sen izin vermedin." Elimi koluna koydum, vücudunun gerginliği şaşırtıcıydı; kavgaya hazır bir kurt gibiydi. "Bunu yapan Maskeli dışında kimsenin suçu yok. Artık daha iyiyim."

"Cesur olmak zorunda değilsin Laia." Sakin bir sertlikle konuştu ve birden ondan çekindim. Elini kaldırdı ve parmağını yavaşça gözlerimin üzerinden dudaklarıma, sonra da boynumun kıvrımına indirdi.

"Günlerdir seni düşünüyorum." Sıcak elini yüzüme koydu, ona sokulmayı istedim. "Her şeyin sona ermesi için gri bir şal takarak meydanda olmanı umuyordum. Böylece ağabeyine kavuşabilecektin. Ve sonra, biz... Sen ve ben belki..."

Cümlesini tamamlamadı. Kesik kesik nefes alıyordum ve tenim vahşi bir sabırsızlıkla karıncalanıyordu. Bana doğru yaklaşıp gözlerini dikerek beni ona bakmaya zorladı. *Gökler adına, beni öpecek...*

Sonra tuhaf bir şekilde benden uzaklaştı. Bakışları yine temkinliydi, yüzü profesyonel soğukkanlılığı haricinde duygusuzdu. Reddedilmiş olmanın etkisiyle yüzüm yanmaya başladı. Ancak bir saniye sonra sebebini anladım.

"İşte orada," dedi boğuk bir ses kapıdan ve Mazen içeri girdi. Keenan'a baktım, neredeyse sıkılmış görünüyordu, bakışlarının söndürülmüş bir mum kadar hızlı bir şekilde soğumasına şaşırdım.

O bir savaşçı, diye mantıklı yanım beni azarladı. *Neyin önemli olduğunun farkında. Sen de olmalısın. Darin'e odaklan.*

"Bu sabah seni göremedik Laia." Mazen yaralarıma baktı. "Şimdi nedenini anlıyorum. Pekâlâ. İstediğim şeyi bulabildin mi? Girişi biliyor musun?"

"Senin için bir şeyim var." Yalan söylemeyi beklemiyordum, özellikle de bu kadar rahat bir şekilde söylemeyi. "Ama biraz daha zamana ihtiyacım var." Mazen'in yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi. Yalanıma hazırlıksız mı yakalanmıştı? Yoksa biraz daha zaman istememe mi? *İkisi de değil*, dedi içgüdülerim. *Başka bir şey var.* Aşçının günler önce söylediklerini hatırlayınca kıpırdandım. *Ona ağabeyinin Merkez Hapishanesi'nin tam olarak neresinde olduğunu sor. Hangi hücrede olduğunu.*

Cesaretimi topladım. "Sana... Sormak istediğim bir soru var. Darin'in nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Hangi hapishanede? Hangi hücrede?"

"Elbette nerede olduğunu biliyorum. Bilmeseydim, vaktimi ve enerjimi onu nasıl kurtaracağıma harcamazdım, değil mi?"

"Ama... Merkez Hapishanesi çok iyi korunuyor. Onu nasıl-"

"Blackcliff'e bir giriş yolu biliyor musun yoksa bilmiyor musun?"

"Neden girişe ihtiyacın var?" diye sordum. Sorularıma cevap vermiyordu ve inatçı bir yanım onu sarsarak yanıt almak istiyordu. "Blackcliff'e gizli bir giriş yolu bilmek kardeşimi güneyin en güçlü hapishanesinden kurtarmana nasıl yardımcı olacak?"

Mazen'in bakışları ihtiyatlı olmaktan çıkıp öfkeye dönüştü. "Darin Merkez Hapishanesi'nde değil," dedi. "Ay Festivali'nden önce Savaşçılar onu Bekkar Hapishanesi'ndeki ölüm hücrelerine taşıdılar. Bekkar, Blackcliff'in destek muhafızlarını barındırıyor. O yüzden, kuvvetlerimizin yarısıyla Blackcliff'e saldırı düzenlediğimizde askerler Bekkar'dan Blackcliff'e akın ettiğinde diğer güçlerimizin orayı ele geçirmesi kolaylaşacak."

"Ya." Sessizleştim. Bekkar, Çizer Bölgesi'ndeki küçük bir hapishaneydi, Blackcliff'ten pek uzak değildi ve tek bildiğim buydu. Mazen'in planı şimdi mantıklı geliyordu. Hem de çok. Kendimi bir aptal gibi hissettim.

"Sana ya da başka birine bundan bahsetmedim." İmalı bir şekilde Keenan'a baktı. "Çünkü bir planı ne kadar çok kişi bilirse, tehlikeye girmesi o kadar olasıdır. O yüzden, son kez soruyorum: Bana verebileceğin bir şeyin var mı?"

"Bir tünel var." *Zaman kazan. Bir şey söyle.* "Ama nereye çıktığını öğrenmeliyim."

"Bu yeterli değil," dedi Mazen. "Elinde herhangi bir şey yoksa, bu operasyon başarısız olur-"

"Efendim." Kapı gümbürtüyle açıldı ve Sana içeri daldı. Günlerdir uyumuyormuş gibi görünüyordu ve arkasındaki iki adam gibi küstah bir şekilde gülümsemiyordu. Beni görünce gözlerine inanamamış gibi tekrar baktı. "Laia yüzün." Bakışları yarama odaklandı. "Ne oldu-"

"Sana!" diye bağırdı Mazen. "Rapor."

Sana dikkatini Direniş liderine verdi. "Zamanı geldi," dedi. "Bunu yapacaksak, şimdi gitmeliyiz. Hemen."

Neyin vakti gelmişti? Onlara benimle işini bitirmesi için bir dakika beklemelerini söyleyeceğini düşünerek Mazen'e baktım. Ama ben yokmuşum gibi topallayarak kapıdan çıktı.

Sana ve Keenan birbirlerine baktılar, Sana onu uyarırcasına kafasını salladı. Keenan ona aldırmadı. "Mazen," dedi, "Laia ne olacak?"

Mazen durup bana baktı, yüzündeki öfkeyi saklamakta pek başarılı değildi. "Biraz daha zamana mı ihtiyacın var?" dedi. "O halde biraz daha vaktin var. Yarından sonraki gün gece yarasına kadar bir şeyler bul. O zaman ağabeyini çıkaracağız ve bu iş bitmiş olacak."

Dışarı çıkıp adamlarıyla kısık bir sesle konuşmaya başladı ve Sana'ya sertçe onları takip etmesini söyledi. Yaşlı kadın Keenan'a anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra acele ederek dışarı çıktı.

"Anlamıyorum," dedim. "Bir dakika önce işimizin bittiğini söylemişti."

"Doğru olmayan bir şey var." Keenan gözlerini yere dikti. "Ve ne olduğunu bulmalıyım."

"Bana verdiği sözü tutacak mı Keenan? Darin'i kurtaracak mı?"

"Sana'nın ekibi üzerine gidiyor. Şimdiye kadar Darin'i kurtarmış olması gerektiğini düşünüyorlar. Bu işten geri çekilmesine izin vermezler. Ama..." Kafasını salladı. "Gitmek zorundayım. Kendine dikkat et Laia."

Dışarıda sis o kadar yoğundu ki herhangi bir şeye çarpmamak için el yordamıyla ilerlemem gerekti. Gün ortasıydı ama her geçen saniye gökyüzü kararıyordu. Saldırı için güç topluyormuş gibi Serra'nın üzerinde kalın bir bulut katmanı toplanmaya başladı.

Blackcliff'e dönerken, az önce olanlara anlam vermeye çalıştım. Mazen'e güvenebileceğime, anlaşmamıza sadık kalacağına inanmak istiyordum. Ama yanlış bir şey vardı. Bana biraz daha zaman tanıması için günlerdir uğraşıyordum. Birden bu kadar kolay bir şekilde bana zaman vermesi hiç mantıklı değildi.

Ayrıca, başka bir şey daha vardı. Sana görünür görünmez Mazen beni hemen unutmuştu. Ve ağabeyimi kurtaracağına söz verirken gözlerimin içine bakmaktan kaçınmıştı.

XXXVIII: Elias

Güç sınavının sabahında kemiklerimi titreten bir gök gürlemesi beni uykumdan uyandırdı ve uzunca bir süre odamın karanlığında uzanıp kışlanın çatısını döven yağmurun sesini dinledim. Biri kapımın altından Kâhinler'in elmas mührüyle işaretli bir parşömen atmıştı. Onu yırtarak açtım.

Sadece üniformanı giy. Savaş zırhı yasak. Odanda kal. Seni almaya geleceğim.

- Cain.

Notu buruştururken kapı belli belirsiz tıklatıldı. Dehşete düşmüş görünen bir köle çocuk elinde topak topak olmuş bir un çorbası ve sert bir dilim ekmeğin olduğu bir tepsiyle karşımda duruyordu. Kendimi zorlayarak hepsini bitirmeye çalıştım. Her ne kadar iğrenç olsa da dövüşü kazanmayı istiyorsam mümkün olduğunca enerji toplamalıydım.

Silahlarımı kuşandım: Teluman kılıçlarımı sırtıma, hançerimi göğsüme taktım ve botlarıma birer bıçak yerleştirdim. Sonra beklemeye başladım.

Saatler ağır ağır ilerliyordu, gözetleme kulesindeki gece vardiyasından bile yavaştı. Dışarıda şiddetli bir şekilde esen rüzgâr dalları ve yaprakları pencereme vuruyordu. Helene'in odasında olup olmadığını merak ettim. Yoksa Cain onu çoktan almaya mı gitmişti?

Nihayet, öğlenin ilerleyen saatlerinde kapım tıklatıldı. O kadar hazırdım ki çıplak ellerimle duvarları yırtmak istiyordum.

"Aday Veturius," dedi Cain kapıyı açınca. "Vakit geldi."

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk nefesimi kesti ve ince giysilerimin üzerinden buzlu bir tırpan gibi içime işledi. Üzerimde

hiçbir şey yokmuş gibi hissettim. Serra yazın hiç bu kadar soğuk olmazdı. Kışın bile bu kadar soğuk olduğunu görmemiştim. Yan gözle Cain'e baktım. Hava onun işi olmalıydı - onun ve türünün. Bu düşünce keyfimi iyice kaçırdı. Yapamadıkları bir şey var mıydı?

"Evet Elias," diye yanıtladı Cain sorumu. "Ölemeyiz."

Kılıçlarımın kabzaları buz gibi enseme vurdu ve her hava şartına dayanıklı botlarıma rağmen ayaklarım uyuştu. Cain'i yakından takip ettim, amfitiyatronun kemerli yüksek duvarları karşımızda yükselene kadar nereye gittiğimizi anlayamadım.

Amfitiyatronun silahhanesine girdik, içerisi kırmızı deri antrenman zırhlarını kuşanmış adamlarla doluydu.

Gözlerimden yağmuru sildim ve inanamıyormuşum gibi baktım. "Kırmızı Müfreze mi?" Dex ve Faris de oradaydı, emir almaktan nefret eden ama benim emirlerimi seve seve kabul eden fıçı gibi bir çocuk olan Cyril ve çekiç gibi yumrukları olan Darien'in de dahil olduğu savaş birliğimdeki yirmi yedi adamın arasındaydılar. Bu adamların sınavda beni destekleyeceklerini bilmek beni rahatlatmalıydı ama aksine gergindim. Cain bizim için ne planlamıştı?

Cyril antrenman zırhımı uzattı.

"Herkes hazır efendim," dedi Dex. Doğruca önüne bakıyordu ama sesi gerginliğini ele veriyordu. Zırhımı giyerken müfrezenin ruh haline göz gezdirdim. Etraflarına gerginlik yayıyorlardı ama bu anlaşılabilirdi. İlk iki sınavın detaylarını biliyorlardı. Kâhinler'in ne tür bir dehşet uyandıracaklarım merak ediyor olmalıydılar.

"Birkaç dakika içinde," dedi Cain, "bu silahhaneden çıkıp kendinizi amfitiyatroda bulacaksınız. Orada ölümüne dövüşeceksiniz. Savaş zırhı yasak ve elinizden alındı. Ama-

cın basit: Öldürebildiğin kadar düşman öldüreceksin. Dövüş sen, Aday Veturius, düşman liderini yenene ya da onun tarafından yenilene kadar devam edecek. Seni şimdiden uyarıyorum, merhamet gösterip öldürmekte tereddüt edersen, sonuçlarına katlanacaksın."

Pekâlâ. Dışarıda bizi bekleyen her neyse onun tarafından boğazlarımız kesilebilirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Cain.

Ölümüne dövüş. Bu adamlarımdan bazılarının -arkadaşlarımın- bugün ölebileceği anlamına geliyordu. Dex bir an benimle göz göze geldi. Kapana kısılmış bir adama benziyordu. Cain'e korku dolu bir bakış attıktan sonra bakışlarını indirdi.

O sırada Faris'in ellerinin titrediğini fark ettim. Yanında Cyril gergin bir şekilde hançeriyle oynuyor, kenarını parmağına sürtüyordu. Darien tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerindeki neydi? Üzüntü mü? Korku mu?

Adamlarım karanlık bir sırrın, bana söylemek istemedikleri bir şeyin etkisi altındaydılar.

Cain zaferden şüphelenmelerine neden olan bir şey mi söylemişti? Kâhin e dik dik baktım. Savaştan önce şüphe ve korku aldatıcı hislerdi. Birlikte, iyi adamların zihinlerine sızıp başlamadan bir savaşın sonucuna karar verebilirlerdi.

Merasim alanına açılan kapıyı süzdüm. Bizi dışarıda bekleyen her neyse ona denk olmalıydık, yoksa ölürdük.

"Hazırız."

Kapılar açıldı ve Cain'in işaretiyle müfrezeye dışarı doğru önderlik ettim. Yağmur sulu kara dönüşmüştü ve ellerim sızlayıp kaskatı kesilmeye başladı. Gök gürültüsü ve çamura düşen yağmurun sesi girişimizi gizledi. Düşman geldiğimizi duymayacaktı ama biz de onları duymayacaktık.

"İkiye ayrılın!" diye bağırdım Dex'e, fırtına yüzünden söylediklerimi anlamakta zorlanacağını biliyordum. "Sol tarafı koru. Düşmanı bulursan bana haber ver. Dövüşme."

Ama teğmenim olduğundan beri Dex ilk kez emirlerimi tanımadı. Yerinden kıpırdamadı. Omzumun üzerinden savaş alanını örten sise doğru baktı.

Bakışlarını takip edince gözüme bir hareket ilişti.

Deri zırh. Parlayan bir kılıç.

Adamlarımdan biri keşif amacıyla önden mi gitmişti? Hayır, hızla herkesi saydım, hepsi arkamda diziliydi ve emirlerimi bekliyorlardı.

Şimşek gökyüzünü ikiye bölüp kışkırtıcı bir an savaş alanını aydınlattı.

Ardından yoğun bir sis çöktü. Ama kiminle dövüşeceğimizi çoktan görmüştüm. Şaşkınlığım kanımı dondurdu ve vücudum taş kesildi.

Dex'le göz göze geldim. Gerçek solgun, kasvetli bakışlarındaydı. Faris ve Cyril'inde. Bütün adamlarım. Biliyorlardı.

O an sisin içinden tanıdık bir zarafetle gümüşi örgüsü parlayan mavili bir figür çıkıp kayan bir yıldız gibi Kırmızı Müfreze'nin üzerine düştü.

Ama beni görünce bocaladı, gözleri kocaman oldu.

"Elias?"

Ruhen, bedenen ve zihnen güçlü. Bunun için mi? En iyi arkadaşımı öldürmem için mi? Müfrezesini öldürmem için mi?"

"Komutanım." Dex beni yakaladı. "Emirler?"

Helene'in adamları sisin içinden çıktılar, kılıçlarını çekmişlerdi ve savaşa hazırlardı. *Demetrius. Leander. Tristas. Ennis.* Bu adamları tanıyordum. Onlarla birlikte büyümüş, onlarla birlikte acı çekmiş, onlarla birlikte terlemiştim. Onları öldürmek için emir vermeyecektim.

Dex beni sarstı. "Emirler Veturius. Emirlere ihtiyacımız var."

Emirler. Elbette. Kırmızı Müfreze'nin komutam bendim. Karar vermek bana bağlıydı.

Merhamet gösterip düşmanını öldürmezsen, sonuçlarına katlanırsın.

"Sadece yaralamak amacıyla saldırın!" diye bağırdım. Sonuçların canı cehenneme. "Öldürmeyin. *Öldürmeyin.*"

Emir verir vermez Mavi Müfreze üzerimize saldırdı, bir grup sınır akıncısıymışız gibi acımasızca savaşıyorlardı. Helene'in haykırdığını duydum ama yağmur sesi ve birbirine vuran kılıçların çıkardığı ses yüzünden ne olduğunu anlayamadım. Karışıklığın içinde ortadan kayboldu.

Dönüp onu ararken Tristas'ın arbedeyi yararak üzerime doğru geldiğini gördüm. Testere dişli bir hançeri göğsüme doğru salladı ve onu kılıcımla savurdum. Kendi kılıcına uzanıp tekrar üzerime geldi. Eğilerek beni ıskalayıp yere yuvarlanmasına izin verdim ve kılıcımın kör ucunu bacaklarının arkasına indirdim. Dengesini yitirip yoğunlaşan çamura boynu açıkta olacak şekilde sırtüstü düştü.

Öldürülmeye müsaitti.

Arkamı dönüp bir sonraki düşmanımı savunmasız hale getirmek için bekledim. Ama bu sırada Helene'in başka bir adamıyla dövüşürken üstünlük kazanan Faris titremeye başladı. Gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu, elinde tuttuğu mızrak korkak ellerinden düştü ve yüzü mosmor oldu. Fortis adında sessiz bir çocuk olan rakibi gözlerine giren sulu karı sildi ve Faris dizlerinin üzerine çöküp kimsenin göremediği düşmanına çıplak elleriyle saldırırken ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Ona ne oluyordu? İleri atıldım, zihnim bir şeyler yap-

mam için haykırıyordu. Ama ona bir adım kala görünmez bir elle vücudum geriye doğru itildi. Bir an için gözlerim kardı ama ayağa kalkmayı başardım ve düşmanlarımdan herhangi birinin saldırı için bu anı seçmemesini umdum. *Neydi bu? Faris'e ne oluyordu?*

Tristas onu bıraktığım yerden kalktı, beni bulduğunda yüzünde korkutucu bir şiddet vardı. Beni öldürmek istiyordu.

Faris'in boğulurcasına çıkardığı sesler azaldı. Ölüyordu.

Sonuçlar. Sonuçları olacak.

Zaman kaydı. Saniyeler uzadı, savaş alanının kargaşasına bakarken her biri bir saat kadar uzundu. Kırmızı Müfreze sadece yaralama emrimi yerine getiriyordu ve bu yüzden acı çekiyorduk. Cyril ölmüştü. Darien de. Adamlarımdan biri düşmana merhamet gösterdiğinde, silah arkadaşlarından biri ölüyordu, canları Kâhin şeytanlığıyla alınıyordu.

Sonuçlar.

Faris ve Tristas'a baktım. Blackcliff'e, Helene ve benimle aynı anda gelmişlerdi. Koyu renk saçlı ve kocaman gözlü Tristas şiddetli kabul töreni yüzünden morluklar içindeydi. Faris ise açlıktan güçsüz düşmüştü, hayatının ilerleyen dönemlerinde sahip olacağı espri anlayışı ve kas gücünden eser yoktu. Helene ve ben okuldaki ilk haftamızda onlarla arkadaş olmuştuk, hepimiz yırtıcı sınıf arkadaşlarımıza karşı birbirimizi kolluyorduk.

Ve şimdi içlerinden biri ölecekti. Ne yaparsam yapayım.

Tristas bana doğru atıldı, maskesinden gözyaşları süzülüyordu. Siyah saçları çamur içindeydi ve bir Faris'e bir bana bakarken gözleri köşeye sıkışmış bir hayvanınki gibi panikle parlıyordu.

"Üzgünüm Elias."

Bana doğru bir adım attı ve birden vücudu kaskatı kesil-

di. Elindeki kılıç çamurun içine düşerken göğsünden çıkan kılıca baktı. Sonra gözlerini benden ayırmadan ıslak zemine çöktü.

Dex yanında duruyordu ve en yakın arkadaşlarından birinin kendi elinden ölmesini izlerken gözlerinden tiksinti saçıyordu.

Hayır. Tristas ölemez. On yedi yaşından beri çocukluk aşkıyla nişanlı olan, Helene'i anlamama yardımcı olan ve ona tapan dört kız kardeşi olan Tristas. Cesedine, kolundaki dövmeye baktım. *Aelia.*

Tristas ölmüştü. *Ölmüştü.*

Faris çaba harcamayı bıraktı. Öksürüp sendeleyerek ayağa kalktıktan sonra şoke olmuş gibi Tristas'ın cesedine baktı. Ama benim gibi onun da yas tutmak için fırsatı olmadı. Helene'in adamlarından biri başına doğru bir topuz savurdu ve çok geçmeden kendini başka bir dövüşte buldu, sanki bir dakika öncesine kadar bir uçurumun kenarında olan o değilmiş gibi kılıcını savurup saldırıyordu.

O sırada Dex karşımda belirdi, deliye dönmüş gibi bakıyordu. "Onları öldürmek zorundayız! Emri ver!"

Zihnim kelimeleri tekrarlamadı. Dudaklarımdan dökülmediler. Bu adamları tanıyordum. Ve Helene- Helene'i öldürmelerine izin veremezdim. Savaş alanını gördüğüm kâbusu hatırladım - Demetrius ve Leander ve Ennis. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Adamlarım etrafımda birer birer düşüyor, arkadaşlarını öldürmeyi reddettikçe boğuluyor ya da Mavi Müfreze'nin merhametsiz kılıçları altında can veriyorlardı.

"Darien öldü Elias!" Dex beni tekrar sarstı. "Cyril de. Aquilla emri çoktan verdi. Sen de vermelisin, yoksa işimiz bitecek."

"Elias." Beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Lütfen."

Konuşamıyordum, işareti vermek için elimi havaya kaldırdım ve haber bir askerden diğerine ulaşırken tenim karıncalandı.

Kırmızı Komutan'ın emri. Ölümüne savaşın. Merhamet yok.

***

Küfretmek, bağırmak ya da blöf yapmak yoktu. Hepimiz sonu gelmeyen bir vahşete kısılıp kalmıştık. Kılıçlar birbirine vuruyor, arkadaşlar ölüyor ve sulu kar bıçak gibi üzerimize yağıyordu.

Emri verdiğim için önderliği aldım. Tereddüt etmedim, çünkü ben tereddüt edersem adamlarım da ederdi. Ve eğer onlar tereddüt ederlerse, hepimiz ölürdük.

O yüzden öldürdüm. Kan her şeyi lekeliyordu. Tenimi, maskemi, saçlarımı. Kılıcımın kabzasından damladıkça elimin kaymasına neden oluyordu. Ölümün ta kendisi olmuştum ve bu kıyıma önderlik ediyordum. Düşmanlarımdan bazılarını merhametli bir çabuklukla öldürüyordum, cesetleri yere düşmeden can veriyorlardı.

Diğerlerinin ölmesi daha uzun sürüyordu.

Acınası bir yanım bunu gizlice yapmak istiyordu. Gözlerini görmek zorunda kalmamak için arkalarından yaklaşıp kılıcımı saplamak istiyordum. Ama savaş bundan daha çirkindi. Daha zordu. Daha acımasızdı. Öldürdüğüm adamların yüzlerine baktım, fırtına inlemeleri örtse de her ölüm hafızama kazınıyordu, her biri asla iyileşmeyecek bir yaraydı.

Ölüm her şeyi gölgede bırakıyordu. Arkadaşlığı, sevgiyi, sadakati. Bu adamlara dair sahip olduğum güzel anılarım -çaresiz kahkahalarımız, kazanılan bahisler, yapılan eşek şakaları- hepsi benden çalınıyordu. Tek hatırlayabildiğim en kötü, en karanlık şeylerdi.

Altı ay önce annesi öldüğünde Helene'in kollarında bir çocuk gibi ağlayan Ennis; boynu ince bir dal gibi ellerimin arasında kırılmıştı.

Leander ve Helene'e olan karşılıksız aşkı. Kılıcım açık gökyüzünde süzülen bir kuş gibi boynunu kesti. Kolayca. Zahmetsizce.

Okuldan kaçan on yaşındaki erkek kardeşinin Kumandan tarafından kırbaçlanarak öldürülmesini izlerken boş yere bağıran Demetrius. Geldiğimi görünce gülümseyip silahını bıraktı ve kılıcımın ucu bir hediyeymiş gibi bekledi. Işık gözlerinden ayrılırken Demetrius'un gördüğü neydi? Onu bekleyen kardeşi mi? Sonsuz bir karanlık mı?

Katliam devam ederken, Cain'in ültimatomu zihnimin bir köşesinde sinsi sinsi dolaşıyordu. *Dövüş sen, Aday Veturius, düşman liderini yenene ya da onun tarafından yenilene kadar devam edecek.*

Helene'i bulup bu işi bir an önce bitirmeye çalıştım ama ortalıkta yoktu. Nihayet beni bulduğunda, günlerdir dövüşüyor gibi hissediyordum fakat yarım saat bile olmamıştı.

"Elias." Adımı haykırdı ancak sesi isteksizlikten zayıftı. Adamlarımız birbirlerine saldırmayı bırakırken dövüş yavaşladı ve sis dönüp Helene ile beni izleyebilecekleri kadar ortadan kalktı.

Hel ve ben karşı karşıyaydık, aklından geçenleri okuyabilmek için Kâhinler'in gücüne sahip olmayı diledim. Sarı saçları kan, çamur ve buzla birbirine karışmıştı, örgüsü açılmış ve sırtından gevşek bir şekilde sallanıyordu. Göğsü ağır ağır yükselip alçalıyordu.

Adamlarımdan kaçını öldürdüğünü merak ettim.

Eli kılıcının kabzasının etrafında kasıldı - gözümden kaçmayacağını bildiği bir uyarıydı.

Sonra saldırıya geçti. Kendi eksenim etrafında dönüp hamlesini savurmak için kılıcımı kaldırsam da içimde bir şey felce uğradı. Şiddeti karşısında bocaladım. Bir yanım onu anlıyordu, bu çılgınlığın bitmesini istiyordu.

Önce onu saptırmaya çalıştım, saldırıya geçmeyi istemiyordum. Ama on sene boyunca acımasızca bilenen içgüdülerim böyle bir pasifliğe karşı çıktı. Çok geçmeden, kendimi saldırısına karşı koymak için bildiğim her numarayı deneyerek istekli bir şekilde savaşırken buldum.

Aklımda büyükbabamın bana öğrettiği, Blackcliff komutanlarının bilmediği saldırı duruşları vardı. Helene'in kendisini savunamayacağı ataklar.

Hel'i öldüremezsin. Öldüremezsin.

Ama başka seçeneğim var mıydı? Birinin diğerini öldürmesi gerekiyordu yoksa sınav bitmeyecekti.

Seni öldürmesine izin ver. Kazanmasına izin ver.

Zayıflığımı sezmiş gibi Helene dişlerini gıcırdatıp beni geri püskürttü, solgun gözleri buz gibiydi ve ona meydan okumam için bana kafa tutuyordu. *Ona izin ver, ona izin ver, ona izin ver.* Kılıcı boynumu kesti ve tam kafamı koparmak üzereyken hızlı bir hamleyle ona karşılık verdim.

Savaş hiddeti içimi sardı ve bütün düşüncelerimi bir kenara attı. Birden, o gözümde Helene olmaktan çıktı. O ölmemi isteyen bir düşmandı. Karşısında ayakta kalmam gereken bir düşman.

Kılıcımı gökyüzüne doğru savurdum ve Helene'in gözlerinin silahın hareketini takip etmesini çıkarcı bir memnuniyetle izledim, sonra üzerine atıldım. Dizimi göğsüne geçirdim, fırtınanın gürültüsüne rağmen kaburga kemiklerinden birinin kırıldığını duydum ve aniden nefesinin kesilmesine şaşırdım.

Altımdaydı, kılıcını tuttuğu elini yere sabitlerken okyanusu andıran gözleri dehşete kapıldı. Vücutlarımız birbirine dolanmıştı ama Helene birden bana yabancılaştı, artık gökler kadar bilinmezdi. Göğsümdeki hançeri çıkardım, parmaklarım soğuk kabzasına dokunurken kanım kükredi. Beni diziyle tekmeleyip kılıcımı kavradı, ben onun işini bitirmeden işimi bitirmeye kararlıydı. Ama ondan daha hızlı davrandım. Hançeri iyice havaya kaldırdım, hiddetim zirveye ulaştı, bir dağ fırtınasının en güçlü notası gibi orada tuttum.

Sonra bıçağı aşağı indirdim.

XXXIX: Laia

Gün doğmadan önceki karanlıkta, Serra'nın üzerindeki fırtına fetheden bir ordunun hiddetiyle sürüyordu. Hizmetkârların koridoru on beş santimetre yüksekliğinde yağmur suyuyla dolmuştu, aşçı ve ben çalı süpürgeleriyle suyu dışarı süpürürken, Izzi bıkmadan usanmadan kum torbaları istifliyordu. Yağmur bir hayaletin buz gibi parmakları gibi yüzüme çarpıp duruyordu.

"Sınav için berbat bir gün!" diye bağırdı Izzi yağmurda sesini duyurmaya çalışarak.

Üçüncü sınavın ne olacağını bilmiyordum ve umurumda da değildi ama Blackcliff'e ulaşan gizli bir geçit ararken okulun geri kalanının dikkatini dağıtmasını umuyordum.

Kimse benim kadar umursamaz görünmüyordu. Serra'da kimin kazanacağı üzerine girilen bahisler tiksindiriciydi. Izzi, bahis oranlarının Veturius yerine Marcus'a kaydığını söyledi.

Elias. Kendi kendime ismini fısıldadım. Maskesiz yüzünü ve Ay Festivali'nde kulağıma fısıldadığında sesinin alçak ve heyecan verici tınısını hayal ettim. Aquilla'yla dövüşürken nasıl hareket ettiğini ve o bedensel güzelliğin nefesimi kesmesini hatırladım. Marcus beni neredeyse öldürecekken hissettiği dizginlenemez öfkeyi düşündüm.

Dur Laia. Dur. O bir Maskeli idi ve ben bir köleydim, onu bu şekilde düşünmek o kadar yanlıştı ki Marcus'un beni hırpalamasının bir an için beni sersemletip etmediğini merak ettim.

"İçeri gir köle kız." Aşçı süpürgeyi elimden aldı, fırtınada saçları vahşi bir hale gibi başının etrafında kabarmıştı. "Kumandan çağırıyor."

Sırılsıklam olmuş bir halde titreyerek üst kata koştuğumda, sarı saçlarını serbest bırakan Kumandan'ın şiddetli bir enerjiyle odasında bir ileri bir geri yürüdüğünü gördüm.

"Saçım," dedi kadın odasına girer girmez. "Çabuk ol, yoksa acısını sırtından çıkarırım."

Saçını toplamayı bitirdiğim anda, bana her zamanki emirlerini sıralamaya gerek duymadan duvardan silahlarını kapıp odasından çıktı.

"Av peşindeki bir kurt gibi evden fırladı," dedi Izzi mutfağa döndüğümde. "Doğruca amfitiyatroya gitti. Sınav orada olmalı. Acaba-"

"Senin gibi okulun geri kalanı da kimin kazanacağını merak ediyor," dedi aşçı. "Yakında öğreneceğiz. Bugün içeriye tıkılıp kaldık. Kumandan dışarı çıkan bir köle olursa görüldüğü yerde öldürüleceğini söyledi."

Izzi ve ben birbirimize baktık. Aşçı önceki gece geç saatlere kadar fırtına için hazırlık yapmamızı istediği için bugün gizli bir geçit aramayı planlıyordum.

"Riske girmeye değmez Laia," diye uyardı Izzi aşçı uzaklaşınca. "Yarın var. Bir günlüğüne zihnini dinlendir, belki karşına bir çözüm çıkar." Bu sözünün ardından gök gürledi. İçimi çekip kafamı salladım. Haklı olmasını umuyordum.

"İkiniz işinizin başına dönün." Aşçı Izzi'nin eline bir bez tutuşturdu. "Sen gümüşleri bitir, tırabzanları parlat, yerleri ov-"

Izzi gözünü devirip bezi yere attı. "Eşyaların tozunu al, çamaşırları as, biliyorum. Biraz beklesinler. Kumandan bütün gün evde olmayacak. Azıcık bunun tadını çıkaramaz mıyız?" Aşçı hoşnutsuzluğunu belli edercesine dudaklarını büzüştürdü ama Izzi tatlı bir ton takındı. "Bize bir hikâye anlat. Korkunç bir şey olsun." Beklentiyle ürperince, aşçı kahkaha ya da homurdanma olabilecek bir ses çıkardı.

"Hayat senin için yeterince korkutucu değil mi küçük kız?"

Kumandan'ın sonsuz bir yığından oluşan üniformalarını ütülemek için sessizce mutfaktaki çalışma masasının arkasına geçtim. İyi bir hikâye dinlemeyeli uzun zaman olmuştu ve dinlerken kendimden geçmeyi umuyordum. Ama aşçı bunu bildiği için belki de sessiz kalacaktı.

Yaşlı kadın bize aldırış etmiyor gibiydi. Öğle yemeği hazırlarken küçük ve zarif elleri baharat kavanozları arasında dolaştı.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Aşçının önce Izzi'ye söylediğini sandım ama kafamı kaldırınca beni süzdüğünü gördüm. "Ağabeyini kurtarmak için bu görevde sonuna kadar gideceksin. Bedeli ne olursa olsun."

"Buna mecburum." Direniş aleyhinde konuşmasını bekledim ama o hiç şaşırmamış gibi kafasını salladı. "Öyleyse, sana anlatacak bir hikâyem var," dedi. "Bir kahramanı yok. Mutlu bir sonu da yok. Ancak dinlemen gereken bir hikâye."

Izzi tek kaşını kaldırdı ve parlatma bezini eline aldı. Aşçı bir baharat kavanozunu kapatıp diğerini açtı ve anlatmaya başladı.

"Uzun zaman önce," dedi, "insanlar açgözlülük, kötülük, kabile ya da klan nedir bilmeden önce, cinler yeryüzünde yaşardı."

Aşçının sesi Kabileli bir *Kehanni*'ninkine hiç benzemiyordu: Bir hikâyecinin sesi yumuşak ve inişli çıkışlıyken, onunki sertti. Ama yine de yaşlı kadının ses rengi bana Kabileli insanları hatırlatıyordu, o yüzden kendimi hikâyeye çekilirken buldum.

"Cinler ölümsüzlerdi." Aşçının gözleri düşüncelere salmış gibi sakindi. "Saf, dumansız ateşten yaratılmışlardı. Rüz-

gârlarla seyahat ediyor, yıldızları okuyorlardı ve yabani yerler kadar güzellerdi.

"Cinler daha basit yaratıkların düşüncelerini etkileyebilme becerisine sahip olsalar da onurluydular, gençlerini yetiştirmek ve sırlarını korumakla meşgul olmayı seçmişlerdi. Bazıları insan ırkının mizacı karşısında büyülenmişlerdi. Ama cinlerin lideri, içlerindeki en yaşlı ve bilge olan İsimsiz Kral, halkına insanlardan kaçınmalarını tavsiye etmişti. Onlar da bu tavsiyesine uymuşlardı.

"Asırlar geçtikçe insanlar güçlendi. Vahşi güçlerden ifrit ırkını arkadaş edindiler. Masum ifritler insanlara yücelik yollarını gösterdiler, onlara iyileştirme ve savaşma gücü, çabukluk ve falcılık becerisi verdiler. Köyler şehirler haline geldi. Şehirler krallıklara dönüştü. Krallıklar düştü ve imparatorluklara karıştılar.

"Bu sürekli değişen dünyada Âlimler yükseldi, insanlar içinde en güçlüleriydiler, öğretilerine bağlıydılar: *Bilimle yükseleceklerine* inanıyorlardı. Yeryüzünün en kadim yaratıkları olan cinlerden daha bilgili kim olabilirdi?

"Cinlerin sırlarını öğrenmek amacıyla, Âlimler İsimsiz Kral ile görüşmeleri için bir heyet yolladılar. Karşılığında kibar ve kesin bir yanıt aldılar.

"*Biz cinleriz. Sizden ayrıyız.*

"Ama Âlimler reddedildiklerinde pes etmediler. Savaşmak için eğitilen Maskeliler gibi, hitap etmek için yetiştirilen kurnaz ulaklar gönderdiler. Bu da işe yaramayınca bilge adamlar ve sanatçılar, büyücüler ve politikacılar, öğretmenler ve şifacılar, hanedan mensupları ve halktan insanlar gönderdiler.

"Cevap aynıydı. *Biz cinleriz. Sizden ayrıyız.*

"Çok geçmeden Âlim İmparatorluğu zorluklarla mücadele etmek zorunda kaldı. Açlık ve veba şehirleri birer birer

yok ediyordu. Âlim hırsı öfkeye dönüştü. Âlim İmparatoru çok kızgındı, halkı cinlerin bilgisine sahip olursa tekrar yükselebileceklerine inanıyordu. En akıllı Âlimler'i toplayıp bir meclis kurdu ve onlara bir görev verdi; cinlerin egemenliğini ele geçirmek.

"Meclis gizli güçler arasında karanlık müttefikler buldu - mağara ifritleri, gulyabaniler, hayaletler. Bu kötü niyetli yaratıklardan Âlimler cinleri tuz, çelik ve ılık yaz yağmuruyla tuzağa düşürmeyi öğrendi. Güçlerinin kaynağını bulmaya çalışarak kadim yaratıklara işkence ettiler. Ama cinler sırlarını korudu.

"Gizli güçlerin sırları, cinlerin yakalarını kurtarmalarına öfkelenen meclisin umurunda değildi. Artık tek amaçları cinleri yok etmekti. İfritler, gulyabaniler ve hayaletler insan ırkının güç arzusu ardındaki nedenleri anlayınca Âlimler'i terk ettiler. Ama çok geçti. Gizli güçler bilgilerini karşılıksız ve güvenle paylaşmışlardı. Meclis de bunu cinleri sonsuza dek fethedecek bir silah yaratmak için kullandı. Ona Yıldız adını verdiler.

"Gizli güçler dehşet içinde olanları izliyordu, serbest kalmasına izin verdikleri felaketi çaresizce durdurmak istiyorlardı. Ama Yıldız insanlara doğaüstü bir güç verdi ve böylece basit yaratıklar kaçtılar, savaşın bitmesini beklerken kuytuların arasında kayboldular. Cinler pes etmediler ama sayıları çok azdı. Meclis onları köşeye sıkıştırdı ve Yıldız onları ağaçlığa sonsuza dek hapsetmek için kullanıldı. Burası canlı ve sürekli büyüyen bir hapishaneydi, bu tür yaratıkları bağlayacak kadar güçlü olan tek yerdi.

"Hapsedilerek ortaya çıkan güç Yıldız ve meclisi yok etti. Yine de Âlimler cinler yenildikleri için mutlulardı. Biri hariç hepsi yenilmişti."

"Kral," dedi Izzi.

"Evet. İsimsiz Kral hapisten kaçtı. Ama halkını kurtarmayı başaramadı ve başarısızlığı onu delirtti. Bu fırtına bulutu gibi beraberinde taşıdığı bir delilikti. Gittiği her yere gece yarısı okyanusundan daha derin bir karanlık taşıdı. En sonunda krala bir isim verildi: Gecegetiren."

Birden kafamı kaldırdım.

Gecegetiren Lordum ...

"Yüzlerce yıl boyunca," dedi aşçı, "Gecegetiren insan ırkına elinden geldiği şekilde rahatsızlık verdi. Ama hiçbir zaman ona yetmedi. O geldiğinde, insanlar sıçanlar gibi kuytulara kaçtılar ve o gider gitmez, sıçanlar gibi ortaya çıktılar. Böylece bir plan yaptı. Âlimler'in en eski düşmanı, kıtanın kuzey ucuna sürülen acımasız Savaşçı halkıyla birlik oldu. Onlara çelik işçiliği ve devlet idaresi hakkında sırlar verdi. Onlara kaba köklerinden yükselmelerini öğretti. Sonra bekledi. Birkaç nesil sonra, Savaşçılar hazırdı. İstilaya başladılar.

"Âlim İmparatorluğu çok geçmeden düştü, insanlar esir alındı ve çiğnendi. Ama hâlâ hayattaydılar. O nedenle, Gecegetiren'in intikam arzusu dinmedi. Şimdi gölgelerin içinde yaşıyor ve uzun zaman önceki ihanetleri yüzünden cezalandırmak için kendi ırkı arasındaki basit -gulyabaniler, hayaletler, mağara ifritleri- olanların aklını çelip onları esir ediyor. Doğru an gelip intikamını tam olarak alana kadar izleyip bekliyor."

Aşçının sözleri biterken, ütüyü havada tuttuğumu fark ettim. Izzi cila yapmayı unutmuş, ağzı açık bir şekilde bakıyordu. Dışarıda şimşek çaktı ve şiddetli bir rüzgâr pencerelerle kapıları sarstı.

"Neden bu hikâyeyi bilmem gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sen söyle."

Derin bir nefes aldım. "Çünkü bu doğru, öyle değil mi?"

Aşçı çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım Kumandan'ın gece vakti gelen ziyaretçisini gördün."

Izzi bir ona bir bana baktı. "Hangi ziyaretçi?"

"O-o kendisine Gecegetiren diyor," dedim. "Ama bu doğru-"

"O kesinlikle söylediği kişi," dedi aşçı. "Âlimler gerçeği görmezden gelmek istiyor. Gulyabaniler, hayaletler, hortlaklar, cinler - onlar için hepsi sadece hikâye. Kabile efsaneleri. Kamp ateşi etrafında anlatılan hikâyeler. Ne küstahlık." Alaycı bir şekilde güldü. "Ne gurur. Sakın bu hatayı yapma kızım. Gözlerini aç, yoksa sonun annen gibi olur. Gecegetiren gözlerinin önündeydi ama o farkında bile değildi."

Ütüyü bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

Aşçı kendi sözlerinden korkuyormuş gibi alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Direnişe gizlice sızdı," dedi. "İnsan bedenine büründü ve bir savaşçı kı-kılığına girdi." Çenesi kasıldı ve somurttuktan sonra devam etti. "Annene yaklaştı. Onu kullandı." Aşçı tekrar duraksadı, yüzü soldu. "Ba-baban yakalandı. Gecegetiren yardım aldı. Bir h-hainden. Jahan'ı kurnazlıklar a-alt etti ve aileni Keris'e sattı. Hayır-ben-"

"Aşçı?" Yaşlı kadın bir elini başına götürüp inleyerek duvara doğru geri çekilince Izzi yerinden fırladı. "Aşçı!"

"Çekil-" Yaşlı kadın Izzi'yi göğsünden itti, onu neredeyse yere devirecekti. "Uzak dur!"

Izzi ellerini kaldırdı, sesi ürkmüş bir hayvanla konuşuyor gibi kısıktı. "Aşçı, bir şey yok-"

"İşinize dönün!" Aşçı dikleşti, gözlerindeki kısa sükûnet bozuldu ve yerini deliliğe benzer bir şey aldı. "Beni rahat bırakın!"

Izzi beni telaşla mutfaktan uzaklaştırdı. "Bazen böyle olur," dedi bizi işitemeyeceği kadar uzaklaştığımızda. "Geçmişten bahsettiğinde."

"Adı ne Izzi?"

"Bana hiç söylemedi. Hatırlamak istediğini sanmıyorum. Sence Gecegetiren ile ilgili anlattıkları doğru mu? Ve annen hakkında söyledikleri?"

"Bilmiyorum. Gecegetiren neden ailemin peşine düşsün? Ona ne yaptılar ki?" Ama soruyu sorarken bile cevabını biliyordum. Eğer Gecegetiren Âlimler'den aşçının söylediği kadar nefret ediyorsa, o halde Dişi Aslan'ı ve yardımcısını ortadan kaldırmak istemesi şaşırtıcı olmazdı. Onlar Âlimler'in tek umuduydu.

Izzi ve ben işimize döndük, ikimiz de sessizdik, aklımızda gulyabaniler, hayaletler ve dumansız ateşlerle ilgili düşünceler dolaşıyordu. Aşçıyı merak etmeme engel olamadığımı fark ettim. Kimdi o? Ailemi nereden tanıyordu? Direniş için patlayıcı yapan bir kadın nasıl köle olmuştu? Kumandan'ı neden cehennemin dibine atmıyordu?

Birden aklıma bir şey geldi, kanımı donduran bir şey.

Ya hain aşçıysa?

Ailemle birlikte yakalanan herkes öldürülmüştü - ihanet hakkında herhangi bir şey bilen herkes. Ama aşçı bana daha önce hiç duymadığım şeyleri anlatıyordu. Orada değilse, bunları nasıl biliyordu?

Ama eğer Keris'e en büyük ödülü verdiyse, neden Kumandan'ın evinde bir köle olsun ki?

"Belki Direniş'ten biri aşçının kim olduğunu biliyordur," dedim o gece Izzi ve ben Kumandan'ın yatak odasını kovalar ve toz bezleriyle yavaş yavaş temizlerken. "Belki onu hatırlarlar."

"Kızıl saçlı savaşçına sormalısın," dedi Izzi. "Zeki birine benziyor."

"Keenan mı? Olabilir..."

"Biliyordum," dedi Izzi. "Ondan hoşlanıyorsun. İsmini söyleyiş tarzından anlayabiliyorum. Keenan." Bana sırıtınca kıpkırmızı oldum. "Çok çekici," dedi. "Fark ettiğini sanıyorum."

"Bunun için zamanım yok. Aklımda başka şeyler var."

"Ah, kes şunu," dedi Izzi. "Sen de insansın Laia. Bir çocuktan hoşlanmaya hakkın var. Maskeliler bile başkalarından hoşlanıyorlar. Ben bile-"

Aşağıdaki kapı sarsılınca ikimiz de donduk. Sürgü açıldı ve rüzgâr ilikleri donduran bir çığlık gibi içeri girdi.

"Köle Kız!" Kumandan'ın sesi merdivenlerden yukarı ulaştı. "Buraya gel."

"Git." Izzi beni ayağa kaldırdı. "Hemen!"

Toz bezi elimde merdivenlerden aşağı Kumandan'ın beni yanında iki lejyonerle beklediği yere koştum. Beni süzerken her zamanki tiksintisi yerine, gümüş yüzü neredeyse düşünceliydi, sanki birden büyüleyici bir şeye dönüşmüştüm.

O sırada, lejyonerlerin arkasında gölgelerin arasında dördüncü bir figür fark ettim, teni ve saçları güneşte ağaran kemikler kadar beyazdı. Bir Kâhin.

"Pekâlâ o mu?"Kumandan temkinli bir şekilde Kâhin'e baktı.

Kâhin kan kırmızı bir denizde yüzen kara gözleriyle bana baktı. Söylentilere göre Kâhinler zihin okuyabiliyorlardı ve aklımdan geçenler beni vatana ihanetten ötürü zindana götürmeye yeterdi. Kendimi büyükannemi, büyükbabamı ve Darin'i düşünmeye zorladım. Duyularımı büyük ve tanıdık bir hüzün kapladı. *Oku zihnimi öyleyse.* Kâhin'in gözlerinin içine baktım. *Maskeliler'inizin bana verdiği üzüntüyü oku.*

"O." Kâhin göz temasını bozmadı, öfkem karşısında büyülenmiş görünüyordu. "Onu getirin."

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Lejyonerler ellerimi bağladılar. "Neler oluyor?" *Casusluk yaptığını öğrendiler. Öğrenmiş olmalılar.*

"Sessiz ol." Kâhin başlığını kafasına geçirdi ve peşinden fırtınaya çıktık. Çığlık atarak kurtulmaya çalışınca, askerlerden biri ağzıma bir şey tıkayıp gözlerimi ve ellerimi bağladı. Kumandan'ın bize eşlik etmesini bekliyordum ama aksine arkamdan kapıyı sertçe kapattı. En azından Izzi'yi almamışlardı. Güvendeydi. Peki ne kadarlığına?

Saniyeler içinde sırılsıklam oldum. Lejyonerlerle mücadele ettim fakat elbisemin yırtılmasına neden olmaktan başka bir şey başaramadım. Beni nereye götürüyorlardı? *Zindanlara Laia. Başka nereye olabilir?*

Aşçının benden önce gelen Direniş casusunu anlatırkenki sesini duydum. *Kumandan onu yakaladı. Günlerce okulun zindanında ona işkence etti. Bazı geceler sesini duyabiliyorduk. Çığlık atıyordu.*

Bana ne yapacaklardı? Izzi'yi de götüreceklerdi? Gözlerimden yaşlar süzüldü. Onu kurtarmam gerekiyordu. Onu Blackcliff'ten kurtarmalıydım.

Fırtınada sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca güçlükle ilerledikten sonra durduk. Bir kapı açıldı ve bir saniye sonra havalandım. Soğuk taş zemine sertçe düştüm.

Kalkıp ağzımdaki bağa rağmen çığlık atmaya çalıştım ve bileklerimdeki ipleri zorladım. En azından nerede olduğumu görebilmek için göz bağımı çıkarmaya çalıştım.

Ama başaramadım. Kilitler kapandı, ayak sesleri uzaklaştı ve tek başıma kaderimi beklemeye terk edildim.

XL: Elias

Kılıcım Helene'in deri zırhını kesti ve bir yanım haykırdı: *Elias ne yaptın? Sen ne yaptın?*

Sonra hançer paramparça oldu, şaşkınlıkla bakarken güçlü bir el beni omzumdan tutup Helene'in üzerinden çekti.

"Aday Aquilla." Helene'in tuniğinin üst kısmını açarken Cain'in sesi buz gibiydi. Altında Kâhinler'in dövdüğü ve Helene'in kurnazlık sınavında kazandığı zırh vardı. Ancak maskesi gibi ondan ayrı değildi, kılıç geçirmez ikinci bir deri gibi onunla bütünleşmişti. "Sınavın kurallarını hatırlamıyor musun? Savaş zırhı yasak. Diskalifiye oldun."

Savaş öfkem hafifledi ve iç organlarım bıçakla oyulmuş gibi bir hisle kaldım. Helene'in donmuş yüzünden, etrafımıza düşen sulu kardan ve ölümün sesini bastıramayan rüzgârdan oluşan bu manzaranın sonsuza kadar aklımdan çıkmayacağını biliyordum.

Neredeyse onu öldürecektin Elias. Neredeyse en yakın arkadaşını öldürecektin.

Helene hiçbir şey söylemedi. Bana bakıp sanki hâlâ hançerin aşağı indiğini hissediyormuş gibi elini kalbinin üzerine koydu.

"Onu çıkarmayı düşünemedi," dedi bir ses arkamdan. Sisin arasından küçük bir gölge çıktı; bir kadın Kâhin. Diğer gölgeler de onu izlediler ve Hel ile benim etrafımda bir daire oluşturdular.

"Bu aklına bile gelmedi," dedi dişi Kâhin. "Ona verildiği günden beri onu giyiyor. Onunla bütünleşti. Maskesi gibi. Bağışlanabilir bir hata Cain."

"Ama yine de bir hata. Kazanma ihtimalini güçlendirdi. Kazanmamış olsa da..."

Zaten kazanırdım, çünkü onu öldürürdüm.

Sulu kar hafifleyip çiselemeye başladı ve savaş alanındaki sis kalkıp kıyımı ortaya çıkardı. Amfitiyatro tuhaf şekilde sessizdi ve o esnada sıraların öğrenciler, komutanlar, generaller ve politikacılarla dolu olduğunu fark ettim. Annem her zamanki gibi yüzünde okunmaz bir ifadeyle beni en ön sıradan izliyordu. Büyükbabam birkaç sıra arkasındaydı ve eli kılıcında duruyordu. Müfrezemdekilerin yüzü bulanıktı. Kimler hayatta kalmıştı? Kimler ölmüştü?

Tristas, Demetrius, Leander ölmüşlerdi. Cyril, Darien, Fortis ölmüşlerdi.

Helene'in yanında yere yığıldım. Adını söyledim.

Seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm. Müfrezeni öldürmeleri emrini verdiğim için üzgünüm. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Kelimeler ağzımdan çıkmadı. Sadece duyması ve anlaması umuduyla tekrar tekrar adını fısıldadım. Orada değilmişim gibi bulanık gökyüzüne baktı.

"Aday Veturius," dedi Cain. "Kalk."

Canavar, katil, şeytan. Karanlık, pis yaratık. Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Kâhin'le mi konuşuyordum? Kendimle mi? Bilmiyordum. Ama özgürlüğün buna değer olmadığını biliyordum. Hiçbir şey buna değmezdi.

Helene'in beni öldürmesine izin vermeliydim.

Cain aklımdan geçenler hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki de yaralanan adamların acılı düşünceleriyle dolu bir savaş alanında benim aklımdan geçenleri duyamıyordu.

"Aday Veturius," dedi, "Aquilla diskalifiye olduğu için ve hayatta en çok adamı kalan sen olduğun için, Kâhinler olarak seni güç sınavının galibi ilan ediyoruz. Tebrikler."

Galip.

Bir ölünün elinden düşen kılıç gibi kelime gümbürtüyle yere çarptı.

***

Müfrezemden on iki adam sağ kalmıştı. Diğer on sekizi revirin arka odasında, beyaz çarşafların altında buz gibi yatıyorlardı. Helene'in müfrezesinden sadece on kişi sağ kalmıştı. Marcus ve Zak de birbirleriyle savaşmışlardı ama kimse o savaş hakkında pek fazla şey bilmiyordu.

Müfrezelerdeki adamlar düşmanlarının kim olacaklarını biliyorlardı. Herkes bu sınavın ne olacağını biliyordu - adaylar hariç herkes. Bana bunu Faris söyledi. Ya da belki de Dex.

Revire nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Ortalığa karışıklık hâkimdi, başhekim ve yardımcıları yaralı adamları kurtarmaya çalışmakla meşgullerdi. Açtığımız yaralar öldürücüydü.

Şifacılar çok geçmeden gerçeği fark ettiler. Akşam olduğunda, cesetlerle ve hayaletlerle dolu olan revire sessizlik çökmüştü.

Hayatta kalanların çoğu gitmişti, yarı hayalet gibilerdi. Helene özel bir odaya alınmıştı. Kapısında bekleyip gitmem için uğraşan yardımcılara kötü bakışlar attım. Onunla konuşmalıydım. İyi olduğunu bilmeliydim.

"Onu öldürmedin."

Marcus. Elimde bir düzine silah olmasına rağmen sesini duyunca silah çekmedim. Eğer Marcus beni o anda öldürmeye karar verirse, onu durdurmak için parmağımı bile oynatmazdım. Ama belki de ilk kez zehir saçmıyordu. Üstü benimki gibi kan ve çamura bulanmıştı ama farklı görünüyordu. Hayati bir şey ondan koparılmış gibi küçülmüştü.

"Hayır," dedim. "Onu öldürmedim."

"O savaş alanında düşmanındı. Düşmanı yenene kadar galip sayılmazsın. Kâhinler böyle söylediler. Bana böyle söylediler. Onu öldürmen gerekiyordu."

"Ama öldürmedim."

"O çok kolay öldü." Marcus'un sarı gözleri garipti, kötülükten o kadar yoksundu ki onu tanımakta zorlanıyordum. Beni gerçekten görüyor muydu yoksa beni sadece onu dinleyen biri olarak mı görüyordu, merak ediyordum.

"Kılıç onun içinden geçti," dedi Marcus. "Durdurmak istedim. Denedim ama çok hızlıydım. İlk söylediği kelime benim adımdı, biliyor muydun? Ve son söylediği kelime de o oldu. Ölmeden önce söyledi. *Marcus*, dedi."

O sırada anladım. Zak'i kurtulanlar arasında görmemiştim. Kimsenin adını söylediğini duymamıştım.

"Onu öldürdün," dedim kısık bir sesle. "Kardeşini öldürdün."

"Düşmanın komutanını öldürmem gerektiğini söylediler." Marcus gözlerini bana dikti. Aklı karışmış görünüyordu. "Herkes ölüyordu. Arkadaşlarımız. Benden bunu sonlandırmamı istedi. Durdurmamı. Bana yalvardı. Kardeşim. İkiz kardeşim."

Tepki safra gibi içimde yükseldi. Yıllarca Marcus'tan tiksinmiş, onun bir yılandan farklı olmadığını düşünmüştüm. Şimdi ise ona sadece acıyordum ama ikimiz de merhameti hak etmiyorduk. Adamlarımızı, kendi kanımızdan olanı öldürmüştük. Ondan farklı değildim. Tristas ölürken seyirci kalmıştım. Demetrius, Ennis, Leander ve birçoğunu öldürmüştüm. Helene farkında olmadan sınavın kurallarını çiğnemeseydi, onu da öldürmüş olacaktım.

Helene'in odasının kapısı açılınca yerimden kalktım ama doktor kafasını salladı.

"Hayır Veturius." Solgun ama dingindi, bütün küstahlığı gitmişti. "Ziyaretçiler için hazır değil. Git evlat. Git ve biraz dinlen."

Neredeyse gülecektim. Dinlenmekmiş.

Marcus'a döndüğümde gitmişti. Adamlarımı bulmalı, onları kontrol etmeliydim. Yine de onlarla yüzleşemezdim. Ve beni görmek istemeyeceklerini biliyordum. Bugün yaptıklarımızdan ötürü kendimizi asla affetmeyecektik.

"Aday Veturius'la *görüşeceğim*," dedi kavgacı bir ses revirin girişinden. "O benim torunum ve onun iyi olduğundan emin olmak- Elias!"

Revir kapısından dışarı çıkarken büyükbabam ürkek bir asistanı kenara itip beni kendisine doğru çekti ve güçlü kollarının arasına aldı. "Öldüğünü sandım oğlum," dedi saçlarıma doğru. "Aquilla sandığımdan daha zorluymuş."

"Onu neredeyse öldürüyordum. Ve diğerlerini. Onları öldürdüm. Birçoğunu. Bunu yapmak istemedim. Ben-"

Kusacaktım. Ona arkamı dönüp oraya, revirin kapısının önüne içimde hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

Büyükbabam bir bardak su istedi ve elini omzumdan ayırmadan sessizce içmemi bekledi.

"Büyükbaba," dedim. "Keşke..."

"Öldüler oğlum, senin elinden." Bu sözleri duymak istemiyordum ama gerçekleri duymaya ihtiyacım vardı. Daha azı öldürdüğüm adamlara hakaret olurdu. "Ne dilersen dile bunu değiştirmez. Artık hayaletlerin izini süreceksin. Bizler gibi."

İçimi çekip ellerime baktım. Titremelerine engel olamıyordum. "Odama gitmeliyim. Temizlenmeliyim."

"Seninle yürüyebilirim-"

"Gerek yok." Cain veba gibi gölgelerin arasından çıktı. "Gel aday, seninle konuşacağım."

Ağır adımlarla Kâhin'i takip ettim. Ne yapacaktım? Sadakat, arkadaşlık ya da yaşamı umursamayan yaratığa ne diyebilirdim?

"Helene'in kılıç geçirmeyen zırh taktığını fark etmemenize inanmakta zorlanıyorum," dedim kısık bir sesle.

"Elbette fark ettik. Neden bunu ona verdiğimizi sanıyorsun? Sınavlar her zaman aksiyondan ibaret değil, bazen amaç da önemli. Aday Aquilla'yı öldürmeyecektin. Biz sadece öldürüp öldürmeyeceğini bilmek istedik." Kılıcıma doğru gittiğini fark etmediğim elime baktı. "Sana daha önce de söyledim. Biz ölmeyiz. Ayrıca, yeterince ölü görmedin mi?"

"Zak. Marcus." Güçlükle konuşuyordum. "Ona kendi kardeşini öldürttünüz."

"Ah, Zacharias." Cain'in yüzünde beliren üzüntü beni daha çok çileden çıkardı. "Zacharias farklıydı Elias. Zacharias'ın ölmesi gerekiyordu."

"Dövüşmemiz için başka birini, herhangi bir şeyi seçebilirdiniz." Ona bakmadım, tekrar kusmak istemiyordum. "İfritler ya da yaratıklar. Barbarlar. Ama bizi birbirimizle dövüştürdünüz. Neden?"

"Başka seçeneğimiz yoktu Aday Veturius."

"Seçenek yokmuş!" İçimi korkunç bir öfke sardı, hastalık kadar şiddetliydi. Haklı olmasına, yeterince ölüm görmüş olmama rağmen, o an tek istediğim Cain'in kara kalbine kılıcımı saplamaktı. "Bu sınavları sizler yarattınız. Elbette bir seçeneğiniz var."

Cain'in gözleri parladı. "Anlamadığın şeylerden bahsetme evlat. Yaptığımız şeyleri idrak edemeyeceğin sebepler yüzünden yapıyoruz."

"Bana arkadaşlarımı öldürttünüz. Helene'i neredeyse öldürüyordum. Ve Marcus *sizin* yüzünüzden kardeşini, ikizini öldürdü."

"Bu iş bitene kadar çok daha kötülerini yapacaksın."

"Daha kötülerini mi? Bundan daha ne kadar kötü olabi-

lir? Dördüncü sınavda ne yapmam gerekecek? Çocuklarımı öldüreceğim?"

"Ben sınavlardan bahsetmiyorum," dedi Cain. "Savaştan bahsediyorum."

Adımım havada kaldı. "Ne savaşı?"

"Rüyalarımızdan çıkmayan savaş." Cain yürümeye devam etti ve bana onu takip etmemi işaret etti. "Gölgeler toplanıyor Elias ve bu durdurulamaz. İmparatorluk'un kalbinde karanlık büyüyor ve bu toprakları örtene kadar büyümeye devam edecek. Savaş geliyor. Ve gelmeli. Çünkü büyük yanlış, mahvedilen her hayatla biraz daha büyüyen yanlış düzeltilmeli. Savaş tek yol ve sen hazır olmalısın."

Kâhinler sürekli bilmecelerle karşımıza çıkıyorlardı. "Yanlış?" dedim dişlerimi sıkarak. "Ne yanlışı? Ne zaman? Savaş nasıl bunu düzeltecek?"

"Bir gün bu gizemler aydınlanacak Elias. Ama bugün değil."

Kışlaya girerken yavaşladı. Bütün kapılar kilitliydi. Ne küfür, ne ağlama, ne de horlama sesi duyabiliyordum, hiçbir şey yoktu. Adamlarım neredeydi?

"Uyuyorlar," dedi Cain. "Bu gece rüya görmeyecekler. Ölüler uykularına uğramayacak. Cesaretlerinin bir ödülü."

Küçük bir jest. Ancak yarın gece çığlık atarak uyanacaklardı. Ve sonraki gecelerde de.

"Sınavı kazanmanın karşılığında alacağın ödülün ne olacağını sormadın," dedi Cain.

"Ödül istemiyorum. Bunun karşılığı bir ödül olamaz."

"Yine de," dedi Kâhin odama geldiğimiz sırada, "ödülünü alacaksın. Odan şafağa kadar mühürlü kalacak. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Kumandan bile." Kışlanın kapısından süzülerek çıktı, gidişini izlerken huzursuzca savaş, gölgeler ve karanlıkla ilgili söylediği şeyleri düşündüm.

Uzun uzun düşünemeyecek kadar yorgundum. Bütün vücudum sızlıyordu. Birkaç saatliğine de olsa sadece uyumak ve olanları unutmak istiyordum. Soruları aklımın bir kenarına itip kapıyı açtım ve odama girdim.

XLI: Laia

Hücremin kapısı açılınca sese doğru koştum, girişe doğru kaçmaya kararlıydım. Ama odadaki soğuk iliklerime işlemişti. Uzuvlarım ağırlaşmıştı, bir el beni rahatlıkla belimden yakaladı.

"Kapı Kâhin tarafından mühürlendi." El beni bıraktı. "Kendini inciteceksin."

Göz bağım çekildi, karşımda bir Maskeli duruyordu. Onu hemen tanıdım. Veturius. Ellerimi çözüp ağzımdaki paçavrayı çıkarırken parmakları bileklerime ve boynuma değdi. Bir an için gözlerime inanamadım. Beni sorgulayabilmek için mi birçok kez hayatımı kurtarmıştı? İçimdeki küçük saf bir parçanın bundan daha iyi olduğunu umduğunu fark ettim. O kadar da iyi değilmiş. Sadece kötüymüş. *Bunu biliyordun Laia*, diye bir ses beni azarladı. *Seninle pis bir oyun oynadığını biliyordun.*

Veturius tuhaf bir şekilde boynunu ovuştururken üstünün kan ve çamura bulanmış olduğunu fark ettim. Her tarafı kesikler ve çürükler içindeydi, üniforması soluk ve parça parçaydı. Bana baktı, gözleri bir an kızgın bir hiddetle parladıktan sonra sakinleşti ve şok mu üzüntü mü emin olamadığım bir şeye dönüştü.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Sesim tiz ve inceydi, dişlerimi sıktım. *Annen gibi ol. Korkunu belli etme.* Bir elimle kolluğumu tuttum. "Yanlış bir şey yapmadım. Bana istediğin kadar işkence edebilirsin ama işe yaramaz."

Veturius boğazını temizledi. "Burada olmanın sebebi bu değil." Taş zemine kök salmıştı ve bir bilmeceymişim gibi bana bakıyordu.

Ona öfkeyle baktım. "Sorgulanmayacaksam neden o kırmızı gözlü *şey* beni bu hücreye getirdi?"

"Kırmızı gözlü şey." Kafasını salladı. "Güzel tarif ettin." Odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı. "Bu bir hücre değil. Benim odam."

Dar karyolayı, sandalyeyi, soğuk şömineyi, uğursuz kara yazı masasını ve duvarlardaki kancaları süzdüm - işkence için olduğunu sanmıştım. Benim odamdan daha büyüktü ama benimki kadar boştu. "Neden senin odandayım?"

Maskeli masaya gidip bir şey aradı. Gerildim, orada ne vardı?

"Sen bir ödülsün," dedi. "Üçüncü sınavı kazanmamın karşılığındaki ödül."

"Ödül mü?" dedim. "Neden ben bir ödül-"

Aniden ne demek istediğini anlayıp kafamı sağa sola salladım, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. Yırtık elbisemden vücudumun ne kadar çok göründüğünün farkındaydım ve elbisemden geriye kalan kumaşı bir araya toplamaya çalıştım. Bir adım geri çekilince, taş duvarın soğuğuna sığındım. Ondan ancak bu kadar uzaklaşabilirdim ama bu yeterli değildi. Veturius'u dövüşürken görmüştüm. Çok hızlı ve güçlüydü.

"Canını yakmayacağım." Masadan dönüp gözlerinde tuhaf bir anlayışla bana baktı. "Ben öyle biri değilim." Temiz siyah bir pelerin uzattı. "Al bunu, hava çok soğuk."

Pelerini süzdüm. Çok üşümüştüm, Kâhin saatler önce beni buraya attığından beri titriyordum. Ama Veturius'un sunduğu şeyi alamazdım. Bunda bir hile vardı. Öyle olmalıydı. Eğer *onun* için değilse, neden ödül olarak seçilmiştim? Bir süre sonra pelerini yatağının üzerine bıraktı. Üzerinden yağmurun ve daha karanlık bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Ölüm.

Sessizce şöminede bir ateş yaktı. Elleri titriyordu.

"Titriyorsun," dedim.

"Üşüyorum."

Odunlar alev aldı ve tüm ilgisini işine verip sabırla ateşi besledi. Sadece birkaç metre ötede, sırtında iki kılıç asılıydı. Yeterince hızlı davranırsam birini kapabilirdim.

Yap şunu! Dikkati dağınıkken yap! Öne doğru eğildim ama tam üzerine atılmak üzereyken arkasını döndü. Donup kaldım, gülünç bir şekilde bocaladım.

"Bunu al." Veturius botundan bir hançer çıkarıp bana attıktan sonra ateşe döndü. "En azından temiz."

Hançerin sıcak kabzasını elimde tutarken rahatladığımı hissettim, kenarını başparmağımda test ettim. Keskindi. Tekrar duvara yaslanıp temkinli bir şekilde onu süzdüm.

Ateş odadaki soğukluğu yuttu. İyice yanmaya başlayınca, Veturius kılıçlarını çıkarıp rahatlıkla ulaşabileceğim şekilde duvara astı.

"Orada olacağım." İşkence odası olduğunu sandığım, odanın köşesindeki kapalı kapıya işaret etti. "O pelerin seni ısırmaz, biliyorsun. Şafağa kadar burada mahsursun. Rahatına baksan iyi olur."

Kapıyı açıp banyoya girerek gözden kayboldu. Bir dakika sonra küvete su dolduğunu duydum.

İpek elbisem ateşin sıcaklığında buhar çıkarmaya başladı ve bir gözüm banyo kapısında, sıcaklığın içime işlemesine izin verdim. Sonra Veturius'un pelerini aklıma geldi. Eteğim kalçama kadar yırtılmıştı ve bluzumun kolunu birkaç iplik tutuyordu. Korsemin bağcıkları yırtılmıştı ve vücudumu çok fazla gözler önüne seriyordu. Huzursuzca banyoya doğru baktım. Birazdan işini bitirmiş olacaktı.

En sonunda pelerini alıp etrafıma doladım. Kalındı, düz-

gün bir kumaştandı ve sandığımdan daha yumuşaktı. Kokuyu, baharat ve yağmur kokusunu tanıdım. Derin bir nefes alırken kapının tıkırdadığını duyunca hemen geri çekildim, Veturius kanlı zırhı ve silahlarıyla dışarı çıktı.

Tenindeki çamuru temizleyip temiz bir üniforma giymişti.

"Bütün gece ayakta durursan yorulursun," dedi. "Yatağa oturabilirsin. Ya da sandalyeye otur." Kımıldamadığımı görünce içini çekti. "Bana güvenmediğini biliyorum. Fakat canını yakmak isteseydim, bunu çoktan yapardım. Lütfen otur."

"Bıçak bende kalacak."

"İstersen kılıçlardan birini de alabilirsin. Bir daha asla görmek istemediğim bir sürü silahım var. Hepsini al."

Sandalyeye oturup baldır zırhlarını temizlemeye başladı. Kaskatı olmuş bir şekilde yatakta oturuyordum, gerekirse hançeri indirmeye hazırdım. Dokunabileceğim kadar yakındı.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, hareketleri ağır ve yorgundu. Maskesinin gölgesinin ardında dolgun dudakları sert, çenesi gergin görünüyordu. Ama festivalden yüzünü hatırlıyordum. Yakışıklıydı ve maskesi bile bunu gizleyemiyordu. Elmas biçimli Blackcliff dövmesi ensesinde kara bir gölge gibiydi, maskesinin metalinin teniyle bütünleştiği kısımlarda gümüşi bir renk vardı.

Bakışlarımı hissedip kafasını kaldırdı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. Ama gözlerindeki üzüntüyü ele veren kırmızılık gözümden kaçmadı.

Hançeri sıkıca tutmaktan bembeyaz olan eklemlerim gevşedi. Bir Maskeli'yi, bir adayı ağlatacak kadar ne üzmüş olabilirdi?

"Bana Âlimler Bölgesi'nde yaşadığını söylemiştin," dedi odadaki sessizliği bozarak, "deden, ninen ve ağabeyinle. Sanırım bu bir zamanlar doğruydu."

"Birkaç hafta öncesine kadar. Baskına uğradık, bir Maskeli geldi. Büyükannemle büyükbabamı öldürdü. Ağabeyimi alıp götürdü."

"Peki annenle baban?"

"Öldüler. Uzun zaman önce. Kardeşim geriye kalan tek yakınım. Ama Bekkar Hapishanesi'ndeki bir ölüm hücresinde."

Veturius kafasını kaldırıp bana baktı. "Bekkar'da ölüm hücreleri yoktur."

Sözü o kadar düşüncesizce ve beklenmedikti ki sindirmem bir dakikayı aldı. Sözlerinin üzerimdeki etkisini fark etmeden işine döndü. "Sana ölüm hücresinde ve Bekkar'da olduğunu kim söyledi?"

"Ben... Bir söylenti duydum." *Aptal Laia. Buna kendi rızanla karıştın.* "Bir... Arkadaşımdan."

"Arkadaşın yanılıyor. Ya da aklı karışmış. Serra'nın ölüm hücreleri sadece Merkez Hapishanesi'ndedir. Bekkar daha ufak ve genellikle dolandırıcılık yapan Tacirler ya da sarhoş Avamlar ile doludur. Kauf da olamaz. Biliyorum, çünkü ikisinde de muhafızlık yaptım."

"Ama Blackcliff saldırıya uğrasa..." Mazen'in bana söylediklerini düşünürken zihnimden bir sürü şey geçti. "Bekkar... Sizin güvenliğinizi sağlamıyor mu?"

Veturius gülümsemeden kıkırdadı. "Bekkar, Blackcliff'i mi koruyacak? Annem duymasın. Blackcliff'te savaşmaya hazır üç bin öğrenci var Laia. Bazıları genç ama acemi değillerse, oldukça tehlikeliler. Okulun desteğe ihtiyacı yok, özellikle de günlerini rüşvet alıp hamamböcekleri yarıştırarak geçiren bir grup sıkılmış yardımcı askerin desteğine."

Mazen'i yanlış duymuş olabilir miydim? Hayır, Darin'in Bekkar'daki bir ölüm hücresinde olduğunu ve hapishanenin Blackcliff'e güvenlik desteği sağladığını söylemişti ama Veturius hepsini yalanlamıştı. Mazen'in aldığı bilgiler mi hatalıydı, yoksa bana yalan mı söylüyordu. Bir zamanlar hakkında olumlu düşünüyordum ama aşçının... Keenan'ın... ve kendi şüphelerim omuzlarımda ağırlık oluşturmaya başlamıştı. Mazen neden yalan söylesin ki? Darin gerçekten neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı?

Hayattaydı. Hayatta olmalıydı. Ağabeyim ölmüş olsaydı bilirdim. Hissederdim.

"Seni üzdüm," dedi Veturius. "Özür dilerim. Ama kardeşin Bekkar'daysa yakında çıkar. Kimse orada birkaç haftadan fazla kalmaz."

"Elbette." Boğazımı temizleyip yüzümdeki şaşkınlığı sildim. Maskeliler yalanın kokusunu alabilirlerdi. Hilekârlığı hissedebilirlerdi. Elimden geldiğince normal davranmalıydım. "Bu sadece bir söylentiydi."

Bana hızlı bir bakış atınca, beni daha fazla sorgulayacağını düşünüp nefesimi tuttum. Ama sadece kafasını sallayıp artık temiz olan deri baldır zırhlarını ateşin ışığına doğru kaldırdı ve sonra duvardaki kancalara astı.

Demek kancalar bunun içindi.

Veturius'un canımı yakmayacak olması mümkün müydü? Hem beni birçok kez ölümden kurtarmıştı.

"Bana neden yardım ettin?" diye soruverdim. "Kumandan beni dağladıktan sonra kum tepelerinde, Ay Festivali'nde ve Marcus bana saldırdığında, arkanı dönüp gidebilirdin. Neden bunu yapmadın?"

Kafasını kaldırdı, düşünceli görünüyordu. "Birincisinde kendimi kötü hissettim. Seninle tanıştığım gün Marcus'un

Kumandan'ın ofisinin dışında canını yakmasına izin vermiştim. Bunu telafi etmek istedim."

Şaşkınlığımı belirten küçük bir ses çıkardım. O gün beni fark ettiğini bile düşünmemiştim.

"Ve daha sonra Ay Festivali'nde ve Marcus'la-" Omuzlarını silkti. "Annem seni öldürürdü. Marcus da. Ölmene izin veremezdim."

"Maskeliler'in çoğu Âlimler'in ölmesine seyirci kaldılar. Sen bunu yapmadın."

"Başkalarının acı çekmesi bana zevk vermiyor," dedi. "Belki de bu yüzden Blackcliff'ten hep nefret ettim. Kaçacaktım." Gülümsemesi bir kılıç kadar keskin ve keyifsizdi.

"Her şeyi planlamıştım. Şömineden Batı Kanadı tünelinin girişine bir yol kazdım. Blackcliff'teki tek gizli geçit. Sonra buradan uzaklaşmak için kendime bir rota belirledim. Çöktüğü ya da suyla dolu olduğu düşünülen tünelleri kullanacaktım. Yiyecek, giysi ve erzak çaldım. Yolda ihtiyacım olabilecek şeyleri alabilmem için mirasımı tükettim. Kabile topraklarından geçerek güneyde Sadh'da bir gemiye binip kaçmayı planladım. Kumandan'dan, Blackcliff'ten, İmparatorluk'tan kurtulacaktım. Çok aptalca. Sanki buradan kurtulabilirmişim gibi."

Sözlerini sindirirken neredeyse nefes almayı bıraktım. *Blackcliff'teki tek gizli geçit.*

Elias Veturius az önce bana Darin'in özgürlüğünü vermişti.

Tabii Mazen doğruyu söylüyorsa. Bundan artık o kadar emin değildim. İçimden bu saçmalığa gülmek geldi - Veturius ağabeyimin özgürlüğünün anahtarını bana verirken, bu bilginin hiçbir işime yaramayabileceğini fark ettim.

Uzunca bir süre sessiz kaldım. *Bir şey söyle.*

"Blackcliff'e seçilmenin bir onur olduğunu sanıyordum."

"Benim için değil," dedi. "Blackcliff'e gelmek benim için bir seçenek değildi. Kâhinler altı yaşındayken beni buraya getirdiler." Kılıcını alıp yavaşça silerek temizledi. Üzerindeki detaylı baskıyı fark ettim - bu bir Teluman kılıcıydı. "Eskiden Kabileliler ile yaşıyordum. Annemle hiç tanışmamıştım, Veturius adını bile duymamıştım."

"Ama nasıl..." Veturius'u bir çocuk olarak hiç düşünmemiştim. Babasını tanıyıp tanımadığını ya da Kumandan'ın onu büyütüp büyütmediğini ve sevip sevmediğini hiç düşünmemiştim. Benim için bir Maskeli'den fazlası olmadığı için hiç merak etmemiştim.

"Babasız bir çocuğum," dedi Veturius. "Keris Veturia'nın yaptığı tek hata. Beni doğurup Kabile çölüne terk etti. Orada görev yapıyormuş. Bu benim sonum olabilirdi ama Kabileli bir keşif grubu beni bulmuş. Kabileliler erkek bebeklerin, terk edilmiş olanların bile, şans getirdiğine inanırlar. Saif Kabilesi beni evlat edinip onlardan biri gibi yetiştirdi. Bana dillerini ve tarihlerini öğrettiler, kendi giysileriyle giydirdiler. Bana adımı verdiler. Ilyaas. Blackcliff'e geldiğimde büyükbabam adımı değiştirdi. Veturia Soyu'ndan bir erkek çocuğa daha uygun bir şekle dönüştürdü."

Veturius ve annesi arasındaki gerginlik birden netlik kazandı. Kadın onu hiç istememişti. Acımasızlığı beni şaşırttı. Büyükbabama düzinelerce çocuğu dünyaya getirmesinde yardım etmiştim. Ne tür bir insan öylesine küçük, değerli bir şeyi sıcakta ölmeye terk edebilirdi?

Mektubu açtığı için bir kızın vücuduna K harfi dağlayan kişi. Ocak demiriyle beş yaşındaki bir çocuğun gözünü çıkaran kişi.

"O zamanlardan ne hatırlıyorsun?" diye sordum. "Çocukluğundan? Blackcliff'e gelmeden önce?"

Veturius kaşlarını çatıp şakağına bir bıçak koydu. Maske dokunuşuyla birlikte tuhaf bir şekilde ışıldadı, yağmur damlasının altında dalgalanan bir su birikintisi gibi.

"Her şeyi hatırlıyorum. Konvoy küçük bir şehir gibiydi, Saif Kabilesi düzinelerce aile kadar güçlüdür. Kabilenin *kehanni*'si Mamie Rila tarafından büyütüldüm."

Uzunca bir süre konuştu, sözleri gözlerimin önünde bir hayat oluşturdu. Macera yaşamak için derslerinden kaçan, kampın kenarında Kabileli adamların tüccarları yağmalayıp dönmesini sabırsızlıkla bekleyen kara saçlı, meraklı bakışlı bir çocuğun hayatı. Üvey kardeşiyle kavga eder etmez barışan bir çocuk. Kâhinler gelip onu alana ve korkuyla yönetilen bir dünyaya bırakana kadar korkunun ne olduğunu bilmeyen bir çocuk. Ama Kâhinler için, bahsettiği çocuk Darin olabilirdi. Ben olabilirdim.

Sessizleşince, odadan sıcak, altın rengi bir pus kalkmış gibi oldu. Söz konusu hikâye anlatmak olduğunda, bir *kehanni*'nin becerisine sahipti. Ona baktım, eskiden olduğu çocuğu değil, şu an olduğu adamı görünce şaşırdım. Bir Maskeli. Aday. Düşman.

"Seni sıktım," dedi.

"Hayır. Hiç de değil. Sen de benim gibiymişsin. Çocukmuşsun. Normal bir çocuk. Ve bu elinden alınmış."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Senden nefret etmemi zorlaştırdığı kesin."

"Düşmanı insan olarak görmek, bu bir generalin en büyük kâbusudur."

"Kâhinler seni Blackcliff'e getirdiler. Bu nasıl oldu?"

Bu kez daha uzun bir süre duraksadı, unutmasının daha iyi olacağı bir anının ağırlığı üzerine çöktü.

"Sonbahardı, çöl rüzgârlarının en şiddetli olduğu dönem-

de Kâhinler yeni Çaylaklar getirirler. Saif kampına geldikleri gece, Kabile çok mutluydu. Reisimiz başarılı bir takastan yeni dönmüştü, yeni giysilerimiz, ayakkabılarımız ve hatta kitaplarımız bile vardı. Aşçılar iki keçi kesip onları kızartmışlardı. Davullar çalıyor, kızlar şarkı söylüyor ve Mamie Rila saatlerce hikâyeler anlatıyordu.

"Gecenin geç saatlerine kadar kutlama yaptık ama en sonunda herkes uykuya daldı. Ben hariç herkes. Saatlerdir içimde tuhaf bir his vardı; karanlığın etrafımı sardığını hissediyordum. Vagonun dışında kampın çevresini saran gölgeler gördüm. Uyuduğum vagonun dışına baktım ve... Bir adam gördüm. Kara giysili ve kırmızı gözlüydü, teni renksizdi. Bir Kâhin idi. Adımı söyledi. Yarı sürüngen olmalı, diye düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü sesi tıslama gibiydi. İşte böyle. Sonra İmparatorluk'a zincirlendim. Seçilmiştim."

"Korktun mu?"

"Dehşete kapıldım. Beni götürmeye geldiğini biliyordum. Nereye götüreceğini ve nedenini bilmiyordum. Beni Blackcliff'e getirdiler. Saçlarımı kesip giysilerimi aldılar ve beni diğerleriyle birlikte eleme işlemi için üstü açık bir kafese koydular. Askerler bize günde bir kez küflü ekmek ve kuru et atıyordu ama o zamanlar iri yarı değildim, o yüzden pek yiyecek kapamıyordum. Üçüncü günün öğle saatlerinde öleceğimden emindim. Kafesten çıkıp muhafızların yiyeceklerini çaldım. Onları gözcümle paylaştım. Aslında..." Kafasını kaldırıp düşündü. "Paylaştım diyorum ama *açıkçası* çoğunu o yedi. Her neyse, yedi gün sonra, Kâhinler kafesi açtılar ve hâlâ hayatta olanlarımıza, yeterince iyi savaşırsak, İmparatorluk muhafızları olacağımız, savaşmazsak öleceğimiz söylendi."

Görebiliyordum. Geride kalanların küçük bedenlerini.

Hayatta kalanların gözlerindeki korkuyu. Korkmuş ve aç bir çocuk olarak Veturius'u görebiliyordum.

"Hayatta kaldın."

"Keşke kalmasaydım. Üçüncü sınavı görseydin, ne yaptığımı bilseydin..." Kılıcın üzerindeki aynı noktayı tekrar tekrar parlatıp durdu.

"Ne oldu?" diye sordum kısık bir sesle. O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki haddimi aşıp onu kızdırdığımı sandım. Sonra bana anlatmaya başladı. Sık sık duraksadı, kırgın sesi tekdüze bir tona büründü. Kılıcı üzerinde çalışmaya devam etti, parlattı ve ışıldayana kadar bileme taşıyla keskinleştirdi.

Sözlerini bitirdikten sonra kılıcını duvara astı. Maskesinden aşağı inen çizgiler ateşin ışığında parladı, artık içeri girdiğinde neden titrediğini, gözlerinin neden dalgın olduğunu biliyordum.

"Görüyorsun ya," dedi, "ben de dedenle nineni öldüren Maskeli gibiyim. Marcus gibiyim. Aslına bakarsan daha kötüyüm, çünkü o tür adamlar öldürmeyi görev olarak benimserler. Ben ise öyle olmadığımı biliyorum ama yine de öldürdüm."

"Kâhinler sana başka seçenek vermemişler. Sınavı bitirmek için Aquilla'yı bulamadın ve savaşmasaydın ölürdün."

"Öyleyse ölmeliydim."

"Büyükannem yaşam olduğu sürece umudun da olduğunu söylerdi. Emir vermeyi reddetseydin, adamların şimdi ölmüş olurlardı. Sen de ya Kâhinler'in ellerinde ya da Aquilla'nın müfrezesinin kılıçlarıyla can verecektin. Unutma, Aquilla kendisi ve adamları için yaşamı seçti. Öyle ya da böyle, kendini suçlayacaktın. Öyle ya da böyle, sevdiğin insanlar acı çekeceklerdi."

"Önemi yok."

"Ama önemi *var*. Elbette önemi var. Çünkü sen kötü değilsin." Bunu bilmek gizli bir gerçeği ortaya çıkarmak gibiydi ve öylesine şaşırtıcıydı ki onun da anlamasını istedim. "Sen diğerleri gibi değilsin. Kurtarmak için öldürdün. Diğerlerine öncelik verdin. Benim gibi değilsin."

Veturius'a bakamadım. "Maskeliler geldiğinde kaçtım." Kelimeler uzun bir süre set çekilen ve aniden serbest kalan bir nehir gibi gürül gürül ağzımdan döküldü. "Dedemle ninem ölmüştü. Maskeli Darin'i ele geçirmişti. Darin bana ihtiyacı olmasına rağmen kaçmamı söyledi. Ona yardım etmem gerekirdi ama yapamadım. Hayır." Yumruklarımı kalçalarıma geçirdim. "*Yapamadım*. Kaçmayı *seçtim*. Bir korkak gibi koşmayı seçtim. Ölmem anlamına gelse de kalmam gerekirdi."

Utancımdan gözlerimi yere çevirdim. Ama sonra elini çeneme koyup yüzümü kaldırdı. Temiz kokusu üzerime vurdu.

"Söylediğin gibi Laia..." Beni gözlerine bakmaya zorladı. "Yaşamda umut var. Kaçmasaydın, ölmüş olurdun. Ve Darin de ölmüş olurdu." Beni bırakıp oturdu. "Maskeliler isyankârlıktan hoşlanmazlar. Sana bunun bedelini ödetirdi."

"Önemi yok."

Veturius yine bıçak gibi gülümsedi. "Şu halimize bak," dedi. "Âlim köle ve Maskeli, birbirlerini kötü olmadıklarına ikna etmeye çalışıyorlar. Kâhinler'in iyi bir espri anlayışı var, değil mi?"

Parmaklarım Veturius'un bana verdiği hançerin kabzasında kasıldı ve sorgulanacağımı sanmama neden oldukları için Kâhinler'e karşı içimde bir öfke yükseldi. Kendi çocuğunu korkunç bir ölüme terk eden Kumandan'a ve bir çocuğu katil olması için eğiten Blackcliff'e karşı. Öldükleri için aileme ve bir Savaşçı'nın asistanı olduğu için ağabeyime karşı. Talepleri

ve sırları yüzünden Mazen'e karşı. İmparatorluk'a ve hayatımızın her alanındaki demir yumruklu kontrolüne karşı.

Hepsine karşı koymak istiyordum. Bu isyankârlığın nereden geldiğini merak ettim ve birden kolluğumda bir sıcaklık hissettim. Belki de içimde annemden sandığımdan daha fazlası vardı.

"Belki de Âlim köle ve Maskeli olmamız gerekmiyordur." Hançeri bıraktım. "Bu geceliğine, belki sadece Laia ve Elias olabiliriz."

Cesaretlenip uzandım ve hiçbir zaman onun bir parçası olmamış gibi görünen maskesinin ucunu çektim. Direndi ama çıkarmak istiyordum. Olduğunu sandığım Maskeli'nin değil, bütün gece konuştuğum çocuğun yüzünü görmek istiyordum. O yüzden daha sertçe çektim ve maske tıslayarak ellerime düştü. Arkası kıvrılıp kanla ıslanmış keskin dişlere dönüştü. Ensesindeki dövme bir düzine küçük yarayla parladı.

"Çok özür dilerim," dedim. "Bilmiyordum..."

Gözlerimin içine baktı ve bakışları tanımlayamadığım, tenime farklı bir ateş getiren anlık bir hisle parladı.

"Onu çıkarmana sevindim."

Bakışlarımı kaçırmalıydım ama yapamadım. Gözleri annesininkilere hiç benzemiyordu. Annesinin gözleri kırık cam parçaları gibi griydi ama Elias'ın gözleri yoğun bir fırtına bulutunun kalbi kadar koyuydu ve etrafını koyu kirpikler çevreliyordu. Beni kendilerine çekip serbest bırakmayı reddettiler, büyülenmiştim. Çekinerek parmaklarımı tenine götürdüm. Avucumun içinde yanağındaki kirli sakallarının sertliğini hissettim.

Keenan'ın yüzü hızla gözlerimin önünden gelip geçti. O çok uzaktaydı, Direniş'e tamamen sadıktı. Sıcak, güzel ve kırılgan Elias ise burada, karşımdaydı.

O bir Savaşçı. Bir Maskeli.

Ama burada değildi. Bu gece, bu odada değildi. Burada o sadece Elias'tı ve ben sadece Laia'ydım ve ikimiz de boğuluyorduk.

"Laia..."

Sesinde ve gözlerinde bir yalvarış vardı. Bu ne anlama geliyordu? Geri çekilmemi mi yoksa yaklaşmamı mı istiyordu?

Ayak parmaklarımın ucunda yükselirken, aynı anda yüzünü benim yüzüme yaklaştırdı. Dudakları yumuşaktı, hayal ettiğimden daha yumuşak fakat sert bir çaresizlik ve ihtiyaç hakimdi. Bu öpücük konuşuyordu. Yalvarıyordu. *Bana olanları unuttur, unuttur, unuttur.*

Pelerini üzerimden düştü ve vücudum onunkine yapıştı. Beni göğsüne doğru çekti, elleri sırtımdan aşağı doğru inip kalçalarımı kavrayarak beni iyice kendisine yaklaştırdı. Ona sokuldum, gücü ve ateşinin tadını çıkardım, aramızdaki kimya altın gibi hissedene dek büküldü, yandı ve karıştı.

Sonra geri çekildi ve ellerini önüne uzattı.

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim. Böyle yapmak istememiştim. Ben bir Maskeli'yim ve sen de bir kölesin, bunu yapmamam gerekirdi-"

"Sorun değil." Dudaklarım yanıyordu. "Bunu başlatan... Benim."

Birbirimize baktık, kafası o kadar karışmış ve kendisine o kadar kızgın görünüyordu ki gülümsedim, içimde üzüntü ve utanç dolaşıyordu. Pelerinini yerden aldı ve bakışlarını benden kaçırarak onu bana uzattı.

"Oturur musun?" diye sordum çekinerek ve bir kez daha üzerimi örttüm. "Yarın bir köle olacağım ve sen de Maskeli olacaksın, olması gerektiği gibi birbirimizden nefret edebiliriz. Ama şimdilik..."

Aramızda yeterli bir mesafe olmasına özen göstererek yanıma oturdu. O his hâlâ cezbediyor, çağırıyor ve yakıyordu. Ama çenesi kaskatı kesilmiş ve birbirlerinin cankurtaran halatlarıymış gibi yumruklarını kenetlemişti. İstemeye istemeye aramıza biraz daha mesafe koydum.

"Bana biraz daha anlat," dedim. "Beşlik olmak nasıldı? Blackcliff'ten ayrıldığına sevindin mi?"

Biraz rahatladı ve büyükbabamın korkan hastalarına yaptığı gibi onu anılarını anlatmaya ikna ettim. Blackcliff ve Kabileler'in yanı sıra hastalar ve bölgeyle ilgili anlattığım hikâyelerle dolu gece ilerledi. Baskın ya da sınavlardan daha fazla bahsetmedik. O öpüşmeden ya da aramızda hâlâ dans eden kıvılcımlardan bir daha bahsetmedik.

Farkında olmadan hava aydınlanmaya başladı.

"Şafak," dedi. "Birbirimizden tekrar nefret etme vakti geldi."

Maskesini taktı, maskesi tenine batarken yüzü ifadesizleşti ve sonra beni ayağa kaldırdı. Ellerimize, ince parmaklarımla kenetlenen kocaman parmaklarına, damarlı kollarındaki kaslara, bileklerimdeki ince kemiklere ve buluşan tenlerimizin sıcaklığına baktım. Elimin elinde olması nedense önemli görünüyordu. Yüzüne baktım, bana bu kadar yakın olması, bakışlarındaki alev ve hayat karşısında şaşırdım. Ama sonra elini çekip uzaklaştı.

Ona hançeriyle birlikte pelerinini geri verdim fakat kafasını salladı.

"Sende kalsın. Okulun içinden geçerek geri dönmen gerekecek ve-" Gözleri yırtık elbiseme, çıplak tenime kaydı ve hemen bakışlarını kaçırdı. "Bıçak da kalsın. Kurallar ne derse desin, bir Âlim kızı her zaman yanında bir silah taşımalı." Yazı masasından deri bir kayış çıkardı. "Kalça kını. Bıçağın güvende ve gizli olmasını sağlar."

Ona yeni bir gözle baktım, en sonunda onu gerçekten olduğu gibi görüyordum. "Seni dönüştürdükleri kişi olmak yerine..." Elimi kalbinin üzerine koydum. "Burada olduğun gibi olursan, o zaman harika bir imparator olursun." Parmaklarımda nabzının atışını hissedebiliyordum. "Ama sana izin vermezler, değil mi? Şefkatli ve düşünceli olmana izin vermezler. Ruhunu korumana izin vermezler."

"Ruhum yok." Bakışlarını kaçırdı. "Dün savaş alanında onu öldürdüm."

O sırada Spiro Teluman'ı düşündüm. Onu son gördüğümde bana söylediği şeyi. "İki tür suçluluk duygusu vardır," dedim kısık bir sesle. "İnsana yük olan ve insana bir amaç veren. Suçluluk duygunun seni ateşlemesine izin ver. Bırak sana olmayı istediğin kişiyi hatırlatsın. Zihninde bir sınır çiz. O sınırı bir daha asla aşma. Bir ruhun var. Hasar görmüş ama hâlâ orada. Onu senden almalarına izin verme Elias."

İsmini söylediğimde gözlerimin içine baktı ve uzanıp maskesine dokundum. Pürüzsüz ve sıcaktı, suyla aşınan ve sonra güneşte ısınan kaya gibi.

Kolumu indirdim, sonra odasından çıkıp kışlanın kapılarına doğru ilerledim ve doğan güne adımımı attım.

XLII: Elias

Kışlanın kapıları Laia'nın arkasından kapandıktan sonra bile tüy kadar hafif parmak uçlarını yüzümde hissedebiliyordum. Bana doğru uzanırken gözlerindeki ifadeyi görmüştüm; nefesimi kesen dikkatli, meraklı bir bakıştı.

Ve o öpücük. Gökler adına, onu hissetmek, bana doğru sokulması ve beni istemesi. Olduğum şeyden kurtulup özgür kaldığım birkaç değerli dakika. Gözlerimi kapatıp hatırladım ama diğer anılar da sızdı. Karanlık anılar. Laia onları uzakta tutuyordu. Saatlerce onları püskürtmüştü ve bunun farkında bile değildi. Ama şimdi hepsi geri dönmüşlerdi ve artık onları gözardı edemezdim.

Adamlarımı kıyıma göndermiştim.

Arkadaşlarımı öldürmüştüm.

Helene'i neredeyse öldürüyordum.

Helene. Yanına gitmeliydim. Onunla barışmalıydım. Öfkemiz çok uzun zamandır varlığını sürdürüyordu. Belki bu kâbustan kurtulduktan sonra, birlikte ilerlemenin bir yolunu bulabilirdik. O da olanlar karşısında benim kadar dehşete düşmüş ve tiksinmiş olmalıydı.

Duvardan kılıçlarımı aldım. Teluman kılıçları olsun ya da olmasınlar, onlarla yaptıklarımı düşünmek onları kum tepelerine atmayı istememe neden oluyordu. Ancak sırtımda silah taşımaya çok alışmıştım. Onlar olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Kışladan çıkarken güneş parlıyordu, bulutsuz gökyüzünde bir zalimdi. Çok sayıda genç adam tabutlarında buz gibi yatmış toprağa dönmeyi beklerken dünyanın temiz, havanın ılık olması nedense saygısızlık gibi geliyordu.

Şafak davulları gümbürdemeye ve ölenlerin isimlerini saymaya başladı. Her isim zihnimde bir görüntü -bir yüz, bir ses, bir beden- oluşturdu ve en sonunda silah arkadaşlarımın hayaletlerden oluşan bir birliğin etrafımda doğrulduğunu hissettim.

Cyril Antonius. Silas Eburian. Tristas Equitius. Demetrius Galerius. Ennis Medalus. Darien Titius. Leander Vissan.

Davullar çalmaya devam etti. Aileler şimdiye kadar naaşları almış olmalılardı. Blackcliff'in mezarlığı yoktu. Bu duvarlar arasında ölenlerden geriye kalan tek şey yürüdükleri yollar ve seslerinin yankılandığı yerdeki sessizlikti.

Çan kulesinin avlusunda, Subay Adayları sopalarla dövüşürken bir komutan etraflarında daire çiziyordu. Kumandan'ın, düzinelerce öğrencisinin ölümüne saygı gösterip dersleri iptal etmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Yanlarından geçerken komutan bana başıyla selam verdi ve benden tiksinmemesi karşısında şaşırdım. Bir katil olduğumu bilmiyor muydu? Dün olanları izlememiş miydi?

Nasıl gözardı edebilirsin, diye içimden bağırmak geldi. *Nasıl olmamış gibi yapabilirsin?*

Uçurumlara doğru yöneldim. Helene kum tepelerinde olmalıydı, öldürdüğümüz insanların yasını hep orada tutardık. Oraya giderken Faris'i ve Dex'i gördüm. Yanlarında Tristas, Demetrius ve Leander yokken bacakları olmayan bir hayvan kadar tuhaf görünüyorlardı.

Yanımdan geçip gideceklerini ya da ruhlarını alan o emri verdiğim için bana saldıracaklarını düşündüm. Aksine, karşımda durdular, sessiz ve ümitsizlerdi. Onların da gözleri benimkiler kadar kızarıktı.

Dex boynunu ovuşturdu, başparmağı Blackcliff dövmesinin üzerinde durmaksızın daireler çizdi. "Yüzleri gözlerimin önünden gitmiyor," dedi. "Onları duyuyorum."

Uzunca bir süre sessizce durduk. Ancak böyle bir üzüntüyü paylaşmak, onların da benim gibi aynı nefreti hissetmelerinden teselli bulmak bencillikti. Huzursuzluklarının sebebi bendim.

"Emirlere itaat ettiniz," dedim. En azından bu yükü ben taşımalıydım. "Benim verdiğim emirlere. Onların ölümü sizin ellerinizden değil, benim ellerimden oldu."

İri yarı, neşeli bir çocuğun hayaleti gibi duran Faris gözlerime baktı. "Artık özgürler," dedi. "Kâhinler'den kurtuldular. Blackcliff'ten de. Bizim gibi değiller."

Dex ve Faris uzaklaşınca, kayışları belime bağlayıp çöl zeminine indim, Helene uçurumların gölgesinde bağdaş kurmuş oturuyordu, ayakları bileklerine kadar kızgın kuma gömülüydü. Rüzgârda dalgalanan saçları kum tepesinin güneşte aydınlanan kıvrımları gibi altınımsı beyaz bir ışıltıyla parlıyordu. Sinirli bir ata yaklaşıyor gibi yanına gittim.

"Kedi gibi parmaklarının ucunda yürümene gerek yok," dedi aramızda sadece birkaç adım varken. "Silahsızım."

Yanına oturdum. "İyi misin?"

"Hayattayım."

"Özür dilerim Helene. Beni affetmeyeceğini biliyorum, ama-"

"Sus. Başka seçeneğimiz yoktu Elias. Üstünlüğü ele geçirmiş olsaydım, ben de senin yaptığını yapardım. Cyril'i öldürdüm. Silas ve Lyris'i de öldürdüm. Dex'i neredeyse öldürüyordum ama geri çekildi ve onu bir daha bulamadım." O kadar duygusuzdu ki yüzü gümüşi mermerden oyulmuş gibiydi. *Karşımdaki kimdi?* "Dövüşmeyi reddetseydik," dedi, "arkadaşlarımız yine öleceklerdi. Ne yapmamız gerekiyordu?"

"Demetrius'u öldürdüm." Yüzünde öfke görmeyi bekle-

dim. O ve Demetrius kardeşi öldükten sonra yakınlaşmışlardı - ona ne söylemesi gerektiğini bilen tek kişi Helene'di. "Ve Leander'i de."

"Yapman gerekeni yaptın. Tıpkı benim yapmam gerekeni yaptığım gibi. Tıpkı Faris, Dex ve yapmaları gerekenleri yapıp hayatta kalmayı başaran diğerleri gibi."

"Yapmak zorunda oldukları şeyi yaptıklarını biliyorum ama *benim* verdiğim emri uyguladılar. Güçlü olup *vermemem* gereken emri."

"Ölürdün Elias." Bana bakmadı. Her şeyin normal olduğuna, yaptığımız şeyin gerekli olduğuna kendisini ikna etmek için çok uğraşıyordu. "Adamların ölürdü."

"*Savaş düşman liderini yenene ya da onun tarafından yenilene kadar devam edecek*. Önce ölmeye razı olsaydım, Tristas şimdi hayatta olurdu. Leander. Demetrius. Hepsi Helene. Zak biliyordu, Marcus'a onu öldürmesi için yalvarmış. Ben de aynı şeyi yapmalıydım. İmparatoriçe olurdun-"

"Ya da Kâhinler Marcus'un adını verirlerdi ve ben onun *kölesi* olurdum-"

"Adamlarımıza öldürmelerini *söyledik*." Neden anlamıyordu? Neden bununla yüzleşmeye yanaşmıyordu? "Emri *biz* verdik. Emri *biz* uyguladık. Bu affedilmez."

"Ne olacağını sanıyordun?" Helene yerden güç alarak ayağa kalktı, ben de kalktım. "Sınavların giderek kolaylaşacağını mı sanıyordun? Bunun olacağını bilmiyor muydun? Bize en kötü korkularımızı yaşattılar. Bizi var olmaması gereken yaratıkların merhametine bıraktılar. Sonra da bizi birbirimize düşürdüler. *Ruhen, bedenen ve zihnen*. Şaşırdın mı? Safsın, sen busun. Bir aptalsın."

"Hel ne söylediğini bilmiyorsun. Seni neredeyse öldürüyordum."

"Çok şükür!" Karşımda duruyordu, o kadar yakındı ki sarı saçlarının tutamları yüzüme doğru uçuşuyordu. "Karşılık verdin. Onca eğitim dövüşünde kaybettikten sonra, beni öldürebileceğini sanmamıştım. Çok korkuyordum, orada öleceğini sandım-"

"Sen hastasın." Ondan uzaklaştım. "Hiç pişmanlık duymuyor musun? Vicdanın sızlamıyor mu? O öldürdüklerimiz arkadaşlarımızdı."

"Onlar askerlerdi," dedi Helene. "Savaşta onurla ölen İmparatorluk askerleriydi. Onları kutlayacağım. Onların yasını tutacağım. Ama yaptığımdan pişman olmayacağım. Bunu İmparatorluk için yaptım. Halkım için yaptım." Bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Anlamıyor musun Elias? Sınavlar senden ya da benden daha büyük, suçluluk duygumuzdan ya da utancımızdan daha büyük. Biz beş yüz yıllık bir sorunun cevabıyız. Taius'un soyu tükendiğinde, İmparatorluk'u kim yönetecek? Yarım milyonluk güçlü ordunun başına kim geçecek? Kırk milyon ruhun kaderini kim kontrol edecek?"

"Peki ya bizim kaderimiz? Bizim ruhumuz?"

"Bizim ruhlarımızı çok uzun zaman önce aldılar Elias."

"Hayır Hel." Laia'nın inanmak istediğim sözleri zihnimde yankılandı. İnanmaya ihtiyacım olan sözleri. *Senin bir ruhun var. Bunu senden almalarına izin verme.* "Yanılıyorsun. Dün yaptığım şeyi asla düzeltemem ama dördüncü sınav geldiğinde, asla-"

"Sus Elias." Helene parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu, öfkesinin yerini çaresizliğe benzer bir duygu aldı. "Bedelini bilemeyeceğin yeminler etme."

"Dün bir sınırı aştım Helene. O sınırı bir daha aşmayacağım."

"Böyle söyleme." Saçları uçuşuyordu, bakışları çılgıncay-

dı. "Böyle düşünüyorsan, nasıl İmparator olacaksın? Sınavları nasıl kazanacaksın-"

"Sınavları kazanmak istemiyorum," dedim. "Hiçbir zaman kazanmak istemedim. Sınavlara girmeyi bile istemedim. Kaçacaktım Helene. Mezuniyetten hemen sonra, herkes kutlama yaparken kaçacaktım."

Sözlerime engel olmak için ellerini havaya kaldırıp kafasını salladı fakat durmadım. Bunu duyması gerekiyordu. Gerçekte kim olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Kaçmadım, çünkü Cain ancak sınavlara girerek gerçekten özgür olacağımı söyledi. Sınavları *senin* kazanmanı istiyorum Hel. Kızıl Örümcekkuşu olarak adlandırılmak istiyorum. Ve sonra senden beni azat etmeni istiyorum."

"Seni azat etmek mi? *Azat etmek mi?* Özgürlük bu Elias! Ne zaman anlayacaksın? Bizler Maskeli askerleriz. Güç, ölüm ve şiddet bizim kaderimiz. Biz buyuz. Eğer bunu kabul etmeyeceksen, nasıl özgür olacaksın?"

Hayal dünyasında yaşıyor. Bu korkunç gerçeği sindirmeye çalışırken yaklaşan bot seslerini duydum. Hel de duydu, arkamızı döndüğümüzde Cain'in uçurumlardaki bir dönemeci geride bıraktığını gördük. Ona sekiz lejyonerden oluşan bir tabur eşlik ediyordu. Konuşmamızın bir kısmını mutlaka duymuş olsa da Helene ve benim kavgamızdan hiç bahsetmedi. "Bizimle geleceksiniz."

Lejyonerler ikiye ayrıldı ve dördü beni tutarken, diğer dördü Helene'i tuttu.

"Neler oluyor?" Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama iri yarı adamlardı, benden daha cüsseli oldukları için yerlerinden kıpırdamadılar. "Bu da ne demek?"

"Aday Veturius bu sadakat sınavı."

XLIII: Laia

Mutfağa girer girmez, Izzi yanıma koştu. Gözü gölgeliydi ve sanki bütün gece uyumamış gibi sarı saçları bir kuş yuvasını andırıyordu.

"Yaşıyorsun! Sen... *Buradasın*! Sandık ki..."

"Sana zarar verdiler mi küçük kız?" Aşçı Izzi'nin peşinden geldi, onun da darmadağınık halde ve gözlerinin kızarmış olduğunu görünce şaşırdım. Pelerinimi aldı, elbisemin halini görünce Izzi'ye bana başka bir elbise getirmesini söyledi. "İyi misin?"

"İyiyim." Başka ne diyebilirdim ki? Hâlâ az önce olanlara anlam vermeye çalışıyordum. Aynı zamanda, Elias'ın Bekkar Hapishanesi hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyordum ve o anda bir şeyi anladım: Buradan çıkıp Direniş savaşçılarını bulmalıydım. Darin'in nerede olduğunu ve neler olduğunu öğrenmeliydim.

"Seni nereye götürdüler Laia?" Izzi elbiseyle geri dönmüştü, hemen üzerimi değiştirip hançeri kalçama en iyi şekilde sakladım. Onlara olanları anlatmak istemiyordum ama bütün geceyi benim için endişelenerek geçirdikleri belliyken yalan da söyleyemezdim.

"Beni üçüncü sınavı kazanmasının karşılığında bir ödül olarak Veturius'a verdiler." Yüzlerindeki korku dolu bakışları görünce hemen ekledim: "Ama beni incitmedi. Hiçbir şey olmadı."

"Gerçekten mi?" Kumandan'ın sesi kanımı dondurdu ve aynı anda, ben, Izzi ve aşçı mutfak kapısına döndük.

"Demek hiçbir şey olmadı." Kafasını eğdi. "Çok ilginç. Benimle gel."

Peşinden çalışma odasına gittim, ayaklarım kurşun kadar ağırdı. İçeri girince gözlerim ölen savaşçıların resimlerinin olduğu duvara kaydı. Hayaletlerle dolu bir odada olmak gibiydi.

Kumandan çalışma odasının kapısını kapatıp etrafımda daire çizmeye başladı.

"Geceyi Aday Veturius'la geçirdin," dedi.

"Evet efendim."

"Sana tecavüz etti mi?"

İğrenç soruyu rahatlıkla sordu. Sanki yaşımı ya da adımı soruyordu.

"Hayır efendim."

"Geçen gece seninle o kadar ilgileniyormuş gibi görünürken, neden bundan yararlanmadı? Ellerini üzerinden ayıramıyordu."

Ay Festivali'nin olduğu geceden bahsettiğini anladım. Korkumun kokusunu almış gibi bana doğru bir adım yaklaştı.

"Bilmiyorum."

"Çocuk seni gerçekten önemsiyor olabilir mi? Sana yardım ettiğini biliyorum, kum tepelerinden seni yukarı taşıdığında ve birkaç gece önce Marcus saldırdığında." Bir adım daha attı. "Ama ikinizi hizmetkârların koridorunda bulduğum gece, asıl o geceyi merak ediyorum. Ne yapıyordunuz? Seninle işbirliği içinde mi? Taraf mı değiştirdi?"

"Ben neden bahsettiğinizden emin değilim-"

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gökler adına. Olamaz.

"Benim de casuslarım var köle. Denizciler, Kabileliler arasında." Artık aramızda sadece birkaç santimetre vardı ve

kolu boğazımda ince bir darağacı ilmiği gibiydi. "Direniş'te bile. Nerelerde gözlerimin olduğunu bilsen şaşırırsın. O Âlim sıçanları sadece bilmelerini istediğim şeyleri biliyorlar. Onlarla en son buluştuğunda ne işler çeviriyorlardı? Önemli bir şey mi planlıyorlardı? Çok sayıda adamı içeren bir şey mi? Belki de ne olduğunu merak ediyorsundur. Yakında öğreneceksin."

Ondan kurtulmayı akıl edemeden elini boynuma doladı. Karşı koydum ama elini daha çok sıktı. Kollarındaki kasları şişti ama gözleri her zamanki gibi ifadesiz ve ölüydü.

"Casuslara ne yaptığımı biliyor musun?"

"Ben-hayır-lütfen-" Nefes alamıyordum. düşünemiyordum.

"Onlara bir ders veririm. Onlara ve onlarla işbirliği yapan herkese. Bulaşıkçı kıza örneğin." Hayır, Izzi'ye değil, Izzi'ye değil. Gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya başladığı sırada biri kapıyı tıklattı. Beni bırakınca yere yığıldım. Az önce neredeyse kölesini öldürecek kişi o değilmiş gibi, gelişigüzel bir şekilde kapıyı açtı.

"Kumandan." Dışarıda bir Kâhin bekliyordu -bu kez bir kadındı- ufak tefek ve bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Daha önce olduğu gibi yanında lejyonerleri görmeyi beklcdim ama yalnızdı. "Kızı almaya geldim."

"Onu alamazsın," dedi Kumandan. "O bir suçlu ve-"

"Kızı almaya geldim." Kâhin'in yüzü sertleşti, o ve Kumandan göz göze geldiler, sessiz bir irade savaşı veriyorlardı. "Onu bana ver ve gel. Amfitiyatroda olmamız gerekiyor."

"O bir casus-"

"Ve uygun bir şekilde cezalandırılacak." Kâhin bana döndü, gözlerimi ondan alamıyordum. Bir an için kendimi kara gözlerinde gördüm - kalbim durdu, yüzüm cansızdı. Bilgi

zihnime yerleştirilmiş gibi Kâhin'in beni Azrail'e götürdüğünü, ölümümün yaklaştığını anladım - baskında ya da Marcus beni dövdüğünde olduğundan daha yakındı.

"Beni ona vermeyin," diye kendimi Kumandan'a yalvarırken buldum. "Lütfen, verme-"

Kâhin sözümü bitirmeme izin vermedi. "Bize karşı gelme Keris Veturia. Başarısız olursun. Amfitiyatroya ya kendi rızanla gelirsin ya da seni zorla götürürüm. Hangisi olacak?"

Kumandan tereddüt ederken, Kâhin sabırla nehirdeki bir taş gibi bekledi. En sonunda, Kumandan kafasını salladı ve kapıdan dışarı çıktı. Bir gün içinde ikinci kez ağzıma bir şey tıkıldı ve bağlandım. Sonra Kâhin beni sürükleyerek Kumandan'ı takip etti.

XLIV: Elias

"Karşı koymayacağım," dedim askerler beni ve Helene'i tutup gözlerimizi bağlarken. "Ama lanet olası ellerinizi üzerimden çekin." Karşılığında biri ağzıma bir şey tıkadı ve kılıçlarımı aldı.

Lejyonerler bizi uçurumdan yukarı çektiler ve okulun içinde sürüklediler. Bot sesleri etrafımda gümbürdüyordu, komutanlar emirler yağdırıyorlardı ve *amfitiyatro* ve *dördüncü sınav* kelimelerini duyabiliyordum. Bütün vücudum kaskatı kesildi. Arkadaşlarımı öldürdüğüm yere dönmek istemiyordum. Oraya bir daha adımımı atmak istemiyordum.

Cain sessizce önümde ilerliyordu. Yine beni mi okuyordu? Helene'i mi okuyordu? *Önemi yok.* Onu unutmaya, orada değilmiş gibi düşünmeye çalıştım.

Canını verecek kadar sadık. Sözler Laia'nın söylediklerine çok benziyordu. *Senin bir ruhun var. Bunu senden almalarına izin verme.* Kâhinler'in tam olarak bunu yapmaya çalışacaklarını hissettim. O nedenle, Laia'nın bahsettiği sınırı, zihnimin topraklarında derin bir oluk olarak çizdim. *Onu geçmeyeceğim. Ne olursa olsun. Geçmeyeceğim.*

Helene'in yanımda olduğunu, korktuğunu hissedebiliyordum, etrafımızdaki havayı donduruyor ve sinirlerimi geriyordu.

"Elias." Lejyonerler onun ağzını tıkamamışlardı, muhtemelen ağzını açmayacak kadar aklı başında olduğu için. "Beni dinle. Kâhinler senden ne yapmanı istiyorlarsa yapmalısın, anlıyor musun? Bu sınavı kim kazanırsa İmparator olacak - Kâhinler berabere kalamayacağımızı söylediler. Güçlü ol Elias. Bunu kazanamazsan, her şeyi kaybedersin."

Sesinde beni huzursuz eden bir çaresizlik, sözlerinde açık bir uyarı vardı. Başka bir şey söylemesini bekledim fakat ya ağzı tıkandı ya da Cain onu susturdu. Çok geçmeden etrafımda yüzlerce sesin yankılandığını, beni tepeden tırnağa doldurduğunu hissettim. Amfitiyatroya ulaşmıştık.

Lejyonerler beni birkaç basamaktan çekerek çıkardıktan sonra dizlerimin üstüne çökmeye zorladılar. Helene de yanımdaydı, gözlerimizin ve ellerimizin bağları açıldı, ağzımızı tıkayan bez parçaları çıkarıldı.

"Demek ağızlarınızı tıkadılar. Kalıcı olmaması çok kötü."

Helene'in diğer tarafında diz çökmüş duran Marcus bana dik dik baktı, her gözeneğinden nefret fışkırıyordu. Vücudu saldırmaya hazır bir yılan gibi toplanmıştı. Kemerindeki hançeri dışında silahsızdı. Üçüncü sınav sonrasındaki bütün ağırbaşlılığı zehirli sözlere dönüşmüştü. Zak her zaman ikizlerin daha zayıfı olmuştu ama en azından Yılan'ı kontrol altında tutuyordu. Sakin kardeşi yanında yokken, Marcus neredeyse vahşi görünüyordu.

Ona aldırmayıp kendimi olacaklara karşı hazırladım. Lejyonerler bizi, bir şey bekliyormuş gibi gözlerini amfitiyatronun girişinden ayırmayan Cain'in arkasındaki yüksek bir platformda bırakmışlardı. Platformun etrafına bir düzine Kâhin dizilmişti, varlıklarıyla stadyumu karartan hırpani gölgeler gibilerdi. Onları tekrar saydım - Cain dahil on üç kişilerdi. Bu birinin aralarında olmadığı anlamına geliyordu.

Amfitiyatronun geri kalanı tamamen doluydu. Valiyi ve belediye meclis üyelerini gördüm. Büyükbabam Kumandan'ın çadırının birkaç sıra arkasında özel muhafız grubuyla oturuyordu ve gözleri üzerimdeydi.

"Kumandan gecikti." Hel annemin boş koltuğuna işaret etti.

"Yanılıyorsun Aquilla," dedi Marcus. "Tam zamanında gelecek." Konuştuğu sırada, annem amfitiyatrodan içeri girdi. Onu izleyen on dördüncü Kâhin narin haline rağmen bağlı ve ağzı tıkalı bir kızı arkasında çekiştirerek getirmeyi başarıyordu. Gür saçların serbest kaldığını görünce kalbim duracak gibi oldu - o Laia'ydı. Burada ne işi vardı? Neden bağlıydı?

Kumandan yerini alırken, Kâhin Laia'yı Cain'in yanına bıraktı. Köle kız ağzındaki paçavraya rağmen konuşmaya çalıştı ama çok sıkı bağlanmıştı.

"Adaylar." Cain konuşmaya başlar başlamaz seyircilerin üzerine sessizlik çöktü. Bir grup martı tiz çığlıklar atarak tepemizden geçti. Şehirde, bir satıcı mallarını satıyordu, sesindeki melodi buraya kadar geliyordu.

"Son sınav sadakat sınavı. İmparatorluk bir köle kızın ölmesine karar verdi." Cain, Laia'ya işaret edince çok yüksekten atlamışım gibi midem altüst oldu. Hayır. O masum. O yanlış bir şey yapmadı.

Laia'nın gözleri kocaman oldu. Dizlerinin üzerinde geri geri gitmeye çalıştı. Onu platforma getiren Kâhin arkasında diz çöküp, bir kuzuyu tutan kasap gibi onu sabit bir şekilde tuttu.

"Size başlamanızı söylediğimde," dedi Cain sakin bir şekilde, sanki on yedi yaşındaki bir kızın ölümünden bahsetmiyormuş gibi, "hepiniz aynı anda onu öldürmeye çalışacaksınız. Emri kim yerine getirirse, sınavın galibi o olacak."

"Bu yanlış Cain," diye haykırdım. "İmparatorluk'un onu öldürmek için hiçbir sebebi yok."

"Sebebinin ne olduğunun önemi yok Aday Veturius. Sadece sadakat. Emre karşı gelirsen, Sınavda başarısız olursun. Başarısızlığın cezası ölüm."

Kâbusumda gördüğüm savaş alanını düşündüm, o anıyı

hatırlayınca kanım ağırlaştı. Leander, Demetrius, Ennis - hepsi o alandaydılar. Hepsini öldürmüştüm.

Laia da oradaydı, boğazı kesilmişti, gözleri donuktu ve saçları başının etrafında ıslak bir bulut gibiydi.

Ama bunu henüz yapmadım, diye içimden geçirdim çaresizce. *Onu öldürmedim.*

Kâhin sırayla bize baktıktan sonra lejyonerlerden bir kılıç -benim kılıçlarımdan birini- alıp platformda Marcus, Helene ve benden eşit uzaklığa koydu.

"Başlayın."

Bedenim zihnimden önce ne yapması gerektiğini bildi ve Laia'nın önüne atladım. Eğer kendimi o ve diğerlerinin arasına koyabilirsem, şansı olabilirdi.

Çünkü o savaş alanında ne gördüğümün önemi yoktu. Onu öldürmeyecektim. Ve başka birinin de onu öldürmesine izin vermeyecektim.

Helene ve Marcus'tan önce yanına ulaştım ve ikisinden birinin saldırmasını bekleyerek hemen çömeldim. Ama Laia'ya saldırmak yerine Helene, Marcus'un üzerine atıldı ve yumruğunu şakağına geçirdi. Marcus taş gibi yere yığıldı, saldırıyı beklemediği açıktı ve Helene onu platformdan ittikten sonra ayağıyla kılıcını bana doğru itti.

"Yap şunu Elias!" dedi. "Marcus gelmeden yap!"

Sonra öldürmek yerine kızı koruduğumu gördü ve boğulurcasına tuhaf bir ses çıkardı. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu, herkes nefesini tutmuştu.

"Yapma bunu Elias," dedi. "Şimdi değil. Neredeyse bitmek üzere. İmparator olacaksın. Öngörülen sensin. Lütfen Elias, İmparatorluk için yapabileceklerini düşün-"

"Sana geçmeyeceğim bir sınır olduğunu söyledim." Bunu söylerken tuhaf bir sakinlik hissediyordum, haftalardır olma-

dığım kadar sakindim. Laia gözlerini Helene'den hızla bana çevirdi. "O sınır bu. Onu öldürmeyeceğim."

Helene kılıcı aldı. "Öyleyse, kenara çekil," dedi. "Bunu ben yapacağım. Acısız bir ölüm olacak." Gözlerini yüzümden ayırmadan yavaşça bana doğru hareket etti.

"Elias," dedi. "Ne yaparsan yap, ölecek. İmparatorluk buna karar verdi. Sen ya da ben yapmazsak, Marcus yapacak - eninde sonunda uyanacak. Buna ondan önce son verebiliriz. Ölmesi gerekiyorsa, en azından bundan iyi bir sonuç çıkacak. İmparatoriçe olacağım. Sen de Kızıl Örümcekkuşu olacaksın." Bir adım daha attı.

"Hükümdar olmayı istemediğini biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Ne de Kara Muhafız üzerinde egemen olmak istiyorsun. Daha önce anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. O yüzden, bunu halletmeme izin verirsen, kanım ve canım üzerine yemin ederim ki İmparatoriçe ilan ediliğim anda seni İmparatorluk'a ettiğin yeminlerden azat edeceğim. Nereye istersen gidebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Hiç kimseye bağlı olmayacaksın. Özgür olacaksın."

Vücudunu izliyor, saldırıya hazırlanmanda önce kaslarının kasılmasını bekliyordum ama gözlerim gözlerine kaydı. *Özgür olacaksın*. Tek istediğim şeyi, asla dönmeyeceğini bildiğim bir yeminle bana gümüş tabakta sunuyordu.

Korkunç bir saniye bunu düşündüm. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Kendimi, Navium limanından kimsenin bedenim ve ruhum üzerinde hak iddia etmeyeceği güneydeki krallıklara doğru denize açılırken hayal ettim.

En azından bedenimin. Çünkü eğer Helene'in Laia'yı öldürmesine izin verirsem, ruhum olmayacaktı.

"Onu öldürmek istiyorsan," dedim Helene'e, "önce beni öldürmen gerekecek."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve bir an her şeyi onun gözlerinden gördüm. Bunu çok istiyordu ama onu bundan alıkoyan düşman değildi, bendim.

Birbirimiz için çok şey ifade ediyorduk. Ve ona ihanet ediyordum. Tekrar.

Sonra bir ses duydum; çeliğin ete saplanma sesi. Arkamda, Laia o kadar ani bir şekilde öne doğru atıldı ki Kâhin de onunla birlikte düştü, elleri hâlâ kızın gevşek kolları üzerindeydi. Laia'nın saçları etrafına dağıldı ama yüzünü ve gözlerini göremiyordum.

"Hayır! Laia!" Yanına çöküp onu sarstım ve yüzüstü çevirmeye çalıştım. Ama lanet olası Kâhin'i üzerinden alamıyordum, çünkü kadın korkuyla titriyordu, pelerini Laia'nın eteklerine dolanmıştı. Laia sessizdi, vücudu bir bez bebeğinki kadar gevşekti.

Platforma düşen hançerin kabzasını ve hızla etrafına yayılan kan gölünü gördüm. Kimse bu kadar kan kaybettikten sonra hayatta kalamazdı.

Marcus.

Onu sahnenin gerisinde dururken gördüğümde artık çok geçti. Uyanması riskine girmeden Helene ve benim onu öldürmüş olmamız gerektiğini anladığımda çok geçti.

Laia'nın ölümünün ardından kopan gürültü beni sarstı. Binlerce ses aynı anda bağırmaya başladı. Büyükbabam boynuz yarası alan bir boğadan daha gür bir sesle bağırıyordu.

Marcus platforma atladı, bana geldiğini biliyordum. Gelmesini istiyordum. Yaptığı şey yüzünden onun canını almak istiyordum.

Cain'in elini kolumda hissettim, bana engel oldu. Sonra amfitiyatronun kapıları aniden açıldı. Marcus kafasını çevirdi, köpükle kaplı bir aygır merasim alanının kapılarından içe-

ri dörtnala girdiğini görünce şaşkınlıktan dili tutuldu. Atın sırtındaki lejyoner yere indi, ayaklarını yere koyarken hayvan şaha kalktı.

"İmparator," dedi lejyoner. "İmparator öldü! Taia Soyu düştü!"

"Ne zaman?" diye araya girdi Kumandan. Yüzünde en ufak bir şaşkınlık yoktu. "Nasıl?"

"Bir Direniş saldırısı efendim. Serra'ya gelirken şehirden sadece bir gün uzakta yolda öldürüldü. O ve yanındakiler. Çocuklar bile."

Bekleyen sarmaşıklar meşenin etrafını sarıp onu boğacak. Sona gelmeden önce yol açılacak. Bu Kumandan'ın haftalar önce ofisinde söylediği kehanetti ve şimdi birden mantıklı geliyordu. Sarmaşıklar Direniş, meşe ise İmparator idi.

"İmparatorluk'un kadınları ve erkekleri, Blackcliff öğrencileri, adaylar, duymayan kalmasın." Cain kolumu bıraktı, gür sesi amfitiyatronun temelini sarsıyor ve çöken paniği bastırıyordu. "Kâhinler'in öngörüsü gerçek oldu. İmparator öldü ve yeni bir güç yükselmeli, yoksa İmparatorluk yok olacak."

"Aday Veturius," dedi Cain. "Sana sadakatini ispat etmen için bir şans verildi. Ama kızı öldürmek yerine onu korudun. Emrimi uygulamak yerine karşı geldin."

"Elbette karşı gelirim!" Bu olamazdı. "Bu benim dışımda kimse için sadakat sınavı değildi. Onu önemseyen tek kişi bendim. Bu sınav bir şaka olmalı-"

"Bu sınav bize bilmemiz gereken şeyi gösterdi. İmparator olmaya uygun değilsin. İsmin ve rütben senden alındı. Yarın şafakta Blackcliff'in çan kulesinin önünde kellen vurularak öleceksin. Akranların bu utanca tanık olacaklar."

İki Kâhin ellerime ve bileklerimin etrafına zincirler tak-

tılar. Zincirleri daha önce fark etmemiştim. Onları yoktan mı var etmişlerdi? Karşı koyamayacak kadar sersemlemiştim. Laia'yı dizginleyen Kâhin güçlükle kızın bedenini kaldırdı ve sendeleyerek platformdan indi.

"Aday Aquilla," dedi Cain. "Düşmanı öldürmeye hazırdın. Ama Veturius'la karşı karşıya kalınca bocalayıp isteğine saygı gösterdin. Akranına bu kadar sadık olman hayranlık uyrandıran bir şey fakat İmparatorluk'a karşı sadakatin yok. Üç adaydan sadece Aday Farrar emrimi sorgusuz ve İmparatorluk'a bağlı bir şekilde yerine getirmeye kalktı. O nedenle, onu dördüncü sınavın galibi ilan ediyorum."

Helene'in yüzü bembeyazdı, benim gibi onun da aklı gözlerimizin önünde olup biten bu saçmalığı anlamakta zorluk çekiyordu.

"Aday Aquilla." Cain, Hel'in kılıcını pelerininden çekip çıkardı. "Yeminini hatırlıyor musun?"

"Ama bu olamaz-"

"Aday Aquilla ben yeminime sadık kalacağım. Ya sen?"

Hain bir sevgiliyi süzer gibi Kâhin'i süzdü ve uzattığı kılıcı aldı. "Kalacağım."

"Öyleyse, diz çök ve bağlılık yemini et, çünkü biz Kâhinler, Marcus Antonius Farrar'ı İmparator ilan ediyoruz, o Savaşçı Ordusunun Yüksek Kumandanı, Yıkıcı Komutan, Krallık Hükümdarı. Ve sen Aday Aquilla onun Kızıl Örümcekkuşu'sun, ondan sonra geleceksin ve iradesini uygulayan kılıcı olacaksın. Bağlılığın ölüm dışında bozulamayacak. Yemin et."

"Hayır!" diye kükredim. "Helene, bunu yapma!"

Bana doğru döndü, gözlerindeki bakış içim bir bıçakla oyuluyormuş gibi hissetmeme neden oldu. *Sen seçtin Elias*, diyordu solgun gözleri. *Onu seçtin*.

"Yarın," dedi Cain, "Veturius'un idamından sonra Öngörülen'in taç giyme törenini yapcağız." Yılana baktı. "İmparatorluk senin Marcus."

Marcus omzunun üzerinden bir gülümsemeyle baktı ve yüzlerce kez yaptığını gördüğüm bir şeyi irkilerek fark ettim. Bu düşmanına hakaret ettiğinde, bir dövüşü kazandığında ya da böbürlenmek istediğinde kardeşine attığı bakıştı. Ama gülümsemesi kayboldu, çünkü Zak yanında değildi.

Yüzü ifadesizleşti ve kibir ya da zafer duygusundan yoksun bir şekilde Helene'e baktı. Duygusuzluğu kanımı dondurdu.

"Bağlılık yeminin Aquilla," dedi tekdüze bir sesle. "Bekliyorum."

"Cain," dedim. "O uygun değil. Olmadığını biliyorsun. O deli. İmparatorluğu yok edecek."

Kimse beni duymadı. Ne Cain. Ne Helene. Ne de Marcus.

Helene konuşmaya başladığında, tam bir Maskeli gibi sakin, aklı başında ve duygusuzdu.

"Marcus Antonius Farrar'a bağlı kalacağıma yemin ederim," dedi. "O Öngörülen İmparator, Savaşçı Ordusunun Yüksek Kumandanı, Yıkıcı Komutan, Krallık Hükümdarı. Ölene kadar onun Kızıl Örümcekkuşu olacağıma, ondan sonra geleceğime ve iradesini uygulayan kılıcı olacağıma yemin ederim."

Sonra başını eğerek selam verip Yılan'a kılıcını sundu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RUHEN VE BEDENEN

XLV: Laia

"Yaşamak istiyorsan kızım, öldüğünü düşünmelerine izin ver."

Kalabalığın gürültüsü yüzünden Kâhin'in fısıltısını güçlükle duydum. Savaşçı kutsal kadının bir sebepten ötürü bana yardım etmek istemesine şaşırıp kaldığım için sesimi çıkarmadım. Ağırlığı beni platforma doğru iterken, Marcus'un yanına sapladığı hançer yere düştü. Kan platforma yayılırken ürperdim, aklıma büyükannemin ölümü geldi, tıpkı bunun gibi bir kan gölüne düşüp ölmüştü.

"Kıpırdama," dedi Kâhin. "Ne olursa olsun."

İstediğini yaptım, Elias adımı haykırıp onu üzerimden çekmeye çalışsa da sesimi çıkarmadım. Ulak İmparator'a düzenlenen suikastı haber verdi; Elias ölümle cezalandırılıp zincirlendi. Bu sırada hareketsiz kaldım. Ama Cain isimli Kâhin taç giyme töreninden bahsedince, haykırmamak için kendimi zor tuttum. Taç giyme töreninden sonra ölüm hücresindeki mahkûmlar idam edileceklerdi - bu Direniş Darin'i hapisten çıkarmazsa, yarın öleceği anlamına geliyordu.

Gerçekten ölecek miydi? Mazen, Darin'in Bekkar'daki ölüm hücresinde olduğunu söylemişti. Elias, Bekkar'da ölüm hücreleri olmadığını söylemişti.

Bıkkınlıktan haykırmak istiyordum. Netliğe ihtiyacım vardı. Bana bunu verebilecek tek kişi Mazen'di ve onu bulmamın tek yolu buradan çıkmaktı. Ama ayağa kalkıp elimi kolumu sallayarak dışarı çıkamazdım. Herkes öldüğümü sanıyordu. Gidebilsem bile, Elias az önce canını benim için feda etmişti. Onu terk edemezdim.

İşe yaramaz ve ne yapacağımı bilmez bir şekilde yatmaya

devam ederken, Kâhin benim yerime kararı verdi. "Hareket edersen ölürsün," diye beni uyardıktan sonra üzerimden kalktı. Bütün gözler yanımızdaki tablo üzerindeyken, beni kaldırıp sendeleyerek amfitiyatronun kapısına doğru götürdü.

Ölü. Ölü. Kadının sesini zihnimde duyabiliyordum. *Ölmüş gibi yap.* Uzuvlarım ağırlaştı ve başım gevşek bir şekilde sallanmaya başladı. Gözlerim kapalıydı ama Kâhin dengesini kaybedip düşecek gibi olurken bir anda gözlerim açıldı. Kimse fark etmedi ama Aquilla sadakat yeminini ederken bir anlığına Elias'ın yüzünü gördüm. Ağabeyimin götürülmesini ve dedemle ninemin öldürülmelerini görmüş, dayağa ve yaralanmalara maruz kalmış ve ölüm krallığının karanlık kıyılarını ziyaret etmiş olsam da o an Elias'ın gözlerini gördüğümde hissettiğim üzüntüyü ve çaresizliği hiç hissetmemiştim.

Kâhin doğruldu. İki akranı sert bir kalabalığın içinde küçük kız kardeşlerini korumak isteyen erkek kardeşler gibi yanında belirdi. Kanı giysilerimi ıslatıyor ve siyah ipekle birleşiyordu. O kadar çok kan kaybetmişti ki yürüyebilecek gücü nasıl bulduğunu anlayamıyordum.

"Kâhinler ölmez," dedi dişlerinin arasından. "Ama kanayabiliriz."

Amfitiyatronun kapılarına geldik, kapılardan geçer geçmez kadın beni bir duvar oyuğuna bıraktı. Neden benim için o hançer darbesini aldığını açıklamasını bekledim ama diğer Kâhinler'in desteğiyle topallayarak ilerledi.

Amfitiyatronun kapılarından Elias'ın zincirlenmiş bir şekilde dizlerinin üstünde durduğu yere baktım. Mantığım bana onun için hiçbir şey yapamayacağımı, ona yardım etmeye çalışırsam öleceğimi söylüyordu.

"Yaralanmamışsın." Cain hâlâ tıka basa dolu amfitiyatro-

dan çıktı, sürekli konuşup duran kalabalık farkında değildi. "Güzel. Beni izle." Elias'a attığım bakışı fark edince kafasını salladı.

"Artık ona yardım edemezsin," dedi Cain. "Kaderi mühürlendi."

"Onun için buraya kadar mı?" Cain'in düşüncesizliği karşısında şaşırdım. "Elias beni öldürmeyi reddettiği için mi ölecek? Onu merhamet gösterdiği için mi cezalandıracaksınız?"

"Sınavların kuralları var," dedi Cain. "Aday Veturius kuralları çiğnedi."

"Kurallarınız eksik. Ayrıca, Elias kurallarını çiğneyen tek kişi değildi. Marcus'un beni öldürmesi gerekirdi ama öldürmedi. Yine de onu İmparator ilan ettiniz."

"Seni öldürdüğünü *sanıyor*," dedi Cain. "Ve bunu bilmekten zevk alıyor. Önemli olan bu. Gel, okuldan ayrılmalısın. Kumandan yaşadığını öğrenirse, hayatın tehlikeye girer."

Kendi kendime Kâhin'in haklı olduğunu, Elias için hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Ama huzursuzdum. Bunu daha önce de yapmıştım. Birini geride bırakmış ve ondan sonra hayatımın her anını pişmanlık içinde yaşamıştım.

"Benimle gelmezsen ağabeyin ölecek." Kâhin iç çatışmamı hissedip üsteledi. "İstediğin bu mu?"

Kapılara doğru ilerledi, kararsızlıkla geçen korkunç birkaç dakikanın ardından Veturius'a arkamı dönüp onu izledim. Elias becerikliydi - ölümden kaçınmanın bir yolunu hâlâ bulabilirdi. *Ama ben bulamam Laia.* Darin'i duydum. *Sen bana yardım etmedikçe bulamam.*

Blackcliff'in kapılarını koruyan lejyonerler okuldan çıktığımız sırada bizi görmemiş gibilerdi, Cain'in üzerlerinde Kâhin büyüsü kullanıp kullanmadığını merak ettim. Neden bana yardım ediyordu? Karşılığında ne istiyordu?

Şüphelerimi okuyorsa bile belli etmeyip hızla beni Çizerler Bölgesi'nden geçirip Serra'nın bunaltıcı sokaklarına girdik. Rotası öylesine karışıktı ki bir süre aklında belirli bir yer olmadığını düşündüm. Kimse bize dönüp ikinci kez bakmadı, kimse İmparatoru'n ölümünden ya da Marcus'un taç giyme töreninden bahsetmiyordu. Haber henüz yayılmamıştı.

Cain ve benim aramdaki sessizlik yere düşse paramparça olacakmış gibi uzadı. Ondan kurtulup Direniş'i nasıl bulacaktım? Kâhin'in düşüncemi okumaması için bunu aklımdan çıkardım ama çoktan düşünmüştüm o nedenle artık geç olmalıydı. Yan gözle ona baktım. Her şeyi okuyor muydu? Her düşüncemi duyabiliyor muydu?

"Aslında zihin okuma değil," diye mırıldandı Cain ve kollarımı etrafıma sarıp ilerlemeye devam ettim ama bunun düşüncelerimi daha iyi koruyacağını sanmıyordum.

"Düşünceler karışıktır," diye açıkladı. "Dağınık. Bir orman dolusu sarmaşık gibi birbirlerine dolanırlar, bir kanyondaki tortular gibi katmanlar halindedirler. Sarmaşıkların arasından geçmeli ve tortuların izini sürmeliyiz. Tercüme edip şifrelerini çözmeliyiz."

Lanet olsun. Benim hakkımda ne biliyordu? Her şeyi mi? Hiçbir şeyi mi?

"Nereden başlayayım Laia? Bedenindeki her hücrenin kardeşini bulup kurtarmaya odaklandığını biliyorum. Ailenin Direniş'in en güçlü liderleri olduğunu biliyorum. Keenan adındaki bir Direniş savaşçısından hoşlandığını ama sevgine karşılık verip vermeyeceğine güvenmediğini biliyorum. Senin bir Direniş casusu olduğunu biliyorum."

"Ama bir casus olduğumu biliyorsan-"

"Biliyorum," dedi Cain, "ama önemi yok." Gözlerinde uzun zaman önce ölen birini hatırlamış gibi eski bir üzüntü

belirdi. "Diğer düşüncelerin özünde kim olduğun hakkında daha net konuşuyor. Geceleri sanki gökyüzü seni soğuk kollarıyla boğmak için üstüne çullanıyormuş gibi yalnızlığın seni eziyor-"

"Bu doğru-ben-"

Ama Cain bana aldırmadı, sanki benim yerime kendi sırları hakkında konuşuyormuş gibi kırmızı gözleri dalgın, sesi pürüzlüydü.

"Annenin cesaretine asla sahip olamamaktan korkuyorsun. Korkaklığının ağabeyinin kaderine karar vermesinden korkuyorsun. Ailenin çocukları yerine Direniş'i neden seçtiklerini anlamak istiyorsun. Kalbin Keenan'ı istiyor ama Elias Veturius yakınındayken bedenin yanıyor. Sen-"

"Yeter." Ben olmayan birinin hakkımda bu kadar çok şey bilmesi dayanılmazdı.

"Sen dolusun Laia. Hayat, karanlık, güç ve azimle dolusun. Sen rüyalarımızdasın. Yanacaksın, çünkü küllerin arasındaki bir korsun. Kaderin bu. Direniş casusu olmak-senin küçük bir yanın. Bu hiçbir şey."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Hakkımda bu kadar çok şey bilmesine rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmemem yanlıştı.

"Bana dair hiçbir şey değerli değil Laia," dedi Kâhin. "Ben bir yanlışlığım, hatayım. Başarısızlık ve kötülüğüm, açgözlülük ve nefretim. Suçluyum. Bizler, bütün Kâhinler, suçluyuz." Kafamın karıştığını görünce içini çekti. Kara gözlerini gözlerime dikti, kendisi ve kendi ırkından bahsedişi bir rüyadan uyanmak gibi zihnimden kayboldu.

"Geldik," dedi.

Tereddütle etrafıma baktım. Önümde iki yanında birbirine benzeyen evler olan sessiz bir sokak uzanıyordu. Tacirler

Bölgesi mi? Yoksa Yabancılar Bölgesi miydi? Emin değildim. Sokaktaki birkaç kişi tanıyamayacağım kadar uzaktaydılar.

"Burada ne arıyoruz?"

"Ağabeyini kurtarmak istiyorsan, Direniş'le konuşmalısın," dedi. "Seni onlara getirdim." Önümdeki sokağa işaret etti. "Sağdan yedinci ev. Bodrumdalar. Kapı kilitli değil."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum ona. "Ne tür bir oyun-"

"Oyun yok Laia. Şimdilik menfaatlerimizin benzer olduğunu söylemek dışında soruna yanıt veremem. Seni bu konuda kandırmayacağıma dair sana kanım üzerine yemin ederim. Şimdi hemen git. Zaman beklemez ve korkarım çok az vaktin var."

Sakin duruşuna rağmen, sesindeki telaşı yanlış anlamam mümkün değildi. Huzursuzluğumu artırdı. Başımı eğerek teşekkür ettim, son birkaç dakikanın tuhaflığını merak ederek yanından uzaklaştım.

***

Kâhin'in öngördüğü gibi, evin bodrumuna açılan arka kapısı kilitli değildi.

"Laia?" Bir kılıç düştü ve Keenan ışığa doğru yürüdü. Kızıl saçları tuhaf açılarla dik dik duruyordu ve koluna gelişigüzel bir şekilde sardığı bandajı kanlıydı. "Yerimizi nasıl buldun? Burada olmamalısın. Senin için güvenli değil. Çabuk!" Omzunun üzerinden baktı. "Mazen seni görmeden git!"

"Blackcliff'e gizli bir giriş keşfettim. Ona söylemek zorundayım. Ve başka bir şey daha var-bir casus-"

"Hayır Laia," dedi Keenan. "Yapamazsın-"

"Kim var orada Keenan?" Ayak sesleri bize doğru yaklaştı ve birkaç saniye sonra Mazen merdivenlerden kafasını uzattı.

"Ah, Laia. İzimizi sürmüşsün." Yaşlı adam Keenan'a bundan o sorumluymuş gibi sert bir bakış attı. "Getir onu."

Ses tonu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve eteğimdeki kesikten Elias'ın bana verdiği hançere uzandım.

"Laia, beni dinle," diye fısıldadı Keenan beni merdivenlerden aşağı indirirken. "Ne derse desin, ben-"

Bodruma girdiğimiz sırada, "Gel," diye Mazen Keenan'ın sözünü kesti. "Fazla vaktim yok." Bodrum ufaktı ve bir köşede kasalar dolusu eşyalar, tam ortada ise yuvarlak bir masa vardı. Masada gülümsemeyen ve soğuk bakışlı iki adam oturuyordu - Eran ve Haider.

Kumandan'ın casusunun onlardan biri olup olmadığını merak ettim.

Mazen bana doğru kırık dökük bir sandalye itti, oturmamı istediği belliydi. Keenan arkamda durdu, huzursuz bir hayvan gibiydi, ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

"Pekâlâ Laia," dedi Mazen sandalyeye otururken. "Bize verebileceğin herhangi bir bilgin var mı? İmparatorun ölmüş olması dışında."

"Nasıl-"

"Çünkü onu ben öldürdüm. Söyle bakalım, yeni İmparator ilan edildi mi?"

"Evet." *İmparator, Mazen tarafından mı öldürülmüştü?* Ona daha fazlasını anlatmak istedim ama sabırsızlığını hissettim. "Marcus İmparator ilan edildi. Taç giyme töreni yarın."

Mazen adamlarıyla bakıştıktan sonra ayağa kalktı. "Eran, habercileri gönder. Haider, adamları hazırla. Keenan, kızla ilgilen."

"Bekle!" Onlarla aynı anda ayağa kalktım. "Dahası var, Blackcliff'e gizli bir giriş keşfettim. Bu yüzden geldim. Ar-

tık Darin'i dışarı çıkarabilirsiniz. Ve bilmen gereken bir şey daha var-" Ona casustan bahsetmek istedim ama bana izin vermedi.

"Blackcliff'e gizli bir giriş yok Laia. Olsa bile, bir okul dolusu Maskeli'nin bulunduğu yere saldırı düzenleyecek kadar aptal değilim."

"Öyleyse nasıl-"

"Nasıl mı?" dedi. "Güzel bir soru. En talihsiz anda karargâhına giren ve Dişi Aslan'ın uzun zaman önce ortadan kaybolan kızı olduğunu iddia eden bir kızdan nasıl kurtulursun? Kızın ağabeyini kurtarman için sana aptalca baskı yapan Direniş'in önemli bir bölümünü nasıl yatıştırırsın? Vaktin ya da yeterli sayıda adamın yokken nasıl ona yardım ediyormuş gibi görünürsün?"

Ağzım kurudu.

"Sana nasıl olduğunu söyleyeyim," dedi Mazen. "Kıza geri dönemeyeceği bir görev verirsin. Onu anne babasının katilinin inine, Blackcliff'e gönderirsin. Ona İmparatorluk'taki en tehlikeli kadını gözetlemek, gerçekleşmeden önce sınavlar hakkında bilgi toplamak gibi üstesinden gelmesi imkânsız olan görevler verirsin."

"Sen-sen Kumandan'ın ailemi öldürdüğünü biliyordun-"

"Kişisel bir sebebi yok kızım. Sana, beni senin için adamlarını Direniş'ten çekmekle tehdit etti. Bir bahane arıyordu ve sen karşımıza çıktığında, aradığı bahaneyi buldu. Ama ona ve adamlarına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. İmparatorluk anneni öldürdüğünde yok ettiklerini yeniden inşa etmek için yıllarımı harcadım. Her şeyi mahvetmene izin veremezdim.

"Kumandan'ın birkaç saat içinde olmasa da en fazla birkaç gün içinde senden kurtulacağını sanıyordum. Ama hayatta kaldın. Bana Ay Festivali'nde -gerçek- bilgi getirdiğinde,

adamların Sana ve ekibinin anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirdiğini kabul edeceklerine dair beni uyardı. Ağabeyinin Merkez Hapishanesi'nden çıkarılmasını isteyecekti. Ancak bana söylediğin şey adamlarımızı bu uğurda harcamamızı imkânsız kıldı."

Geriye gittim. "İmparator'un Serra'ya gelişi."

"Bana bundan bahsettiğinde, ona suikast düzenlemek istiyorsam Direniş'in bütün savaşçılarına ihtiyacımız olacağını anladım. Ağabeyini kurtarmaktan daha önemli bir görev, değil mi?"

Kumandan'ın bana söylediklerini hatırladım. *O Âlim sıçanları sadece bilmelerini istediğim şeyleri biliyorlar. Onlarla en son buluştuğunda ne işler çeviriyorlardı? Önemli bir şey mi planlıyorlardı?*

Gerçek bir yumruk gibi mideme oturdu. Direniş Kumandan'a koz verdiğinin farkında bile değildi. Keris Veturia İmparator ölsün *istemişti*. Direniş, İmparator ve hanesinin en önemli üyelerini öldürmüştü ve yerini Marcus almıştı, şimdi iç savaş ya da Taia Soyu ile Blackcliff arasında bir mücadele olmayacaktı.

Seni aptal, diye bağırmak istedim. *Onun tuzağına düştün!*

"Sana'nın ekibini memnun etmeliydim," dedi Mazen. "Ve seni onlardan uzak tutmalıydım. O yüzden seni başarmanın imkânsız olduğu bir görev için Blackcliff'e gönderdim: Kauf Hapishanesi dışında en iyi korunan, en güçlü Savaşçı kalesine gizli bir giriş bulma görevi. Sana'ya, ağabeyinin kaçışının buna bağlı olduğunu ve daha fazla detay vermenin firarı tehlikeye düşüreceğini söyledim. Sonra ona ve diğer savaşçılara aptal bir kızdan ve onun kardeşinden daha mühim bir görev verdim: İhtilal."

Öne doğru eğildi, gözleri ateşle parlıyordu. "Talus'un öl-

düğü haberinin yayılması an meselesi. Yayıldığında, kaos ve huzursuzluk çıkacak. Bunu bekliyorduk. Keşke annen burada olup bunu görebilseydi."

"Sakın annemi ağzına alma." Sinirimden ona casustan bahsetmeyi unuttum. Ona Kumandan'ın büyük planını bildiğini söylemeyi unuttu. "O *Izzat*'a bağlı *yaşadı*. Sen ise onun çocuklarını satıyorsun, seni pislik. Onu da sattın mı?"

Mazen masanın etrafını dolaştı, boynundaki damarı atıyordu. "Dişi Aslan'ın peşinden ateşe bile giderdim. Onun peşinden cehenneme bile giderdim. Ama sen annen gibi değilsin Laia. Daha çok baban gibisin. Ve baban zayıftı. *Izzat*'a gelince, sen bir çocuksun. Onun ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Kesik kesik solumaya başladım ve dengemi kaybetmemek için uzanıp masadan destek aldım. Keenan'a baktım, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. *Hain*. Bunca zamandır Mazen'in yardım etmek istemediğini biliyor muydu? Küçük aptal kız imkânsız görevlerin peşinde koşarken bakıp gülmüş müydü?

Aşçı bunca zamandır haklıydı. Mazen'e asla güvenmemem gerekirdi. Hiçbirine asla güvenmemem gerekirdi. Darin biliyordu. Bazı şeyleri değiştirmek istemişti ama isyancılarla birlikte olamayacağını anlamıştı. Güvenini hak etmediklerini anlamıştı.

"Ağabeyim," dedim Mazen'e. "O Bekkar'da değil, öyle değil mi? Hayatta mı?"

Mazen içini çekti. "Savaşçılar'ın kardeşini götürdüğü yeri kimse bilmiyor. Vazgeç kızım. Onu kurtaramazsın."

Gözyaşlarım beni yanaklarımdan süzülmekle tehdit ediyordu ama onları tuttum. "Bana nerede olduğunu söyle." Sesimin titrememesine özen gösterdim. "Şehirde mi? Merkez Hapishanesi'nde mi? Biliyorsun. Söyle bana."

"Keenan. Ondan kurtul," diye emretti Mazen. "Başka bir

yerde," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi. "Bu mahallede bir ceset dikkatlerden kaçmaz."

Elias'ın kısa bir süre önce hissetmiş olduğunu düşündüğüm gibi bir hisse kapıldım. İhanet. Çaresizlik. Korku ve panik beni boğmakla tehdit ediyordu; onları bağlayıp bir kenara attım.

Keenan kolumu tutmaya çalıştı ama ondan kurtulup Elias'ın hançerini çıkardım. Mazen'in adamları öne atıldılar ama onlardan daha yakındım ve yeterince hızlı değillerdi. Bir anda bıçağı Direniş liderinin boğazına tuttum.

"Geri çekilin!" dedim hepsine. İstemeye istemeye silahlarını indirdiler. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve o an hiç korku duymuyordum, sadece Mazen'in bana yaşattığı her şey için öfke hissediyordum.

"Bana ağabeyimin nerede olduğunu söyleyeceksin, seni yalancı pislik." Mazen hiçbir şey söylemeyince, bıçağı biraz batırıp ince bir çizgi halinde kan çıkardım. "Söyle," dedim. "Yoksa boğazını keserim."

"Söyleyeceğim," dedi boğuk bir sesle. "Ne işe yarayacaksa. O Kauf'ta kızım. Ay Festivali'nden sonraki gün onu oraya gönderdiler."

Kauf. Kauf. Kauf. Kendimi buna inanmaya zorladım. Bununla yüzleşmeye. Kauf, anne babamın ve kız kardeşimin işkence görüp infaz edildiği yerdi. Kauf en kötü suçluların gönderildiği yerdi. Acı çekmeye. Çürümeye. Ölmeye.

Her şey bitti, diye içimden geçirdim. Çektiğim hiçbir şeyin -kırbaçlanmanın, yaralanmanın, dayağın- önemi yoktu. Direniş beni öldürecekti. Darin hapiste ölecekti. Yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştirmezdi.

Bıçağım hâlâ Mazen'ın boğazındaydı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedim ona. "Göklere ve yıldızlara yemin ederim ki ödeyeceksin."

"Bundan şüpheliyim Laia." Gözleri omzumun üzerine doğru kaydı ve arkamı döndüğümde çok geçti. Bir anda kızıl saçlarla kahverengi gözleri gördüm ve şakağımda hissettiğim ağrı beni karanlığa gömdü.

***

Kendime geldiğimde, ilk hissettiğim şey ölmediğim için rahatlamak oldu. Daha sonra, Keenan'ın yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde ise kör, yakıcı bir öfke hissettim. *Hain! Sahtekâr! Yalancı!*

"Göklere şükür," dedi. "Sana çok sert vurduğumu sandım. Hayır-bekle-" Hançerimi yokladım, bilincimi kazandığım her saniye aklım biraz daha başıma geliyordu. "Canını yakmayacağım Laia. Lütfen dinle."

Hançerim yoktu, telaşla etrafıma baktım. Şimdi beni öldürecekti. Büyük bir kulübedeydik; gün ışığı çarpık tahtaların arasındaki boşluktan içeri süzülüyordu ve duvarlara yaslanmış bahçecilik malzemeleri vardı.

Ondan kaçabilirsem, şehirde saklanabilirdim. Kumandan öldüğümü sanıyordu, bu yüzden köle kelepçelerimi çıkartabilirsem, Serra'dan çıkabilirdim. Ama sonra ne yapacaktım? Kumandan'ın işkencesine uğrama ihtimaline karşı Izzi'yi kurtarmak için Blackcliff'e mi dönecektim? Elias'a mı yardım edecektim? Kauf'a gidip Darin'in kaçmasına yardım mı edecektim? Hapishane bin beş yüz kilometreden daha uzak bir mesafedeydi. Oraya nasıl varacağımı bilmiyordum. Savaşçı devriyeleriyle dolu bir ülkede hayatta kalma becerilerine sahip değildim. Mucizevî bir şekilde oraya ulaşsam bile, nasıl içeri girecektim? Nasıl çıkacaktım? Darin o zamana kadar ölmüş olabilirdi. Şimdi bile ölmüş olabilirdi.

O ölmedi. Ölseydi bilirdim.

Tüm bunlar bir anda aklımdan geçti. Ayağa fırlayıp bir tırmık almak için atıldım. O an önemli olan tek şey Keenan'dan kurtulmaktı.

"Laia hayır." Kollarımı tutup yanlarıma bastırdı. "Seni öldürmeyeceğim," dedi. "Yemin ederim. Lütfen, dinle."

Kara gözlerine baktım, bu kadar zayıf ve aptal hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. "Biliyordun Keenan. Mazen'in hiçbir zaman bana yardım etmek istemediğini biliyordun. Ve bana kardeşimin ölüm hücrelerinde olduğunu söyledin. Beni kullandın-"

"Bilmiyordum-"

"Bilmiyorsan, o halde neden beni o bodrumda bayılttın? Neden Mazen sana beni öldürmeni emrettiğinde öylece durdun?"

"Ona uymasaydım, seni kendi öldürürdü." Keenan'ın gözlerindeki ıstırap beni onu dinlemeye zorladı. Belki de ilk kez benden hiçbir şey saklamıyordu. "Mazen ona karşı olduğunu düşündüğü herkesi kilit altında tutuyor. Kendi iyilikleri için 'onları hapsettiğini' söylüyor. Sana da koruma altında. Aynı şeyi bana da yapmasına izin veremezdim, özellikle de sana yardım etmek isterken."

"Darin'in Kauf'a gönderildiğini biliyor muydun?"

"Hiçbirimiz bilmiyorduk. Mazen bunca zamandır oynuyordu. Hapishanedeki casuslarından aldığı raporları duymamıza izin vermedi. Bize Darin'i dışarı çıkarma planının detaylarını hiçbir zaman açıklamadı. Bana ağabeyinin ölüm hücrelerinde olduğunu sana söylememi emretti - belki de seni öldürülmene neden olabilecek bir riske girmen için kışkırtmayı umuyordu." Keenan beni bıraktı. "Ona güvendim Laia. On senedir Direniş lideri. Öngörüsü, fedakârlığı - bunlar bizi bir arada tutan şeylerdi."

"İyi bir lider olması iyi bir insan olduğu anlamına gelmiyor. Sana yalan söyledi."

"Ve bunu anlayamadığım için aptalın tekiyim. Sana dürüst olmadığından şüpheleniyordu. Sen ve benim... Arkadaş olduğumuzu anlayınca, bana şüphelerinden bahsetti. Yanıldığından emindim. Ama o son buluşmamızda, Mazen ağabeyinin Bekkar'da olduğunu söyledi. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü Bekkar ufak bir hapishane. Kardeşin orada olsaydı, birine onu çıkarması için çoktan rüşvet verebilirdik. Neden böyle söylediğini bilmiyorum. Belki de fark etmeyeceğimi düşündü. Belki sözüne inanmadığın için paniğe kapıldı."

Keenan gözyaşımı sildi. "Sana'ya Mazen'in Bekkar hakkında söylediklerini söyledim ama o gece İmparator'a saldırmak için yola çıkmıştık. Mazen'le ancak daha sonra yüzleşebildi ve beni bu işe karıştırmadı. İyi etti. Ekibinin onu destekleyeceğini sanıyordu ama Mazen onları ihtilal yolunda bir engel olduğuna ikna edince Sana'yı terk ettiler."

"İhtilal işe yaramayacak. Kumandan en başından beri bir casus olduğumu biliyordu. Direniş'in İmparator'a saldıracağını biliyordu. Direniş'ten biri ona rapor veriyor."

Keenan'ın yüzü bembeyaz oldu. "İmparator'a yapılan saldırının fazla kolay olduğunu biliyordum. Mazen'e söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Bunca zamandır, Kumandan saldırmamızı istiyordu. Taius'un ortadan kalkmasını istiyordu."

"Mazen'in darbesine hazır olacak Keenan. Direniş ezilecek."

Keenan cebinde bir şey aradı. "Sana'yı dışarı çıkarmalıyım. Ona casustan bahsetmeliyim. Tariq'a ve ekibindeki diğerlerine ulaşabilirse, onları tuzağa düşmekten kurtarabilir. Ama önce-" Küçük kâğıt bir paket ve kare şeklinde bir deri

parçası çıkarıp bana verdi. "Asit, kelepçelerini kırmak için." Bana onları nasıl kullanmam gerektiğini açıkladı ve talimatları iki kez tekrarlattı. "Sakın hata yapma, yeterince yok. Bulmak çok zor.

"Bu gece kimsenin dikkatini çekme. Yarın dördüncü çanda rıhtıma git. *Kötükedi* isimli tekneyi bul. Silas mücevhercilerine gidecek mücevherlerin olduğunu söyle. Kendi adını, benim adımı ya da başka hiçbir şeyi söyleme. Seni ambarlarında saklayacaklar. Nehrin yukarısında Silas'a doğru üç haftalık bir yolculuk edeceksin. Seninle orada buluşacağım. Ve Darin için ne yapabileceğimize karar vereceğiz."

"Kauf'ta ölür Keenan. Oraya gidene kadar ölebilir."

"Ölmeyecek. Savaşçılar canları istediklerinde insanları nasıl hayatta tutacaklarını bilirler. Ve mahkûmlar Kauf'a acı çekmeleri için götürülürler, ölmeleri için değil. Birçok mahkûm birkaç ay dayanır; bazıları yıllarca dayanabiliyor."

Yaşamın olduğu yerde, dedi büyükannem, *umut vardır*. Umudum karanlıktaki bir mum gibi aydınlandı. Keenan beni dışarı çıkaracaktı. Beni Blackcliff'ten kurtarıyordu. Darin'i kurtarmama da yardım edecekti.

"Arkadaşım Izzi bana yardım etti. Ama Kumandan konuştuğumuzu biliyor. Onu kurtarmak zorundayım. Onu kurtaracağıma dair yemin ettim."

"Üzgünüm Laia. Senden başka kimseyi buradan çıkaramam."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Lütfen, babama olan borcunu ödediğini farz et-"

"Bunu onun için yaptığımı mı sanıyorsun? Onun anısı için mi?" Keenan öne doğru eğildi, gözleri yoğunluktan neredeyse kardı, yüzü o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Belki öyle başlamış olabilirim fakat artık

değil. Sen ve ben Laia. Biz aynıyız. Hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum. Senin sayende. Seni düşünmeden duramıyorum. Düşünmemeye çalıştım. Seni aklımdan çıkarmaya-"

Keenan'ın eli kollarımdan yavaşça yüzüme doğru çıktı. Diğer eli kalçamın kıvrımını takip etti. Saçlarımı geriye itip kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi yüzüme baktı.

Ve sonra beni duvara yasladı, eli sırtımdaydı. Beni öptü, açlıkla ve tutkuyla. Sabırsızca peşimde dolaşan ve günlerdir serbest kalmayı bekleyen bir öpücüktü.

Bir an donup kaldım, Elias'ın yüzü ve Kâhin'in sesi zihnimde dolaşmaya başladı. *Kalbin Keenan'ı istiyor ama Elias Véturius yakınındayken bedenin yanıyor.* Sözleri bir kenara ittim. *Bunu istiyorum. Keenan'ı istiyorum. Ve o da beni istiyor.* Kendimi ellerime dolanan ellerinin ve parmaklarımın arasındaki ipeksi saçlarının verdiği histe kaybetmek istedim. Ancak zihnimde Elias'ı görüp duruyordum ve Keenan geri çekilince gözlerine bakamadım.

"Buna ihtiyacın olacak." Bana Elias'ın hançerini verdi. "Seni Silas'ta bulacağım. Darin'e ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum."

Kendimi kafamı sallamaya zorladım, sözlerinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyordum. Saniyeler sonra kulübenin kapısından çıktıktan sonra, bana verdiği asit paketine baktım.

Geleceğim, özgürlüğüm, hepsi beni bu bağlardan kurtaracak o küçük paketin içindeydi.

Bu paket Keenan'a neye mal olmuştu? Tekneyle seyahat etmem neye mal olmuştu? Peki ya Mazen eski yardımcısı tarafından ihanete uğradığını anladığında ne olacaktı? Bu Keenan'a neye mal olacaktı?

O sadece bana yardım etmek istiyor. Ama söyledikleri yine de içimi rahatlatmıyordu. *Seni Silas'ta bulacağım. Darin'e ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum.*

Bir zamanlar bunu istiyordum. Birinin her şeyi düzeltmek için bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum. Bir zamanlar, kurtarılmayı istiyordum.

Ama bana bu ne getirmişti? İhanet. Başarısızlık. Keenan'ın bütün yanıtlara sahip olduğunu beklemek yeterli değildi. Arkadaşlığı kendini korumaya tercih ettiği için şu an bile Kumandan'ın elinde acı çekiyor olabilecek Izzi'yi düşünürken, benim için kendi canından vazgeçen Elias'ı düşünürken, yeterli olamazdı.

Kulübe birden sıcak ve bunaltıcı oldu, yürüyüp kapıdan çıktım. Aklımda belirsiz, tuhaf ve işe yarayabilecek kadar çılgın bir plan oluşmuştu. Şehirde ilerleyip İnfaz Meydanı'ndan ve rıhtımdan geçerek Silah Bölgesi'ne ulaştım. Demirhanelere.

Spiro Teluman'ı bulmalıydım.

XLVI: Elias

Saatler geçti. Belki de günler. Bilmeme imkân yoktu. Blackcliff'in çanları zindana ulaşmazdı. Davulları bile duyamıyordum. Penceresiz hücremin granit duvarları otuz santimetre kalınlığındaydı ve demir parmaklıkları beş santimetre genişliğindeydi. Muhafız yoktu, çünkü onlara ihtiyaç yoktu.

Büyük Kıraç'tan, doğaüstü yaratıklarla savaşmaktan, kendi arkadaşlarımı öldürecek kadar alçalmaktan sağ çıkıp -zincirlenmiş, hâlâ maskeli, unvanım elimden alınmış ve hain damgası yemiş bir şekilde- şimdi ölecek olmak çok tuhaftı. Gözden düşmüş, istenmeyen bir çocuk, hayal kırıklığı yaratan bir torun, bir katil. Bir hiçtim. Hayatı hiçbir şey ifade etmeyen bir adam.

Vahşet içinde yetiştirilmiş olmama rağmen bir gün bundan kurtulabileceğimi ummam oldukça safçaydı. Yıllarca kırbaçlandıktan, suistimal edildikten ve onca kan döktükten sonra bunun olmayacağını bilmem gerekirdi. Cain'i dinlememeliydim. Fırsatım varken Blackcliff'ten kaçmalıydım. Belki de kaybolmuş ve avlanmıştım ama en azından Laia yaşayacaktı. En azından, Demetrius, Leander ve Tristas yaşayacaklardı.

Artık çok geçti. Laia ölmüştü. İmparator Marcus olmuştu. Helene onun Kızıl Örümcekkuşu idi. Ve yakında ölecektim. *Rüzgâra kapılıp giden bir yaprak gibi.*

Bu nasıl olmuştu? Marcus -deli ve ahlaksız Marcus- nasıl İmparatorluk'a hükmedebilirdi? Cain'in onu İmparator ilan ettiğini, Helene'in karşısında diz çöküp efendisi olarak onu onurlandıracağına yemin ettiğini görüyordum, bu görüntü-

lerden kurtulmak için işe yaramaz ve acı verici bir yönteme başvurup kafamı demir parmaklıklara vurdum.

Sen başarısız olurken o başarılı oldu. Sen zayıflık gösterirken o güçlü olduğunu gösterdi.

Laia'yı öldürmeli miydim? Öldürseydim, İmparator olurdum. Sonuçta ölmüştü. Hücremde bir ileri bir geri yürüyüp durdum. Bir tarafa beş adım, diğer tarafa altı adım atıyordum. Keşke annem Laia'yı dağladıktan sonra onu uçurumdan yukarı çıkarmasaydım. Keşke onunla hiç dans etmeseydim ya da konuşmasaydım veya onu hiç görmeseydim. Keşke uğursuz saplantılı erkek beynimin onunla ilgili her detaya takılıp kalmasına izin vermeseydim. Kâhinler'in dikkatini çeken, onu üçüncü sınavın ödülü olarak seçmelerine ve dördüncü sınavın kurbanı olmasına neden olan buydu. Onu ayrı tuttuğum için ölmüştü.

Ruhumu korumak buraya kadarmış.

Kahkaham kırık cam gibi zindanda yankılandı. Ne olacağını sanıyordum? Cain yeterince açık konuşmuştu: Kızı kim öldürürse sınavı kazanmış olacaktı. Tüm ülkeye hâkim olmanın bu kadar acımasızca bir şeye bağlı olabileceğine inanmak istememiştim. *Safsın Elias. Bir aptalsın.* Helene'in birkaç saat önce söylediği sözler aklıma geldi.

Sana bundan daha fazla katılamazdım Hel.

Dinlenmeye çalıştım ama yine kıyım alanını gördüğüm rüyaya daldım. Leander, Ennis, Demetrius, Laia - her yerde cesetler, her yerde ölüm vardı. Kurbanlarımın gözleri açıktı ve rüya o kadar gerçekçiydi ki kan kokusunu alabiliyordum. Uzunca bir süre ölmüş olduğumu ve cehennemin bir katında yürüdüğümü sandım.

Saatler ya da dakikalar sonra irkilerek uyandım. Anında yalnız olmadığımı anladım.

"Kâbus mu?"

Annem hücremin önünde duruyordu, ne zamandır beni izliyor olduğunu merak ettim.

"Ben de görüyorum." Eli ensesindeki dövmeye gitti.

"Dövmen." Yıllardır o mavi kıvrımların ne olduğunu sormak istiyordum, nasıl olsa öleceğim için kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. "Ne o?" Cevap vermesini beklemiyordum ama üniformasının ceketinin düğmelerini çözüp altındaki gömleği kaldırarak solgun tenini ortaya çıkarınca şaşırdım. Desen olduğunu sandığım işaretler aslında gövdesinde dolaşan harflerdi. *HER ZAMAN GALİ*

Tek kaşımı kaldırdım - Keris Veturia'nın kendi hanesinin ilkesini gururla taşımasını hiç beklemezdim, özellikle de büyükbabamla olan geçmişi düşünüldüğünde. Ama harflerden bazıları diğerlerinden daha yeniydi. İlk *H* sanki yıllar önce yapılmış gibi solmuştu. Ama *L* harfi birkaç günlük gibi görünüyordu.

"Mürekkebin mi bitti?" diye sordum ona.

"Onun gibi bir şey."

Ona hakkında başka bir şey sormadım - söyleyeceği her şeyi söylemişti. Bana sessizce baktı. Ne düşündüğünü merak ettim. Maskeliler'in insanları okuyabilmeleri, onları gözlemleyerek anlamaları gerekirdi. Yabancıların gergin ya da korkmuş, dürüst ya da samimiyetsiz olup olmadıklarını onları birkaç saniye izleyerek anlayabiliyordum. Ama kendi annem benim için bir sırdı, yüzü uzaktaki bir yıldız kadar ölüydü.

Sorular aklımda canlandı, artık umurumda olmayan sorular. *Babam kim? Neden beni ölüme terk ettin? Neden beni sevmedin?* Artık onları sormak için çok geçti. Yanıtlarının herhangi bir şey ifade etmesi için çok geçti.

"Var olduğunu anladığım anda senden nefret ettim."

Her şeye rağmen kafamı kaldırıp ona baktım. Bana hamile kalması ya da doğumum hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Mamie Rila bana sadece Saif Kabilesi beni çölün ortasında bulmasaydı, ölmüş olacağımı söylemişti. Annem parmaklarını hücremin parmaklıklarına doladı. Elleri çok küçüktü.

"Seni içimden çıkarmaya çalıştım," dedi. "Dertotu, geceotu ve bir düzine şey kullandım. Hiçbir şey işe yaramadı. Sağlığımı yiyip durarak büyüdün. Aylarca hasta kaldım. Ama komutanımı beni Kabileli isyancıları avlamam için tek başıma bir göreve göndermeye ikna ettim. O yüzden kimse bilmiyordu. Kimse şüphelenmedi.

"Büyümeye devam ettin. O kadar kocaman olmuştun ki ne ata binebiliyor ne de kılıç sallayabiliyordum. Uyuyamıyordum. Doğumunu beklemek dışında hiçbir şey yapamıyordum, böylece seni öldürüp kurtulabilirdim."

Alnını parmaklıklara doğru yaklaştırdı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Kabileli bir ebe buldum. Onunla birlikte birkaç düzine doğuma girdikten ve ihtiyacım olanı öğrendikten sonra onu zehirledim.

"Sonra bir kış sabahı sancıları hissettim. Her şey hazırdı. Bir mağara. Ateş. Sıcak su, havlular ve bezler. Korkmuyordum. Acı çekmeyi ve kanı iyi bilirim. Yalnızlık eski bir dostumdu. Öfkeyi ise cesaret bulmak için kullandım.

"Saatler sonra doğduğunda sana dokunmak istemedim." Parmaklıkları bırakıp hücremin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Kendimle ilgilenmeli, enfeksiyon ya da başka bir tehlike olmadığından emin olmalıydım. Babası başarısız olduktan sonra oğlunun beni öldürmesine izin veremezdim.

"Ama bir zayıflığa, kadim bir hayvanın içgüdüsüne kapıldım. Kendimi yüzünü ve ağzını silerken buldum. Gözlerinin açık olduğunu gördüm. Benim gözlerimi almıştın.

"Ağlamadın. Ağlasaydın, daha kolay olurdu. Bir tavuğun ya da Âlim'in boynunu kırar gibi boynunu kırardım. Aksine, seni sarıp tuttum ve besledim. Seni kolumun kıvrımına yerleştirip uyumanı izledim. Gecenin geç saatleriydi, gecenin gerçek dışı gelen saatleri. Gecenin rüya gibi olan saatleri.

"Bir şafak sonra, tekrar yürüyebildiğimde atıma binip seni en yakındaki Kabile kampına götürdüm. Bir süre onları izledim ve hoşuma giden bir kadın gördüm. Tahıl çuvalı gibi çocukları kucağına alıyordu ve gittiği her yere büyük bir sopa taşıyordu. Genç olmasına rağmen kendi çocuğu yokmuş gibi görünüyordu."

Mamie Rila.

"Gece olana kadar bekledim. Sonra seni çadırında, yatağının üzerine bıraktım. Ve oradan uzaklaştım. Ama birkaç saat sonra geri döndüm. Seni bulup öldürmeliydim. Kimsenin senden haberi olamazdı. Sen bir hataydın, başarısızlığımın sembolüydün.

"Geri döndüğümde konvoy gitmişti. En kötüsü de dağılmış olmalarıydı. Zayıf ve bitkindim, izini sürmemin bir yolu yoktu. O yüzden senden vazgeçtim. Zaten bir hata yapmıştım. Neden bir hata daha yapmak isteyeyim ki?

"Ama altı yıl sonra Kâhinler seni Blackcliff'e getirdiler. Babam beni görevimden geri çekti. Ah, Elias-"

İrkildim. Daha önce adımı hiç söylememişti.

"Söylediklerini duymalıydın. *Fahişe. Kaltak. Sürtük. Düşmanlarımız ne der? Ya müttefiklerimiz?* Ama sonuçta kimse bir şey söylemedi. Bundan emin oldu.

"Okuldaki ilk yılında hayatta kalınca, sende kendi gücünü görünce, sadece senden bahseder oldu. Yıllarca hayal kırıklığına uğradıktan sonra, yüce Quin Veturius'un gurur duyabileceği bir varisi olmuştu. Bu okulun bir nesildir gördüğü

en iyi öğrencinin ben olduğumu biliyor muydun *oğlum*? En hızlısı? En güçlüsü? Ben gittikten sonra, tek başıma bütün sınıfımdan daha fazla Direniş pisliği yakaladım. Dişi Aslan'ı ben devirdim. Hiçbiri babamın umrunda olmadı. Sen doğmadan önce. Sen geldikten sonra ise daha az umurunda oldum. Kendine bir varis belirleme zamanı geldiğinde beni seçmeyi düşünmedi bile. Seni belirledi. Babasız bir çocuğu. Bir hatayı.

"Bu yüzden ondan nefret ettim. Ve senden de nefret ettim, elbette. Ama sizden çok kendimden nefret ettim. Bu kadar *zayıf* olduğum için. Fırsatım varken seni öldürmediğim için. Kendi kendime bir daha böyle bir hata yapmayacağıma dair yemin ettim. Bir daha asla zayıflık göstermeyecektim."

Parmaklıklara geri dönüp gözlerini bana sabitledi.

"Aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi. "Pişmanlık. Öfke. Geçmişe gidip o Âlim kızı öldürdüğünü hayal ediyorsun, tıpkı benim seni öldürmeyi hayal ettiğim gibi. Pişmanlığın kanındaki kurşun gibi seni ağırlaştırıyor - keşke yapsaydın! Keşke kendinde o gücü bulsaydın! Bir hatayla hayatından vazgeçtin. Öyle değil mi? Bu işkence değil mi?"

Benimle bundan daha yakın bir ilişki kuramayacağını anladığımda ona karşı tiksintiyle karışık bir anlayış hissettim. Sessizliğimi onaylama olarak algıladı. Hayatımda belki de ilk ve tek kez gözlerinde üzüntüye benzer bir şey gördüm.

"Bu acı bir gerçek ama geri dönüşü yok. Yarın öleceksin. Hiçbir şey buna engel olamaz. Ne ben, ne sen, ne de inatçı babam ama denedi. Ölümünün annene huzur vereceğini bilerek teselli bulabilirsin. Yirmi yıldır içimi kemiren bu yanlışlık hissi düzeltilmiş olacak. Özgür olacağım."

Birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedim. Bu muydu? Ben ölümüme giderken, tek söyleyebileceği zaten bildiğim şeyler

miydi? Benden nefret ettiği ve benim yaptığı en büyük hata olduğum mu?

Hayır, bu doğru değil. Bana bir zamanlar insan olduğunu, içinde merhamet olduğunu ve bana hep anlatıldığı gibi ortada bırakılmadığımı söylüyordu. Beni Mamie Rila'ya bıraktığında, bana hayat vermişti.

Ama o küçük merhamet solup tutkuları uğruna insanlığından pişman olunca, şimdi olduğu kişiye dönüşmüştü. Duygusuz. Umursamaz. Bir canavar.

"Pişmanlık duysam bile," dedim, "daha önce ölmediğim için pişmanlık duyarım. Üçüncü sınavda yıllardır tanıdığım adamlarımın boğazlarını kesmek yerine kendi boğazımı kesmediğim için." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Laia'yı öldürmediğim için pişman değilim. Bundan asla pişman olmayacağım."

Cain'le gözetleme kulesinde durup kum tepelerine baktığımız gece bana söylediklerini düşündüm. *Ruhen ve bedenen gerçek özgürlüğe kavuşma şansın olacak.*

Birden, ne afalladığımı ne de yenilgiye uğradığımı hissettim. Cain bundan bahsediyordu, doğru sebeplerden ötürü olduğunu bilerek kendi ölümüme gitmenin verdiği özgürlükten. Ruhumu sahiplenme özgürlüğünden. Annem gibi olmayı reddederek küçük bir iyilik yapma, ölmeye değer bir şey için canımı verme özgürlüğünden.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Babamın kim olduğunu ya da ondan neden bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyorum. Ama ölümüm seni özgür kılmayacak. Sana huzur vermeyecek. Beni öldüren sen değilsin. Ölmeyi *ben* seçtim. Çünkü senin gibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Merhametsiz, onursuz ve ruhsuz bir şekilde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Ellerimi parmaklıklara dolayıp gözlerinin içine baktım. Bir an için gözlerinde bir şaşkınlık, zırhında küçük bir çatlak belirdi. Sonra bakışları buz kesti. Önemi yoktu. Şu an ona karşı sadece acıma hissediyordum.

"Yarın özgür olacak olan benim. Sen değilsin."

Parmaklıkları bırakıp hücrenin gerisine doğru gittim. Sonra yere oturup gözlerimi kapattım. Giderken yüzünü görmedim. Onu duymadım. Umurumda değildi.

Öldürücü darbe kurtuluşum olacak.

Ölüm benim için geliyordu. Ölüm neredeyse buradaydı.

Onun için hazırdım.

XLVII: Laia

Uzunca bir süre açık kapısından Teluman'ın çalışmasını izledikten sonra cesaretimi toplayıp dükkânına girdim. Dikkatli ve ölçülü darbelerle ısıtılmış bir metal parçasını dövüyordu, parlak dövmelerle süslü kolları harcadığı çabadan ötürü terlemişti.

"Darin Kauf'ta."

Çekici havada kaldı ve arkasını döndü. Sözlerimi duyunca gözlerinde beliren tedirginlik tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. En azından ağabeyimin kaderini benim kadar önemseyen başka biri daha vardı.

"Oraya on gün önce gönderilmiş," dedim. "Ay Festivali'nden hemen sonra." Hâlâ kelepçeli ellerimi kaldırdım. "Peşinden gitmeliyim."

O düşünürken nefesimi tuttum. Teluman'ın bana yardım etmesi tamamen insanların istediklerimi yapmalarına bağlı olan planın ilk aşamasıydı.

"Kapıyı kilitle," dedi.

Kelepçeleri kırması neredeyse üç saatini aldı ve bu sırada bana herhangi bir şeye ihtiyacımın olup olmadığını sormak dışında hiçbir şey söylemedi. Kelepçelerden kurtulduğumda, bana aşınan bileklerim için bir merhem verdi ve sonra arka odada gözden kayboldu. Bir dakika sonra güzelce süslenmiş bir kılıçla geri döndü - onunla tanıştığım gün gulyabanileri korkutmak için kullandığı kılıçtı.

"Bu Darin'le birlikte yaptığım ilk gerçek Teluman kılıcı," dedi. "Bunu ona götür. Onu serbest bıraktığında, ona Spiro Teluman'ın özgür diyarlarda bekleyeceğini söyle. Ona yapmamız gereken işlerimiz olduğunu söyle."

"Korkuyorum," diye fısıldadım. "Başaramamaktan korkuyorum. Ölmesinden korkuyorum." O sırada korku içimde alev aldı, sanki ondan bahsederek onu canlandırmıştım. Gölgeler kapının kenarında toplandı. Gulyabaniler.

Laia, dediler. *Laia*.

"Korku ancak izin verirsen senin düşmanın olur." Teluman bana Darin'in kılıcını verip gulyabanilere başıyla işaret etti. Döndüm ve Teluman konuşurken onlara doğru yaklaştım.

"Çok fazla korku insanı felç eder," dedi. Gulyabaniler henüz sinmemişlerdi. Kılıcımı kaldırdım. "Çok az korku ise insanı küstah yapar." En yakındaki gulyabaniye saldırdım. Tıslayarak kapının altından kaçtı. Bazıları geri çekilirken, diğerleri üzerime atıldı. Dakikalar sonra, kalabilecek kadar cesur olan birkaçı öfkeli bir şekilde tıslayarak kaçtılar. Teluman'a döndüm. Benimle göz göze geldi.

"Korku iyi olabilir Laia. Seni diri tutar. Ama seni kontrol etmesine izin verme. İçine şüphe tohumları ekmesine izin verme. Korku seni ele geçirdiğinde, onunla mücadele etmek için daha güçlü ve yok edilemez tek şeyi, ruhunu ve kalbini kullan."

Darin'in kılıcını eteğimin altına gizleyip demirhaneden çıktığımda hava kararmıştı. Savaşçı bölükleri bütün kuvvetleriyle sokaklarda devriye geziyorlardı ama siyah elbisem sayesinde bir hortlak gibi geceye karışarak onlardan kolayca kaçındım.

Yürürken, Darin'in baskın sırasında, adam ona kaçma fırsatı vermiş olmasına rağmen, beni Maskeli'den nasıl korumaya çalıştığını hatırladım. Ufak tefek ve korkmuş olsa da bedelinin ne olabileceğini çok iyi bilmesine rağmen benimle arkadaş olan Izzi'yi düşündüm. Ve Aquilla'nın beni öldür-

mesine izin vermiş olsaydı, şimdi Blackcliff'ten kilometrelerce uzakta, hep istediği gibi özgür olabilecek olan Elias'ı düşündüm.

Darin, Izzi ve Elias bana öncelik vermişlerdi. Onları kimse buna zorlamamıştı. Doğru olduğunu hissettikleri için böyle yapmışlardı. *Izzat*'ın ne olduğunu bilsin ya da bilmesinler, ona uygun yaşadıkları için. Cesur oldukları için.

Doğru olanı yapma sırası bende, dedi bir ses içimden. Artık Darin'in sözlerini duymuyordum, o kendi sesimdi. O ses hep benimdi. Izzat*'a bağlı olma sırası bende*. Mazen *Izzat*'ın ne olduğunu bilmediğimi söylemişti. Ama bunu onun hiçbir zaman anlamayacağından daha iyi fark ediyordum.

Tehlikeli gizli patikadan geçip Kumandan'ın avlusuna tırmandığımda, okula sessizlik hâkimdi. Kumandan'ın çalışma odasındaki lambalar yanıyordu ve açık penceresinden duyamayacağım kadar hafif sesler geliyordu. Bu iyiydi, çünkü Kumandan bile aynı anda iki yerde olamazdı.

Kölelerin yaşadığı yerde sadece bir ışık yanıyordu. Birinin hafifçe hıçkırarak ağladığını duydum. Göklere şükür. Kumandan henüz onu sorgulamamıştı. Odasının perdeleri arasından baktım. Yalnız değildi.

"Izzi. Aşçı."

Birlikte karyolada oturuyorlardı ve aşçı kolunu Izzi'nin etrafına dolamıştı. Sesimi duyunca kafalarını kaldırdılar ve hayalet görmüş gibi yüzleri bembeyaz oldu. Aşçının gözleri kıpkırmızı ve yüzü ıslaktı, beni görünce haykırdı. Izzi yanıma koşup kaburgalarımdan birini kıracak kadar sıkıca sarıldı.

"Neden kızım?" Aşçı neredeyse kızgın bir şekilde gözyaşlarını sildi. "Neden döndün? Kaçabilirdin. Herkes öldüğünü sanıyor. Burada seni ilgilendiren hiçbir şey yok."

"Ama burada bir şey *var*." Aşçı ve Izzi'ye sabahtan beri

olan her şeyi anlattım. Onlara Spiro Teluman ve Darin hakkındaki gerçekleri, ikisinin ne yapmaya çalıştıklarını açıkladım. Onlara Mazen'in ihanetini anlattım. Ve sonra onlara planımdan bahsettim.

Sözlerimi bitirdiğimde, sessizce oturuyorlardı. Izzi gözündeki bantla oynadı. Bir yanım onu omuzlarından tutup yardım etmesi için yalvarmak istiyordu ama onu buna zorlayamazdım. Bu kendi seçimi olmalıydı. Aşçının seçimi.

"Bilmiyorum Laia." Izzi kafasını salladı. "Bu tehlikeli..."

"Biliyorum," dedim. "Senden çok büyük bir şey istiyorum. Eğer Kumandan bizi yakalarsa-"

"Kumandan sandığın kadar güçlü değil kızım," dedi aşçı. "Öncelikle, seni hafife aldı. Spiro Teluman'ı yanlış değerlendirdi, çünkü o bir erkek. Kumandan'a göre, bir erkek sadece temel arzularıyla hareket edebilir. Ailenle arandaki bağı kuramadı. O da herkes gibi hata yapıyor. Aradaki tek fark aynı hatayı iki kez yapmaması. Bunu unutmazsan, onu alt edebilirsin."

Yaşlı kadın bir süre düşündü. "İhtiyacımız olan şeyi okulun silahhanesinden alabilirim. Yeterli miktarda stok var." Ayağa kalktı, Izzi ve ben ona bakınca kaşlarını kaldırdı.

"Orada kütük gibi oturmayın." Bana hafif bir tekme atınca bağırdım. "Kımıldayın."

★★★

Saatler sonra aşçı omzuma dokununca uyandım. Yanımda eğildi, alacakaranlığın loşluğunda yüzü doğru düzgün görünmüyordu.

"Uyan kızım."

Aklıma başka bir şafak, dedemle ninemin öldürüldüğü ve Darin'in götürüldüğü sabah geldi. O gün dünyamın sonu-

nun geldiğini düşünmüştüm. Bir bakıma haklıydım. Şimdi dünyamı yeniden kurmanın zamanıydı. Sonumu yeniden yazmanın zamanıydı. Elimi kolluğuma koydum. Bu defa, tereddüt etmeyecektim.

Aşçı odamın girişine yığılırken elini gözlerinin üzerine koydu. Benim gibi o da bütün gece ayakta kalmıştı. Uyumak istememiştim ama en sonunda uyumam için ısrar etmişti.

"Dinlenmezsen aklını başına toplayamazsın," demişti bir saat önce beni yatağıma zorla yatırırken. "Ve Serra'dan canlı çıkmak istiyorsan aklına ihtiyacın olacak."

Ellerim titreyerek Izzi'nin okulun erzak dolabından aldığı asker botlarını ve üniformasını giydik. Darin'in kılıcını aşçının uydurduğu kemere yerleştirip eteğimi üzerine çektim. Elias'ın bıçağı kalçamdaki kılıftaydı. Annemin kolluğu bol, uzun kollu bir tuniğin altında gizliydi. Önce Kumandan'ın bıraktığı işareti gizlemek için bir şal takmayı düşündüm ama en sonunda vazgeçtim. Bir zamanlar yaranın görünüşünden nefret etsem de artık onu gurur duymam gereken bir iz olarak görüyordum. Keenan'ın söylediği gibi, bu onu geride bıraktığım anlamına geliyordu.

Tuniğin altında içinde ince muşambaya sarılı ekmek, fındık ve meyve olan deri çanta, bir matara suyla birlikte göğsümde çapraz bir şekilde asılıydı. Başka bir pakette ise sargı bezi, şifalı otlar ve iyileştirici yağlar vardı. Elias'ın pelerinini taktım.

"Izzi?" diye sordum beni sessizce kapıdan izleyen aşçıya.

"Yolda."

"Fikrini değiştirmeyecek misin? Gelmeyecek misin?"

Yanıtı sessizlikti. Mavi gözlerine baktım, hem mesafeli hem tanıdıktı. Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı. Adı neydi? Kekelemeden ya da fenalık geçirmeden Direniş hak-

kında konuşamamasına neden olacak kadar kötü ne olmuştu? Neden annemden bu kadar nefret ediyordu? Kumandan'dan bile daha kapalı olan bu kadın kimdi? Ona şimdi sormazsam, yanıtları hiçbir zaman alamayacaktım. Bundan sonra, onu tekrar göreceğimi sanmıyordum.

"Aşçı-"

"Hayır."

Kelimeyi kısık bir sesle söylemiş olsa da yüzüme sertçe bir kapı kapanmış gibi hissettim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Çan kulesi çaldı. İki saat içinde şafak davulları çalmaya başlayacaktı.

"Hazır olup olmamamın önemi yok," dedim. "Vakit geldi."

XLVIII: Elias

Zindanın kapısı gıcırdayınca tenim karıncalandı ve gözlerimi açmama gerek kalmadan beni infaz tahtasına kimin götüreceğini tahmin ettim.

"Günaydın Yılan," diye karşıladım onu.

"Kalk pislik," dedi Marcus. "Neredeyse gün doğdu, randevun var."

Arkasında tanıdık olmayan dört Maskeli ve bir lejyoner bölüğü vardı. Marcus bana hamamböceğiymişim gibi baktı ama tuhaf bir şekilde umursamadım. Rüya görmeden derin derin uyumuştum, kalkıp gerinirken Yılan'ın gözlerine baktım.

"Zincirleyin onu," dedi Marcus.

"Yüce İmparator'un sıradan bir suçluya infaz tahtasına eşlik etmekten daha önemli işleri yok mu?" diye sordum. Muhafızlar boynuma demir bir boyunluk taktılar ve bacaklarımı bağladılar. "Dışarıda bir yerde küçük çocukları korkutman ya da akrabalarını öldürmen gerekmiyor mu?"

Marcus'un yüzüne gölge düştü ama oltama gelmedi. "Bunu asla kaçırmam." Sarı gözleri ışıldadı. "Baltayı ben kaldırırdım ama Kumandan bunun uygun olmayacağını düşündü. Ayrıca, Kızıl Örümcekkuşu'nun bunu yapmasını izlemeyi tercih ederim."

Helene'in beni öldürmesini kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Tiksindiğimi görmeyi bekleyerek beni izledi ama böyle bir şey olmadı. Helene'in canımı alması düşüncesi tuhaf bir şekilde rahatlık vericiydi. Tanımadığım bir cellâdın elinden ölmektense onun elinden ölmeyi tercih ederdim. Onun sayesinde temiz ve hızlı bir ölüm olacaktı.

"Hâlâ benim yaşlı kadının sana söylediklerini dinliyorsun demek?" dedim. "Sanırım her zaman onun yalakası olacaksın."

Marcus'un yüzünde beliren öfkeyi görünce sırıttım. Demek, şimdiden sorun başlamıştı. Harika.

"Kumandan akıllı," dedi Marcus. "Tavsiyelerine uyuyorum ve işime geldiği sürece ona danışmaya devam edeceğim." Resmi duruşunu bırakıp iyice yaklaştı, etrafına öylesine yoğun bir kendini beğenmişlik saçıyordu ki boğulacağımı sandım. "En başından beri sınavlarda bana yardım etti. Öz annen bana neyin yaklaştığını söyledi, üstelik Kâhinler bile bilmiyorlardı."

"Hile yapmana rağmen zar zor kazandığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Yavaşça alkışlarken zincirlerim birbirlerine vurdu. "Aferin."

Marcus boyunluğumu tutup başımı duvara geçirdi. Kendime engel olamadan inledim, kafatasıma büyük bir taş parçası sokulmuş gibi hissettim. Muhafızlar karnıma yumruklar attılar ve dizlerimin üzerine yığıldım. Ama sindiğimi görüp geri çekildiklerinde, ileri doğru atılıp Marcus'u belinden yakaladım. Belindeki hançeri kapıp boğazına tuttuğumda haykırdı.

Dört kılıç kılıfından çıktı, sekiz ok yaylarına yerleştirildi, hepsi bana doğru nişan almıştı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim bıçağı boynuna iyice yaklaştırarak. "Sadece öldürebileceğimi bilmeni istedim. Şimdi beni cellâdıma götür *İmparator*."

Bıçağı yere attım. Öleceksem, bir kızı öldürmeyi reddettiğim için ölecektim. İmparator'un boğazını kestiğim için değil.

Marcus sinirinden dişlerini sıkarak beni itti.

"Kaldırın onu aptallar," diye muhafızlara kükredi. Gülmeme engel olamadım ve sinirinden köpürerek hücremden çıktı. Maskeliler kılıçlarını indirip beni ayağa kaldırdılar. *Özgür Elias. Neredeyse özgürsün.*

Dışarıda Blackcliff'in taşları şafakta parlıyordu ve serin hava hızla ısınıp bunaltıcı bir gün olacağını haber veriyordu. Kum tepelerinden esen vahşi rüzgâr okula çarparak kesiliyordu. Ölünce bu duvarları özlemeyebilirdim ama rüzgârı ve özgürlüğün ölüm yerine yaşamda bulunabildiği uzak yerlerden taşıdığı kokuyu özleyecektim.

Dakikalar sonra, kellemin vurulması için bir platformun kurulduğu çan kulesinin avlusuna ulaştık.

Blackcliff'in öğrencileri avluyu doldurmuştu ama başka yüzler de vardı. Kumandan ve Vali Tanalius'un yanında Cain'i gördüm. Arkalarında, Serra'nın Çizerler hanelerinin önde gelenleri şehrin kıdemli ordu bandosuyla omuz omuza duruyorlardı. Büyükbabam burada değildi, Kumandan'ın onu henüz yerinden edip etmediğini merak ettim. Bir noktada edecekti. Yıllardır Veturia Soyu'nu yönetmek için fırsat kolluyordu.

Omuzlarımı düzelttim başımı dik tuttum. Balta aşağı indiğinde, büyükbabamın benden beklediği gibi ölecektim: Gururla, tıpkı bir Veturius gibi. *Her zaman galip.*

Dikkatimi, ölümün beni en iyi arkadaşımın tuttuğu parlak bir balta şeklinde beklediği platforma verdim. Tören giysileri içinde ışıldıyordu, Kızıl Örümcekkuşu'ndan ziyade bir imparatoriçeyi andırıyordu.

Marcus aniden durdu ve Kumandan'ın yanına giderken kalabalık geriye doğru çekildi. Dört Maskeli beni platformun basamaklarından çıkardı. İnfaz tahtasının altında bir hareket gördüğümü sandım ama tekrar bakamadan kendimi plat-

formda Helene'in yanında buldum. Hel beni kalabalığa doğru çevirirken konuşan birkaç kişi sustu.

"Bana bak," diye fısıldadım, birden gözlerini görme ihtiyacı hissettim. Kâhinler onu Marcus'a bağlılık yemini etmeye zorlamışlardı. Bunu anlıyordum, başarısızlığımın bir sonucuydu. Ama şimdi, beni ölüme hazırlarken, soğuk bakışlı ve merhametsizdi. Bir damla bile gözyaşı dökmedi. Çaylak olduğumuz zamanlarda birlikte hiç gülmemiş miydik? Barbar kampında birlikte mücadele vermemiş miydik? İlk çiftlik evimizi başarılı bir şekilde soyduktan sonra gülme krizine girmemiş miydik ya da birimiz devam edemeyecek kadar zayıf düştüğünde diğerini taşımamış mıydık? Birbirimizi hiç sevmemiş miydik?

Bana aldırmadı ve kendimi bakışlarımı ondan alıp kalabalığa çevirmeye zorladım. Marcus valiye doğru eğilip söylediği bir şeyi dinledi. Zak'i arkasında görmemek tuhaftı. Yeni İmparator'un ikizini özleyip özlemediğini merak ediyordum. Hükümdarlığın, onu gerçekten anlayan tek insanın ölümüne değip değmediğini merak ediyordum.

Avlunun öteki tarafında, Faris herkesten daha uzun boylu ve yapılı bir şekilde duruyordu, gözleri kayıp bir çocuğunki kadar şaşkındı. Dex yanındaydı, sert çenesinden aşağı süzülen ıslak çizgiyi görünce şaşırdım.

Bu sırada annem hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Neden olmasın ki? Kazanmıştı.

Yanında Cain başlığını geriye atmış beni izliyordu. *Rüzgâra kapılıp giden bir yaprak gibi kayıp*, demişti birkaç hafta önce. Öyleydim. Onu üçüncü sınavdan dolayı asla affetmeyecektim. Ama gerçek özgürlüğün ne olduğunu anlamama yardımcı olduğu için ona teşekkür edebilirdim. Karşılığında hafifçe başını eğdi, son kez düşüncelerimi okuyordu.

Helene metal boyunluğu çıkardı. "Diz çök," dedi.

Zihnim platforma yöneldi ve emrini yerine getirdim.

"Böyle mi sona erecek Helene?" Sesimin bu kadar nazik çıkmasına şaşırdım, sanki ona onun okuduğu ama benim henüz bitirmediğim bir kitabı soruyordum.

Bakışları titreyince beni duyduğunu anladım. Hiçbir şey söylemeyip kollarımdaki ve bacaklarımdaki zincirleri kontrol ettikten sonra Kumandan'a işaret verdi. Annem bana karşı suçlamaları okudu fakat pek dikkatimi vermedim, sonra cezamı ilan etti ve ona da aldırmadım. Nasıl gelirse gelsin, ölüm ölümdü.

Helene öne çıkıp baltasını kaldırdı. Tek, temiz bir darbe olacaktı. Ve ölecektim.

Şimdi anlıyordum. Buraya kadardı. Bu sondu. Savaşçı gelenekleri iyi ölen bir askerin yıldızların arasında dans edeceğini, sonsuzluk boyunca düşmanlarla savaşacağını söylerdi. Beni bekleyen bu muydu? Yoksa sessiz ve sonsuz bir karanlığa mı gömülecektim?

Bunca zamandır bir köşede bekliyormuş ve ortaya çıkacak cesareti ancak bulmuş gibi huzursuzluk üzerime çöktü. Nereye bakmalıydım? Kalabalığa mı? Gökyüzüne mi? Huzur istiyordum. Ama rahatlık bulamayacağımı biliyordum.

Bana bak. Bununla tek başıma yüzleşmeme izin verme.

Düşüncelerimi okumuş gibi Helene gözlerime baktı, baltayı kaldırırken bile o tanıdık soluk mavi bakışları bana teselli verdi. Eleme kafesinde yumruklanan, donmuş, altı yaşında bir çocuk olarak gözlerine ilk kez baktığım o anı hatırladım. *Seni kollarım*, demişti bir subayın ağırbaşlılığıyla. *Sen de beni kollarsan. Birlik olursak başarabiliriz.*

O günü hatırlıyor muydu? O zamandan beri birlikte geçirdiğimiz bütün günleri hatırlıyor muydu?

Bunu asla bilemeyecektim. Gözlerinin içine bakarken baltayı indirdi. Havayı keserken çıkardığı ıslık sesini ve çeliğin boynumu keserken tenimi yakmasını hissettim.

XLIX: Laia

Çan kulesinin avlusu yavaşça dolmaya başladı, önce gruplar halinde genç öğrenciler vardı, onları Subaylar ve son olarak Kafatasları izledi. Aşçının söylediği gibi sahnenin hemen önündeki avlunun ortasında toplandılar. Çaylaklar'dan bazıları büyülenmişçesine bir ürkeklikle infaz platformuna bakıyorlardı. Ama çoğu bakmıyordu. Gözleri ya yerde ya da etraflarında yükselen kara duvarlardaydı.

Çizerler'in önde gelenleri toplanırken, Kâhinler'in gelip gelmeyeceklerini merak ettim.

"Umarım gelmezler," demişti aşçı bu endişemi dün gece bu avluda dile getirdiğimde. "Düşüncelerini duyarlarsa ölürsün."

Şafak davulları çalmaya başladığında, avlu dolmuştu. Lejyonerler duvarlara dizilmişti ve birkaç okçu Blackcliff'in çatılarında dolaşıyordu ama bunların dışında güvenlik oldukça zayıftı.

Kumandan neredeyse herkesten sonra Aquilla'yla geldi ve valinin yanında, kalabalığın önünde durdu, yüzü sabahın gri ışığında sert görünüyordu. Artık duygusuzluğuna şaşırmamam gerekirdi ancak infaz platformunun altında çömeldiğim yerden ona bakmama engel olamıyordum. Bugün ölecek kişinin oğlu olmasını hiç umursamıyor muydu?

Sahnede duran Aquilla sakin ve neredeyse huzurlu görünüyordu - en yakın arkadaşının kellesini kopartacak baltayı tutan bir kız için oldukça tuhaftı. Ayaklarının dibindeki tahtaların arasındaki bir çatlaktan onu izledim. Veturius'u hiç önemsemiş miydi? Veturius için çok değerli görünen arka-

daşlıkları onun için gerçek olmuş muydu? Yoksa Mazen'in bana ihanet ettiği gibi o da Elias'a ihanet mi etmişti?

Davullar sustu ve zincir sesleri eşliğinde botlar uygun adımla avluya doğru ilerlemeye başladı. Tanıdık olmayan dört Maskeli avluda Elias'a eşlik ederken kalabalık ikiye ayrıldı. Önlerinden ilerleyen Marcus, kenara çekilip Kumandan'ın yanına gitti. Yüzündeki memnuniyeti görünce tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. *Gününü göreceksin domuz.*

El ve ayak bileklerindeki zincirlere rağmen, Elias'ın omuzları gerideydi ve başını gururla dik tutuyordu. Yüzünü göremiyordum. Korkuyor muydu? Kızgın mıydı? Beni öldürmüş olmayı mı diliyordu? Nedense, bundan emin değildim.

Maskeliler Elias'ı sahneye bırakıp arkasında yerlerini aldılar. Gergin bir şekilde onları süzdüm - bu kadar yakında durmalarını beklemiyordum. Biri tanıdık geliyordu.

Tuhaf şekilde tanıdık.

Dikkatle bakınca midem kasıldı. O evime baskına gelen, evimi yakıp kül eden Maskeli idi. Dedemle ninemi öldüren Maskeli.

Kendimi eteğimin altındaki kılıca uzanıp ona doğru bir adım atarken buldum ama hemen durdum. *Darin. Izzi. Elias.* Endişelendiğim insanlar intikam almaktan daha önemliydi.

Belki de yüzüncü kez ayaklarımın dibinde bir tel örgünün ardında yanan mumlara baktım. Aşçı bana kav ve çakmaktaşıyla birlikte dört mum vermişti.

"Alevlerin sönmesine izin verme," demişti. "Sönerse işin biter."

Beklerken, Izzi'nin *Kötükedi*'ye ulaşıp ulaşmadığını merak ettim. Asit Izzi'nin kelepçeleri üzerinde işe yaramış mıydı? Ne *söylemesi gerektiğini* hatırlıyor muydu? Tayfalar sorgu-

suz sualsiz onu tekneye almışlar mıydı? Peki Keenan, Silas'a gidip özgürlük şansımı arkadaşıma verdiğimi anladığında ne diyecekti?

Beni anlayacaktı. Anlayacağını biliyordum. Anlamazsa da Izzi ona açıklardı. Gülümsedim. Diğer planlarım başarılı olmazsa bile, bütün bunlar bir hiç uğruna değildi. Izzi'yi dışarı çıkarmıştım. Arkadaşımı kurtarmıştım.

Kumandan Veturius'un suçlarını okudu. Eğilip elimi mumların üzerinde gezdirdim. *İşte bu.*

"Zamanlaman," demişti aşçı dün gece, "kusursuz olmalı. Kumandan suçlamaları okumaya başladığında, saat kulesini izle. Gözlerini ondan ayırma. Ne olursa olsun, işareti beklemek zorundasın. Hareket ettiğini görünce kımılda. Bir saniye daha önce ya da sonra değil."

Bana emri verdiğinde uygulaması kolay olacak gibi görünmüştü. Ama şimdi saniyeler ilerledikçe, Kumandan homurdandıkça sabırsızlanıyordum. Platformun tabanındaki ince bir çatlaktan gözlerimi kırpmamaya çalışarak saat kulesine bakıyordum. Ya lejyonerler aşçıyı yakalarlarsa? Ya formülü hatırlamadıysa? Ya bir hata yaparsa? Ya ben hata yaparsam?

O sırada işareti gördüm. Saatin yüzeyinde sinekkuşunun kanatlarından daha hızlı bir ateş uçuştu. Mumlardan birini alıp sahnenin arkasındaki fitili yaktım.

Anında ateş aldı ve umduğumdan daha güçlü ve gürültülü bir şekilde yanmaya başladı. Maskeliler göreceklerdi. Duyacaklardı.

Ama kimse kıpırdamadı. Kimse bakmadı. Ve aşçının söylediği diğer şeyi hatırladım.

Saklanmayı unutma. Kafanın uçmasını istemiyorsan. Sahnenin öteki ucuna, fitilin olabildiğince uzağına gidip çömeldim, ellerim ve kollarımla başımı koruyup bekledim. Her şey buna

bağlıydı. Eğer aşçı formülü yanlış hatırlıyorsa, fitilini zamanında ateşlemezse, yaktığım fitil fark edilir ya da söndürülürse, her şey biterdi. Yedek plan yoktu.

Tepemde sahne gıcırdadı. Fitil tıslayarak yanıyordu.

Ve sonra.

BUM. Sahne havaya uçtu. Tahta ve hurda parçaları etrafa saçıldı. Daha tok bir patlama sesi duyuldu ve onu iki patlama daha izledi. Avlu birdenbire toz bulutuyla kaplandı. Patlamalar hiçbir yerde ve her yerdeydi, binlerce çığlık gibi havayı yardıkça beni geçici bir süreliğine sağır ediyorlardı.

Zararsız olmalılar, demiştim aşçıya birçok kez. *Dikkatlerini dağıtıp kafalarını karıştırmalı. İnsanları yere serecek kadar güçlü ama öldürmeyecek kadar etkisiz. Benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum.*

Bana bırak, demişti. *Çocukları öldürmek gibi bir niyetim yok.*

Sahnenin altından baktım ama toz yüzünden görmek zordu. Çan kulesinin duvarları yıkılmış gibiydi ama açıkçası, Izzi ve benim bütün geceyi doldurup avluya taşıyarak geçirdiğimiz toz iki yüzden fazla kum torbasının eseriydi. Aşçı her birine barut doldurup onları birbirine bağlamıştı. Sonuç muhteşemdi.

Arkamda sahnenin gerisi tamamen havaya uçmuştu ve ailemi öldüren de dahil olmak üzere, arka tarafta duran Maskeliler bilinçsiz şekilde yerde yatıyorlardı. Lejyonerler panik halindeydiler, koşuyor, bağrışıyor ve kaçmaya çalışıyorlardı. Öğrenciler avluyu boşaltmışlardı, yaşça büyük olanlar Çaylaklar'ı yarı sürüklüyor, yarı taşıyorlardı. Tok sesli patlamalar uzaktan yankılanıyordu. Yemekhane ve birkaç sınıf -şu an hepsi terk edilmişti- muhtemelen yıkılıyorlardı. Yüzümde neşeli bir gülümseme belirdi. Aşçı hiçbir şeyi unutmamıştı.

Davullar telaşlı bir ritim tutturmuştu, güvenlik ihlali alar-

mı verildiğini anlamam için dillerini bilmeme gerek yoktu. Blackcliff'e tam bir kargaşa hâkimdi, umduğumdan çok daha karışıktı. Umduğumdan çok daha iyiydi. Bu harikaydı.

Hiç şüphem yoktu. Tereddüt etmedim. Ben Dişi Aslan'ın kızıydım ve Dişi Aslan'ın gücüne sahiptim.

"Sana geliyorum Darin," dedim rüzgâra mesajımı taşımasını umarak. "Hayatta kal. Geliyorum ve hiçbir şey beni durduramaz."

Sonra saklandığım yerden çıkıp infaz alanına atladım. Elias Veturius'u kurtarmanın zamanı gelmişti.

L: Elias

Ölen herkesin başına bu mu geliyordu? Bir an hayattayken, bir an ölüyordunuz ve sonra *BUM*, havayı yırtan bir patlama duyuluyordu. Öbür dünyaya şiddetli bir karşılamaydı ama en azından bu da bir şey sayılırdı.

Çığlıklar kulaklarımı sağır ediyordu. Gözlerimi açtığımda kendimi renksiz bir ölüler diyarında yatarken bulmadım. Aksine, ölmem gereken platformda sırtüstü yatıyordum. Duman ve toz havaya dağılmıştı. Enseme dokundum, şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Ellerimi geri çektiğimde kana bulanmış olduklarını gördüm. Bu öteki dünyada kopuk bir başımın olacağı anlamına mı geliyor, diye aptalca düşündüm. Hiç adil görünmüyordu...

Yüzümün önünde bir çift tanıdık altın rengi göz belirdi.

"Sen de mi buradasın?" diye sordum. "Âlimler'in farklı bir ahireti olduğunu sanıyordum."

"Ölmedin. En azından şimdilik. Ve ben de ölmedim. Seni özgür bırakıyorum. Haydi kalk."

Kollarını altıma koyup doğrulmama yardım etti. İnfaz platformunun altındaydık; beni buraya sürüklemiş olmalıydı. Sahnenin gerisi tamamen havaya uçmuştu ve tozun içinde dört Maskeli'nin formalarını güçlükle seçebiliyordum. Gördüklerimi idrak edince, yavaş yavaş hayatta olduğumu anladım. Bir patlama olmuştu. Çok sayıda patlama. Avluya kaos hakimdi.

"Direniş mi saldırdı?"

"*Ben* saldırdım," dedi Laia. "Kâhinler dün herkesi öldüğüme inandırdılar. Daha sonra açıklarım. Önemli olan seni özgür bırakıyor olmam - bir bedel uğruna."

"Ne bedeli?" Boynumda çeliği hissedince aşağı baktım. Ona verdiğim hançeri boğazıma doğru tutuyordu. Saçlarından iki toka çıkarıp onları elinde tuttu.

"Bunlar senin. Kilitlerini açabilirsin. Kargaşadan yararlanıp buradan çık. İstediğin gibi Blackcliff'i sonsuza kadar geride bırak. Bir şartla."

"Hangi şartla..."

"Beni Blackcliff'ten çıkar. Kauf Hapishanesi'ne kadar bana rehberlik et. Ve ağabeyimi oradan çıkarmak için bana yardım et."

Bu üç şart ediyordu. "Ağabeyinin Bekkar'da olduğunu-"

"Orada değil. Kauf'ta ve orada bulunduğunu bildiğim tek kişi sendin. Kuzeye yapacağım yolculuktan sağ çıkmam için bana yardım edecek yeteneğe sahipsin. Tüneli, kimsenin bilmediği tünelini, kaçmak için onu kullanabiliriz."

Gökler adına. Elbette beni durduk yere özgür bırakmayacaktı. Etrafımızdaki karışıklığa bakılırsa, bunu başarmak için büyük bir zahmete girmiş olduğu açıktı.

"Karar ver Elias." Bizi gizleyen toz bulutları yavaş yavaş çökmeye başlamıştı. "Fazla vaktimiz yok."

Biraz düşündüm. Bana, zincirlenmiş ve idamla karşı karşıya olmama rağmen ruhumun çoktan hür olduğunu fark etmeden özgürlük sunuyordu. Annemin hastalıklı düşünce yapısını reddettiğimde hürdüm. İnandığım şeyler uğruna ölmenin buna değer olduğuna karar verdiğimde hürdüm.

Ruhen ve bedenen gerçek özgürlük.

Hücremde olan ruhen özgür kalmaktı. Ama bu-bu bedenen özgür kalacağım anlamına geliyordu. Cain sözünü tutuyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Sana yardım edeceğim." Nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama şimdilik bu küçük bir detaydı.

"Onları bana ver." Tokalara uzandım ancak onları geri çekti.

"Yemin et!"

"Kanım, kemiklerim, şerefim ve adım üzerine Blackcliff'ten kaçmana, Kauf'a gitmene ve ağabeyini kurtarmana yardım edeceğime yemin ederim. Tokalar. Hemen."

Saniyeler içinde kelepçelerimden kurtuldum. Sırada ayak bileklerimdeki zincirler vardı. Sahnenin arkasındaki Maskeliler kıpırdanmaya başladılar. Helene hâlâ yüzüstü yatıyordu ama irkilerek uyanırken bir şeyler homurdandı.

Avluda annem ayağa kalkıp platformdaki toz ve dumana doğru baktı. Cadı. Etrafındaki her şey patlarken bile, asıl derdi ölüp ölmediğimdi. Çok geçmeden lanet olası okulu peşime takacaktı.

"Haydi!" Laia'nın elini tutup onu sahnenin altından çıkardım.

Durup hareketsiz yatan, bana avluda eşlik eden Maskeli'ye baktı. Ona verdiğim hançeri kaldırdı ama eli titredi.

"Dedemle ninemi öldürdü," dedi. "Evimi yaktı."

"Ailenin katilini bıçaklamayı istemeni anlıyorum," dedim anneme bakarak. "Ama inan bana, yapabileceğin hiçbir şey Kumandan'ın eline düştüğünde yaşayacağı ıstırapla kıyaslanamaz. Beni kolluyordu ve başarısız oldu. Annem başarısızlıktan nefret eder."

Laia, Maskeli'ye bir saniye daha baktıktan sonra bana kafasını salladı. Çan kulesinin temelindeki kemerlerin altında ilerlerken omzumun üzerinden baktım. Midem altüst oldu. Helene bana bakıyordu. Bir an göz göze geldik.

Sonra dönüp sınıfların bulunduğu binanın kapısını açtım. Öğrenciler koridorlarda koşturuyorlardı fakat çoğu Çaylak'tı ve hiçbiri dönüp bize ikinci kez bakmadı. İçerisi endişe verici bir şekilde gümbürdüyordu.

"Buraya ne yaptın böyle?"

"Avludaki kum torbalarının hepsine barut yerleştirdik. Ve-başka yerlerde de birkaç patlayıcı olabilir. Yemekhane gibi. Ve amfitiyatro. Ve Kumandan'ın evi," dedi ve hızla ekledi: "Hepsi boş. Kimseyi öldürmek istemedim, sadece dikkatlerini dağıtmak istedim. Ayrıca... Sana bıçak çektiğim için üzgünüm." Utanmış gibi görünüyordu. "Kabul edeceğinden emin olmak istedim."

"Üzülmene gerek yok." En temiz çıkışı bulmak için etrafıma baktım ama çoğu öğrencilerle doluydu. "Bu iş bitene kadar birden fazla boğaza bıçak dayamış olacaksın. Seni silahsız bırakabilirdim-"

"Elias?"

Bu Dex'ti. Faris arkasında ağzı açık bir şekilde duruyordu, beni canlı, zincirsiz ve bir Âlim kızıyla el ele dururken buldukları için afallamıştı. Bir an onlarla dövüşmek zorunda kalacağımı sandım. Ama sonra Faris, Dex'i yakalayıp arkasına çevirdi ve benden uzağa, kalabalığa doğru itti. Bir kez omzunun üzerinden baktı. Sanırım gülümsediğini gördüm.

Laia ve ben binadan fırlayıp çimenli bir bayırdan aşağı kayarak indik. Antrenman binasının kapılarına doğru koştum fakat beni geri çekti.

"Başka bir yoldan." Koşmaktan göğsü inip kalkıyordu. "O bina-"

Ayaklarımızın altındaki zemin titrerken kolumu tuttu. Bina titreyerek yıkıldı. İçerdeki patlamalar gökyüzüne kara dumanlar yükselmesine neden oluyordu.

"Umarım içeride kimse yoktur," dedim.

"Kimse yok." Laia kolumu bıraktı. "Kapıları önceden demirle kapatıldı."

"Sana kim yardım ediyor?" Tüm bunları tek başına yapmış olamazdı. Belki de Ay Festivali'nde gördüğüm o kızıl saçlı çocuğun işiydi? Bir isyankâra benziyordu.

"Onu boş ver!" Antrenman binasının kalıntıları etrafında hızla koştuk ama Laia geride kalmaya başladı. Acımasızca onu çektim. Şimdi yavaşlayamazdık. Özgürlüğe ya da ölüme ne kadar yaklaştığımı düşünmemeye çalıştım. Sadece sonraki adımı, sonraki dönemeci ve sonraki hamleyi düşünüyordum.

Kafatasları'nın kışlası önümüzde yükseliyordu, içeri girdik. Arkama baktım - Helene'den iz yoktu. "İçeri gir." Odamın kapısını açıp arkamızdan kilitledim.

"Şömine tabanının ortasındaki taşı kaldır," dedim Laia'ya. "Giriş altında. Sadece birkaç şey almalıyım."

Tamamen zırhımı kuşanmak için zamanım yoktu ama göğüs zırhımı ve kol zırhlarımı taktım. Sonra bir pelerin bulup bıçaklarımı kayışıma bağladım. Teluman kılıçlarım gitmişti, dün amfitiyatronun platformunda terk edilmişlerdi. Küçük bir üzüntü duydum. Kumandan şimdiye kadar onları almış olmalıydı.

Yazı masamdan Afya Ara-Nur'un bana verdiği ahşap parayı aldım. Bu bir iyilik borcu olduğu anlamına geliyordu ve Laia ile benim önümüzdeki günlerde her türlü iyiliğe ihtiyacımız olacaktı. Onu cebime atarken biri kapıyı yumrukladı.

"Elias." Helene'in sesi kısıktı. "İçeride olduğunu biliyorum. Kapıyı aç. Yalnızım."

Kapıya baktım. Marcus'a bağlılık yemini etmişti. Dakikalar önce neredeyse kellemi vuruyordu. Ve bu kadar hızlı bir şekilde izimizi sürmüş olmasına bakılırsa, tilkinin peşine düşen bir tazı gibi peşimde olduğu açıktı. Neden? Yaşadı-

ğımız onca şeyden sonra neden ona bu kadar az şey ifade ediyordum?

Laia şömine tabanının ortasındaki taşı kaldırmıştı. Bir bana bir kapıya baktı.

"Açma." Kararsızlığımı gördü. "İnfazından önce onu görmedin Elias. Sakindi. Sanki... Bunu yapmak istiyormuş gibi."

"Ona nedenini sormalıyım." Kelimeler ağzımdan çıkarken birazdan olacakların benim için yaşam ve ölüm anlamına geldiğini biliyordum. "O benim en eski dostum. Anlamak zorundayım."

"Kapıyı aç." Helene tekrar kapıyı yumrukladı. "İmparator adına-"

"İmparator mu?" Hançer elimde kapıyı birden açtım. "Haftalardır bizi öldürmeye çalışan o aşağılık, tecavüzcü katili mi kastediyorsun?"

"Ta kendisi," dedi Helene. Kolumun altından içeri girdi, kılıçları hâlâ kılıflarındaydı ve bana Teluman kılıçlarını vererek beni şaşırttı. "Büyükbaban gibi konuşuyorsun. Onu lanet olası şehirden kaçırırken bile Marcus'un bir Avam olduğundan bahsedip durdu."

Büyükbabamı şehirden mi kaçırmıştı? "Şimdi nerede? Bunları nasıl aldın?" Kılıçları kaldırdım.

"Biri onları dün gece odama bırakmış. Sanırım bir Kâhin. Büyükbabana gelince, o güvende. Şu an muhtemelen hancının hayatını cehenneme çeviriyor olmalı. Seni özgür bırakmak için Blackcliff'e saldırı düzenlemek istiyordu ama onu bir süre göze batmamaya çalışması için ikna ettim. Gizlenirken bile Veturia Soyu'nun dizginlerini elinde tutacak kadar akıllı. Onu unut ve beni dinle. Açıklamam gerekiyor-"

O sırada Laia imalı bir şekilde boğazını temizleyince Helene kılıcını çekti.

"Onun öldüğünü sanıyordum."

Laia hançerini sıkıca tuttu. "O yaşıyor ve çok iyi durumda, teşekkürler. O Elias'ı özgür bıraktı. Aynı şeyi senin için söyleyemem. Elias gitmeliyiz."

"Kaçıyoruz." Helene'in gözlerini içine bakarak konuştum. "Birlikte."

"Birkaç dakikanız var," dedi Helene. "Lejyonerleri diğer tarafa yolladım."

"Bizimle gel," dedim. "Yeminini boz. Birlikte Marcus'tan kaçalım." Laia itiraz edercesine bir ses çıkardı, bu planına dahil değildi. Yine de devam ettim. "Birlikte onu alt etmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Gelmek istiyorum," dedi Hel. "Ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama yapamam. Sorun Marcus'a bağlılık yemini etmiş olmam değil. Başka bir yemin ettim, dönemeyeceğim farklı bir yemin."

"Hel-"

"Beni dinle. Mezuniyetten sonra Cain yanıma geldi. Bana ölümün senin için geldiğini ama buna engel olabileceğimi söyledi Elias. Hayatta olmanı sağlayabilirdim. Tek yapmam gereken sınavı kim kazanırsa ona bağlılık yemini etmek ve ne olursa olsun o yemine bağlı kalmaktı. Sen kazanmış olsaydın, sana bağlılık yemini edecektim. Ama..."

"Ya sen kazanmış olsaydın?"

"Benim kazanmayacağımı biliyordu. Kaderimde olmadığını söyledi. Ve Zak hiçbir zaman kardeşine karşı durabilecek kadar güçlü değildi. Sınav en başından beri sen ve Marcus arasındaydı." Ürperdi. "Marcus'u rüyalarımda görüyorum Elias. Aylardır. Ondan nefret ettiğimi sanıyorsun ama ben...

Ondan korkuyorum. Artık ona asla hayır diyemeyeceğim için bana yaptıracaklarından korkuyorum. İmparatorluk'a, Âlimler'e ve Kabileler'e yapacaklarından korkuyorum.

"Bu yüzden sadakat sınavında Elias'ın seni öldürmesi için uğraştım." Hel, Laia'ya baktı. "Seni neredeyse ben öldürecektim. Marcus'un hükümdarlığının karanlığına karşı tek bir hayat feda edilmiş olacaktı."

Helene'in son birkaç haftaki davranışları birden anlam kazanmıştı. Kazanmamı çok istiyordu, çünkü kazanamazsam olacakları biliyordu. Marcus yükselip deliliğini dünyaya yayacaktı ve Hel onun kölesi olacaktı. Cesaret sınavını düşündüm. *Ölemezsin*, demişti. *Yaşamak zorundasın*. Ve beni kurtarmıştı. Güç sınavından önceki geceyi düşündüm. *Senin için nelerden vazgeçtiğimi, yaptığım anlaşmayı bilmiyorsun.*

"Neden Helene? Neden bana söylemedin?"

"Sence Kâhinler bana izin verirler miydi? Ayrıca, seni tanıyorum Elias. Bilseydin bile onu öldürmezdin."

"O yemini etmemeliydin," diye fısıldadım. "Bu kadarına değmem. Cain-"

"Cain yeminine sadık kaldı. Sadakat yemini eder ve tutarsam, yaşayacağını söyledi. Marcus ona sadakat yemini etmemi emretti ve ben de yerine getirdim. Bana o baltayı başına savurmamı emretti, o yüzden yaptım. Ve işte buradasın. Hâlâ hayattasın."

Ensemdeki yaraya dokundum - birkaç santimetre daha kesmiş olsaydı ölürdüm. Kâhinler'e kendi hayatı ve benin hayatım da dahil olmak üzere her konuda güvenmişti. Ama Helene böyleydi: İnancı sarsılmazdı. Sadakati. Gücü. *Beni hep hafife alırlar.* Onu herkesten çok ben hafife almıştım.

Cain ve diğer Kâhinler her şeyi görmüşlerdi. Bana ruhen ve bedenen özgürlüğü elde etme şansım olduğunu söyle-

diğinde, beni ruhumu korumakla kaybetmek arasında bir seçim yapmaya zorlayacağını biliyordu. Ne yapacağımı, Laia'mn beni serbest bırakacağını ve kaçacağımızı görmüştü. Ve en sonunda Helene'in Marcus'a bağlılık yemini edeceğini biliyordu. Bu engin bilgi beni sarstı. İlk kez, Kâhinler'in birlikte yaşamak zorunda oldukları yükü biraz olsun anladım.

Ama şimdi bu tür şeyleri düşünecek kadar zaman yoktu. Kışlanın kapıları gıcırdayarak açıldı ve biri emirler savurdu. Okulu taramakla görevli lejyonerler geliyordu.

"Ben kaçtıktan sonra," dedim. "Yeminini boz."

"Hayır Elias. Cain sözünü tuttu. Ben de sözümü tutacağım."

"Elias!" Laia kısık bir sesle beni uyardı.

"Bir şeyi unuttun." Helene ellerini kaldırıp maskemi çekti. İnatçı bir şekilde tenime tutunuyordu, sanki çıktığı anda bir daha yüzüme takılma şansı bulamayacağını biliyordu. Yavaşça Hel maskeyi çıkardı ve metal tenimi bırakırken ensem yırtıldı. Kan sırtımdan aşağı süzüldü. Pek fark etmedim.

Koridorda ayak sesleri yankılanıyordu. Zırhlı bir el kapıya çarptı. Ona söylemek istediğim çok şey vardı.

"Git." Beni Laia'ya doğru itti. "Son kez arkanı kollayacağım. Ama bundan sonra, ona aidim. Unutma Elias, bundan sonra düşmanız."

Marcus onu peşimden gönderecekti. Belki hemen ya da kendini kanıtlayana kadar değil. Ama eninde sonunda, onu peşimden gönderecekti. İkimiz de bunu biliyorduk.

Laia tünele girdi ve onu takip ettim. Helene şömine tabanının taşını üzerime kapatmak için uzandığında kolunu tuttum. Ona teşekkür etmek, ondan özür ve af dilemek istiyordum. Onu aşağıya çekmek istiyordum.

"Bırak beni Elias." Yumuşak parmaklarını yüzüme koyup sadece üzgün ve tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bırak beni."

"Bunu unutma Helene," dedim. "Bizi unutma. Onun gibi olma."

Bir kez kafasını salladı, bunun bir söz olmasını umdum. Sonra taşı alıp şöminc tabanına kapattı.

Laia önümde el yordamıyla karanlıkta yavaşça ilerliyordu. Saniyeler içinde korku dolu bir çığlıkla açtığım tünelden yeraltı mezarlarına düştü.

Şimdilik Helene bizi koruyacaktı. Ama Blackcliff'te düzen eski haline döndüğünde, Serra'nın limanları kapatılacak, lejyonerler şehir kapılarında nöbet tutacak, sokaklar ve tüneller askerlerle kaynayacaktı. Davullar buradan Antium'a kadar çalarak her muhafız binasını ve garnizonu kaçtığımı konusunda bilgilendirecekti. Ödüller sunulacak, av grupları oluşacak, gemiler, vagonlar ve karavanlar didik didik aranacaktı. Marcus'u ve annemi tanıyordum. İkisi de kellemi alana kadar pes etmeyeceklerdi.

"Elias?" Laia'nın sesi korkmuş gibi gelmiyordu, sadece temkinliydi.

Yeraltı mezarları kapkaranlıktı ama nerede olduğumuzu biliyordum ve yıllardır devriye gezilmeyen bir defin odasındaydık. Önümüzde üç giriş vardı; ikisi kapalı, biri kapalı gibi görünüyordu.

"Buradayım Laia." Uzanıp elini tuttum. Elimi sıktı.

Bir adım atıp Laia'nın yanma vardım. Sonra bir adım daha. Zihnimde birçok şey dolaşıyordu, bir sonraki hamlelerimizi planlıyordum. Serra'dan kaçmak. Kuzey yolunda hayatta kalmak. Kauf'a sızmak. Laia'nm ağabeyini kurtarmak.

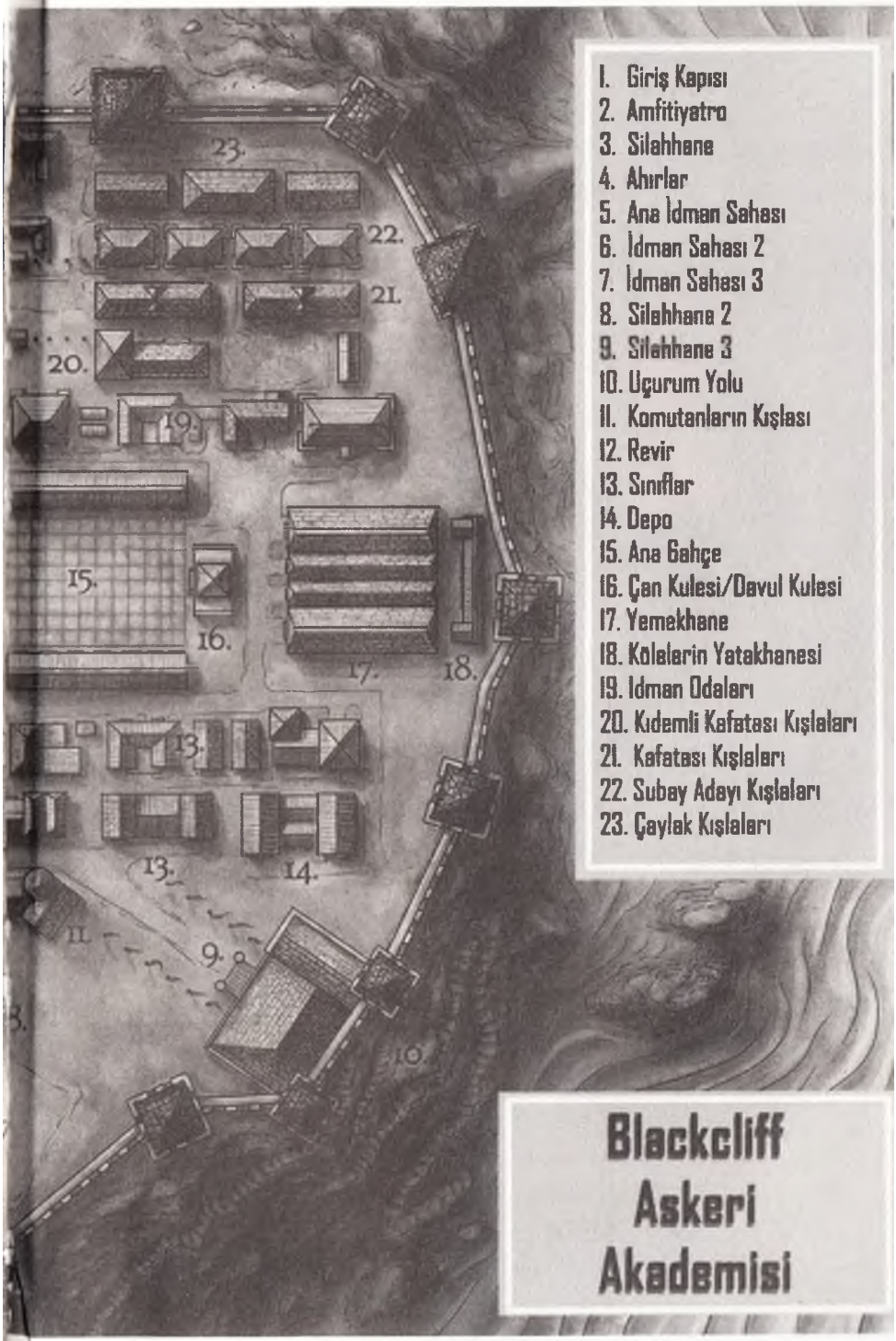
Arada birçok şey olacaktı. Çok fazla belirsizlik vardı. Her

şey bir yana, yeraltı mezarlarından bile sağ çıkıp çıkmayacağımızı bilmiyordum.

Ama önemi yoktu. Şimdilik bu adımlar yeterliydi. Karanlığa ve bilinmezliğe doğru attığımız bu ilk değerli adımlar.

Özgürlüğe doğru.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
12.

1. Giriş Kapısı
2. Amfitiyatro
3. Silahhane
4. Ahırlar
5. Ana İdman Sahası
6. İdman Sahası 2
7. İdman Sahası 3
8. Silahhane 2
9. Silahhane 3
10. Uçurum Yolu
11. Komutanların Kışlası
12. Revir
13. Sınıflar
14. Depo
15. Ana Bahçe
16. Çan Kulesi/Davul Kulesi
17. Yemekhane
18. Kölelerin Yatakhanesi
19. İdman Odaları
20. Kıdemli Kafatası Kışlaları
21. Kafatası Kışlaları
22. Subay Adayı Kışlaları
23. Çaylak Kışlaları
Blackcliff Askeri Akademisi

Sabaa Tahir, Kaliforniya'nın Mojave Çölü'ndeki ailesinin on sekiz odalı otelinde büyüdü. Orada zamanını roman okuyarak, erkek kardeşinin çizgi roman koleksiyonunu karıştırarak ve gitar çalarak geçirdi. *Küller ve Kor*'u geceleri gazete editörlüğü yaparken yazmaya başladı. Sabaa ailesiyle San Francisco Körfez Bölgesi'nde yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi almak için SabaaTahir.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Devrim Ateşini Yakan • Kıvılcım Ya Siz Olsaydınız?

Laia bir köle.
Elias bir asker.
İkisi de özgür değil.

İmparatorluk'ta itaatsizlik ölümle cezalandırılır. Kanını ve canını İmparator'a adamayanlar sevdiklerinin öldürülmesi ve kendileri için değerli olan her şeyin yok edilmesi tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Antik Roma'dan ilham alan bu acımasız dünyada, Laia dedesi, ninesi ve ağabeyiyle birlikte İmparatorluk'un fakir arka sokaklarında yaşam mücadelesi vermektedir. Askerlere asla karşı gelmezler, çünkü karşı gelenlerin başına neler geldiğini daha önce görmüşlerdir.

Ama ağabeyi ülkesine ihanetten tutuklanınca, Laia bir karar vermek zorunda kalır. Kardeşini kurtarma sözü veren direniş için İmparatorluk'un en büyük askeri okulunda casusluk yaparak hayatını tehlikeye atacaktır.

Orada Laia okulun en yetenekli -ve belli etmese de en isteksiz- askeri Elias'la tanışır. Elias'ın tek istediği hizmet vermek için eğitildiği bu zorba yönetimden kaçmaktır. O ve Laia çok geçmeden kaderlerinin birbirine geçtiğini ve seçimlerinin bu toprakların geleceğini sonsuza kadar değiştireceğini fark ederler.

ISBN 978-605-173-065-3
9 786051 730653
₺25

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com